FREDERICK

FORSYTH

AFGANUL

„Când vine vorba de spionaj, intrigi internaționale, suspans, Forsyth este de neegalat."

WASHINGTON POST

Frederick Forsyth

AFGANUL

V.2.0

www.virtual-project.eu

ISBN:
978-973-103-901-5

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

Frederick Forsyth
The Afghan

Editura: RAO
2009

Din nou, pentru Sandy

PARTEA ÎNTÂI
PISICA-DE-MARE

1

Dacă tânăra gardă de corp talibană ar fi ştiut că acel apel telefonic îi va aduce moartea, nu ar mai fi format numărul. Însă nu a avut habar, astfel că a telefonat şi moartea l-a găsit.

Pe 7 iulie 2005, având bombele în rucsacuri, patru terorişti sinucigaşi le-au declanşat în diferite locuri din centrul Londrei. În urma exploziilor, cincizeci şi doi de călători ai metroului au murit, circa şapte sute de persoane au fost rănite, iar peste o sută au rămas cu infirmităţi pe viaţă.

Trei dintre cei patru se născuseră şi crescuseră în Marea Britanie, provenind însă din familii de imigranţi pakistanezi. Cel de-al patrulea era jamaican prin naştere, britanic prin naturalizare şi se convertise la credinţa islamică. Acesta din urmă şi încă unul erau adolescenţi; cel de-al treilea avea douăzeci şi doi de ani, iar liderul grupului, treizeci. Toţi fuseseră radicalizaţi, sau li se spălase creierul, devenind fanatici, iar asta nu în cine ştie ce ţară, ci chiar în inima Angliei, după ce frecventaseră moschei extremiste şi ascultaseră predici cu un caracter asemănător.

La douăzeci şi patru de ore de la explozia bombelor, au fost identificaţi şi urmăriţi până la reşedinţele lor din zona de nord a oraşului Leeds; mai pronunţat sau nu, toţi vorbeau cu un accent tipic pentru Yorkshire. Liderul era profesor la o şcoală pentru copii cu nevoi speciale şi se numea Mohammad Siddique Khan.

În cursul percheziţionării bunurilor aflate la domiciliile lor, poliţia a descoperit o adevărată comoară, pe care a preferat să nu o facă publică. Era vorba despre patru chitanţe care demonstrau că doi dintre cei mai în vârstă cumpăraseră telefoane mobile cu trei benzi de frecvenţă, de tipul celor de unică folosinţă, ce pot fi utilizate oriunde în lume, fiecare dintre

ele având câte o cartelă SIM care permite efectuarea unor convorbiri în valoare de douăzeci de lire sterline. Telefoanele fuseseră cumpărate cu bani cash şi toate fuseseră date dispărute. Cu toate acestea, poliţia le-a depistat numerele şi le-a „marcat” pentru cazul în care de la acele numere s-ar mai fi efectuat vreo convorbire.

S-a mai descoperit că Siddique Khan şi cel mai apropiat prieten din grup, un tânăr de origine punjabi, pe nume Shehzad Tanweer, făcuseră o vizită în Pakistan în luna noiembrie a anului precedent şi-şi petrecuseră trei luni acolo. Nu s-a putut afla cu cine se întâlniseră în acea perioadă, însă, la câteva săptămâni de la explozii, postul arab de televiziune al-Jazeera a transmis o înregistrare video înfăţişându-l pe Siddique Khan care îşi plănuia propria moarte şi era evident că acel film fusese făcut în cursul respectivei vizite la Islamabad.

Abia în septembrie 2006 s-a constatat fără nici un grăunte de îndoială că unul dintre atentatori a luat cu sine unul dintre telefoanele „curate” şi de nedepistat şi l-a făcut cadou instructorului său din organizaţia al-Qaeda. (Poliţia britanică stabilise deja că nici unul dintre terorişti nu avea cunoştinţele necesare pentru a construi singur bombele, aşadar beneficiaseră de instruire şi de ajutor).

Indiferent cine ar fi fost acest activist de vârf din al-Qaeda, se pare că el, drept semn de respect, transmisese cadoul unui membru al comitetului secret grupat în jurul lui Osama bin Laden, aflat în ascunzătoarea lui necunoscută din munţii pustii din sudul Waziristanului, care se întind de-a lungul graniţei dintre Pakistan şi Afganistan, la vest de Peshawar. Telefonul îi fusese dat exclusiv pentru cazuri de urgenţă, deoarece şefii organizaţiei sunt extrem de precauţi atunci când trebuie să folosească telefoane mobile, însă cel care făcuse darul nu avea cum să ştie la acea dată că fanaticul britanic putea fi atât de prost încât să lase chitanţa la voia întâmplării în biroul lui din Leeds.

În cadrul comitetului intern al organizaţiei lui bin Laden există patru diviziuni. Acestea se ocupă de operaţiuni, finanţare, propagandă şi doctrină. Fiecare grup are un şef şi doar bin Laden şi liderul Ayman al-Zawahiri îi depăşesc în rang. În septembrie 2006, cel care se ocupa de problemele financiare ale întregii organizaţii teroriste era prietenul lui Zawahiri, egipteanul Tewfik al-Qur.

Din motive care au devenit clare abia ulterior, la data de 15

septembrie el se ascundea sub o identitate falsă în oraşul pakistanez Peshawar şi nu pleca într-o călătorie lungă şi primejdioasă în afara redutei din munţi, ci se întorcea dintr-o deplasare. Aştepta sosirea călăuzei care să-l ducă spre piscurile munţilor Waziri, pentru a ajunge în prezenţa Şeicului însuşi.

Pentru a fi protejat în timpul scurtei lui şederi în Peshawar, i se pusese la dispoziţie o gardă alcătuită din patru localnici fanatizaţi, care făceau parte din mişcarea talibană. Aşa cum se întâmplă în cazul celor originari din munţii din nord-vest, unde se află seria de regiuni tribale violente înşiruite de-a lungul acelei frontiere neguvernabile, ei puteau fi consideraţi pakistanezi, însă făceau parte din triburile waziri. Vorbeau limba pashto, nu urdu şi rămăseseră credincioşi poporului pashtun, pentru că wazirii reprezintă o subramură a acestuia.

Toţi fuseseră salvaţi de pe stradă şi crescuseră într-o *madrassah,* altfel spus, o şcoală-internat coranică, având o orientare extremistă, făcând parte din secta Wahhabi a Islamului, cea mai violentă şi intolerantă dintre toate. Cei educaţi acolo nu se pricepeau la nimic altceva decât să recite din Coran, fiind astfel, la fel ca alte milioane de tineri crescuţi în asemenea şcoli, practic imposibil de angajat, deoarece nu au nici o calificare. Însă atunci când li se încredinţează o misiune de către şeful clanului lor, sunt capabili să o îndeplinească şi cu preţul vieţii. În acel septembrie li se dăduse sarcina să îl protejeze pe egipteanul între două vârste care vorbea araba de pe Nil, dar cunoştea pashto cât să se descurce. Unul dintre cei patru tineri era Abdelahi, iar telefonul mobil pe care îl poseda era bucuria şi mândria lui. Din nefericire, rămăsese fără baterie, pentru că uitase să o încarce.

Trecuse puţin de prânz. Era prea periculos să iasă pentru a merge la o moschee locală pentru rugăciune; al-Qur îşi rostise ruga împreună cu gărzile lui de corp în apartamentul de la etaj a casei. Apoi mâncase frugal şi se retrăsese pentru o scurtă odihnă.

Fratele lui Abdelahi locuia la câteva sute de kilometri spre vest, în oraşul Quetta, la fel de fundamentalist, iar mama lor fusese bolnavă. Dorea să se intereseze de starea ei, astfel că a încercat să ia legătura cu fratele lui prin telefon. Ceea ce ar fi avut de discutat ar fi trecut neobservat, constituind doar câteva zeci de vorbe între miliarde de alte cuvinte banale ce se schimbă între cele cinci continente în fiecare zi. Numai că telefonul lui nu

funcţiona. Unul dintre tovarăşii lui i-a explicat că absenţa barelor negre de pe afişaj indica descărcarea bateriei. Atunci, în camera de zi, Abdelahi a văzut telefonul ce stătea jos, lângă geanta diplomat a egipteanului.

Acesta avea bateria încărcată. Fără să intuiască vreun pericol, a format numărul fratelui şi a auzit sunetele de apel venind dinspre Quetta. Iar în labirintul subteran, amintind de o vizuină de iepuri, unde se află Departamentul de interceptare al Centrului de Luptă Antiteroristă (CLA) din Islamabad, a început să se aprindă ritmic o luminiţă roşie.

Mulţi oameni care locuiesc în Hampshire socotesc acest comitat drept cel mai frumos din ţară. Pe coasta sudică, cu faţa spre apele Canalului Mânecii, se află uriaşul port Southampton şi şantierele navale de la Portsmouth. Centrul său administrativ este oraşul istoric Winchester, dominat de catedrala sa cu o vechime de aproape o mie de ani.

Exact în centrul comitatului, departe de orice autostradă şi chiar de şosele, se află tăcuta vale a Meon River, un curs de apă calcaros de-a lungul căruia se înşiră sate şi orăşele ce datează de pe vremea saxonilor.

O singură şosea naţională trece de la sud spre nord, însă restul văii este un păienjeniş de drumuri şerpuitoare mărginite de copaci ale căror ramuri le umbresc, de garduri vii şi de poiene. Acesta este comitatul fermelor, aşa cum era el altădată, având puţine parcele mai mari de patru hectare, dar şi mai puţine ferme care să depăşească două sute de hectare. Majoritatea fermelor sunt foarte vechi, fiind construite din cărămidă, cu grinzi la vedere şi acoperite cu ţiglă, iar unele dintre ele sunt înconjurate de hambare de mari dimensiuni, îmbinând vechimea cu frumuseţea.

Bărbatul care stătea pe vârful acoperişului unui asemenea hambar avea o perspectivă grozavă asupra văii râului Meon, precum şi o imagine panoramică asupra celui mai apropiat sat, situat la mai puţin de doi kilometri depărtare, Meonstoke. La acea oră când, câteva fusuri orare mai spre est, acel Abdelahi dădea ultimul telefon din viaţă, persoana care se căţărase pe acoperiş şi-a şters sudoarea de pe frunte, reluându-şi munca de a scoate ţiglele din lut ars ce fuseseră aşezate acolo în urmă cu trei sute de ani.

Ar fi trebuit să angajeze o echipă de constructori de

acoperişuri, iar ei ar fi ridicat schele în jurul clădirii. Treaba s-ar fi făcut mai repede şi mai sigur, dar ar fi costat mult mai scump. Tocmai aceasta era problema. Bărbatul cu ciocanul cu vârful spintecat era un fost militar, pensionat după o carieră de douăzeci şi cinci de ani şi-şi cheltuise mai toţi banii economisiţi ca să-şi cumpere ceea ce multă vreme reprezentase doar un vis: o casă la ţară, pe care să o poată numi în sfârşit cămin. Aşa se explica hambarul în jurul căruia se întindeau patru hectare de pământ şi o alee până la cel mai apropiat drum ce ducea până în sat.

Însă soldaţii nu se pricep întotdeauna să-şi investească banii în mod chibzuit, iar transformarea unui hambar medieval într-o casă de ţară, care era, totodată şi un cămin, se ridica, potrivit estimărilor unor companii specializate în astfel de proiecte, la o sumă care îl făcuse să rămână fără grai. Aşa se explica decizia lui de a face totul singur, oricât de mult timp i-ar fi luat asta.

Locul era cu adevărat idilic. Cu ochiul minţii, parcă vedea acoperişul refăcut la fosta lui strălucire şi soliditate, cu nouă zecimi dintre ţiglele originale întregi şi reinstalate, la care s-ar fi adăugat restul, cumpărate de la un depozit specializat în vânzarea de asemenea lucruri vechi, recuperate de la clădiri demolate. Căpriorii acoperişului cu grinzi îmbinate erau la fel de rezistenţi ca în ziua când fuseseră croiţi din lemn de stejar, însă astereala trebuia dată jos şi înlocuită cu o învelitoare bună, modernă.

Parcă-i stăteau aievea dinainte camera de zi, bucătăria, biblioteca şi holul pe care le va face la parter, unde acum praful încă stătea gros peste ultimele baloturi de fân uitate acolo de multă vreme. Ştia că ar fi avut nevoie de profesionişti pentru instalaţiile electrice şi sanitare, dar deja se înscrisese la cursuri serale ţinute de Colegiul Tehnic Southampton pentru specialităţi precum zidărie, ipsoserie, dulgherie şi instalare de faianţă.

Într-o bună zi va exista un patio cu plăci de gresie şi o grădină în dreptul bucătăriei; aleea va fi acoperită cu pietriş, iar în bătrâna livadă aveau să pască oi. În fiecare seară, când se culca în padoc, pentru că natura îl răsfăţa cu un val de căldură parfumat la sfârşit de vară, verifica unele calcule şi îşi făcea socoteala că, dacă dovedea multă răbdare şi putere de muncă, putea să facă faţă tuturor lucrărilor cu bugetul modest pe care îl avea la dispoziţie.

Avea patruzeci şi patru de ani, tenul măsliniu, părul şi ochii

negri, era zvelt şi foarte bine pregătit fizic. Şi îi era de ajuns prin câte trecuse. Se săturase de deşert şi de junglă, de malarie şi de lipitori, de nopţi geroase, în care tremurase cumplit, se săturase de mâncare încropită din te miri ce şi de dureri de braţe şi picioare. Pesemne că avea să-şi găsească o slujbă prin apropiere, un câine labrador sau poate doi terieri Jack Russell, poate chiar şi o femeie cu care să-şi împartă viaţa.

Bărbatul de pe acoperiş a mai scos vreo douăsprezece ţigle, le-a păstrat pe cele zece întregi şi a aruncat jos fragmentele celor sparte, moment în care la Islamabad a început să clipească luminiţa roşie.

Mulţi îşi închipuie că folosirea unei cartele valorice SIM la telefon îi scuteşte de orice alte plăţi. Acest lucru este valabil pentru cumpărătorul şi utilizatorul ei, însă nu şi pentru furnizorul de servicii. În cazul în care telefonul nu este folosit în zona de acoperire în care a fost achiziţionat, trebuie să se realizeze o regularizare, însă acest lucru se desfăşoară între companiile de telefonie, iar de toată treaba se ocupă computerele.

Când apelul lui Abdelahi a fost preluat de fratele lui din Quetta, el a început să consume timp de antenă radio, mai precis al aceleia situate puţin în afara oraşului Peshawar. Aceasta aparţine companiei Paktel. În acea clipă, computerul Paktel a început să caute vânzătorul original al telefonului, care se găsea în Anglia; intenţia sa era de a anunţa, în mod electronic: „Unul dintre clienţii tăi foloseşte timp şi spaţiu aerian la mine, astfel că trebuie să îmi plăteşti”. Însă CLA cerea de ani de zile atât companiei Paktel, cât şi rivalei sale, Mobitel, să treacă toate apelurile sosite sau plecate din reţelele lor prin sala de ascultare a centrului. Şi, alertaţi de englezi, cei de la CLA instalaseră un soft britanic în computerele de interceptare, stabilind priorităţi pentru anumite numere. Unul dintre acestea tocmai devenise activ.

Tânărul sergent din armata pakistaneză, care vorbea limba pashto şi se ocupa de monitorizarea convorbirilor şi-a anunţat imediat superiorul de la propriul pupitru. Acesta a ascultat câteva secunde, apoi a întrebat:

— Ce spune acolo?

Sergentul a ascultat şi i-a răspuns:

— Vorbesc despre mama celui care a făcut apelul. Se pare că discută cu fratele lui.

— De unde?

Încă o verificare.

— Prin releul din Peshawar.

Superiorul nu a mai avut nevoie să mai pună vreo altă întrebare. Convorbirea avea să fie înregistrată în întregime pentru a fi analizată ulterior. Sarcina prioritară o reprezenta localizarea apelantului. Maiorul de serviciu de la Centrul de Luptă Antiteroristă era aproape sigur că identificarea nu va fi posibilă în cursul unei convorbiri de scurtă durată. Doar nătângul ăla nu avea să stea prea mult de vorbă la un astfel de telefon, nu?

Aflat la pupitrul său, departe de subsolul unde se găsea întreaga aparatură, maiorul a apăsat trei butoane şi, prin apelare rapidă, a telefonat şefului staţiei de interceptare din Peshawar.

Cu mulţi ani înainte, oricum înainte de evenimentul cunoscut acum sub numele de Atentatul de la 11 septembrie – distrugerea turnurilor gemene World Trade Center pe data de 11 septembrie 2001 – în cadrul Departamentului de Informaţii Inter-Servicii din Pakistan, cunoscut şi sub numele de ISI (Inter-Services Intelligence), se infiltraseră musulmani fundamentalişti din armata pakistaneză. Aceasta era problema sa cea mai gravă şi motivul pentru care departamentul era neutilizabil în lupta contra talibanilor şi a oaspeţilor acestora, militanţii al-Qaeda.

Însă preşedintele Pakistanului, generalul Musharraf, nu a avut de ales şi a trebuit să asculte „recomandările” sever formulate de SUA, acelea de a face curăţenie în cadrul departamentului. O parte a acelui program o constituise transferarea permanentă a ofiţerilor extremişti din ISI şi revenirea acestora la îndatoririle militare obişnuite; iar altă parte a fost aceea de a crea în interiorul ISI un centru de elită de luptă contra terorismului, unde să fie încadraţi tineri ofiţeri care să nu aibă nici o legătură cu terorismul islamist, indiferent cât de credincioşi ar fi ei. Colonelul Abdul Razak, fost comandant de tanc, era unul dintre aceşti angajaţi de tip nou. El comanda Centrul din Peshawar şi a preluat acel apel la ora două şi jumătate. A ascultat atent spusele colegului din capitală, apoi a întrebat:

— De cât timp vorbeşte?

Colonelul Razak avea norocul să se afle într-un birou situat la doar opt sute de metri de antena Paktel, în raza – de o mie de metri sau mai puţin – necesară în mod normal pentru ca sistemul de depistare a locaţiei din care pleacă apelul să funcţioneze eficient. Împreună cu doi tehnicieni, a urcat în goană pe

acoperişul clădirii pentru a declanşa sistemul de depistare a locului din oraş de unde se făcuse apelul, acesta urmând a identifica sursa semnalului din aproape în aproape, restrângând tot mai mult aria de căutare.

La Islamabad, sergentul de la serviciul ascultare şi-a anunţat superiorul:

— Convorbirea s-a încheiat.

— La naiba! a exclamat maiorul. Doar trei minute şi patruzeci şi patru de secunde. În fine, nici nu ne puteam aştepta la mai mult.

— Dar văd că nu a închis telefonul, a spus sergentul.

În apartamentul de la etajul clădirii situate în Vechiul Oraş din Peshawar, Abdelahi făcuse cea de-a doua greşeală. Auzindu-l pe egiptean ieşind din cealaltă cameră, a încheiat în grabă convorbirea şi a vârât telefonul sub o pernă aflată la îndemână. Însă a uitat să-l închidă. La mai puţin de un kilometru distanţă, detectoarele folosite de colonelul Razak au început să depisteze tot mai precis locul sursei.

Atât Serviciul Secret de Informaţii Britanic (SIS), cât şi CIA desfăşoară acţiuni foarte importante în Pakistan, iar asta din motive ce nu mai trebuie explicate. Această ţară constituie una dintre principalele zone de război în lupta contra terorismului. Tăria alianţei occidentale se bazează în bună măsură, încă din 1945, pe capacitatea celor două servicii secrete de a conlucra.

Au existat şi momente de neînţelegere, îndeosebi după depistarea unor trădători din tabăra engleză, începând cu Philby, Burgess şi Maclean, în 1951. Apoi, americanii şi-au dat seama că şi ei au avut o serie întreagă de trădători care lucrau pentru Moscova, iar cooperarea dintre cele două servicii secrete a încetat. Sfârşitul Războiului Rece în anul 1991 a dus la presupunerea greşită, în rândul politicienilor de pe ambele coaste ale Atlanticului, că pacea atât de râvnită avea să dăinuiască. Acela a fost momentul precis în care noul Război Rece, tăcut şi ascuns în adâncurile Islamului, începea să se nască în mari dureri.

După atacul de la 11 septembrie nu a mai existat nici o rivalitate între cele două servicii secrete, punându-se capăt chiar şi schimburilor preferenţiale de informaţii. Regula a devenit: dacă unul deţine o informaţie, trebuie să o afle şi celălalt. Şi invers. Date care ajută lupta comună împotriva terorismului provin şi de la serviciile de informaţii ale altor ţări, însă nimic nu

se compară cu conlucrarea dintre oamenii celor două servicii.

Colonelul Razak îi cunoştea pe ambii şefi de staţii din propriul oraş. Din punct de vedere personal, se simţea mai apropiat de omul SIS, Brian O'Dowd, iar telefonul mobil depistat era de origine britanică. De aceea, imediat ce a coborât de pe acoperiş, l-a sunat pe O'Dowd ca să-i comunice ştirea.

În acel moment, domnul al-Qur s-a dus la baie, iar Abdelahi a vârât mâna sub pernă ca să recupereze telefonul şi să-l aşeze peste geanta diplomat, de unde îl luase. Cu un fior de vinovăţie şi-a dat seama că îl lăsase deschis, aşa că l-a închis pe dată. Se gândea numai la consumarea bateriei, nu la posibilitatea interceptării acelei convorbiri. În orice caz, întârziase cu opt secunde. Detectorul de locaţie îşi făcuse treaba.

— Cum adică l-ai găsit? a întrebat O'Dowd.

Ziua aceea se transformase brusc într-o sărbătoare de Crăciun, la care se adăugau şi câteva zile de naştere.

— E dincolo de orice îndoială, Brian. Apelul s-a făcut de la ultimul etaj al unei clădiri de patru etaje din Cartierul Vechi. În prezent, doi dintre agenţii mei sub acoperire se furişează până acolo ca să arunce o privire şi să evalueze modalitatea de abordare.

— Şi când intervenţi?

— Imediat după căderea întunericului. Mi-ar plăcea să las totul pentru ora trei dimineaţa, dar riscăm prea mult. S-ar putea ca până atunci păsărica să-şi mute cuibul…

Colonelul Razak urmase o serie de cursuri la Colegiul Militar Camberley, datorită unei sponsorizări Commonwealth cu durata de un an şi se mândrea cu expresiile de argou învăţate acolo.

— Pot veni şi eu?

— Chiar vrei să vii?

— E cumva papa catolic? a spus irlandezul. Razak a izbucnit în râs. Îi plăcea să glumească.

— Cum eu cred într-un singur Dumnezeu adevărat, nu am de unde să ştiu, a zis el. Bine. La şase, în biroul meu. Dar în civil. Şi mă refer la hainele noastre civile.

Voia să spună că nu vor purta uniformă, dar nici îmbrăcăminte occidentală. În Oraşul Vechi, dar mai ales în bazarul Qissa Khawani, doar şalvarii largi şi cămaşa lungă lăsată pe dinafară – aşa-numitul *shalwar-kameez* – putea face pe cineva să treacă neobservat. Ori robele şi turbanele celor care făceau parte din clanurile de la munte. Iar această cerinţă se aplica şi în cazul lui

O’Dowd.

Agentul britanic a ajuns acolo înainte de ora şase, venind cu propria Toyota Land Cruiser neagră, cu geamuri fumurii. Un Land Rover britanic ar fi constituit o dovadă de patriotism, dar Toyota era vehiculul preferat de localnicii fundamentalişti, astfel că putea trece neobservată. A adus cu el o sticlă de whisky pe eticheta căreia scria Chivas Regal. Aceea era băutura preferată a lui Abdul Razak. Îl luase cândva la întrebări pe amicul lui pakistanez în legătură cu preferinţele lui cu origini scoţiene.

— Mă consider un bun musulman, dar nu unul extremist, îi răspunsese Razak. Nu mă ating de carnea de porc, dar nu văd nimic rău atunci când e vorba de dans ori de un trabuc de calitate. Respingerea cu desăvârşire a acestora ar însemna să devin un fanatic taliban şi nu sunt aşa ceva. În ce priveşte băuturile, sau chiar tăriile, vinul se consumă pe scară largă în timpul primelor patru califate şi, dacă voi ajunge în paradis într-o bună zi şi voi fi luat la întrebări de cineva mai autoritar decât tine, atunci îi voi cerşi milostivului Allah să mă ierte. Până una-alta, nu refuz un păhărel.

Probabil părea ciudat ca un fost ofiţer tanchist să devină un poliţist atât de bun, dar Abdul Razak tocmai asta era. Avea treizeci şi şase de ani, era căsătorit, cu doi copii şi se putea lăuda cu o educaţie deosebită. Pe lângă aceasta, departe de a fi un elefant care atacă fără a se sinchisi de urmări, reprezenta întruchiparea atenţiei distributive, a subtilităţii discrete şi a tacticii mangustei, atunci când se confruntă cu o cobră. Dorea, dacă se putea, să ocupe apartamentul de la ultimul etaj al clădirii de locuinţe fără să declanşeze un schimb disperat de focuri. Tocmai de aceea, ţinea să abordeze situaţia cu discreţie şi cu şiretenie.

Peshawar este un oraş foarte vechi, dar nici o parte a sa nu datează dinaintea bazarului Qissa Khawani. Vreme de secole, caravanele care călătoreau pe Marele Drum prin înspăimântătoarea trecătoare Khyber, ce ducea spre Afganistan, se opriseră acolo pentru odihna oamenilor şi a cămilelor. Şi, ca orice bazar ce se respectă, Qissa Khawani asigurase întotdeauna toate cele trebuincioase oamenilor: pături, şaluri, covoare, lucruri din alamă, vase de aramă, hrană şi băutură. Lucru care este valabil şi în prezent.

Oraşul este multietnic şi multilingv. Ochiul format poate deosebi turbanele celor de neam afrid, wazir, ghilzai sau

pakistanez din apropiere, care contrastează cu acoperămintele de cap având calota rotunjită, provenind din nordul îndepărtat şi cu căciulile de iarnă, dublate cu blană, purtate de tadjici şi de uzbeci.

În acest labirint de străzi şi de alei înguste, unde poţi scăpa de orice urmăritor, se află prăvăliile şi tarabele cu mâncare ale bazarului de ceasuri, ale bazarului de coşuri, se găseşte bazarul telalilor, piaţa de păsări şi bazarul povestitorilor. Pe vremea Imperiului, britanicii socoteau Peshawarul a fi un Piccadilly al Asiei Centrale.

Apartamentul identificat de detectorul de locaţie drept sursa apelului telefonic se afla într-una dintre clădirile înalte şi înguste, având balcoane şi obloane de ferestre sculptate cu multă măiestrie; era situat la etajul patru, având la parter un depozit de covoare, pe o stradă a cărei lăţime nu permitea decât trecerea unei singure maşini. Datorită arşiţei din cursul verii, toate aceste clădiri înalte au acoperişurile plate, pentru ca locatarii să poată prinde o boare de aer rece noaptea, iar scările urcă până pe acoperiş chiar din stradă. Colonelul Razak şi-a condus echipa în tăcere, fără să folosească vreun vehicul.

A trimis patru oameni, toţi în straie tribale, pe acoperişul unei clădiri situate la patru case depărtare de obiectiv. Aceştia au apărut pe acoperiş şi, cu mult calm, au trecut de pe o casă pe alta, până au ajuns la aceea care prezenta importanţă. Ajunşi acolo, au aşteptat semnalul. Conducând şase oameni, colonelul a pornit dinspre stradă pe scările ce duceau către apartament. Toţi aveau pistoale automate sub robe, mai puţin omul din frunte, un punjabi musculos, care avea asupra lui un berbec.

După ce s-au strâns cu toţii pe casa scărilor, colonelul a făcut semn către omul aflat în faţă, care a scos berbecul şi a făcut încuietoarea ţăndări. Uşa s-a deschis brusc spre interior, iar echipa a pătruns în fugă. Trei dintre oamenii de pe acoperiş au coborât pe scara de acces; al patrulea a rămas pe acoperiş, pentru cazul în care cineva ar fi încercat să scape în acea direcţie.

Ulterior, când Brian O’Dowd s-a străduit să-şi aducă aminte de desfăşurarea acţiunii, totul i s-a părut neclar şi desfăşurându-se cu o repeziciune extremă. Aceasta a fost şi impresia pe care au avut-o ocupanţii apartamentului.

Echipa de atac nu avea ştiinţă câţi oameni se vor afla înăuntru şi nici ce vor avea de înfruntat. Ar fi putut fi vorba despre o mică

armată, ori de o familie care-şi sorbea ceaiul de seară. Nu ştiau nici măcar dispunerea camerelor din apartament; chiar dacă la Londra sau la New York se cunoaşte configuraţia oricărui apartament, acest lucru nu este valabil şi pentru bazarul Qissa Khawani. Membrii echipei ştiau doar că de acolo se făcuse un apel de pe un telefon aflat în consemn.

De fapt, au găsit patru tineri uitându-se la televizor. Vreme de două clipe, grupul de atac s-a temut că pătrunsese într-un cămin ce nu avea nici o vină. Apoi au observat că toţi tinerii aveau bărbi stufoase, erau oameni de la munte, iar unul, primul care a reacţionat, a dus mâna sub robă pentru a scoate o armă. Numele acestuia era Abdelahi, iar el a murit împuşcat drept în piept cu patru gloanţe pornite dintr-o armă MP5 Heckler & Koch. Ceilalţi trei au fost imobilizaţi înainte de a avea vreo reacţie. Colonelul Razak stabilise foarte clar scopul misiunii; pe cât posibil, voia ca suspecţii să fie reţinuţi în viaţă.

Prezenţa celui de-al cincilea bărbat a fost trădată de o bubuitură venind din camera ce slujea drept dormitor. Omul de origine punjabi lăsase berbecul jos, dar un umăr în uşă a fost de ajuns. Aceasta s-a sfărâmat, iar doi dintre oamenii de asalt ai CLA au pătruns în dormitor, urmaţi de colonelul Razak. În mijlocul încăperii, au descoperit un arab între două vârste, cu ochii holbaţi şi plini de ură. Acesta s-a aplecat, încercând să-şi ridice de la podea laptopul pe care îl izbise de plăcile de gresie, în încercarea sa de a-l distruge; apoi şi-a dat seama că nu mai avea timp pentru aşa ceva, aşa că s-a întors şi a pornit în goană spre fereastra larg deschisă. Colonelul Razak a răcnit:

— Prindeţi-l!

Însă agenţii pakistanezi nu au reuşit acest lucru. Din pricina caniculei, egipteanul fusese surprins gol până la brâu, iar pielea îi era alunecoasă de transpiraţie. Nici măcar nu s-a oprit să se sprijine în balustradă, ci s-a aruncat peste ea, prăbuşindu-se pe aleea presărată cu pietriş aflată la doisprezece metri mai jos. Curioşii s-au strâns în câteva clipe în jurul specialistului financiar al organizaţiei al-Qaeda care căzuse pe pământ, dar acesta a mai horcăit de două ori şi a murit.

Clădirea şi strada se transformaseră într-un iad de urlete şi ţipete ale celor care alergau de colo-colo. Folosindu-se de propriul telefon mobil, colonelul i-a chemat pe cei cincizeci de soldaţi în uniformă pe care îi plasase la patru intersecţii depărtare în dube cu geamurile întunecate. Aceştia au venit în

goană pe alee şi au restabilit ordinea, dacă haosul şi mai mare iscat după sosirea lor se putea numi ordine. Cu toate acestea, soldaţii şi-au îndeplinit misiunea; au reuşit să creeze un cordon în jurul clădirii de locuinţe. Cu timpul, Abdul Razak voia să-i interogheze pe toţi vecinii, dar în primul rând pe proprietarul clădirii, negustorul care avea depozitul la parter.

Cadavrul care zăcea în stradă a fost înconjurat de soldaţi şi acoperit cu o pătură. Curând după aceea, a apărut şi o targă. Mortul a fost transportat la morga Spitalului General din Peshawar. În acele momente, nimeni nu avea nici cea mai vagă idee cine era acesta. Se ştia totuşi că el preferase să moară în loc să se bucure de atenţia deosebită a americanilor în tabăra din Bagram, din Afganistan, unde sigur ar fi fost obiect de negociere între autorităţile de la Islamabad şi şeful secţiei CIA din Pakistan.

Colonelul Razak s-a retras de pe balcon. Celor trei bărbaţi reţinuţi li se puneau cătuşe şi cagule peste cap. Devenea necesară o escortă înarmată pentru scoaterea lor din clădire; autorităţile se găseau pe un teritoriu minat. Locuitorii, provenind din lumea triburilor, nu aveau să fie de partea colonelului. După ce prizonierii şi cadavrul aveau să dispară de acolo, el trebuia să-şi petreacă multe ore scotocind apartamentul în căutarea oricăror indicii privind bărbatul care deţinuse telefonul dat în consemn.

Brian O’Dowd fusese rugat să aştepte pe scări cât avea să dureze acţiunea. Acum se afla în dormitor, ţinând în braţe laptopul marca Toshiba, deteriorat. Amândoi erau conştienţi că acesta reprezenta cel mai important trofeu. Toate paşapoartele, telefoanele mobile, orice petic de hârtie, indiferent cât de neimportant ar fi părut, toate persoanele reţinute, dar şi toţi vecinii – toate şi toţi aveau să ajungă într-un loc sigur, unde urmau a fi stoarse toate informaţiile posibile. Însă laptopul reprezenta cea mai mare prioritate…

Egipteanul mort îşi făcuse însă iluzii dacă îşi închipuise că spargerea carcasei computerului Toshiba însemna şi distrugerea conţinutul său, care avea să se dovedească o adevărată mină de aur. Nici măcar ştergerea fişierelor conţinute de acel computer nu ar fi slujit la ceva. În Marea Britanie şi în SUA existau specialişti capabili să despoaie hard diskul de fiecare strat, ajungând să descopere fiecare cuvinţel scris pe el de când ieşise pe poarta fabricii.

— Păcat de moartea acestui individ, indiferent cine-a fost el, a spus agentul SIS.

Razak s-a mulţumit să-şi dreagă vocea. Era logic să ia o asemenea hotărâre. Dacă ar fi aşteptat zile întregi, omul ar fi putut dispărea. Dacă ar fi postat agenţi în jurul clădirii, aceştia ar fi fost curând depistaţi; iar păsărica şi-ar fi găsit alt cuib. Tocmai de aceea acţionase în forţă şi cu repeziciune şi, dacă ar fi fost mai iute cu cinci secunde, l-ar fi avut în cătuşe pe misteriosul sinucigaş. Acum trebuia să pregătească o declaraţie publică, potrivit căreia un răufăcător necunoscut murise în urma căderii de la înălţime în timp ce se opusese arestării. Asta, până la identificarea cadavrului. Dacă se dovedea a fi unul dintre şefii al-Qaeda, la insistenţele americanilor avea să se ţină o conferinţă de presă cu tot tam-tamul, pentru prezentarea respectivului triumf. El încă nu avea habar cât de sus în ierarhia organizaţiei era Tewfik al-Qur.

— O să rămâi blocat aici o vreme, i-a zis O'Dowd. Vrei să-ţi fac serviciul de a duce laptopul în siguranţă la sediul vostru?

Din fericire, Abdul Razak avea un simţ mai ciudat al umorului. Într-o activitate ca a lui, aceasta era o calitate salvatoare. În lumea serviciilor secrete, numai umorul poate ajuta la păstrarea sănătăţii mintale. Iar în situaţia de atunci, menţionarea cuvântului „siguranţă" l-a amuzat.

— Ar fi foarte amabil din partea ta, a răspuns el. O să-ţi dau o escortă de patru oameni până la maşina ta. Asta ca să nu avem surprize. Iar după ce terminăm aici, trebuie neapărat să golim sticla aia imorală pe care ai adus-o în seara asta.

Ţinând strâns la piept preţioasa captură şi flancat în faţă şi în spate de soldaţi pakistanezi, agentul SIS a fost condus până la Toyota lui. Tehnologia de care avea nevoie se afla deja în portbagaj, iar la volan, protejând maşinăria şi vehiculul, se instalase şoferul lui, un sikh fioros.

Au mers până într-un loc din afara oraşului, unde O'Dowd a conectat laptopul Toshiba la computerul lui cu mult mai puternic, un Tecra; iar acesta din urmă a intrat în legătură cu Centrul de Comunicaţii Guvernamentale de la Cheltenham, aflat în adâncul unui deal din Cotswold, în Anglia.

O'Dowd ştia cum să procedeze, însă tehnologia cibernetică, prin magia ei ameţitoare (pentru un outsider) îi era destul de neclară. În câteva secunde, specialiştii de la Cheltenham aflaţi la mii de kilometri depărtare au primit întregul conţinut al hard

diskului instalat pe laptop. Tehnologia golise computerul la fel de eficient ca un păianjen care suge toate sucurile dintr-o muscă prinsă în plasa lui.

Şeful staţiei a dus apoi laptopul la sediul Centrului de Luptă Antiteroristă şi l-a lăsat pe mâini sigure. Până să ajungă el la clădirea unde se găsea sediul CLA, cei de la Cheltenham transmiseseră deja comoara la Agenţia Naţională de Securitate (National Security Agency – NSA) de la Fort Meade, Maryland. În Peshawar era beznă deplină, amurgise în Cotswold, iar la Maryland era mijlocul după-amiezii. Însă nu conta, fiindcă la cartierul general al NSA soarele oricum nu se vedea; acolo nu există noapte şi nici zi.

În ambele complexe de clădiri, aşezate într-un idilic peisajul rural, interceptările se fac fără clipă de odihnă. Trilioanele de cuvinte rostite în cadrul convorbirilor telefonice desfăşurate în fiecare zi în cinci sute de limbi şi mai bine de o mie de dialecte sunt auzite, selectate, triate, sortate, respinse, reţinute şi, dacă prezintă vreun interes, analizate şi depistate ca sursă.

Dar până şi acest proces reprezintă doar un început. Ambele agenţii codifică şi decriptează în sute de coduri şi fiecare posedă servicii speciale care se ocupă de recuperarea de fişiere şi de descoperirea infracţiunilor cibernetice. În vreme ce planeta se pregătea să înceapă o nouă zi şi o altă noapte, cele două agenţii au început să dejoace măsurile despre care al-Qur crezuse că ajutaseră la ştergerea fişierelor de pe laptop. Experţii au descoperit fişierele de bază şi au scos la iveală spaţiile „inactive”.

Procesul acesta a fost cândva comparat cu activitatea unui expert în restaurarea picturilor. Cu o grijă infinită, se îndepărtează straturile superficiale de impurităţi sau tuşele ulterioare de pe pânza originală, scoţând la lumină lucrarea ascunsă dedesubt. Din computerul egipteanului au început să iasă la iveală toate documentele pe care el le socotise şterse sau suprascrise.

Desigur, Brian O’Dowd îşi anunţase colegul şi superiorul, şeful staţiei din Islamabad, chiar înainte de a-l însoţi pe colonelul Razak în acel raid. Iar şeful îl informase la rândul lui pe „vărul” său, şeful staţiei CIA. Acum, amândoi aşteptau cu aviditate alte veşti. La Peshawar oamenii urmau să aibă parte de o noapte albă.

Colonelul Razak s-a întors din bazar la miezul nopţii, aducând

în câţiva saci comoara găsită în apartament. Cei trei tineri rămaşi în viaţă au fost cazaţi în celulele din subsolul propriei lui clădiri. Nu voia să-i încredinţeze unei închisori obişnuite. Evadarea sau sinuciderea asistată ar fi fost acolo o simplă formalitate. Cei de la Islamabad aveau acum şi numele acestora şi probabil că negociau cu oamenii de la Ambasada SUA, unde se afla şi postul CIA. Colonelul bănuia că prizonierii vor ajunge la Bagram, unde vor suporta luni întregi de interogatorii, cu toate că, după părerea sa, oamenii aceia nu cunoşteau nici măcar numele bărbatului pe care trebuiau să-l păzească.

Fusese găsit şi identificat telefonul care declanşase operaţiunea: era din Leeds, Anglia. Se contura tot mai limpede că nesăbuitul Abdelahi îl folosise fără să ceară permisiunea posesorului. Acum ajunsese pe o masă de disecţie de la morgă, având patru gloanţe în piept, dar faţa neatinsă. Bărbatul care se aflase în dormitor avea capul sfărâmat, dar cel mai bun chirurg estetician din oraş se străduia să îi refacă faţa. După ce acesta şi-a încheiat treaba, individul a fost fotografiat. O oră mai târziu, cuprins de o emoţie greu de ascuns, colonelul Razak l-a sunat pe O'Dowd. Ca toate serviciile de luptă antiteroristă care colaborau în lupta împotriva grupărilor islamice, CLA din Pakistan avea o galerie uriaşă de fotografii ale unor persoane suspecte de asemenea activităţi.

Nu are nici o importanţă că Pakistanul este la mare depărtare de Egipt. Teroriştii al-Qaeda sunt de cel puţin patruzeci de naţionalităţi şi provin probabil din optzeci de grupuri etnice. Şi toţi călătoresc. Razak şi-a petrecut noaptea în biroul lui, proiectând galeria de feţe de pe computer pe un ecran mare cu plasmă şi revenind mereu la un anumit chip.

Era deja evident din paşapoartele capturate, unsprezece la număr, toate falsuri de calitate excelentă, că egipteanul călătorea foarte mult şi că pentru aceasta îşi schimba mereu înfăţişarea. Şi totuşi, faţa aceea – a omului care putea trece neobservat în sala de conferinţe a unei bănci occidentale, dar care era chinuit de ura sa faţă de orice şi oricine nu-i împărtăşea propria credinţă distorsionată – părea să aibă ceva în comun cu faţa sfârtecată de pe masa de disecţie.

Razak l-a prins pe O'Dowd la micul dejun, pe care acesta îl lua cu colegul lui american din Peshawar. Şi-au lăsat amândoi baltă ouăle jumări şi s-au grăbit să ajungă la sediul CLA. La rându-le, s-au uitat cu luare aminte la faţa bărbatului şi au comparat-o cu

fotografia făcută în morgă. Dacă ar fi fost adevărat... Ambii aveau acum o prioritate maximă: să îi anunţe pe cei de la sediile centrale despre descoperirea uimitoare pe care o făcuseră. Cadavrul de pe masă era chiar al lui Tewfik al-Qur, trezorierul organizaţiei al-Qaeda.

Pe la jumătatea dimineţii, un elicopter militar pakistanez a venit să preia totul. Au fost îmbarcaţi şi prizonierii, încătuşaţi şi cu cagule pe cap. Apoi, cele două cadavre şi lăzile cu probe culese din apartament. S-au adresat mulţumiri peste mulţumiri, dar Peshawarul este o staţie oarecare; centrul de greutate se muta şi încă foarte repede. De fapt, se stabilise deja în Maryland.

După dezastrul cunoscut acum doar sub numele de 11 septembrie, un lucru a devenit limpede şi nimeni nu-l poate nega în mod serios. Nu doar dovada că în lume se petrec anumite lucruri, ci aceea că se petrec foarte multe, iar asta de foarte multă vreme. Astfel de activităţi s-au desfăşurat şi au existat şi informaţii referitoare la ele; dar nu în integralitatea lor frumos ambalată, ci în frânturi, fragmente, dispersate pretutindeni. În Statele Unite, aceste fragmente erau deţinute de şapte sau opt dintre cele nouăsprezece agenţii de culegere de informaţii sau de păstrare a ordinii publice. Însă aceste servicii secrete nu schimbau informaţii între de.

Reorganizarea s-a produs după 11 septembrie. În prezent, există şase persoane cărora li se prezintă situaţii încă din etapele de început. Patru dintre aceştia sunt politicieni: preşedintele, vicepreşedintele, Secretarul Apărării şi Secretarul de Stat. Unul dintre cei doi profesionişti ai informaţiilor este preşedintele Comitetului Naţional pentru Securitate (National Security Committee – NSC), Steve Hadley, care supervizează Departamentul Securităţii Interne şi cele nouăsprezece servicii secrete. Iar cealaltă persoană este şeful suprem: directorul Serviciilor Naţionale de Informaţii, John Negroponte.

CIA a rămas principalul organism de culegere de informaţii din afara SUA, însă directorul acesteia nu mai este vânătorul singuratic de odinioară. Toţi înaintează rapoarte către superiori şi cele trei cuvinte de ordine sunt de fapt unul singur: colaţionare. Între uriaşi, Agenţia Naţională de Securitate (NSA) de la Fort Meade a rămas cea mai mare, ca buget şi ca personal şi cea mai secretă. Este singura care nu întreţine nici o legătură cu publicul sau cu mijloacele de informare în masă. Acţionează din umbră, dar ascultă tot, decriptează tot, traduce tot şi analizează orice.

Însă unele dintre materialele auzite, înregistrate, descărcate, traduse şi studiate sunt uneori atât de neinteligibile, încât apelează la comisii de experţi din afara sa. Una dintre aceste comisii este Comisia Coranului.

După ce comoara de la Peshawar a sosit, sub formă electronică sau fizică, au intrat în acţiune şi alte agenţii de informaţii. Identificarea bărbatului mort era vitală şi această sarcină a revenit FBI-ului. După douăzeci şi patru de ore, cei de la FBI au anunţat că identificarea se făcuse fără nici un dubiu. Bărbatul care se aruncase în gol de la balconul apartamentului din Peshawar era într-adevăr colectorul financiar pentru al-Qaeda şi unul dintre puţinii apropiaţi ai lui Osama bin Laden. Legătura între cei doi fusese făcută de Ayman al-Zawahiri, conaţionalul său egiptean. Acesta îl descoperise şi îl recrutase pe fanaticul bancher.

Departamentul de Stat s-a ocupat de paşapoarte. Cifra de unsprezece era uimitoare. Două nu fuseseră niciodată folosite, însă pe nouă dintre ele apăreau ştampile de intrare şi ieşire din ţări de pe tot cuprinsul Europei şi Orientului Mijlociu. Lucru deloc surprinzător, şase dintre ele erau paşapoarte belgiene, fiecare pe alt nume şi toate perfect autentice, mai puţin amănuntele cuprinse între filele lor.

Pentru comunitatea globală a informaţiilor, Belgia a fost mereu veriga slabă. Începând cu 1990, s-au raportat ca furate 19 000 de paşapoarte în alb – iar acest adevăr a fost recunoscut chiar de guvernul belgian. În realitate, acestea au fost pur şi simplu vândute de funcţionari puşi pe făcut bani nemunciţi. Patruzeci şi cinci proveneau de la Consulatul Belgiei de la Strasbourg, Franţa, iar douăzeci de la Ambasada Belgiei din Haga, Olanda. Cele două paşapoarte folosite de asasinii de origine marocană ai luptătorului antitaliban Ahmad Shah Massoud proveneau de la această din urmă ambasadă. Acelaşi lucru era valabil şi pentru unul dintre cele şase paşapoarte false folosite de al-Qur. Era de presupus că restul de cinci făceau parte dintre celelalte 18 935 de paşapoarte încă nedepistate.

Administraţia Federală a Aviaţiei, slujindu-se de contactele sale şi de prestigiul de care se bucură în lume, a verificat bilete de avion şi liste de pasageri. Era o activitate plicticoasă, dar vizele de intrare şi de ieşire indicau în mare măsură zborurile ce trebuiau verificate.

Încet, dar sigur, tabloul general a început să se închege. După

toate probabilităţile, Tewfik al-Qur fusese însărcinat să încaseze sume mari de bani, a căror sursă rămânea nedepistată, pentru a face o serie de achiziţii greu de explicat. Nu existau probe că ar fi făcut chiar el vreo achiziţie, astfel că singura deducţie logică era că el livrase fondurile altor persoane pentru ca acestea să facă achiziţiile. Autorităţile americane ar fi dat orice pentru a afla cu precizie persoanele pe care le contactase. Era de presupus că numele lor ar fi evidenţiat o întreagă reţea secretă existentă în Europa şi în Orientul Mijlociu. Singura ţară-ţintă pe care egipteanul nu o vizitase fusese SUA.

Însă abia la Fort Meade şirul revelaţiilor a uimit pe toată lumea. De pe laptopul Toshiba recuperat în apartamentul din Peshawar se descărcaseră şaptezeci şi trei de documente. Unele reprezentau orare ale unor companii aeriene, iar acum se cunoşteau zborurile luate de fapt de către al-Qur. Altele erau rapoarte financiare de domeniu public, acestea prezentând, pare-se, interes pentru expertul financiar, astfel că şi le copiase pentru a le studia ulterior. Acestea nu au adus deloc lumină în descifrarea secretelor.

Majoritatea acestor fişiere erau în engleză, altele în franceză sau în germană. Se ştia că al-Qur vorbea cursiv aceste trei limbi, la care se adăuga araba maternă. Gărzile de corp capturate, aflate în acele momente la baza aeriană de la Bagram, ciripeau tot ce ştiau, între care faptul că bărbatul vorbea cu oarecare dificultate şi limba pashto, ceea ce constituia un indiciu că îşi petrecuse ceva timp în Afganistan, deşi occidentalii nu aveau nici o idee unde şi când vizitase acea ţară.

Textele în arabă sunt cele care le-au pricinuit nelinişte. Asta pentru că Fort Meade este în esenţă o uriaşă bază a armatei şi se subordonează Departamentului Apărării. Şeful NSA este un general cu patru stele. Şeful Departamentului de traduceri din arabă a solicitat să fie primit de respectivul general.

Interesul faţă de limba arabă manifestat de NSA a crescut continuu în anii nouăzeci, pe măsură ce a evoluat şi terorismul islamic, în afara interesului stârnit de situaţia dintre Israel şi Palestina. Această preocupare a căpătat contur odată cu încercarea făcută de Ramzi Yousef de a arunca în aer turnurile World Trade Center cu ajutorul unui camion-capcană, în 1993. Însă după atentatul de la 11 septembrie problema s-a pus astfel: „Vrem să cunoaştem orice cuvânt al acestei limbi”. Prin urmare, Departamentul de arabă este uriaş şi are mii de traducători,

majoritatea arabi prin naştere şi educaţie, cărora li se adaugă o serie de cunoscători nearabi ai limbii.

Araba nu este doar o limbă. În afara arabei clasice a Coranului şi a literaţilor, ea este vorbită de jumătate de miliard de oameni, dar având cel puţin cincizeci de dialecte şi accente. Dacă rostirea este rapidă şi cu un accent specific, apelându-se la graiul local, iar calitatea înregistrării este slabă, de obicei este nevoie de un traducător provenit din aceeaşi zonă cu vorbitorul pentru avea siguranţa că se pot surprinde toate înţelesurile şi nuanţele.

Ba mai mult, deseori este o limbă plină de înfloriturі, apelând la nenumărate imagini, măguliri, exagerări, comparaţii şi metafore. În plus, exprimarea poate fi uneori foarte eliptică, înţelesurile fiind mai curând deduse, decât declarate fără echivoc. Limba diferă foarte mult de engleză, unde cuvintele au înţelesuri clare.

— Ne-am concentrat atenţia asupra acestor două documente, a spus şeful Departamentului de arabă. Par să provină din două surse. Credem că unul ar putea fi de la însuşi Ayman al-Zawahiri, iar celălalt, de la al-Qur. Primul pare să prezinte structura exprimării lui al-Zawahiri, aşa cum a fost ea analizată din cuvântările şi filmele făcute cu el anterior. Desigur, dacă am avea sunet, am putea fi siguri sută la sută… Răspunsul pare să vină din partea lui al-Qur, dar nu deţinem nici un text privind modul în care scrie el în arabă. Ca bancher, el a vorbit şi scris preponderent în engleză… Însă ambele documente fac referiri frecvente la Coran şi la pasaje de acolo. Invocă binecuvântarea lui Allah pentru a realiza ceva. Am în subordine mulţi cunoscători de arabă, dar limba şi înţelesurile subtile cuprinse în Coran sunt speciale, scrise acum o mie patru sute de ani. Cred că vom avea nevoie de Comisia Coranului, pentru a arunca o privire.

Generalul comandant a încuviinţat cu un gest din cap.

— De acord, profesore, aşa vom face. A aruncat o privire spre şeful lui de cabinet. Harry, convoacă-i pe experţii noştri în Coran. Adu-i pe calea aerului. Nu admitem nici o întârziere sau absenţă.

2

Comisia Coranului era alcătuită din patru bărbaţi, trei americani şi un universitar britanic. Toţi erau profesori, nici unul arab de origine, dar toţi îşi petrecuseră viaţa studiind Coranul şi sutele de comentarii scrise de-a lungul vremii.

Unul era rezident la Columbia University, în New York, iar imediat după ce s-a dat ordin de la Fort Meade, un elicopter militar a fost trimis să îl aducă la sediul NSA. Doi dintre ei lucrau la Rand Corporation şi, respectiv, la Brookings Institution, ambele în Washington. Pentru aducerea lor au fost trimise automobile ale armatei.

Cel de-al patrulea şi cel mai tânăr, era doctor Terry Martin, detaşat la Georgetown University, Washington, D.C., de la Facultatea de Studii Orientale şi Africane din Londra. Făcând parte din London University, facultatea respectivă se bucură de o reputaţie deosebită pentru studiile sale în domeniul arabisticii.

În privinţa studierii chestiunilor ce ţineau de arabă, englezul avea un avantaj din capul locului. Se născuse şi crescuse în Irak, fiind fiul unui contabil care lucrase la o mare companie din domeniul petrolului. În mod deliberat, tatăl lui nu-l trimisese la şcoala anglo-americană, ci la o şcoală particulară care instruia fiii elitei societăţii irakiene. Când împlinise zece ani, el deja putea trece, cel puţin din punct de vedere lingvistic, drept un băiat de origine arabă. Doar pielea rozalie şi părul roşcat îl împiedicau să fie luat drept un arab autentic.

Născut în 1965, era în clasa a XI-a când domnul Martin senior a decis să părăsească Irakul şi să se întoarcă în atmosfera liniştită din Marea Britanie. Partidul Baas revenise la putere, însă acea putere nu aparţinea cu adevărat preşedintelui Bakr, ci vicepreşedintelui său, care desfăşura un pogrom nemilos al duşmanilor lui, atât reali, cât şi imaginari.

Familia Martin trăise deja prin vremurile tumultoase de după frumoşii ani cincizeci, când pe tron se găsea copilul-rege Feisal. Văzuseră masacrarea tânărului rege şi a prim-ministrului său cu vederi prooccidentale, Nuri Said, apoi uciderea la fel de sângeroasă, în faţa camerelor dintr-un studio de televiziune, a succesorului său, generalul Kassem şi venirea la putere a sângerosului partid Baas. Acesta, la rândul său, fusese răsturnat,

pentru a reveni la putere în 1968. Vreme de şapte ani, Martin senior a urmărit cum creşte puterea psihoticului vicepreşedinte Saddam Hussein, iar în 1975 a socotit că era vremea să părăsească acea ţară.

Mike, fiul lui mai mare, avea treisprezece ani şi era pregătit pentru o şcoală cu internat din Marea Britanie. Capul familiei obţinuse un post bun la firma Burmah Oil, la Londra, graţie unui cuvânt bun pus de un anume Denis Thatcher, a cărui soţie, Margaret, tocmai devenise lider al Partidului Conservator. Toţi patru, adică tatăl, doamna Martin, Mike şi Terry, au revenit în Marea Britanie de Crăciun.

Inteligenţa sclipitoare a lui Terry fusese deja remarcată. Luase fără nici un efort examene care dădeau de furcă unor băieţi cu doi sau cu trei ani mai mari. Era de presupus, lucru care s-a confirmat aproape întocmai, că, beneficiind de o serie de burse şi sponsorizări, va ajunge să devină absolvent la Oxford sau la Cambridge. Însă el dorea să-şi continue studiile arabe. Cât era încă în facultate, făcuse cerere de admitere la Facultatea de Studii Orientale şi Africane, participând la un interviu în primăvara anului 1983, înscriindu-se ca student în aceeaşi toamnă şi studiind Istoria Orientului Mijlociu.

A absolvit facultatea cu onoruri după numai trei ani, iar apoi şi-a mai petrecut trei ani pregătindu-şi doctoratul, specializându-se în Coran şi în primele patru califate. Şi-a luat apoi un an sabatic pentru a-şi continua studiile privitoare la Coran la renumitul Institut al-Azhar din Cairo, iar la întoarcere, i-a fost oferit postul de lector la vârsta de doar 25 de ani, o onoare deosebită, întrucât, atunci când este vorba de chestiuni de arabă, Facultatea de Studii Orientale şi Africane este cea mai dură din lume. A fost promovat lector principal la 34 de ani, iar la 40 era selectat pentru numirea ca profesor. Când NSA i-a solicitat sprijinul avea 41 de ani şi la vremea respectivă îşi petrecea un an ca profesor invitat la Georgetown, deoarece, în primăvara aceluiaşi an 2006, viaţa lui se destrămase.

Emisarul de la Fort Meade l-a găsit în sala de curs, unde încheia o discuţie privind felul în care învăţăturile Coranului sunt relevante pentru epoca contemporană.

Doar privind dinspre catedră, oricine şi-ar fi dat seama că studenţii îl plăceau. Sala de curs era plină. Îşi organiza prelegerile astfel încât să semene cu nişte discuţii lungi şi civilizate între egali, apelând rareori la notiţe, stând fără haină şi

plimbându-se de colo-colo, în vreme ce corpul lui scund şi grăsuţ radia entuziasmul de a transmite şi de a împărtăşi cunoştinţe, acordând atenţie deosebită oricărei păreri emise de cineva din sală, fără a respinge opinia ce poate uneori trăda lipsa de cunoştinţe şi se exprima într-un limbaj simplu, păstrând prelegerea la lucrurile esenţiale şi lăsând timp din belşug pentru a răspunde întrebărilor venite din rândul studenţilor. Ajunsese tocmai la acel punct al cursului, când în sală a apărut trimisul celor de la Fort Meade.

Un student cu cămaşă roşie din rândul cinci a ridicat mâna.

— Aţi spus că nu sunteţi de acord cu termenul „fundamentalist” atunci când se face referire la filosofia teroriştilor. De ce?

Având în vedere furtuna publicitară privind toate chestiunile ce ţineau de arabi, Islam şi Coran, care făcea valuri în America după atentatul de la 11 septembrie, mai toate sesiunile de discuţii deviau aproape imediat de la teorie la atacurile suferite de Occident în ultimii zece ani.

— Deoarece este un termen nepotrivit, a spus profesorul. Cuvântul în sine înseamnă „înapoi la esenţe”. Însă cei care plasează bombe în trenuri, în magazine şi-n autobuze nu se întorc la învăţăturile de bază ale Islamului. Ei îşi scriu propriile scenarii, apoi le susţin retroactiv, străduindu-se să descopere în Coran pasaje în stare să le justifice războiul pe care l-au pornit… Fundamentalişti există în toate religiile. Călugării creştini care fac parte dintr-un ordin închis, care au jurat să trăiască în sărăcie, castitate, renunţare de sine, supunere… aceştia sunt fundamentalişti. Asceţi au existat şi există în toate religiile, însă ei nu propovăduiesc crimele în masă împotriva bărbaţilor, femeilor şi copiilor, fără discriminare. Aceasta este expresia-cheie. Judecaţi toate religiile şi sectele din cadrul religiilor potrivit acestei expresii şi veţi descoperi că dorinţa de revenire la învăţăturile de bază nu este terorism, pentru că în nici o religie, inclusiv în cea islamică, învăţăturile esenţiale nu propovăduiesc crimele în masă.

Aflat într-o parte a podiumului, omul de la Fort Meade a încercat să îi atragă atenţia doctorului Martin. Profesorul a aruncat o privire înspre el şi l-a observat pe tânărul cu părul tuns periuţă, cu cămaşă încheiată la toţi nasturii şi costum de culoare închisă. Avea un aer inconfundabil de funcţionar guvernamental. Bărbatul a bătut cu degetul în cadranul ceasului. Martin a dat

aprobator din cap.

— Atunci cum să-i numim pe teroriştii de azi? Jihadişti?

Întrebarea venea din partea unei tinere energice, aflate în fundul sălii. Judecând după faţa ei, doctor Martin a apreciat că părinţii ei proveneau aproape sigur din Orientul Mijlociu: India, Pakistan, poate chiar Iran. Însă fata nu purta eşarfa hejab pe cap, care ar fi indicat faptul că era o musulmană practicantă.

— Nici jihad nu este un cuvânt potrivit. Desigur, jihadul există, dar el are reguli. Este fie o luptă personală cu sine, pentru a deveni un musulman mai bun, dar, în acest caz, este lipsit de orice agresivitate. Fie înseamnă război sfânt, luptă armată întru apărarea Islamului. Tocmai asta pretind teroriştii a purta. Însă ei preferă să şteargă orice reguli din text... În primul rând, adevăratul jihad poate fi declarat de o autoritate legitimă coranică, bucurându-se de o reputaţie declarată şi demonstrată. Bin Laden şi acoliţii lui sunt recunoscuţi pentru lipsa lor de educaţie. Chiar dacă Occidentul ar fi atacat, jignit, afectat, umilit sau înjosit Islamul, iar prin asta, musulmanii, există totuşi reguli, iar Coranul este foarte precis în această privinţă... Este interzis să ataci şi să ucizi pe cei care nu ţi-au adus nici o ofensă şi nu au făcut nimic să te jignească. Este interzis să ucizi femei şi copii. Este interzis să iei ostatici şi, tot astfel, este interzis să maltratezi, să torturezi ori să ucizi prizonieri. Teroriştii al-Qaeda şi susţinătorii lor fac zilnic toate aceste lucruri. Şi, să nu uităm că ei au ucis cu mult mai mulţi musulmani decât creştini ori evrei.

— În acest caz, cum denumiţi campania lor?

Bărbatul din fundal a început să se agite. Primise ordin de la un general foarte autoritar. Nu voia să fie ultimul care revenea la sediu.

— I-aş numi Noul Jihad, deoarece au inventat un război lipsit de sfinţenie şi în afara legilor stabilite de Sfântul Coran şi, prin urmare, ale adevăratului Islam. Adevăratul jihad nu înseamnă sălbăticie, însă cei care îl practică tocmai asta dovedesc. Regret, dar voi mai răspunde doar la o întrebare.

Studenţii au început să-şi strângă notiţele şi manualele. Cineva din primele rânduri a ridicat braţul. Un student cu pistrui care, judecând după tricou, era mare amator de rock.

— Toţi cei care comit atentate sinucigaşe cu bombă pretind că sunt martiri. Cum justifică ei această afirmaţie?

— În mod eronat, a spus doctor Martin, pentru că au fost înşelaţi, chiar dacă unii dintre ei au avut parte de o educaţie

aleasă. Este perfect normal să mori ca *shahid,* sau martir, luptând pentru Islam într-un jihad declarat în mod legal. Dar, mă văd silit să repet, există anumite reguli, iar acestea sunt foarte precis formulate în Coran. Războinicul nu trebuie să moară de propria mână, chiar dacă acceptă de bunăvoie o misiune din care s-ar putea să nu mai revină. El nu trebuie să cunoască data şi locul morţii sale... Or, sinucigaşii tocmai asta fac. Iar sinuciderea este interzisă în mod explicit. În cursul vieţii, Muhammad a refuzat să binecuvânteze trupul unui sinucigaş, deşi omul îşi pusese capăt zilelor pentru a scăpa de suferinţele cumplite ale bolii sale. Cei care comit crime în masă, având ca victime persoane nevinovate şi astfel se sinucid, ajung în iad, nu în paradis. Falşii predicatori şi imami care îi atrag pe această cale vor ajunge în acelaşi loc. Iar acum, regret, dar trebuie să revenim la lumea reală din Georgetown şi la hamburgeri. Vă mulţumesc pentru atenţie.

Studenţii l-au ovaţionat, iar el, roşind de stânjeneală şi-a luat haina şi s-a îndreptat spre cabinetul profesorilor.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, domnule profesor, a zis omul de la Fort Meade, dar şefii au cerut întrunirea Comisiei Coranului. Maşina ne aşteaptă.

— Chiar aşa grabă mare e?

— Ştiţi cum e, domnule, problema trebuia rezolvată de ieri. E agitaţie mare.

— Ai idee despre ce-i vorba? a întrebat Martin.

— Nu, domnule.

Desigur. Conspirativitatea. Regula de nezdruncinat. Dacă nu este nevoie să ştii şi îţi poţi îndeplini misiunile şi aşa, atunci nici nu este nevoie să ţi se spună. Curiozitatea avea să-i fie satisfăcută ceva mai târziu. Automobilul era obişnuitul sedan de culoare neagră cu bine-cunoscuta antenă pe acoperiş.

Trebuia să păstreze tot timpul legătura cu baza. Şoferul era un caporal, dar, chiar dacă Fort Meade este o bază militară, omul era în civil, nu în uniformă. Nu era nevoie să-şi facă reclamă. Doctorul Martin a urcat în spate, iar şoferul, care i-a ţinut portiera, a închis-o. Escorta sa a luat loc în faţă, alături de şofer şi au pornit prin traficul de seară, ieşind spre autostrada ce duce la Baltimore.

Departe, spre răsărit, bărbatul care dorea să transforme hambarul într-un cămin, s-a întins în apropierea focului de tabără

pe care îl făcuse în livadă. Se simţea foarte fericit. Dacă fusese în stare să doarmă pe pietre şi printre troiene de zăpadă, aproape sigur nu avea nici o problemă în a se culca pe iarba moale care creştea sub meri.

Lemnele pentru foc nu constituiau o problemă. Avea scânduri putrede cât să-i ajungă o viaţă. Apa din gamela aşezată deasupra cărbunilor încinşi sfârâia, astfel că şi-a pregătit ceaiul. Băuturile cu pretenţii sunt bune în felul lor, dar, după o zi grea de muncă, soldatul îşi găseşte recompensa într-o cană de ceai fierbinte.

De fapt, îşi acordase după-amiaza liberă de la truda desfăşurată pe coama acoperişului şi mersese pe jos până în Meonstoke, pentru a face o vizită la magazinul universal ca să-şi cumpere provizii pentru tot weekendul.

Îi era limpede, toată lumea ştia că, după ce cumpărase hambarul, se străduia să îl transforme de unul singur într-o casă locuibilă. Asta îi făcea cinste. Londonezii bogaţi care se făleau, fluturându-şi carnetele de cecuri şi ţineau cu orice preţ să joace rolul de mici nobili de ţară, erau întâmpinaţi politicos la întâlnirile faţă în faţă, dar, imediat cum întorceau spatele, se alegeau cu o strâmbătură sau cu o ridicare din umeri. Însă bărbatul solitar, cu părul negru, care locuia într-un cort în propria livadă şi se spetea muncind, era un tip de treabă, aşa îi mersese vestea în sat, iar părerea prindea rădăcini.

Potrivit poştaşului, omul părea să primească puţină corespondenţă, cu excepţia unor plicuri din hârtie groasă, de culoare gălbuie, având un aspect oficial, însă ceruse ca până şi acelea să fie lăsate la bodega Buck’s Head, pentru a-l scuti pe poştaş să parcurgă drumul lung şi noroios; un gest apreciat cum se cuvine de acesta. Scrisorile erau adresate „domnului colonel”, însă bărbatul nu îşi declara gradul atunci când cumpăra ceva de băut la bar sau atunci când îşi lua ziare ori mâncare de la magazin. Se mulţumea să zâmbească şi se dovedea foarte politicos. Aprecierile tot mai laudative ale localnicilor la adresa bărbatului erau totuşi însoţite de o curiozitate firească. Mulţi „intruşi” se dovedeau obraznici şi direcţi, lucru care nu era valabil în cazul lui. Aşadar, cine era, de unde apăruse şi de ce preferase să se stabilească în Meonstoke?

În acea după-amiază, în preumblarea lui prin sat, bărbatul vizitase vechea biserică St Andrew, unde îl cunoscuse pe rectorul acesteia, reverendul Jim Foley, cu care stătuse de vorbă.

Fostul soldat începea să creadă că avea să se bucure de viaţă în locul acela, unde hotărâse să se stabilească. Putea pedala pe bicicleta lui de munte până la Droxford, pe drumul spre Southampton, ca să-şi cumpere legume organice din piaţa producătorilor individuali. Putea explora nenumăratele alei pe care le vedea de pe acoperişul hambarului şi putea gusta berea din vechile bodegi aflate pe acele drumuri.

Însă peste două zile avea să participe la slujba de duminică dimineaţă de la St Andrew şi, în semiîntunericul tăcut al vechii biserici din piatră, se va ruga, aşa cum o făcuse deseori.

Va cere iertare Domnului, în care credea cu sinceritate, pentru toţi oamenii pe care îi ucisese şi pentru odihna sufletelor nemuritoare ale acestora. Va cere odihnă veşnică pentru toţi camarazii pe care îi văzuse murind alături de el; va înălţa rugi de recunoştinţă că nu ucisese niciodată femei sau copii şi nici bărbaţi care veniseră spre el cu gând de pace şi se va ruga pentru ca într-o bună zi să-şi poată ispăşi propriile păcate, intrând astfel în Împărăţia Domnului.

Apoi se va întoarce pe deal şi-şi va relua truda. Mai avea de dat jos numai o mie de ţigle de pe acoperiş.

Deşi complexul de clădiri care alcătuiesc Agenţia Naţională de Securitate este uriaş, el reprezintă doar o mică fracţiune din Fort Meade, una dintre cele mai mari baze militare din SUA. Situată la aproape şapte kilometri spre est de Autostrada interstatală 95 şi la jumătatea distanţei dintre Washington şi Baltimore, baza reprezintă căminul a peste zece mii de militari şi douăzeci şi cinci de mii de angajaţi civili. Este un oraş de sine stătător şi deţine toate facilităţile unei aşezări de mici dimensiuni. Partea sa „secretă” este dosită într-un colţ aflat într-o zonă de maximă securitate, sub pază severă, pe care doctor Martin nu o mai vizitase până atunci.

Automobilul în care se afla a străbătut baza în viteză, fără nici o oprire sau piedică, până a ajuns la zona de securitate. La poarta principală de acces au fost verificate permisele, iar gărzile s-au uitat pe geamurile maşinii la profesorul universitar, în vreme ce ghidul său a garantat pentru acesta. După ce a mai parcurs aproape un kilometru, automobilul a tras în dreptul uşii laterale a unei clădiri uriaşe, iar dr. Martin şi însoţitorul său au intrat. Au dat de un pupitru la care se aflau militari înarmaţi. Alte verificări; câteva telefoane; s-a trecut apoi la identificarea amprentei

papilare şi la recunoaşterea geografiei irisului; şi, într-un târziu, li s-a permis accesul.

După ce au străbătut o serie de coridoare lungi, au ajuns la o uşă pe care nu se vedea nici o tăbliţă. Escorta a ciocănit şi a intrat. Dr. Martin s-a trezit în cele din urmă între oameni pe care îi cunoştea: prieteni, colegi şi membri ai Comisiei Coranului.

La fel ca multe alte săli de conferinţe ale serviciilor guvernamentale şi aceasta avea un aer anonim şi strict funcţional. Nu avea ferestre, dar instalaţia de climatizare păstra aerul proaspăt. Existau o masă rotundă şi scaune cu spătar, tapiţate; pe un perete se găsea un ecran, probabil pentru proiectarea de imagini şi de diagrame, dacă ar fi fost nevoie; de o parte şi de alta se găseau măsuţe cu cafetiere şi tăvi cu mâncare pentru insaţiabilul stomac american.

Gazdele erau, după toate probabilităţile, doi ofiţeri de informaţii fără pregătire academică; aceştia s-au prezentat cu o politeţe prin care nu şi-au trădat nici un sentiment. Unul din ei era directorul adjunct al NSA, trimis chiar de general pentru a participa la discuţii. Celălalt era un ofiţer superior de la Securitate Internă din Washington.

Ceilalţi erau cei patru universitari, între care doctor Martin. Se cunoşteau între ei. Înainte de a fi de acord să facă parte din acea comisie anonimă de experţi preocupaţi doar de o anumită religie şi carte de căpătâi, cei patru se cunoscuseră prin lucrările publicate şi chiar personal, în urma unor seminarii, prelegeri sau conferinţe. Lumea celor care studiază Coranul atât de intens nu este foarte cuprinzătoare.

Terry Martin i-a salutat pe doctorii Ludwig Schramme de la Columbia, New York, Ben Jolley de la Rand şi pe „Harry” Harrison de la Brookings, care avea, bineînţeles, alt prenume, dar răspundea întotdeauna la apelativul Harry. Cel mai vârstnic şi, prin urmare, cel mai respectat era Ben Jolley, un bărbat ca un urs, cu barbă, care, în ciuda expresiei de dezaprobare ivite pe faţa directorului adjunct şi-a scos şi aprins o pipă impozantă, din care s-a apucat să pufăie cu nesaţ, făcând-o să scoată fum cât un foc de frunze moarte, toamna. Aflată deasupra capetelor, aparatura produsă de Westinghouse a făcut tot posibilul şi a fost cât pe ce să reuşească a elimina mai tot acel fum, dar după aceea sigur avea să necesite o reparaţie capitală.

Directorul adjunct a atacat frontal problema pentru care fuseseră convocaţi cei patru savanţi. Le-a distribuit exemplare

ale celor două documente, câte un fişier fiecăruia. Era vorba despre originalele în arabă, ce fuseseră extrase de pe laptopul trezorierului organizaţiei al-Qaeda şi despre traducerile efectuate de diviziunea de traducători din arabă. Cei patru s-au aruncat direct asupra versiunilor în arabă şi le-au parcurs în tăcere. Doctorul Jolley a pufnit; omul de la Securitatea Internă a făcut o grimasă. Cei patru au sfârşit lectura textului cam în acelaşi timp.

Apoi au citit traducerile în engleză, pentru a vedea ce scăpări apăruseră şi de ce. Apoi Jolley a ridicat ochii spre cei doi ofiţeri de informaţii.

— Ei bine, am terminat.

— Şi… ce părere ai, domnule profesor?

— Care este problema care ne-a adus pe toţi aici? a întrebat arabistul.

Directorul adjunct s-a aplecat peste masă şi a ciocănit uşor cu degetul un pasaj al traducerii.

— Tocmai asta-i problema. Asta. La ce fac referire? Despre ce discută oamenii ăştia?

Toţi patru remarcaseră trimiterea la Coran din textul în arabă. Nu aveau nevoie de traducere. Fiecare dintre ei văzuse expresia de multe ori şi îi studiase înţelesurile posibile. Însă acest lucru era valabil pentru textele literare vechi. Acum era vorba despre nişte scrisori moderne. Trei trimiteri în una dintre scrisori, doar una în cealaltă.

— Al-Isra? Trebuie să fie un fel de cod. Se referă la un episod din viaţa Profetului Muhammad.

— Atunci vă rugăm să ne iertaţi neştiinţa, a spus cel de la Securitatea Internă. Ce înseamnă al-Isra?

— Explică tu, Terry, l-a rugat doctor Jolley.

— Ei bine, domnilor, a început Terry Martin, face trimitere la o revelaţie a Profetului. Savanţii nu s-au pus nici în prezent de acord dacă el a trăit un adevărat miracol divin ori dacă nu cumva a avut doar o experienţă mentală… Pe scurt, cu un an înainte de emigrarea din locul naşterii lui de la Mecca la Medina, dormea şi a avut un vis. Ori o halucinaţie. Ori poate a trăit un miracol divin. Ca să nu lungim discuţia, să rămânem la „vis” şi să ne mulţumim cu acest termen. În acest vis, a fost transportat din adâncul Arabiei Saudite, peste deşerturi şi munţi, până în Ierusalim, la vremea respectivă oraş sfânt doar pentru creştini şi evrei.

— Care ar fi data? După calendarul nostru.

— În jurul anului 622 d.Hr.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— A găsit un cal priponit, unul cu aripi. A fost îndemnat să-l încalece. Calul a zburat spre cer, iar Profetul a dat ochii cu Atotputernicul Dumnezeu, care l-a instruit în privinţa rugăciunilor rituale pe care trebuia să le rostească un credincios adevărat. El le-a memorat, iar ulterior le-a dictat unui scrib, acestea devenind o parte din cele 6 666 de versete. Respectivele versete au devenit fundamentul Islamului, păstrându-şi valoarea şi astăzi.

Ceilalţi trei profesori au dat din cap în semn de aprobare.

— Iar ei chiar cred asta? a întrebat directorul adjunct.

— Să nu fim chiar atât de sentenţioşi, a intervenit tăios Harry Harrison. În Noul Testament, ni se spune că Isus Hristos a postit în deşert vreme de patruzeci de zile şi de nopţi, iar apoi l-a înfruntat pe Diavol, alungându-l. După o perioadă atât de îndelungată fără hrană, orice om ar putea avea halucinaţii. Însă pentru adevăraţii credincioşi creştini, aceasta este afirmaţia din Sfânta Scriptură şi ea nu se pune la îndoială.

— Bine, îmi cer iertare. Aşadar, al-Isra reprezintă întâlnirea cu arhanghelul?

— Nicidecum, a spus Jolley. Al-Isra reprezintă călătoria în sine. Una fermecată. O călătorie divină, făcută în baza poruncii primite chiar de la Allah.

— A fost denumită o călătorie prin beznă către marea iluminare, a intervenit doctorul Schramme.

El nu făcea decât să citeze dintr-un comentariu antic. Ceilalţi trei ştiau citatul, astfel că au confirmat cu mişcări din cap.

— Bine, dar ce ar înţelege prin asta un musulman de azi şi mai ales o căpetenie a organizaţiei al-Qaeda?

Era prima oară că savanţilor li se sugera sursa documentelor. Li se spunea clar că nu era vorba despre o interceptare, ci despre o captură.

— Au fost protejate cu îndârjire? a întrebat Harrison.

— Doi oameni au murit în încercarea de a ne împiedica să vedem conţinutul computerului.

— A, sigur. Lesne de înţeles, a zis doctor Jolley, examinându-şi pipa cu mare atenţie.

Ceilalţi trei au rămas cu ochii în pământ.

— Mă tem că ar putea fi o referire la un fel de proiect sau la o operaţiune. Şi nu tocmai mică.

— E vorba despre ceva important? a întrebat cel de la Securitatea Internă.

— Domnilor, musulmanii credincioşi, ca să nu spun cei fanatici, nu iau în glumă această al-Isra. Pentru ei, a fost ceva care a schimbat lumea. Dacă cei doi au ales al-Isra drept nume de cod al unei acţiuni, înseamnă că este vorba despre ceva de proporţii.

— Şi nu avem nici un indiciu care să ne sugereze despre ce ar putea fi vorba?

Doctorul Jolley a făcut ochii roată în jurul mesei. Cei trei colegi ai lui au ridicat din umeri.

— Nici unul. Ambii doresc să beneficieze de binecuvântarea divină în ceea ce priveşte respectivul proiect, dar asta este tot. Făcând această afirmaţie, aş putea vorbi în numele tuturor, sugerându-vă să descoperiţi la ce se referă. Indiferent despre ce ar fi vorba, nu ar fi dat numele de al-Isra unei bombe artizanale, vreunui club de noapte devastat sau unui autobuz plin cu navetişti.

Nimeni nu a făcut efortul de a lua notiţe. Nici nu ar fi fost nevoie. Fiecare cuvânt rostit se înregistrase. La urma urmelor, clădirea în care se aflau era cunoscută celor din domeniu sub numele de Palatul Enigmelor.

Cei doi ofiţeri de informaţii urmau să primească transcrierile discuţiilor în mai puţin de o oră, după care aveau să-şi pregătească raportul comun. Acel raport trebuia să plece din clădire înainte de zorii zilei, sigilat şi transportat de curieri înarmaţi, ajungând să fie citit de o persoană importantă. Foarte importantă, de fapt; cu alte cuvinte, de cineva de la Casa Albă.

În drumul de întoarcere spre Washington, Terry Martin a călătorit în aceeaşi limuzină cu Ben Jolley. Era mai mare decât sedanul cu care venise, având o despărţitură între bancheta şoferului şi restul maşinii. Prin geamul despărţitor puteau vedea două capete, cel al şoferului şi acela al tânărului ofiţer de escortă.

Americanul vârstnic şi îmbufnat şi-a vârât pipa în buzunar şi s-a uitat absent spre peisajul ce se derula prin dreptul lor, o mare de copaci ale căror frunze căpătaseră nuanţe tomnatice de auriu şi de roşcat. Britanicul mai tânăr privea pe geamul din partea lui, rămânând la fel de gânditor.

De când se ştia, iubise cu adevărat numai patru persoane, pierzând trei dintre ele în ultimele zece luni. La începutul anului, părinţii lui, care aveau peste treizeci de ani atunci când li se

născuseră cei doi fii, iar în prezent trecuseră de şaptezeci de ani, muriseră aproape în acelaşi timp. Cancerul de prostată i-l răpise pe tată, iar durerea mamei se dovedise prea mare pentru ca femeia să-şi mai dorească să îi supravieţuiască bărbatului. Le scrisese o scrisoare mişcătoare celor doi fii, înghiţise un tub de somnifere în cada cu apă foarte fierbinte şi, după cum singură se exprimase, plecase la „întâlnirea cu tata”.

Terry Martin se simţise distrus, dar reuşise să supravieţuiască bizuindu-se pe tăria a doi bărbaţi, ceilalţi doi pe care îi iubise mai mult decât pe sine. Unul dintre aceştia, Gordon, îi fusese companion vreme de paisprezece ani, un agent de bursă atrăgător, cu care îşi împărţise viaţa. Apoi, într-o noapte de martie, un şofer beat, conducând cu viteză nebunească, îl luase pe capotă; trebuise să vadă acel trup întins pe o masă de morgă; urmase cumplita înmormântare, la care părinţii lui Gordon priviseră cu reproş lacrimile lui.

În acele momente se gândise în mod serios să o termine cu viaţa aceea nenorocită, însă fratele lui mai mare, Mike, îi simţise cumva gândurile, stătuse la el vreme de o săptămână şi reuşise să îl scoată din acea criză existenţială.

Îşi venerase fratele ca pe un erou încă din copilăria petrecută în Irak şi apoi în perioada cât urmase şcoala publică Haileybury, aflată la mică distanţă, în afara oraşelului Hertford.

Deosebirea dintre el şi Mike fusese mereu una ca de la cer la pământ. Mike – brunet, el – blond; Mike – tare, el – slab; Mike – iute, el – lent; Mike – îndrăzneţ, el – sperios. Acum, stând în limuzina care gonea pe nesimţite prin Maryland şi-a lăsat gândurile să se întoarcă la acel ultim meci de rugbi împotriva celor de la Tonbridge, cu care Mike îşi încheiase cei cinci ani de şcoală de la Haileybury.

Când cele două echipe ieşiseră de pe teren, Terry stătea chiar lângă culoarul delimitat de o frânghie întinsă, numai zâmbet. Mike întinsese mâna şi-l ciufulise.

— Ei bine, spusese el, am făcut-o şi pe asta, frăţioare. Terry fusese cuprins de o spaimă viscerală în momentul când sosise clipa să-i mărturisească fratelui său că avea deja certitudinea că era homosexual. Mike, ajuns deja ofiţer în cadrul forţelor speciale şi revenit recent după acţiunile militare din Insulele Falkland, rămăsese puţin pe gânduri, surâsese larg şi îi servise replica finală rostită de Joe E. Brown în *Unora le place jazzul.*

— Ce să-i faci, nimeni nu-i perfect.

Din acel moment, adulaţia lui Terry faţă de fratele lui a fost fără margini.

Soarele apunea în Maryland. Asfinţea şi în peninsula cunoscută sub numele de Guantanamo, din partea de sud-vest a Cubei, aflată pe acelaşi fus orar. La acea oră, un bărbat şi-a întins covoraşul, s-a răsucit către răsărit şi a îngenuncheat, începându-şi rugăciunea. Gardianul de dincolo de gratii îl urmărea cu un aer impasibil. Mai văzuse ritualul acela de nenumărate ori, însă avea ordin strict să fie vigilent în permanenţă.

Bărbatul care se ruga era deţinut de cinci ani, fiind mai întâi încarcerat la Camp X-Ray, închisoare numită la acea dată Camp Delta, dar cunoscută de obicei în lumea presei sub numele de „Gitmo”, care este o prescurtare de la Guantanamo Bay. Suportase brutalităţile şi privaţiunile de început fără să se plângă sau să se revolte. Îndurase zeci de umilinţe aduse trupului şi credinţei lui fără să crâcnească, însă atunci când îi străpungea cu privirea pe cei care îl chinuiau, aceştia îşi dădeau seama de ura implacabilă ce sticlea în ochii lui negri, iar asta îi determina să îl bată şi mai rău. Cu toate acestea, nu se lăsa înfrânt.

În perioada în care se aplicase principiul pedepsei şi a stimulentului, când deţinuţii erau încurajaţi să-şi denunţe tovarăşii în schimbul unor favoruri şi avantaje, el rămăsese mut şi nu beneficiase de un tratament mai bun. Văzând asta, ceilalţi îl denunţau pentru a căpăta concesii, însă, cum denunţurile erau pure scorneli, el nici nu le respinsese, nici nu le recunoscuse.

În încăperea gemând de dosarele ţinute de anchetatori ca dovadă a priceperii lor, existau foarte multe informaţii privitoare la bărbatul care se ruga în acea seară, dar aproape nici o informaţie divulgată de el. Răspunsese politicos la întrebările ce îi fuseseră puse cu mulţi ani în urmă de către unul dintre anchetatorii care hotărâse să adopte o metodă umană de interogare. Aşa se face că exista măcar o biografie acceptabilă a sa.

Problema rămăsese însă aceeaşi. Nici unul dintre anchetatori nu înţelesese vreo vorbă din limba lui natală, astfel că trebuiseră să se bizuiască pe interpreţii sau „limbiştii” care îi însoţeau pretutindeni. Numai că şi limbiştii îşi aveau propriile treburi. Şi ei primeau favoruri pentru informaţii de interes, aşa că aveau motive să mai şi inventeze.

După patru ani, bărbatul care se ruga fusese categorisit drept „necooperant”, ceea ce se traducea pur şi simplu prin invincibil. În 2005, fusese transferat peste golf, la Camp Echo, o unitate penitenciară cu regim de izolare permanentă. Acolo, celulele erau mai mici, cu pereţi vopsiţi în alb, iar plimbarea se făcea doar noaptea. Bărbatul nu văzuse soarele vreme de un an.

Nu avea familie care să se plângă de lipsa lui; nici un guvern nu voia să aibă veşti despre el şi nici nu exista vreun avocat care să îi reprezinte interesele. Deţinuţii din jurul lui făceau depresii şi înnebuneau, fiind duşi de acolo pentru tratament psihiatric. În timp ce se ruga, s-a produs şi schimbarea gărzii.

— Al dracului arab, a zis cel care ieşea din schimb.

Înlocuitorul a clătinat din cap.

— Nu e arab, a zis el. E afgan.

— Aşadar, ce părere ai despre problema noastră, Terry?

Întrebarea venea din partea lui Ben Jolley, care ieşise din starea de visare cu ochii deschişi, iar acum, aşezat tot pe bancheta din spate a limuzinei, îl privea atent pe Martin.

— Nu sună prea bine, aşa-i? i-a răspuns Terry Martin. Ai văzut ce feţe au făcut cei doi amici spioni. Ştiau că noi nu făceam decât să le confirmăm bănuielile, dar sigur nu erau fericiţi atunci când am plecat.

— Şi totuşi nu exista alt verdict. Trebuie să descopere singuri ce înseamnă operaţiunea asta, al-Isra.

— Dar cum?

— Ei bine, eu de multă vreme mă mişc printre oamenii din lumea spionajului. Am fost consultant în probleme ale Orientului Mijlociu încă de pe vremea Războiului de Şase Zile. Au la dispoziţie o mulţime de mijloace: informatori infiltraţi, agenţi dubli, interceptări, recuperare de fişiere, zboruri de detecţie; iar computerele sunt bune, reuşindu-se într-un interval de minute analize de date care ar fi luat înainte săptămâni în şir. Cred că vor descoperi despre ce-i vorba şi vor dejuca acţiunea. Nu uita că am înaintat enorm de când avionul-spion pilotat de Gary Powers a fost doborât deasupra Sverdlovskului în anii şaizeci, sau de când acel U2 a fotografiat rachetele din Cuba, în 1962. Cred că asta s-a întâmplat înainte de naşterea ta, nu?

A hohotit gros la adresa propriei vârste înaintate, pe când Terry confirma cu un gest din cap.

— Poate că au pe cineva infiltrat chiar în al-Qaeda, a sugerat

Martin.

— Nu prea cred, a zis vârstnicul. Dacă ar fi existat cineva aşa de mare, ne-ar fi transmis locaţia ascunzătorii conducătorilor şi i-am fi distrus cu bombe inteligente.

— Da, dar poate reuşesc să strecoare pe cineva în sânul organizaţiei, ca să afle şi să ne informeze.

Bărbatul în vârstă a clătinat din nou din cap, de astă dată total convins.

— Haide, Terry, amândoi ştim că e imposibil. Un om de etnie arabă ar putea fi făcut să se întoarcă împotriva noastră. În ce-i priveşte pe cei care nu sunt de origine arabă, nici o şansă. Amândoi ştim că arabii provin din familii numeroase, din clanuri, triburi şi aşa mai departe. O simplă verificare în rândul familiei sau al clanului, iar impostorul ar fi dat în vileag. Aşa că trebuie ca fişa personală să fie perfectă. Nu mai spun că trebuie să şi arate ca un arab, să vorbească limba şi, mai ales, să-şi joace bine rolul. O silabă anapoda în vreo rugăciune şi fanaticii l-ar depista imediat. Oamenii ăştia se roagă de cinci ori pe zi şi niciodată nu lasă o iotă deoparte.

— Adevărat, a spus Martin, conştient că argumentele lui nu rezistau în faţa realităţii, însă simţindu-se bine fantazând. Dar s-ar putea memora pasajele din Coran şi inventa o familie pe care nimeni n-ar putea să o găsească.

— Las-o baltă, Terry. Nici un occidental nu poate fi confundat cu un arab în lumea arabă.

— Ba fratele meu poate, a zis doctor Martin.

După câteva clipe, a regretat că nu-şi muşcase limba în loc să vorbească astfel. Dar remarca a trecut neobservată. Doctorul şi-a dres glasul, a abandonat subiectul şi a privit visător spre cartierele mărginaşe ale Washingtonului de care se apropiau. Cei din partea din faţă a maşinii, separaţi printr-un geam, nu s-au clintit. Martin a scos un suspin de uşurare. Pesemne că microfoanele din automobil nu funcţionau.

Se înşela.

3

Raportul celor de la Fort Meade privind deliberările Comisiei Coranului a fost gata în zorii zilei de sâmbătă şi a făcut ţăndări câteva weekenduri îndelung planificate. Unul dintre cei sculaţi sâmbătă noaptea, la domiciliul lui din Old Alexandria, a fost Marek Gumienny, director adjunct (Operaţiuni) al CIA. A fost convocat de urgenţă la birou, fără să i se spună motivul.

Motivul îl aştepta pe masa lui de lucru. La Washington încă nu apăruseră zorile, însă primele semne ale soarelui colorau în trandafiriu dealurile îndepărtate din districtul Prince George, acolo unde râul Patuxent se varsă în estuarul Chesapeake.

Biroul lui Marek Gumienny era unul dintre puţinele de la etajul şase şi ultimul al clădirii masive ce face parte din grupul de clădiri care alcătuiesc sediul CIA şi este cunoscut pur şi simplu sub numele de Langley. Aceasta fusese rebotezată recent drept Clădirea Veche, pentru a o deosebi de Clădirea Nouă, o copie fidelă care adăposteşte instituţia în extindere după atentatul de la 11 septembrie.

În ierarhia CIA, directorul general este numit în mod tradiţional pe criterii politice, dar adevărata putere o deţin de obicei cei doi directori adjuncţi. Cel de la Operaţiuni se ocupă de activitatea de culegere de informaţii propriu-zisă, în vreme ce DA (Informaţii) are sarcini legate de coroborarea şi analiza informaţiilor culese, pentru transformarea acestora într-un tablou inteligibil.

Imediat sub aceştia se află directorii Contrainformaţiilor (pentru a feri instituţia de penetrare şi de trădătorii din interior) şi Contraterorismului (care în ultimul timp a devenit camera motoarelor după ce agenţia nu mai poartă un război împotriva URSS, ci împotriva noilor ameninţări din Orientul Mijlociu).

Încă de la începutul Războiului Rece, adică din 1945, directorii adjuncţi de operaţiuni au fost întotdeauna experţi în probleme sovietice de la Divizia Sov. şi de la SE (Sateliţi şi Europa de Răsărit) care aveau ambiţia de a face o carieră militară. Marek Gumienny a fost primul arabist numit în această funcţie. În tinereţe, lucrase ca agent în Orientul Mijlociu, stăpânea două dintre limbile zonei (araba şi farsi, vorbită în Iran) şi era cunoscător al culturii arabe.

Chiar şi în acea clădire, în care activitatea se desfăşoară

neîntrerupt, orele dinaintea zorilor de duminică nu sunt cele mai potrivite pentru a găsi pe undeva cafea neagră aromată şi fierbinte, aşa cum îi plăcea lui, motiv pentru care şi-a pregătit-o singur. Cât a fiert apa, Gumienny s-a apucat să desfacă pachetul de pe birou, în care a găsit un dosar subţire, sigilat cu ceară.

Ştia la ce să se aştepte. Cu toate că oamenii de la Fort Meade se ocupau de recuperarea de fişiere, de traducere şi analiză, CIA, în colaborare cu britanicii şi cu CLA-ul pakistanez din Peshawar erau aceia care făcuseră captura. Staţiile CIA din Peshawar şi Islamabad trimiseseră rapoarte consistente pentru a-şi ţine şeful la curent.

Dosarul cuprindea toate documentele descărcate de pe computerul trezorierului organizaţiei al-Qaeda, dar cele două scrisori, care ocupau trei pagini, erau cele mai importante piese ale lui. Directorul adjunct vorbea rapid şi cursiv araba obişnuită, pe stradă, însă citirea nu-i era la fel de familiară, astfel că deseori apela la traduceri.

A citit raportul privitor la Comisia Coranului, pregătit în comun de cei doi ofiţeri de informaţii care participaseră la şedinţă, dar nu a fost surprins în nici un fel. Pentru el era clar că referirile la călătoria fermecată a Profetului prin noapte nu putea fi altceva decât un cod pentru un proiect important.

Acelui proiect trebuia acum să i se dea şi un nume intern, pentru comunitatea americană de informaţii. Nu putea fi al-Isra; un asemenea nume le-ar fi dezvăluit din capul locului altora ceea ce se descoperise. S-a consultat cu cei de la criptografia de fişiere pentru a găsi o titulatură potrivită care să descrie pe viitor modul în care el şi colegii lui vor denumi acel proiect al-Qaeda, indiferent care ar fi fost acela.

Numele de cod sunt create de un computer printr-un proces cunoscut drept selectare aleatorie, scopul fiind acela de a nu sugera nimic. Procesul de numire folosit de CIA în acea perioadă apela la termeni din lumea peştilor: iar computerul a ales Pisica-de-Mare, astfel că operaţiunea a căpătat numele de Proiectul Pisica-de-Mare.

Ultima filă a dosarului fusese adăugată în cursul nopţii de sâmbătă. Fusese redactată de cineva căruia nu-i plăcea să folosească multe cuvinte, unul dintre cei şase oameni importanţi, directorul Serviciilor Naţionale de Informaţii. Evident, dosarul plecase de la Fort Meade direct către Comitetul Naţional pentru Securitate (Steve Hadley), apoi la directorul SNI şi la Casa Albă.

Marek Gumienny îşi închipuia că şi în Biroul Oval luminile arseseră până târziu în noapte.

Ultima filă provenea din biroul şefului SNI, pentru că avea antetul acestuia. Scrisă cu majuscule, cuprindea următorul mesaj:

CE ESTE AL-ISRA?
CEVA NUCLEAR, BIOLOGIC, CHIMIC, CONVENŢIONAL?
DESCOPERIŢI CE, UNDE ŞI CÂND.
PERIOADA: IMEDIAT
RESTRICŢII: NICI UNA
PUTERI: ABSOLUTE

JOHN NEGROPONTE

Urma o semnătură indescifrabilă. În Statele Unite există nouăsprezece servicii principale de culegere, stocare şi arhivare a informaţiilor. Scrisoarea pe care o ţinea Marek Gumienny în mână îi dădea autoritate asupra tuturor. Şi-a aruncat ochii în partea de sus a hârtiei. Îi era adresată personal. Apoi a auzit un ciocănit la uşă.

În prag a apărut un tânăr SG 15 cu alt plic. SG, prescurtarea de la Serviciu General, reprezintă pur şi simplu o scară de salarizare, iar 15 sugerează un proaspăt angajat. Gumienny i-a adresat tânărului un zâmbet încurajator; se vedea că băiatul nu mai ajunsese la etajul acela al clădirii. Gumienny a întins mâna, a semnat pentru a confirma primirea documentului şi a aşteptat să rămână singur.

Cel de-al doilea dosar reprezenta un serviciu făcut de colegii de la Fort Meade. Era transcrierea unei discuţii purtate între doi dintre experţii în Coran, pe drumul lor de întoarcere la Washington. Unul din ei era britanic. Ultimul rând din transcriere fusese subliniat cu cerneală roşie de către cineva de la Fort Meade, însoţindu-l cu o serie de semne de întrebare.

În cursul misiunilor îndeplinite în Orientul Mijlociu, Marek Gumienny avusese mult de a face cu britanicii şi, spre deosebire de concetăţenii lui care încercau să facă faţă iadului din Irak de trei ani încoace, recunoştea, fără prea mare mândrie, că aliaţii cei mai apropiaţi ai CIA în ceea ce Rudyard Kipling numea Marele Joc erau adevărate comori de cunoştinţe secrete despre toate ţările situate între râul Iordan şi Hindu Kush.

Vreme de un secol şi jumătate, ca soldaţi sau administratori ai fostului imperiu, ori ca exploratori excentrici, britanicii cutreieraseră deşerturi, lanţuri muntoase şi tot felul de ascunzişuri din zone care acum deveniseră bomba cu ceas a lumii. Britanicii le dăduseră americanilor numele de cod Verii sau Compania; americanii numeau Serviciul Secret de Informaţii din Londra drept Prietenii sau Firma. Pentru Marek Gumienny, unul dintre acei prieteni era un om cu care împărţise şi binele şi răul, ba chiar şi situaţii primejdioase pe vremea când amândoi erau agenţi operativi. Acum, el rămăsese priponit de un birou la Langley, iar Steve Hill fusese scos de la muncă operativă şi promovat în funcţia de Controlor pentru Orientul Mijlociu la sediul din Vauxhall Cross al Firmei.

Gumienny a socotit că o conferinţă nu ar strica nimănui, ba chiar ar putea aduce câteva lucruri bune. Asta nu ridica probleme de securitate. Ştia că britanicii aveau cam tot ce deţinea şi el. Şi ei trimiseseră conţinutul laptopului de la Peshawar către sediul Serviciului de ascultare şi criptografie de la Cheltenham. Şi ei scoseseră la imprimantă conţinutul acelui computer. Şi, la fel de sigur, analizaseră referirile ciudate la Coran ce apăruseră în acele scrisori.

Singura informaţie aflată doar în posesia lui Marek Gumienny era strania remarcă făcută de savantul britanic în vreme ce călătorea prin Maryland pe bancheta din spate a unui vehicul militar. A format un număr pe consola de pe birou. Centralele de comutaţie sunt bune doar până la un punct, însă tehnologia modernă înseamnă că oamenii cu răspunderi mari pot fi conectaţi mai rapid prin sistemul de formare rapidă a numărului pe telefonul personal prin satelit.

Telefonul a sunat într-o casă modestă din Surrey, nu departe de Londra. Era ora opt dimineaţa în Langley, adică unu după-amiaza la Londra; cei ai casei tocmai se pregăteau să mănânce o friptură de vită. La al treilea apel, britanicul a răspuns. Se părea că Steve Hill avusese o partidă de golf mulţumitoare, iar acum se pregătea să savureze friptura.

— Da, vă rog!

— Steve? Marek sunt.

— Prietene, pe unde umbli? Nu cumva pe la noi?

— Nu, la birou. Putem trece pe modul protejat?

— Sigur. Doar două clipe... Apoi s-a auzit din fundal: Scumpo, încă nu scoate friptura!

Apoi convorbirea s-a întrerupt.

La revenire, glasul celui din Anglia suna oarecum metalic, dar discuţia nu putea fi interceptată.

— Să înţeleg că a apărut ceva în sistemul de ventilaţie ce nu miroase prea bine? a întrebat Hill.

— Da şi m-a stropit pe toată cămaşa, a recunoscut Gumienny. Cred că ai primit cam aceleaşi lucruri ca mine în legătură cu operaţiunea din Peshawar, nu?

— Aşa cred. Ieri am terminat de citit totul. Chiar mă întrebam când o să-mi telefonezi.

— Steve, s-ar putea să am ceva în plus faţă de tine. La noi se află un profesor britanic, invitat al unei universităţi. Vineri seara a făcut un comentariu interesant. O să te scutesc de amănunte inutile. Cunoşti pe un anume domn Martin?

— Martin şi mai cum?

— Nu, ăsta-i numele de familie. Pe fratele de aici îl cheamă doctor Terry Martin. Îţi sună cunoscut?

Lui Steve Hill i-a pierit cheful de glumă. A rămas cu telefonul la ureche, privind însă în gol. O, da, îl ştia pe acel Martin. În cursul Războiului din Golf din 1990-1991, făcuse parte din echipa de comandă din Arabia Saudită când fratele profesorului se strecurase până la Bagdad, unde trăise ca simplu grădinar chiar sub nasul serviciilor secrete ale lui Saddam şi transmisese informaţii nepreţuite aflate de la o sursă plasată în cabinetul dictatorului.

— S-ar putea, a recunoscut el. Dar de ce?

— Cred că ar trebui să discutăm mai amănunţit treaba asta, a propus americanul. Între patru ochi. Aş putea veni eu acolo. Am un aparat Grumman la dispoziţie.

— Şi când vrei să vii?

— În seara asta. Pot dormi în avion. Şi ajung la Londra pentru micul dejun.

— Bine. Aranjez eu cu cei de la Northolt.

— A, Steve, încă ceva, cât sunt eu pe drum poţi procura dosarul complet al acestui domn Martin? Îţi explic mâine, când ne vedem.

La vest de Londra, pe drumul spre Oxford, se găseşte baza Royal Air Force[1] de la Northolt. Vreme de doi ani după încheierea celui de-al Doilea Război Mondial, a fost de fapt aeroportul civil al Londrei, timp în care s-a construit cel de la Heathrow. Apoi a

[1] Forţele Aeriene Regale.

căzut ca importanţă, devenind un aerodrom cu rol secund şi, în cele din urmă, a servit ca aeroport pentru aparate de zbor private şi directoriale. Însă pentru că a rămas în proprietatea RAF, zborurile de sosire şi plecare pot fi aranjate astfel încât să se desfăşoare în siguranţă deplină fără îndeplinirea formalităţilor obişnuite.

CIA îşi are propriul aeroport în apropiere de Langley şi o mică flotilă de avioane directoriale cu reacţie. Scrisoarea aflată în posesie îl autoriza pe Marek Gumienny să beneficieze de un aparat Grumman V, în care a dormit într-un confort deplin pe durata zborului. Steve Hill l-a aşteptat la Northolt.

Nu şi-a dus oaspetele la ziguratul din gresie şi marmură verde de la Vauxhall Cross, sediul SIS, aflat pe malul sudic al Tamisei lângă Vauxhall Bridge, ci la hotelul Cliveden, mult mai discret, care fusese iniţial o reşedinţă privată, înconjurată de o proprietate şi aflat la nici patruzeci şi cinci de kilometri depărtare de aeroport. Rezervase acolo o mică sală de conferinţe cu room-service, unde puteau discuta în siguranţă.

Acolo a citit analiza făcută de Comisia Coranului, constatând că aceasta semăna izbitor de mult cu aceea făcută de specialiştii de la Cheltenham, apoi a văzut transcrierea discuţiei purtate de cei doi arabişti în automobilul care îi ducea la Washington.

— Mare nătărău, a bombănit el când a terminat. Celălalt arabist are dreptate. Nu se poate realiza aşa ceva. Nu e vorba doar de limbă, ci de toate celelalte încercări. Nici un outsider, nici un străin nu le-ar putea trece.

— Şi atunci, având în vedere ordinele primite de sus, ce-mi sugerezi?

— Prindeţi unul din reţea şi stoarceţi informaţiile de la el, a zis Hill.

— Steve, dacă am avea cea mai vagă idee unde să găsim pe cineva mare din al-Qaeda, te asigur că ne-am repezi după el. Deocamdată nu avem o asemenea ţintă în vizor.

— Aşteptaţi şi fiţi vigilenţi. Se va găsi cineva care să folosească din nou expresia aia.

— Oamenii mei trebuie să presupună că dacă al-Isra urmează a fi următorul atac de proporţii, ţinta va fi tot în Statele Unite. Washingtonul nu se va linişti doar cu faptul că stăm noi şi aşteptăm un miracol care s-ar putea să nu se producă. În plus, cei din al-Qaeda probabil că ştiu deja că noi am ajuns în posesia laptopului. Există toate probabilităţile ca acea expresie să nu mai

fie folosită de acum înainte decât, poate, într-o discuţie între patru ochi.

— Atunci, a zis Hill, am putea răspândi prin locuri în care ei au urechi ştirea că avem mai toate elementele şi că ne apropiem de adevăr. În felul ăsta, ei ar abandona planul şi s-ar împrăştia care încotro.

— Poate că da, poate că nu. Nu avem cum să ştim. Am trăi într-o permanentă incertitudine, n-am putea afla dacă Proiectul Pisica-de-Mare a fost abandonat sau nu. Dar dacă nu e aşa? Dacă adversarii merg înainte? După cum spune şeful meu: e vorba de ceva nuclear, biochimic, convenţional? Unde şi când? Ar putea Martin, omul vostru, trece drept arab printre arabi? E chiar atât de bun?

— Aşa era cândva, a mormăit Hill şi i-a întins dosarul. Convinge-te.

Dosarul, unul de doi centimetri şi ceva grosime, băgat într-un plic gălbui din hârtie groasă, purta un titlu simplu: COLONELUL MIKE MARTIN.

Între cele două războaie mondiale, bunicul dinspre mamă al copiilor Martin fusese cultivator de ceai la Darjeeling, în India. Cât stătuse acolo, făcuse ceva nemaiauzit. Se căsătorise cu o indiancă.

Lumea cultivatorilor de ceai de origine britanică era mică, distantă şi cu nasul pe sus. Miresele erau aduse din Anglia ori găsite printre fiicele ofiţerilor superiori ai rajahului. Băieţii văzuseră fotografii ale bunicului lor, Terence Granger, înalt, cu faţa rozalie, cu mustaţă blondă, ţinând pipa în gură şi puşca într-o mână, stând semeţ deasupra unui tigru pe care îl împuşcase.

Mai existau şi fotografii ale domnişoarei Indira Bohse, blândă, iubitoare şi foarte frumoasă. Cum Terence Granger nu s-a lăsat convins să renunţe la acea alegere, în loc să dea naştere unui scandal prin concedierea lui, compania de ceai a găsit o soluţie de compromis. Au trimis tânăra pereche în sălbăticia din Assam, către graniţa cu Burma.

Chiar dacă această mutare fusese concepută ca o pedeapsă, ea s-a dovedit a nu fi aşa. Lui Granger şi proaspetei lui mirese le-a plăcut viaţa de acolo: un peisaj sălbatic, presărat de văi, gemând de vânat de tot felul şi de tigri. Acolo s-a născut Susan, în 1930. În 1943, războiul s-a apropiat de Assam, fiindcă japonezii înaintau prin Burma către graniţă. Deşi era suficient de vârstnic pentru a evita înrolarea, Terence Granger a insistat să

plece ca voluntar, iar în 1945 a murit în acţiunea de traversare a fluviului Irrawaddy.

Cu o pensie neînsemnată de urmaş, primită din partea companiei, Indira Granger a plecat în singurul loc posibil, revenind în propria ei cultură. Doi ani mai târziu, a trecut prin noi nenorociri. India era împărţită pentru a primi independenţa. Ali Jinnan a insistat să conducă Pakistanul musulman de la nord, iar Pandit Nehru a ales India în principal hindusă de la sud. Valuri de refugiaţi se tălăzuiau spre nord sau spre sud şi au izbucnit bătălii violente.

Temându-se pentru viaţa fiicei, doamna Granger a trimis-o pe Susan să stea la fratele mai tânăr al fostului ei soţ, un arhitect de treabă din Haslemere, Surrey. Şase luni mai târziu, mama a murit în cursul unor tulburări de stradă.

La şaptesprezece ani, Susan Granger ajunsese în ţara strămoşilor pe care nu-i văzuse niciodată. A petrecut un an la o şcoală de fete şi trei ca asistentă medicală la Spitalul General Farnham. La vârsta de douăzeci şi unu de ani, limita minimă de vârstă permisă pentru o asemenea profesie, a făcut cerere pentru a deveni însoţitoare de bord la British Overseas Airways Corporation. Era frumoasă foc, având un păr castaniu lung şi ondulat, ochii albaştri ai tatălui şi pielea unei englezoaice, la care se adăuga un bronz de culoare aurie a mierii.

BOAC a folosit-o pe ruta Londra-Bombay, datorită faptului că vorbea fluent limba hindi. Pe vremea aceea, ruta era lungă şi lentă: de la Londra, la Roma, apoi Cairo, Basra, Bahrein, Karachi şi, într-un târziu Bombay. Nici un echipaj nu putea rezista întregului traseu; prima oprire intermediară, cu schimbare de echipaj, era la Basra, în sudul Irakului. Acolo, la clubul britanic, în 1951, l-a cunoscut pe contabilul unei companii petroliere, Nigel Martin. S-au căsătorit în 1952.

Au trecut zece ani până când au avut primul fiu, Mike şi alţi trei până a venit şi al doilea, Terry. Însă cei doi băieţi se deosebeau ca cerul de pământ.

Marek Gumienny a privit atent fotografia din dosar. Nu era vorba de bronz, ci de un ten oacheş din naştere, păr negru şi ochi negri. Şi-a dat seama că genele bunicii săriseră peste o generaţie, transmiţându-se nepotului; nu semăna nici pe departe cu fratele lui, profesorul arabist de la Georgetown, ale cărui faţă rozalie şi păr de culoarea ghimbirului reprezentau moştenirea de la tată.

Şi-a adus aminte de obiecţiile doctorului Ben Jolley. Orice agent, pentru a avea cât de cât şanse de infiltrare în interiorul al-Qaeda, trebuia să aibă înfăţişarea şi să vorbească întocmai ca un arab. Gumienny a sărit peste restul copilăriei lui Mike.

Cei doi băieţi urmaseră şcoala anglo-irakiană şi mai învăţaseră multe şi de la *dada,* sau doică, o femeie blândă şi grăsuţă de la munte, pe nume Fatima, care avea să se întoarcă la tribul ei după ce economisea destui bani pentru a-şi găsi un soţ cumsecade.

A mai remarcat o referinţă ce nu putea proveni decât dintr-un interviu cu Terry Martin: băiatul mai mare îmbrăcat în costumul alb irakian numit *dishdash,* alergând pe peluza unei case din suburbia Saadun din Bagdad, în vreme ce oaspeţii de origine irakiană ai tatălui râd de plăcere şi strigă: „Nigel, dar seamănă mai mult cu noi decât cu tine!”

„Seamănă mai mult cu noi, a gândit Marek Gumienny, seamănă mai mult cu ei.” Îndeplinea două condiţii dintre cele patru enumerate de Ben Jolley: arăta ca un arab şi putea trece drept arab prin felul în care vorbea limba. După o instrucţie intensivă ar fi putut stăpâni şi ritualurile rugăciunilor, nu?

Omul de la CIA a citit mai departe din dosar. Vicepreşedintele Saddam Hussein se apucase să naţionalizeze companiile petroliere cu patronaj străin, iar între acestea, în 1972, se numărase şi Anglo-Iraq Petroleum. Nigel Martin mai rezistase trei ani acolo, după care, în 1975, îşi adusese familia înapoi în Anglia. Mike, băiatul cel mare, avea treisprezece ani, tocmai bun să meargă la şcoala de la Haileybury. Marek Gumienny a simţit nevoia unei pauze de cafea.

— Ar putea s-o facă, să ştii, a zis el când s-a întors de la toaletă. Cu o pregătire suficientă şi cu sprijin, ar reuşi. Unde se află acum?

— Cu excepţia a două acţiuni executate pentru noi, când l-am împrumutat, ca să spun aşa şi-a petrecut cariera militară la Paraşutişti sau la Forţele Speciale. S-a pensionat anul trecut, după ce şi-a făcut stagiul de douăzeci şi cinci de ani. Şi nu, n-o să meargă.

— De ce nu, Steve? Îndeplineşte toate condiţiile.

— În afară de biografie. Părinţi, familia extinsă, locul naşterii. Doar nu pătrunzi oricum în al-Qaeda, decât dacă eşti un voluntar tânăr, pregătit să mori într-o misiune sinucigaşă; sau dacă provii din clasa cea mai oropsită, un vierme. Iar cel căruia i s-ar acorda

încrederea de a se apropia de proiectul ce se pune la cale ar trebui să aibă ani de pregătire care să-l recomande. Tocmai ăsta-i marele impediment, Marek şi aşa rămâne. Doar dacă…

A rămas pe gânduri câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

— Doar dacă ce? a întrebat americanul.

— Nu, nu e locul aici să discutăm despre aşa ceva, a zis Hill.

— Încearcă-mă totuşi.

— Mă gândeam la cineva aflat deja în reţea. Unul al cărui loc să-l poată lua. Devenind o dublură a lui. Dar şi asta prezintă fisuri. Dacă persoana respectivă ar mai fi în viaţă, ea s-ar afla în rândul celor de la al-Qaeda. Dacă ar fi mort, s-ar şti şi asta. Aşa că nu ţine.

— Dosarul e cam stufos, a zis Marek Gumienny. Pot să-l iau cu mine?

— Asta e o copie, oricum. Rămâne între noi doi, bine?

— Ai cuvântul meu, amice. Doar eu îl voi consulta. Şi va rămâne în seiful meu. Ori îl dau la incinerat.

Directorul adjunct al Operaţiunilor s-a întors la Langley, dar câteva zile mai târziu a revenit cu un telefon. Steve Hill a răspuns de la biroul lui din Vauxhall Cross.

— Cred că mă-ntorc la Londra, a zis Gumienny, fără altă introducere.

Amândoi ştiau că prim-ministrul britanic îi promisese prietenului său de la Casa Albă o cooperare deplină a serviciilor secrete britanice pentru a sprijini Proiectul Pisica-de-Mare.

— N-am nimic împotrivă, Marek. Ai găsit vreo soluţie?

În sinea lui, Steve Hill era intrigat. În condiţiile în care se folosea tehnologie modernă, aproape orice informaţie putea fi transmisă în siguranţă de la CIA către SIS în doar câteva secunde. Şi atunci, de ce dorinţa de a veni la Londra?

— E vorba de dublură, a zis Gumienny. Cred că am omul potrivit. E cu zece ani mai tânăr, dar pare mai vârstnic. Se potriveşte ca statură şi ca greutate. Acelaşi ten închis. Şi e veteran al-Qaeda.

— Sună frumos. Dar cum se face că nu se află de partea cealaltă?

— Pentru că e la noi. În Guantanamo. Stă acolo de cinci ani.

— E arab?

Hill era surprins, pentru că ar fi trebuit să ştie dacă se făcea referire la un arab de rang înalt din al-Qaeda, deţinut la Gitmo de cinci ani.

— Nu, e un afgan. Îl cheamă Izmat Khan. Iar eu sunt în drum spre tine.

La o săptămână după întâlnirea de la Fort Meade, Terry Martin nu reuşea să-şi găsească somnul. Făcuse o remarcă prostească. De ce nu-şi putuse ţine gura? De ce trebuise să se laude cu fratele lui? Dacă Ben Jolley spusese ceva? La urma urmelor, Washingtonul era un sat ceva mai mare, plin de oameni bârfitori. La o săptămână după ce îi scăpaseră acele cuvinte în automobilul militar şi-a sunat fratele.

Mike Martin tocmai desprindea ultimele rânduri de ţigle întregi de pe acoperişul hambarului. Acum putea, în sfârşit, să întindă materialul de protecţie şi să bată astereala pentru fixare. Peste o săptămână, nu avea să mai treacă nici picătură de ploaie. A auzit clinchetul soneriei de la telefonul mobil. Acesta se afla în buzunarul vestei de piele ce stătea atârnată de un cui, nu departe de el. S-a îndreptat spre vestă cu atenţie, păşind uşurel pe bârnele care acum i se păreau primejdios de fragile. A văzut pe ecran că îl suna fratele lui din Washington.

— Bună, Terry!

— Mike, eu sunt. Încă nu reuşea să reţină faptul că oamenii pe care-i suna ştiau deja cine era. Am făcut o prostie şi vreau să-mi cer iertare. Acum vreo săptămână m-a luat gura pe dinainte.

— Bravo! Şi ce-ai zis?

— N-are importanţă ce-am zis. Ascultă, dacă primeşti vreo vizită din partea unora în costume – înţelegi la ce mă refer – să le spui să se ducă naibii. Am spus o dobitocie. Dacă te caută cineva…

Din cuibul lui de observaţie, Mike Martin a observat Jaguarul cenuşiu-închis care urca încetişor pe drumul ce ducea dinspre alee către hambar.

— Lasă, frăţioare, a zis el cu blândeţe, cred că au şi sosit.

Cei doi şefi de servicii secrete s-au aşezat pe scaune pliante, în vreme ce Mike Martin şi-a găsit loc pe trunchiul unui copac ce urma să fie tăiat cu drujba pentru a avea lemn de foc. Martin a ascultat „introducerea” făcută de american şi apoi, ridicând întrebător din sprâncene, s-a uitat spre Steve Hill.

— Tu hotărăşti, Mike. Guvernul nostru a promis Casei Albe că va coopera pe deplin privitor la orice ar avea ei nevoie sau ar dori, dar asta nu se referă la exercitarea de presiuni asupra cuiva

pentru a pleca într-o misiune din care nu există multe şanse de revenire.

— Iar aceasta s-ar încadra într-o asemenea categorie?

— Noi socotim că nu, a intervenit Marek Gumienny. Dacă am reuşi să descoperim măcar numele sau adresa unui singur personaj important din al-Qaeda care să ştie ce se pune la cale, te scoatem imediat de acolo şi ne ocupăm noi de rest. Am reuşi asta doar dacă am avea un pont.

— Da, dar să trec drept... Nu cred că aş mai putea trece drept arab. Acum cincisprezece ani, la Bagdad, am reuşit să rămân nevăzut devenind un mărunt grădinar care locuia într-o colibă. Nu s-a pus problema de a supravieţui vreunui interogatoriu al celor din Mukhabarat[2]. Iar într-un asemenea caz, aş beneficia de un interogatoriu în regim de urgenţă, cât se poate de riguros. De ce n-ar deveni cineva trădător după ce s-a aflat vreme de cinci ani în mâinile americanilor?

— Sigur, ne-am gândit că te-ar putea interoga. Dar, cu puţin noroc, anchetatorul ar putea fi cineva de rang înalt adus special pentru treaba asta. Moment în care tu rupi tăcerea şi identifici omul. Iar noi vom fi în preajmă, practic la câţiva metri depărtare.

— Acesta... – a zis Martin şi a bătut cu degetul în dosarul bărbatului care stătea într-o celulă de la Guantanamo – acesta e un afgan. Fost taliban. Asta înseamnă că vorbeşte pashto. N-am ajuns niciodată să vorbesc fluent limba asta. Aş fi depistat imediat de un afgan adevărat.

— Vei beneficia de câteva luni de instruire, Mike, i-a zis Steve Hill. În nici un caz nu intri în jocul ăsta decât după ce simţi că eşti pregătit. Nici măcar atunci, dacă nu ai convingerea că vei reuşi. Şi nu te vei apropia de Afganistan. Iar partea bună în ce-i priveşte pe afgani e că rareori ies din teritoriul lor. Crezi că ai putea vorbi arabă prost, cu accentul unui pashtun de educaţie modestă?

Mike Martin a încuviinţat.

— Tot ce se poate. Dar dacă indivizii aduc un afgan care l-a cunoscut cu adevărat pe acest om?

Cei doi au rămas tăcuţi. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, era clar ca lumina zilei că ar fi însemnat moartea lui Mike.

Cât timp cei doi maeştri-spioni au preferat să-şi privească pantofii în loc să spună ce ar putea păţi un agent demascat chiar în sânul organizaţiei al-Qaeda, Martin a deschis dosarul pe care îl

[2] Servicii secrete irakiene.

ţinea în poală. Ceea ce a văzut l-a făcut să îngheţe.

Chipul îmbătrânise cu cinci ani, ridat tot de la atâtea suferinţe şi părând cu zece ani mai în vârstă decât era de fapt. Cu toate acestea, l-a recunoscut pe tânărul din munţi, pe care îl lăsase aproape muribund la Qala-i-Jangi.

— Îl cunosc pe bărbatul ăsta, a rostit el încet. Îl cheamă Izmat Khan.

Americanul s-a holbat la el cu gura căscată.

— De unde naiba îl cunoşti? Doar e închis la Gitmo de cinci ani, de când a fost prins.

— Ştiu, dar cu mulţi ani înainte de asta am luptat împreună împotriva ruşilor în Tora Bora.

Cei doi şefi şi-au adus aminte de dosarul lui Martin. Desigur, anul acela petrecut în Afganistan, ajutându-i pe mujahedini în lupta lor contra ocupaţiei sovietice. Era puţin probabil, dar nu imposibil ca bărbaţii să se fi cunoscut. Vreme de zece minute, i-au pus întrebări despre Izmat Khan, pentru a afla dacă Martin mai putea aduce unele amănunte la biografia lui. Martin le-a înapoiat dosarul.

— Şi cum arată acum Izmat Khan? Cum s-a schimbat după cinci ani petrecuţi cu oamenii voştri la Camp Delta?

Americanul de la Langley a ridicat din umeri.

— E rezistent, Mike. Foarte, foarte îndărătnic. A sosit cu o rană urâtă la cap şi cu o dublă comoţie. Rănit în acţiunea de capturare. La început, medicii noştri au crezut că e... cum să spun... cam prost. Înapoiat. Până la urmă, au constatat că era doar total dezorientat. Din cauza comoţiei şi a călătoriei. Asta s-a întâmplat la începutul lunii decembrie, în 2001, la scurtă vreme după atentatul de pe 11 septembrie. Tratamentul a fost... cum să mă exprim... nu tocmai blând. După aceea, se pare că natura şi-a urmat cursul firesc şi s-a înzdrăvenit îndeajuns pentru a fi interogat.

— Şi ce v-a spus?

— Nu mare lucru. Doar biografia. A rezistat la toate metodele abordate şi la orice propunere. Se mărginea să ne privească fix şi expresia din ochii ăia întunecaţi nu era nicidecum de iubire frăţească, te asigur. Tocmai de aia acum e la izolare. Am înţeles de la ceilalţi că vorbeşte acceptabil araba, a învăţat-o în Afganistan şi, înainte de asta, într-o şcoală specială *madrassah,* unde a învăţat pe de rost pasaje din Coran. Doi voluntari din al-Qaeda născuţi în Marea Britanie, care au stat închişi împreună cu

el, dar au fost eliberaţi, au afirmat că acum ştie şi puţină engleză, cât au apucat ei să-l înveţe. Martin a aruncat o privire scurtă spre Steve Hill.

— Cei doi vor trebui ridicaţi din nou şi ţinuţi în carantină, a zis el.

Hill a încuviinţat.

— Sigur, se poate aranja.

Marek Gumienny s-a ridicat şi a făcut un tur al hambarului, timp în care Martin a studiat dosarul. Apoi Martin a rămas cu privirea aţintită asupra focului, iar în tăciuni a văzut un deal sterp şi deprimant în depărtare. Doi oameni, un morman de pietre şi mitraliera de pe elicopterul sovietic Hind mişcându-se pentru a-şi scuipa gloanţele. Apoi, o şoaptă a băiatului cu turban: „O să murim, anglizule?” Gumienny a revenit, s-a aşezat pe vine şi a aţâţat focul. Imaginea se spulberă într-un nor de scântei.

— Mike, văd că ai planuri mari aici. După mine, pentru asta era nevoie de o echipă de meseriaşi. Vrei să faci totul singur?

— Atât cât pot. După douăzeci şi cinci de ani, e prima oară când mi-am găsit timp.

— Dar nu şi banii necesari, adevărat?

Martin a ridicat din umeri.

— Sunt zeci de companii de securitate care m-ar lua, dacă mi-ar trebui o slujbă. Numai Irakul a creat mai mulţi bodyguarzi profesionişti decât ne închipuim şi, cu toate astea, tot mai e nevoie de oameni. Scot mai mulţi bani într-o săptămână, lucrând cu voi în triunghiul sunit, decât ar obţine în jumătate de an ca simpli soldaţi.

— Dar asta ar însemna să te întorci la mizerie, nisip, pericole şi o moarte prematură. Nu de asta te-ai pensionat?

— Şi voi ce-mi oferiţi? Cumva o vacanţă cu al-Qaeda în Florida Keys?

Marek Gumienny a avut inspiraţia să izbucnească în râs.

— Americanii pot fi acuzaţi de multe lucruri, Mike, dar nu de lipsă de generozitate faţă de cei care îi ajută. Eu mă gândeam la un serviciu de consultanţă de, să zicem, două sute de mii de dolari anual, vreme de cinci ani. Plătiţi în străinătate, fără să mai dăm de lucru şi fiscului. La o adică, nici nu e nevoie să te prezinţi la locul de muncă. Şi nici nu va mai trebui să-ţi rişti vreodată pielea.

Gândurile lui Mike Martin au zburat către o scenă din filmul la care ţinea cel mai mult. T.E. Lawrence îi oferise bani lui Auda Abu

Tayi pentru a i se alătura în atacul pe care voia să-l declanşeze împotriva Aqabei. Şi-a adus aminte o replică grozavă: Auda nu voia să atace Aqaba pentru aurul britanic, avea să facă asta din plăcere. S-a ridicat.

— Steve, aş vrea casa învelită cu prelate de sus până jos. Când mă întorc, vreau să o găsesc aşa cum am lăsat-o.

Controlorul pentru Orientul Mijlociu a încuviinţat din cap.

— S-a făcut, a zis el.

— Mă duc să-mi iau lucrurile. Nu am prea multe. Cât să umplu un portbagaj, poate.

În acest fel s-a încheiat un acord de contraatac al vestului contra Proiectului Pisica-de-Mare chiar sub merii dintr-o livadă din Hampshire. Două zile mai târziu, un computer a folosit metoda selecţiei aleatorii şi i-a dat acestei acţiuni numele de Operaţiunea Pârghia.

Dacă ar fi fost depistat, Mike Martin nu ar fi putut să se apere. Însă în toate ocaziile în care avea să fie descusut de către ei în privinţa afganului care îi fusese cândva prieten, a păstrat pentru sine un anumit amănunt.

Pesemne socotea că regulile privind conspirativitatea puteau fi comparate cu o stradă cu dublu sens. Sau poate considera acel detaliu drept lipsit de orice importanţă. Avea legătură cu o discuţie purtată în şoaptă în semiîntunericul unui spital aflat într-o peşteră şi condus de arabi, într-un loc numit Jaji.

PARTEA A DOUA
RĂZBOINICII

4

Hotărârea luată în livada din Hampshire a dat naştere unei furtuni de alte decizii ale celor două căpetenii de servicii secrete. În primul rând, şefii lor politici trebuiau să-şi dea acordul şi aprobarea.

Uşor de zis, dar mai greu de realizat, deoarece prima condiţie pusă de Mike Martin a fost ca despre această operaţiune să nu ştie mai mult de o duzină de oameni. Îngrijorarea lui era perfect justificabilă.

Dacă despre o asemenea acţiune au cunoştinţă cincizeci de persoane, uneia sigur îi va scăpa porumbelul. Nu cu intenţie, nici din răutate şi nici măcar din perfidie; ci în mod inevitabil.

Cei care au participat vreodată la o acţiune secretă ce presupune primejdii mortale ştiu prea bine că este destul de stresant să-ţi pui toată încrederea în propriii oameni, sperând că aceştia nu vor face nici o greşeală care să ducă la capturarea ta. Speranţa că nu vei fi dat în gât de vreo gafă cu totul imprevizibilă te apasă în mod constant. Însă coşmarul cel mai mare este de a şti că prinderea ta şi moartea lentă şi chinuitoare care te aşteaptă au fost provocate de cine ştie ce prostănac aflat într-un bar şi care, vrând să se dea mare faţă de amica lui, este auzit de cineva interesat – iar o asemenea spaimă nu se compară cu nimic. Din acest motiv, cererea lui Martin a fost acceptată imediat.

La Washington, John Negroponte a convenit cu Marek Gumienny că doar acesta din urmă va primi toate informaţiile, apoi a aprobat demararea acţiunii. Steve Hill a cinat la clubul său cu un om din guvernul britanic şi a realizat acelaşi lucru. În acest fel, doar patru persoane aveau cunoştinţă de plan.

Însă Gumienny şi Hill ştiau că nu se pot ocupa de acest caz în permanenţă. Fiecare dintre ei avea nevoie de câte un ofiţer

executiv care să vegheze desfăşurarea activităţilor. Marek Gumienny l-a numit pe un arabist de viitor din Divizia de Contraterorism a CIA: Michael McDonald a lăsat orice altceva deoparte, a explicat familiei că trebuia să lucreze o vreme în Marea Britanie şi a zburat spre această ţară, în timp ce Marek Gumienny se întorcea acasă.

Steve Hill şi-a ales adjunctul, pe Gordon Phillips, de la Biroul pentru Orientul Mijlociu. Înainte de a se despărţi, cei doi şefi au convenit că orice mişcare în cadrul Operaţiunii Pârghia trebuia să beneficieze de o acoperire plauzibilă, astfel încât nimeni din subordinea primilor zece să nu aibă cunoştinţă de faptul că un agent occidental avea să fie infiltrat în sânul organizaţiei al-Qaeda.

Celor de la Langley şi de la Vauxhall Cross li s-a spus că cei doi oameni aveau să plece într-un concediu prelungit pentru studii de perfecţionare şi vor lipsi de la birou vreme de aproximativ şase luni.

Steve Hill i-a prezentat unul altuia pe cei doi oameni care urmau să lucreze împreună şi le-a spus ce anume se încerca prin Operaţiunea Pârghia. Atât McDonald, cât şi Phillips au rămas foarte tăcuţi. Hill nu-i instalase în birourile din clădirea de pe malul Tamisei, ci într-o casă conspirativă, una dintre cele câteva păstrate de Firmă, undeva la ţară.

După ce şi-au despachetat bagajele şi s-au reunit în salon, Hill le-a aruncat fiecăruia câte un dosar gros.

— Găsirea unui sediu pentru operaţiuni va începe mâine, le-a zis el. Aveţi douăzeci şi patru de ore pentru a memora tot ce se află în dosar. Acesta este omul care va fi infiltrat. Veţi conlucra cu el până în acea zi şi pentru el după aceea. Iar acesta – a zis el, aruncând un dosar mai subţire pe măsuţa de cafea – este omul pe care îl va înlocui. Evident, ştim mult mai puţine despre el. Dar, după sute de ore de interogatorii la Gitmo, asta e tot ce au reuşit anchetatorii americani să scoată de la el. Să învăţaţi şi asta pe de rost.

După plecarea lui, cei doi bărbaţi mai tineri au cerut personalului de serviciu al casei un ibric mare cu cafea şi s-au pus pe citit.

Şcolarul Mike Martin s-a îndrăgostit în cursul unei vizite făcute la Târgul Aerian de la Farnborough, în vara lui 1977, pe când avea cincisprezece ani. Tatăl lui şi fratele mai mic se aflau

împreună cu el, fascinaţi de avioanele de luptă şi de bombardiere, de acrobaţiile aeriene şi de prototipurile expuse vizionării. Pentru Mike, punctul culminant l-a reprezentat spectacolul dat de Diavolii Roşii, echipa de cascadorii aeriene din Regimentul de Paraşutism, care au făcut demonstraţii de cădere liberă, transformându-se treptat din nişte punctişoare pe cer în oameni care, prinşi în corzile paraşutelor, atingeau pământul în chiar inima cercului de aterizare. Atunci şi-a dat seama că exact asta voia să facă în viitor.

A trimis o scrisoare către Regiment în 1980, când era în ultimul trimestru de şcoală la Haileybury şi a fost invitat la un interviu la cartierul general de la Aldershot în luna septembrie. A sosit şi privirea i-a fost atrasă de un vechi aparat Dakota, din care, cândva, soldaţi britanici săriseră cu paraşutele în încercarea de capturare a podului de la Arnhem, apoi, alături de alţi patru foşti şcolari iubitori de paraşutism, a fost poftit de un sergent în sala de interviu.

Profesorii din şcoala urmată până atunci îl socotiseră a fi (pentru că Regimentul de Paraşutişti verifica de fiecare dată trecutul cursanţilor) un elev aşa şi aşa, dar un sportiv de clasă. Asta le convenea de minune celor de la Regiment. A fost acceptat şi a început instruirea la sfârşitul lunii octombrie, iar după douăzeci şi două de săptămâni istovitoare, în aprilie 1981, cei care încheiau cursul se puteau socoti adevăraţi supravieţuitori.

Au avut parte de patru săptămâni de instrucţie şi marşuri, familiarizarea cu armele de bază, orientare în teren şi pregătire fizică; apoi, alte două aproape la fel, plus elemente de prim ajutor, transmisiuni şi studiere a măsurilor de precauţie în caz de NBC (război nuclear, bacteriologic şi chimic).

A şaptea săptămână a fost rezervată pregătirii fizice, devenită tot mai intensivă şi grea de la o zi la alta; dar nu s-a comparat cu săptămânile a opta şi a noua: marşuri de anduranţă prin Munţii Brecon, din Ţara Galilor, în miezul iernii, unde oameni bine pregătiţi au murit de-a lungul vremii din cauza condiţiilor meteo extreme, de hipotermie şi de epuizare. Numărul candidaţilor a început să se subţieze.

Săptămâna a zecea i-a găsit pe cursanţi la Hythe, în Kent, pentru trageri în poligon, unde Martin, care abia împlinise nouăsprezece ani, a fost declarat ţintaş desăvârşit. Săptămânile a unsprezecea şi a douăsprezecea au fost „de încercare”:

alergare pe dealuri nisipoase, cărând trunchiuri de copaci prin noroi, ploaie şi grindină.

— „Săptămâni de încercare”? a mormăit Phillips. Dar restul ce naiba au fost?

După săptămânile de încercare, tinerii rămaşi au primit bereta roşie după care tânjiseră şi au urmat alte trei săptămâni de pregătire în Munţii Brecon pentru a face exerciţii de apărare, patrulare şi „trageri pe viu”. În acea perioadă, spre sfârşit de ianuarie, masivul muntos era de-a dreptul dezolant şi îngheţat. Tinerii au dormit fără cazarmament, uzi şi fără să li se permită să facă focul.

Programul dintre săptămânile şaisprezece şi nouăsprezece a cuprins pregătirea pentru care Martin alesese să vină acolo: cursul de paraşutism la RAF Abingdon, unde au mai picat câţiva cursanţi şi nu doar din avion. La sfârşit, s-a desfăşurat „parada escadronului”, când cei rămaşi au primit insigna cu aripi care însemna căpătarea rangului de membru al forţelor speciale. În seara aceea, la vechiul Club 101 de la Aldershot s-a desfăşurat o petrecere foarte zgomotoasă.

Au urmat încă două săptămâni dedicate unor exerciţii denumite „ultima redută” şi o definitivare a pregătirii pentru paradă; în săptămâna a douăzeci şi doua au participat la Parada de Absolvire, când părinţii şi-au văzut în sfârşit ţâncii pistruiaţi transformaţi uimitor în soldaţi adevăraţi.

Soldatul simplu Mike Martin fusese identificat de multă vreme ca PCO – posibil candidat la funcţia de ofiţer – iar în aprilie 1981 a fost trimis la un curs cu termen redus ţinut la Academia Militară Regală de la Sandhurst, absolvind în decembrie acelaşi an cu gradul de sublocotenent. Dacă şi-a închipuit cumva că îl aştepta gloria, se înşela amarnic.

În Regimentul de Paraşutişti există trei batalioane, iar Martin a fost repartizat la Paraşutişti Trei care, din nefericire, primea cu precădere misiuni pe uscat.

Vreme de trei ani din nouă, sau la un tur din trei, fiecare batalion nu efectuează paraşutări, fiind folosit pentru acţiuni de teren, militarii lui devenind infanterişti de rând, legaţi de bena unui camion. Iar paraşutiştii detestă să devină pinguini, cum se consideră ei în această situaţie.

În calitatea lui de comandant de pluton, lui Martin i s-a încredinţat Plutonul Recruţilor, sarcina lui fiind de a-i pune pe nou-veniţi să treacă prin aceleaşi mizerii pe care le îndurase şi el.

Ar fi putut rămâne în acea funcţie pe întreaga durată a turului de pinguini a Paraşutiştilor Trei dacă nu ar fi existat un domn pe nume Leopoldo Galtieri. La 2 aprilie 1982, dictatorul argentinian a invadat Insulele Falkland. Batalionul Trei a primit ordin să-şi facă bagajele şi să se pregătească de plecare în misiune.

În mai puţin de o săptămână, mânaţi de implacabila Margaret Thatcher, forţa expediţionară britanică se îndrepta spre sud, îmbarcată pe diverse vase de luptă, ca să ajungă spre capătul Atlanticului, unde îi aştepta iarna emisferei sudice, cu ale ei furtuni şi ploi torenţiale.

Au călătorit spre sud cu nava de linie *Canberra,* care a făcut o primă escală pe Insula Ascension, un loc deprimant, bătut necontenit de vânturi. Acolo au stat o perioadă, în vreme ce, departe, se desfăşurau ultimele eforturi diplomatice pentru a-l convinge pe Galtieri să-şi retragă forţele armate, sau pe Margaret Thatcher să renunţe la acţiunea de eliberare a insulelor. Nici unul din politicieni nu putea fi de acord cu propunerile celuilalt fără să-şi pericliteze rămânerea la putere. Aşadar, *Canberra* şi-a continuat călătoria, navigând în umbra singurului portavion al expediţiei, *Ark Royal.*

Când s-a vădit că invazia era inevitabilă, Martin şi echipa lui au fost transbordaţi cu un elicopter, ajungând pe o ambarcaţiune de debarcare. S-au văzut siliţi să uite imediat condiţiile civilizate de cazare de pe vasul de linie. În noaptea aceea furtunoasă şi vântoasă în care Martin şi oamenii lui au fost transferaţi cu elicoptere Sea King, un alt elicopter de acelaşi tip s-a prăbuşit şi s-a scufundat, luând cu sine nouăsprezece oameni din Regimentul Serviciilor Speciale Aeriene (Special Air Service – SAS), înregistrându-se astfel cea mai mare pierdere pe care SAS o înregistrase vreodată într-o singură noapte.

Martin şi-a condus cei treizeci de oameni la mal împreună cu restul celor de la Paraşutişti Trei la locul de debarcare de la San Carlos Water. Acel punct se găsea la câţiva kilometri depărtare de Port Stanley, capitala insulei principale, dar tocmai din acest motiv debarcarea a decurs fără să întâmpine opoziţie armată. Fără nici o pauză de odihnă, paraşutiştii şi puşcaşii marini şi-au început chinuitorul marş forţat prin glod şi ploaie către est, unde se afla capitala.

Cărau tot ce aveau în rucsacuri Bergen, atât de grele, încât trăiai cu senzaţia că trebuia să duci un om în spinare. Apariţia oricărui aparat Skyhawk argentinian îi silea să plonjeze în noroi,

însă sud-americanii erau porniţi în principal împotriva navelor din larg, nu a oamenilor din glodurile de pe pământ. Dacă reuşeau să scufunde navele, oamenii de pe uscat erau terminaţi.

Adevăraţii duşmani erau frigul, ploaia îngheţată ce cădea fără încetare, târâşul epuizant printr-un peisaj în care nu creştea nici un copac. Asta, până au ajuns la Muntele Longdon.

Oprindu-se la poalele dealurilor, paraşutiştii s-au instalat într-o fermă izolată numită Estancia House, pregătindu-se să îndeplinească misiunea pentru care parcurseseră unsprezece mii de kilometri. Era noaptea de 11 spre 12 iunie.

Ar fi trebuit să efectueze un atac de noapte discret şi totul s-a desfăşurat conform planului până când caporalul Milne a călcat pe o mină antipersonal. După aceea, lucrurile s-au precipitat. Mitralierele argentiniene au deschis focul, iar rachetele de semnalizare iluminau dealurile şi valea ca ziua. Paraşutiştii puteau fie să se retragă pentru a se adăposti, fie să se arunce în foc şi să cucerească Longdonul. Au ales această din urmă variantă, luând Longdonul, dar cu pierderi: douăzeci şi trei de morţi şi peste patruzeci de răniţi.

Pe când gloanţele treceau şuierând pe deasupra capului, iar oamenii se prăbuşeau în jurul său, lui Mike Martin i se întâmpla pentru prima oară să simtă acel gust ciudat, de coclează, pe limbă – aroma inconfundabilă a spaimei.

Însă nu l-a atins nici un glonţ. Dintre cei treizeci de oameni ai plutonului său, inclusiv un sergent şi trei caporali, şase muriseră, iar nouă fuseseră răniţi.

Soldaţii argentinieni care ţinuseră culmea dealului fuseseră recrutaţi cu forţa, flăcăi strânşi din zonele însorite ale pampasului – fiii oamenilor avuţi aveau posibilitatea de a evita recrutarea – şi voiau să ajungă din nou acasă, departe de ploaie, frig şi noroaie. Ei îşi părăsiseră buncărele şi ascunzişurile individuale şi se retrăseseră în adăpostul oferit de Port Stanley.

În zori, Mike Martin s-a ridicat în picioare pe Creasta Wireless, s-a uitat spre est, unde se vedeau oraşul şi soarele răsărind şi l-a redescoperit pe Dumnezeul strămoşilor lui, pe care îl neglijase ani de zile. S-a rugat, aducând mulţumiri că scăpase cu viaţă şi a jurat să nu-l mai dea vreodată uitării.

Pe vremea când Mike Martin, în vârstă de zece ani, se juca prin grădina familiei din Saadun, Bagdad, spre încântarea oaspeţilor irakieni, la depărtare de o mie şase sute de kilometri

se năştea un băiat.

La vest de drumul dintre Peshawar, din Pakistan şi Jalalabad, din Afganistan, se află şirul de munţi Spin Ghar, Munţii Albi, dominaţi de piscul Tora Bora.

Văzuţi de departe, aceştia seamănă cu o barieră între cele două ţări, nişte munţi arizi şi reci, având întotdeauna culmile acoperite de zăpadă şi iarna fiind cu totul albi.

Spin Ghar se află în interiorul Afganistanului, având şirul de munţi Safed Koh în partea pakistaneză. Spre câmpiile bogate din jurul oraşului Jalalabad curg nenumărate pâraie şi torente ce duc apa rezultată din topirea zăpezilor şi din ploi, iar acestea alcătuiesc multe văi montane, unde se poate practica agricultura pe mici suprafeţe de teren, unde se află livezi şi păşuni pe care cresc turme de oi.

Viaţa este aspră şi, cum resursele de hrană sunt limitate, comunităţile din văi sunt mici şi risipite pe distanţe mari. Oamenii crescuţi acolo sunt cei de care fostul Imperiu Britanic a avut cunoştinţă şi de care s-a temut, numindu-i atunci pathani, iar în prezent pashtuni. Pe vremea aceea, ei luptau de la adăpostul stâncilor, slujindu-se de muschete sau de flinte ghintuite cu alamă, care se numeau *jezail,* iar cei care aveau asemenea arme trăgeau la fel de precis ca un ţintaş din zilele noastre.

Rudyard Kipling, poetul vechiului imperiu, a evocat în doar patru versuri primejdia mortală pe care o reprezentau muntenii pentru soldaţii britanici educaţi cu multă cheltuială în ţara lor:

> O confruntare la un post de vamă
> Călare printr-o vale foarte strâmtă,
> Şi-o educaţie de ani, bag samă,
> Nu face-un ban când iei un glonţ de flintă…[3]

În 1972, într-una dintre aceste văi montane exista un sătuc numit Maloko-zai; ca toate cătunele, purta numele unui fondator războinic, mort cine ştie când. În acea aşezare erau cinci clădiri zidite, fiecare reprezentând căminul unei familii extinse, alcătuite din aproximativ douăzeci de persoane. Căpetenia satului era Nuri Khan, iar într-o seară de vară bărbaţii aşezării se strânseseră în gospodăria lui, în preajma focului, ca să soarbă ceai fierbinte,

[3] Versuri din *Aritmetică pe graniţă* (1886), poezie scrisă de Kipling în timpul celui de-al doilea război anglo-afgan, (n. tr.).

fără lapte sau zahăr.

Ca în cazul tuturor gospodăriilor, lângă ziduri se ridicau locuinţele şi adăposturile pentru animale, astfel că toate aceste clădiri erau cu faţa spre interior. Focul din lemn de dud ardea, în vreme ce soarele scădea spre apus, iar întunericul începuse să învăluie munţii, aducând răcoarea chiar în toiul verii.

Dinspre încăperile rezervate femeilor veneau strigăte înfundate, dar dacă vreunul s-ar fi auzit mult mai tare, bărbaţii s-ar fi oprit din conversaţia domoală şi ar fi aşteptat să li se dea vestea. Soţia lui Nuri Khan aducea pe lume cel de-al patrulea copil, iar el se ruga lui Allah să-i dea un al doilea fiu. Se cuvenea ca orice bărbat să aibă fii, care să poarte de grijă turmelor când erau mici şi să apere gospodăria când deveneau bărbaţi. Nuri Khan avea un băiat de opt ani şi două fiice.

Întunericul căzuse pe deplin şi doar flăcările luminau feţele bărboase şi cu nasuri ca de şoim, când o moaşă a apărut în goană din umbră. Ea a şoptit ceva la urechea tatălui, iar pe chipul lui tuciuriu a apărut un zâmbet sclipitor.

— *Allahu akhbar!* Am un fiu! a strigat el.

Vecinii şi rudele lui pe linie bărbătească s-au ridicat ca unul şi imediat după aceea aerul nopţii s-a umplut cu împuşcături de flinte, care ţinteau spre cer. Apoi cei prezenţi s-au îmbrăţişat şi s-au felicitat, ridicând rugi de mulţumire către preamilostivul Allah care îl binecuvântase pe slujitorul său cu un fiu.

— Cum o să-i spui? l-a întrebat un păstor de la o gospodărie învecinată.

— O să-l numesc Izmat, după bunicul meu, fie ca sufletul lui să-şi găsească pacea veşnică, a spus Nuri Khan.

Tocmai aşa s-a şi întâmplat, atunci când un imam a sosit în cătun câteva zile mai târziu pentru numirea şi tăierea împrejur a băiatului.

Acel copil crescuse ca atâţia alţii din acel cătun. Când a venit vremea să se ridice în picioare şi să meargă, a făcut-o; iar când a fost în stare să alerge, a alergat din răsputeri. Ca mulţi alţi băieţi, voia să-i imite în toate pe cei mai mari decât el, iar pe la vârsta de cinci ani i s-a încredinţat sarcina de a ajuta la mânarea turmelor către păşunile montane vara şi de a le supraveghea cât timp femeile tăiau fân pentru iarnă.

A tânjit să scape din casa rezervată femeilor, iar ziua cea mai fericită din viaţa sa de până atunci a fost cea în care i s-a îngăduit în sfârşit să se alăture bărbaţilor aşezaţi în jurul focului,

ca să asculte poveşti despre felul în care pashtunii îi învinseseră în acei munţi pe anglizii cu tunici roşii în urmă cu doar o sută cincizeci de ani, toate acestea spuse de parcă s-ar fi petrecut abia cu o zi înainte.

Tatăl lui era cel mai bogat om din sat, în singurul fel în care se măsura bogăţia cuiva: în vaci, oi şi capre. Acestea, împreună cu îngrijirea continuă şi munca grea, asigurau carnea, laptele şi pieile. Cele câteva petice cultivate de pământ le ofereau pâinea şi terciul; fructele şi uleiul de nucă proveneau din livezile foarte productive de duzi şi de nuci.

Nu aveau nevoie să părăsească satul, astfel că, până a împlinit opt ani, Izmat Khan nu a ieşit din el. Cele cinci familii împărţeau mica moschee şi se adunau acolo pentru rugăciunea comună de vineri. Tatăl lui Izmat era credincios, dar nu fundamentalist şi aproape sigur lipsit de fanatism.

Făcând abstracţie de aceste sate montane, Afganistanul se numea Republică Democratică, dar o asemenea titulatură se dovedeşte de cele mai multe ori eronată. Guvernul, de orientare comunistă, era puternic sprijinit de URSS. Privind lucrurile din punct de vedere religios, aceasta constituia o ciudăţenie, deoarece populaţia din interiorul necivilizat era alcătuită din musulmani credincioşi prin tradiţie, pentru care ateismul însemna necredinţă şi, prin urmare, nu putea fi acceptat.

Însă, tot prin tradiţie, afganii care trăiau la oraş aveau o atitudine moderată şi tolerantă; fanatismul avea să le fie impus abia mai târziu. Femeile erau educate, puţine dintre ele îşi ţineau feţele acoperite, cântecele şi dansurile nu numai că erau îngăduite, ci reprezentau ceva obişnuit, iar temuta poliţie secretă îi urmărea doar pe cei suspecţi de opoziţie politică, nu de toleranţă religioasă.

Cătunul Maloko-zai ţinea legătura cu lumea din afară în două moduri. Unul era reprezentat de câte-un convoi de kuchi nomazi, care trecea când şi când cu căruţe încărcate cu mărfuri de contrabandă, evitând Marele Drum care străbătea trecătoarea Khyber, unde existau patrule şi gărzi de frontieră, căutând drumul către Parachinar, pentru a ajunge în Pakistan. Aceşti kuchi le aduceau veşti dinspre câmpie şi din oraşe, despre guvernul aflat în îndepărtatul Kabul şi din lumea de peste văi. Al doilea fel prin care ţineau legătura era reprezentat de un aparat de radio, o relicvă foarte preţuită ce pârâia şi cârâia, dar din el se auzeau cuvinte pe care le puteau înţelege. Era vorba despre

emisiunile BBC în limba pashto, care le aduceau celor din neamul pashtun o versiune noncomunistă a lumii. Izmat a avut parte de o copilărie paşnică. Apoi au venit ruşii.

Pentru sătenii din Maloko-zai nu prezenta prea mare importanţă cine avea dreptate şi cine greşea. Ei nu aveau habar şi nici nu se sinchiseau că preşedintele comunist îi nemulţumise pe mentorii lui de la Moscova pentru că nu-şi putea ţine sub control propria moşie. Conta doar că o întreagă armată sovietică năvălise peste fluviul Amu Daria, venind din Uzbekistan, străbătuse huruind trecătoarea Salong şi cucerise Kabulul. Nu era (încă) vorba despre o luptă între Islam şi ateism; era doar o insultă.

Educaţia lui Izmat Khan fusese una foarte simplă. Învăţase versurile din Coran pe care trebuia să le rostească atunci când se ruga, deşi ele erau într-o limbă numită arabă şi nu le putea înţelege. Imamul local nu stătea în satul lor; aşa că Nuri Khan conducea şedinţele de rugăciune; el îi învăţase pe băieţii satului rudimente de scris şi de citit, dar numai în limba pashto. Tot tatăl lui îl învăţase pe Izmat regulile pukhtunwali, codul pe care trebuie să-l urmeze un pashtun în viaţă. Onoare, ospitalitate, nevoia de a răzbuna orice insultă; acestea erau regulile codului. Iar Moscova îi insultase.

Rezistenţa s-a născut în munţi, iar luptătorii şi-au spus Războinicii lui Dumnezeu, mujahedini. Însă muntenii trebuiau să ţină mai întâi o adunare, o *shura,* pentru a hotărî ce să facă şi cine să-i conducă.

Nu aveau habar de Războiul Rece, dar li s-a spus că acum aveau prieteni puternici, inamicii URSS-ului. Asta era uşor de înţeles. Cel care e duşmanul duşmanului meu… La început, printre aceştia s-a numărat Pakistanul, care era la o azvârlitură de băţ, fiind condus de un dictator fundamentalist, generalul Zia-ul-Haq. În ciuda deosebirilor religioase, el se aliase cu puterea creştină numită America şi cu prietenii acesteia, cu anglizii, duşmanul de altădată.

Mike Martin avusese parte de acţiune şi şi-a dat seama că îi plăcuse. A făcut un tur prin Irlanda de Nord, luptând contra IRA, însă condiţiile erau mizerabile şi, cu toate că pericolul de a primi un glonţ în spate de la vreun lunetist era permanent, patrulările îl plictiseau. A mai stat o vreme, dar în primăvara anului 1986 a făcut cerere pentru selecţia în SAS.

O mare parte dintre luptătorii SAS provin de la paraşutişti, deoarece instruirea şi rolul lor în luptă sunt similare, dar cei de la SAS pretind că testele lor sunt mai dure. Documentele lui Martin au trecut prin biroul de evidenţă ale Regimentului de la Hereford, unde capacitatea lui de a vorbi cursiv araba a fost remarcată cu interes, astfel că a fost convocat să participe la un curs de selecţie.

Cei de la SAS susţin că înrolează oameni foarte bine pregătiţi, iar apoi încep să îi perfecţioneze. Martin a urmat cursul „iniţial" de selecţie de şase săptămâni laolaltă cu alţi militari proveniţi de la paraşutişti, infanterie, cavalerie, blindate, artilerie şi chiar geniu. Dintre celelalte unităţi „de elită", Escadronul Marin Special (Special Boat Squadron – SBS) îşi recrutează oamenii exclusiv de la puşcaşii marini.

Este un curs simplu, care se bazează pe un singur principiu. În prima zi, un sergent zâmbitor le-a spus tuturor:

— La acest curs, nu-ncercăm să vă instruim. Încercăm să vă ucidem.

Şi aşa s-a şi întâmplat. Doar zece la sută dintre cei înscrişi trec testul „iniţial". Prin acest procedeu se face economie de timp. Martin a trecut testul. A urmat continuarea instruirii: antrenamente de junglă în Belize şi încă o lună în Anglia, dedicată rezistenţei la interogatorii. Prin „rezistenţă" se înţelege încercarea de a rămâne tăcut în vreme ce ţi se aplică o serie de tratamente extrem de neplăcute. Partea bună este că atât cei de la Regiment, cât şi voluntarii au dreptul în orice moment să solicite o RVU: retrimitere la vechea unitate.

Martin a început spre sfârşitul verii anului 1986 în grupa 22 SAS, în funcţia de comandant de trupă, cu gradul de căpitan. A ales Escadronul A, numit „al celor paraşutaţi", o opţiune firească pentru unul provenit de la Paraşutişti.

Dacă cei de la Paraşutişti nu se slujiseră de cunoştinţele lui de limbă arabă, cei de la SAS au apreciat acest lucru, deoarece aceste unităţi au relaţii îndelungate şi apropiate cu lumea arabă. De altfel, SAS s-a înfiinţat în Deşertul de Vest în 1941, iar intimitatea cu nisipurile Arabiei nu a fost nicicând dată uitării.

Se bucură de o reputaţie curioasă, aceea de a fi singura unitate din armată ce poate aduce profituri – lucru nu întru totul adevărat, dar oarecum pe aproape. Oamenii care pleacă de la SAS sunt cei mai căutaţi bodyguarzi şi instructori pentru gărzi de corp. În întreaga Arabie, sultanii şi emirii au căutat mereu echipe

din SAS care să le antreneze gărzile personale, iar pentru acest lucru sunt dispuşi să plătească regeşte. Prima misiune a lui Martin a fost pe lângă Garda Naţională Saudită din Riyadh, când, în cursul verii anului 1987, a fost rechemat acasă.

— Nu-mi prea plac chestiile astea, i-a zis comandantul lui la Sterling Lines, cartierul general al Regimentului din Hereford. Nu, te asigur că nu-mi plac. Dar cei de la „mâini curate" vor să le fii dat cu împrumut. E vorba de ceva pe arabă.

Comandantul lui folosise exprimarea amicală rezervată de luptători atunci când vorbeau despre cei din serviciile de informaţii. Se referea la SIS – adică la Firmă.

— Dar ei n-au vorbitori de arabă? a întrebat Martin.

— Ba da, cu zecile. Dar nu se pune doar problema limbii. Plus că nu e vorba de Arabia. Vor pe cineva în spatele liniilor sovietice, în Afganistan, ca să coopereze cu Rezistenţa, cu mujahedinii.

Dictatorul militar al Pakistanului decretase că nici un soldat al vreunei ţări occidentale nu va fi lăsat să pătrundă în Afganistan prin Pakistan. El nu declarase chiar asta, dar serviciilor de informaţii militare ale ţării sale le plăcea tare mult să administreze ajutorul american generos care se acorda mujahedinilor, iar el nu dorea să vadă vreun soldat american sau britanic infiltrat prin Pakistan, capturat de ruşi, iar apoi arătat lumii.

Însă, pe la jumătatea perioadei de ocupaţie sovietică, britanicii au decis că omul care trebuia sprijinit nu era pakistanezul Gulbuddin Hekmatyar, ci tadjicul Shah Massoud, care nu-şi făcea veacul prin Europa sau prin Pakistan, ci lupta cu folos, producând pierderi mari ocupanţilor. Din nefericire, era greu să i se trimită ajutoare. Teritoriul lui se afla tocmai în munţii de la nord.

Găsirea unor călăuze bune din rândul unităţilor de mujahedini din apropierea trecătorii Khyber nu ar fi fost o problemă. Ca şi pe vremea imperiului, câteva monede de aur te ajutau să ajungi oriunde. Există un aforism potrivit căruia nu poţi cumpăra fidelitatea unui afgan, dar măcar o poţi închiria.

— Căpitane, la fiecare etapă, cuvântul de ordine este ruperea oricărei legături cu armata, i s-a spus la sediul SIS, care pe vremea aceea era la Century House, din apropiere de Elephant and Castle. Tocmai de aceea va trebui – dar asta este doar o chestiune tehnică – să demisionezi din armată. Desigur, în momentul când revii – oamenii au fost suficient de amabili să

spună „când”, nu „dacă” – vei fi repus complet în drepturi.

Mike Martin ştia perfect de bine că SAS-ul avea în rândurile sale Aripa de Luptă Revoluţionară, unitate ultrasecretă, cu misiunea de a stârni cât mai multe tulburări în ţările cu regimuri comuniste din întreaga lume. A şi adus vorba de acest lucru.

— Acţiunea asta este şi mai secretă, i s-a spus de la nivelul cel mai autorizat. Noi am dat acestei unităţi numele de Unicorn, pentru că aşa ceva nu există. Din ea nu fac niciodată parte mai mult de doisprezece, iar în prezent sunt doar patru. Avem nevoie de cineva care să se strecoare în Afganistan prin trecătoarea Khyber, să găsească o călăuză locală şi să ajungă la nord de Valea Panjshir, unde se află Shah Massour.

— Să-i duc daruri? a întrebat Martin.

Interlocutorul a făcut un gest de neputinţă.

— Deocamdată doar simbolice, îmi pare rău. E vorba de cât poate căra un singur om. Mai târziu însă, am putea iniţia caravane de catâri şi vom expedia multe alte lucruri, dacă Massoud va trimite călăuze până la graniţa din sud. Vezi tu, e procedura standard în situaţii de prim contact.

— Şi darurile?

— Droguri. Îi plac drogurile produse la noi. A şi două lansatoare de rachete portabile Blowpipe, cu proiectile. Atacurile aeriene îi dau foarte mult de furcă. Va trebui să-i instruieşti oamenii în ceea ce priveşte folosirea lor. Cred că vei fi plecat o perioadă de şase luni, începând din toamnă. Ce părere ai despre asta?

Înainte de a se împlini şase luni de la declanşarea invaziei, era clar că afganii în continuare nu voiau să facă un lucru pe care nu-l reuşiseră niciodată: unirea. După săptămâni de negocieri purtate în Peshawar şi în Islamabad, în cadrul cărora armata pakistaneză a ţinut să precizeze că nu va distribui fondurile şi armele americane decât mişcărilor de rezistenţă acreditate, numărul grupărilor de rezistenţă s-a redus la şapte. Fiecare dintre acestea avea un lider politic şi un comandant de război. Au început să fie cunoscute sub numele de Cele Şapte din Peshawar.

Doar una dintre ele nu era pashtună: cea condusă de profesorul Rabbani şi de charismaticul lider războinic Ahmad Shah Massoud, amândoi tadjici din nordul îndepărtat. Dintre ceilalţi şase lideri militari, trei au primit curând porecla de

„Comandanţi în Gucci”, deoarece ei pătrundeau rareori în Afganistan, preferând să locuiască în siguranţă în străinătate şi să se îmbrace în haine occidentale.

Dintre ceilalţi trei, doi, Sayyaf şi Hekmatyar, erau sprijinitori fanatici al Frăţiei Musulmane a Islamului. Hekmatyar era atât de crud şi de răzbunător, încât, la sfârşitul ocupaţiei sovietice, executase mai mulţi afgani decât ucisese ruşi.

Cel care controla din punct de vedere tribal provincia Nangarhar, unde se născuse Izmat Khan, era mollahul Maulvi Younis Khales. Era un om învăţat şi predicator, dar avea o sclipire în ochi ce trăda bunătate, în opoziţie cu necruţătorul Hekmatyar, care îl ura.

Deşi trecut de şaizeci de ani, fiind cel mai vârstnic dintre cei şapte, Younis Khales a făcut în următorii zece ani incursiuni în Afganistanul ocupat pentru a-şi conduce personal oamenii. Când nu se afla acolo, comandantul lui de război era Abdul Haq.

În 1980, războiul ajunsese şi în văile din Spin Ghar. Sovieticii pătrundeau prin Jalalabad, aflat la poalele munţilor, iar forţele lor aeriene începuseră să declanşeze raiduri de pedepsire asupra satelor de munte. Nuri Khan îi jurase credinţă lui Younis Khales în calitate de căpetenie războinică şi i se acordase dreptul de a-şi alcătui propria *lashkar,* sau brigadă de luptă.

Îşi putea adăposti mare parte din animalele ce alcătuiau bogăţia satului în peşterile care împânzeau Munţii Albi şi tot acolo îşi ascundea şi oamenii atunci când începea vreun raid. Însă el a socotit că sosise vremea ca femeile şi copiii să treacă frontiera şi să se refugieze în Pakistan.

Micul convoi avea bineînţeles nevoie de un conducător bărbat pe durata călătoriei şi şederii la Peshawar, indiferent cât ar fi durat acel refugiu. L-a numit *mahram* chiar pe tatăl său, care avea peste şaizeci de ani şi suferea de paralizie la un picior. Pentru călătorie li s-au dat măgari şi catâri.

Făcând sforţări să-şi stăpânească lacrimile de ruşine că era trimis departe, Izmat Khan, în vârstă de opt ani, a fost îmbrăţişat de tatăl şi de fratele lui, a luat în mână hăţurile catârului pe care stătea mama lui şi a pornit spre piscurile înalte şi spre Pakistan. Avea să stea în exil vreme de şapte ani, iar la întoarcere, avea să lupte împotriva ruşilor cu o ferocitate glacială.

Pentru a se legitima în ochii lumii, căpeteniile războinice au convenit să înfiinţeze fiecare câte un partid politic. Acela al lui Younis Khales s-a numit Hizb-i-Islami şi toţi cei sub oblăduirea lui

au fost siliţi să i se alăture. La marginea Peshawarului au răsărit curând o sumedenie de orăşele din corturi sub auspiciile unei organizaţii numită Naţiunile Unite, deşi Izmat Khan nu auzise de ea până atunci. ONU fusese de acord ca fiecare căpetenie războinică, acum pozând ca lider al unui partid politic, să aibă propria tabără de refugiaţi şi acolo să nu pătrundă nimeni dacă nu este membru al respectivului partid.

Mai exista o organizaţie care distribuia hrană şi pături. Însemnul său era o cruce roşie scurtată. Izmat Khan nu văzuse nici acel însemn vreodată, dar era deprins cu supa fierbinte, iar după ce ostenise traversând munţii, se arătă bucuros să mănânce pe săturate. Exista încă o condiţie ce se cerea a fi îndeplinită de către locuitorii taberelor care beneficiau de dărnicia Occidentului, canalizată prin intermediul Naţiunilor Unite şi a generalului Zia-ul-Haq: băieţii trebuiau educaţi la şcoala coranică, sau *madrassah,* în fiecare tabără de refugiaţi. Aceea avea să rămână singura lor educaţie. Nu vor învăţa matematică sau fizică, istorie sau geografie. Vor deprinde să recite la nesfârşit versuri din Coran. În rest, vor învăţa numai despre război.

În mare parte, imamii pentru aceste *madrassah* erau puşi la dispoziţie, plătiţi şi finanţaţi de Arabia Saudită, iar mulţi dintre ei erau saudiţi. Ei aduceau singura versiune a Islamului îngăduită în Arabia Saudită: wahhabismul, credinţa cea mai dură şi intolerantă din cadrul Islamului. Astfel, în prezenţa Crucii Roşii care distribuia hrană şi medicamente, o întreagă generaţie de afgani urma să sufere o operaţiune de spălare a creierului, devenind fanatică.

Nuri Khan şi-a vizitat familia cât de des a putut, de două sau de trei ori pe an, lăsând *lashkar-ul* în seama fiului său mai mare. Însă trebuia să facă o călătorie lungă, astfel că de fiecare dată Nuri Khan părea tot mai bătrân şi obosit. În 1987, la sosire, avea riduri adânci şi era tras la faţă. Fratele mai mare al lui Izmat fusese ucis în timp ce îi îndruma pe alţi oameni spre o peşteră, în timpul unui raid de bombardament. Izmat avea cincisprezece ani şi inima din piept aproape că i-a explodat de mândrie atunci când tatăl lui l-a chemat să se întoarcă, pentru a se alătura rezistenţei şi a deveni mujahedin.

Femeile au plâns mult, desigur, iar bunicul, care simţea că nu va mai putea supravieţui un an pe câmpia din apropiere de Peshawar, a început să bombăne. Apoi, Nuri Khan, singurul fiu

rămas şi cei opt oameni pe care îi adusese cu sine pentru a-şi vedea familiile s-au întors spre apus, traversând piscurile către provincia Nangarhar şi către războiul ce aştepta a fi continuat.

Băiatul care se întorcea suferise schimbări, la fel ca şi peisajul, ce fusese sfârtecat de bombardamente. În toate văile abia dacă mai rămăsese vreo piatră neîntoarsă. Bombardierele de luptă Sukhoi şi elicopterele Hind, acestea din urmă înarmate cu mitraliere, devastaseră văile munţilor de la Panjshir către nord, unde îşi avea terenul de luptă Shah Massoud şi în sud până la Paktia şi lanţul muntos Shinkay. Oamenii de la câmpie puteau fi controlaţi şi intimidaţi de armata afgană sau de Khad, poliţia secretă instruită şi întărită cu cadre KGB.

Însă oamenii munţilor şi cei de la câmpie şi din oraşe care preferaseră să li se alăture erau de neschimbat şi, aşa cum s-a dovedit în cele din urmă, imposibil de cucerit. În ciuda desfăşurării de forţe aeriene, lucru de care britanicii nu beneficiaseră niciodată, sovieticii treceau printr-o situaţie asemănătoare aceleia a convoiului britanic făcut bucăţi în timpul marşului sinucigaş de la Kabul la Jalalabad[4].

Drumurile nu erau sigure, prezentând risc de ambuscadă, munţii rămâneau abordabili doar pe calea aerului. Iar furnizarea de proiectile americane Stinger, ajunse în mâna mujahedinilor încă din 1986, îi silise pe sovietici să survoleze zonele de război la mare înălţime – ceea ce scădea mult din precizia forţei lor de foc – altfel riscau ca aparatele de zbor să fie doborâte. Pierderile sovietice creşteau neîncetat, la care se adăugau reduceri ale efectivelor datorită rănilor şi bolilor şi, chiar într-o societate controlată precum cea sovietică, moralul militarilor scăzuse brusc şi fără putinţă de revenire.

Se purta un război de o cruzime sălbatică. Se luau puţini prizonieri, iar cei care mureau imediat se puteau considera fericiţi. Clanurile de munteni îi urau în mod deosebit pe piloţii ruşi; dacă erau prinşi în viaţă, se întâmpla să fie legaţi şi înjunghiaţi în stomac, fiind lăsaţi apoi la soare cu intestinele pe-afară, până când acestea se prăjeau sub arşiţă; numai moartea le aducea prizonierilor uşurarea. Alteori, aceştia erau daţi pe

[4] Aluzie la primul război anglo-afgan, din 1838-1842, când un convoi de aproape 16 000 de militari britanici, indieni şi refugiaţi au fost ucişi aproape în totalitate. Un supravieţuitor, dr. Brydon, a fost lăsat în viaţă pentru a duce guvernului anglo-indian un mesaj de avertisment din partea afganilor, (n. tr.).

mâinile femeilor şi a cuţitelor de jupuit animale.

Reacţia sovietică era lansarea de bombe, rachete şi mitralierea tuturor fiinţelor care mişcau: fie ele bărbaţi, femei, copii sau animale. Au presărat munţii cu milioane de mine antipersonal, care până la urmă au creat o naţiune de oameni în cârje sau cu proteze. Înainte de încheierea războiului muriseră un milion de afgani, un milion de oameni deveniseră infirmi, iar cinci milioane erau refugiaţi.

Izmat Khan ştia totul despre arme din perioada cât stătuse în tabăra de refugiaţi, dar preferata lui era puşca automată Kalaşnikov – infama AK-47. Era o ironie cumplită că acea armă de concepţie sovietică, arma de asalt preferată de orice mişcare disidentă sau teroristă din lume, ajunsese să fie folosită împotriva ruşilor. Dar americanii le puneau la dispoziţie dintr-un motiv lesne de înţeles; orice afgan îşi putea completa necesarul de muniţie din proviziile aflate asupra ruşilor ucişi, ceea ce îi scutea de a transporta peste munţi muniţie care să fie compatibilă.

În afara puştilor de asalt, o altă armă preferată era lansatorul de mine, uşor de folosit, uşor de reîncărcat şi letal atunci când îl foloseai împotriva ţintelor aflate la distanţă mică sau medie. Şi acesta era furnizat tot de către Occident.

La cincisprezece ani, Izmat Khan era bine dezvoltat, încercând cu disperare să aibă o umbră de puf pe bărbie, iar viaţa pe munte l-a făcut cât se poate de rezistent. Există martori care i-au văzut pe muntenii pashtun mişcându-se cu uşurinţa unor capre de munte pe stânci, lăsând impresia că picioarele nu le oboseau deloc, respirând relaxat în condiţiile în care alţii ar fi gâfâit sau horcăit după aer.

Se întorsese acasă de un an atunci când tatăl lui l-a chemat la el. Era însoţit de un străin; cu faţa aproape înnegrită de soare, cu barbă neagră, purtând un *shalwar kameez* cenuşiu din lână peste ghetrele rezistente de ascensiune şi o vestă fără mâneci, din piele. Pe pământ, în spatele lui, se găsea cel mai mare rucsac pe care băiatul îl văzuse vreodată, iar din el ieşeau două tuburi învelite în blană de oaie. Pe cap avea un turban pashtun.

— Acest om ne este oaspete şi prieten, i-a spus Nuri Khan. A venit să ne ajute şi va lupta alături de noi. Trebuie să-i ducă tuburile astea lui Shah Massoud în Panjshir, iar tu îl vei călăuzi până acolo.

5

Tânărul pashtun s-a uitat lung la străin. Părea să nu fi înţeles ce îi spusese Nuri Khan.

— E afgan? a întrebat el.

— Nu, e angliz.

Izmat Khan s-a clătinat, parcă izbit în piept. Acesta era vechiul duşman. Ba mai mult, era unul dintre cei pe care, la *madrassah,* imamul îi condamnase cu o virulenţă rară. Sigur era *kafir,* un necredincios, un nasrani, creştin, destinat să ardă pe veci în focul iadului. Iar el trebuia să-l însoţească pe acel om cale de o sută cincizeci de kilometri prin munţi, până la valea cea mare din nord? Să petreacă zile şi nopţi în tovărăşia lui? Cu toate acestea, tatăl lui era un om de treabă, musulman credincios şi îl numise prieten. Cum se putea aşa ceva?

Englezul a bătut uşor cu arătătorul în pieptul tânărului, în dreptul inimii.

— *Salaam aleikhem,* Izmat Khan, a zis el.

Tatăl lui Izmat nu vorbea deloc arabă, cu toate că de-acum aveau printre ei mulţi voluntari arabi care luptau în munţi. Arabii stăteau de obicei deoparte, astfel că nu existau motive să se amestece printre ei şi să înveţe vreo fărâmă din limba lor. Însă Izmat citise din Coran de nenumărate ori; acesta era scris în arabă, iar imamul le vorbise doar în araba de origine saudită. Izmat înţelegea bine limba şi exersase destul la şcoală.

— *Aleikhem as-salaam,* a răspuns el. Cum ţi se spune?

— Mike, a zis omul.

— Ma-ick, a repetat Izmat. Ciudat nume.

— Bun, hai să bem ceai, a propus tatăl lui.

Se adăposteau în gura unei peşteri, la aproximativ cincisprezece kilometri depărtare de ruinele fostului lor sătuc. Ceva mai în adâncul peşterii licărea un foc mic, prea departe spre interior pentru ca firicelul de fum să iasă afară şi să atragă vreun avion sovietic.

— O să dormim aici în noaptea asta. Mâine-dimineaţă veţi pleca spre nord. Eu mă duc spre sud să îl întâlnesc pe Abdul Haq. Va avea loc o nouă operaţiune împotriva oraşului Jalalabad pe drumul către Kandahar.

Au mâncat carne de capră şi au ciugulit din pâinişoare de

orez. Apoi s-au culcat. Înainte de zorii zilei, cei doi care se îndreptau spre nord au fost treziţi şi au plecat. Călătoria îi ducea printr-un labirint de văi legate între ele, unde puteau găsi lesne adăpost. Însă între văi se înălţau culmi muntoase, iar versanţii acestora erau abrupţi, acoperiţi doar cu stânci sau cu şisturi argiloase care ofereau prea puţin adăpost ori chiar deloc. Înţelepciunea le zicea să escaladeze acele povârnişuri la lumina lunii şi să rămână în josul văii pe durata zilei.

În cea de-a doua zi de la plecare au avut ghinion. Pentru a grăbi ritmul de marş, au părăsit tabăra de noapte înainte de zori şi imediat după prima oază de lumină s-au trezit că trebuiau să traverseze o porţiune întinsă de stâncărie şi şisturi argiloase pentru a se adăposti în următorul şir de dealuri. Aşteptarea în acel loc ar fi însemnat să pornească din nou abia la asfinţit. Izmat Khan a insistat să facă traversarea pe lumină. Ajunşi la jumătatea drumului peste munte, au auzit mârâitul motoarelor unui elicopter dotat cu mitraliere.

Amândoi s-au aruncat la pământ şi au rămas nemişcaţi – dar nu fuseseră suficient de iuţi. De peste creasta aflată în faţă, ameninţător ca o libelulă ucigaşă, a apărut un aparat sovietic Mi-24D, cunoscut şi sub numele de Hind. Unul dintre piloţi zărise cu siguranţă o mişcare la sol, sau poate vreo sclipire metalică, pentru că elicopterul a deviat de la cursul iniţial şi s-a îndreptat spre ei. Urletul celor două motoare Isotov a crescut în intensitate, asurzindu-i, la fel ca şi inconfundabilul sunet sacadat al palelor rotorului principal.

Ţinându-şi capul îngropat între antebraţe, Mike Martin a îndrăznit să ridice ochii spre cer. Nu avea nici o îndoială că fuseseră depistaţi. Cei doi piloţi sovietici, stând pe banchetele aşezate în tandem, al doilea fiind plasat în spatele şi deasupra primului, priveau drept spre el, iar Hindul abordase postura de atac. Nu există coşmar mai cumplit pentru un infanterist decât să fie surprins în câmp deschis de un elicopter de atac. A aruncat o privire în jur. La o sută de metri de ei se afla un grup de bolovani; nu înalţi cât să-i ascundă de tot, dar suficient pentru a se adăposti după ei. Cu un răcnet către băiatul afgan, s-a ridicat şi a rupt-o la fugă, lăsându-şi rucsacul greu de cincizeci de kilograme pe loc, dar luând cu sine unul dintre cele două tuburi care stârniseră curiozitatea călăuzei lui.

A auzit zgomotul paşilor băiatului în urma lui, vuietul propriului sânge în urechi şi urletul motoarelor elicopterului ce venea în

picaj. N-ar fi încercat acel gest disperat dacă nu ar fi remarcat ceva anume la aparatul sovietic, ceva ce îi dăduse o rază de speranţă. Docurile pentru rachete erau goale şi nu mai avea nici bombe sub trenul de aterizare. A tras cu greu în piept aerul rarefiat şi a sperat în sinea lui că avusese dreptate. Acum se convinsese că aşa era.

Pilotul Simonov şi copilotul lui, Grigoriev, fuseseră într-o misiune de patrulare de dimineaţă pentru a ataca o vale îngustă unde, potrivit informaţiilor, se bănuia că se ascundeau mujahedini. Lansaseră bombele de la altitudine mare, apoi coborâseră ca să arunce în aer versantul stâncos cu rachete. Din crăpătura pe care o produseseră în versant se prăbuşiseră câteva capre, ceea ce constituia un indiciu că înăuntru se adăpostiseră şi oameni. Simonov tocase mărunt animalele cu tunul de 30 mm, folosind mai toate proiectilele.

Reveniseră la o altitudine sigură şi se îndreptau spre baza sovietică din apropiere de Jalalabad, când Grigoriev zărise o mişcare suspectă pe versantul de dedesubt, puţin spre babord. Când a văzut cele două siluete pornind în goană, a trecut tunul pe „foc” şi a intrat în picaj. Cele două persoane se îndreptau spre un grup de stânci. Simonov a stabilizat aparatul la şase sute de metri, a văzut oamenii azvârlindu-se între stânci şi a deschis focul. Cele două ţevi ale tunului GSH s-au cutremurat când proiectilele au pornit din ele, după care au încremenit. Simonov a scăpat o înjurătură, pentru că terminaseră muniţia. A ridicat botul aparatului şi a descris un arc larg pentru a evita creasta muntelui, apoi aparatul a trecut pe deasupra văii.

Martin şi Izmat Khan s-au ghemuit îndărătul grupului pipernicit de stânci. Băiatul afgan s-a uitat atent cum anglizul a desfăcut îmbrăcămintea din blană de oaie şi a scos de acolo un tub scurt. Şi-a dat seama vag că ceva îl lovise în coapsa piciorului drept, dar nu simţea nici o durere. Doar o amorţeală.

Ofiţerul SAS s-a apucat să asambleze cu repeziciune unul dintre cele două lansatoare Blowpipe pe care încerca să i le ducă lui Shah Massoud în Panjshir. Arma nu era la fel de bună ca Stingerul de provenienţă americană, dar era mai simplă, mai uşoară şi mai puţin complicat de manevrat.

Unele proiectile sol-aer sunt dirijate spre ţintă de un dispozitiv radar aflat la sol. Altele au propriul radar minuscul fixat în partea frontală. Altele emit propriul fascicul cu infraroşii. Acestea sunt proiectilele care se ghidează după fascicule. Altele sunt cele care

depistează căldura, ale căror conuri din bot detectează căldura emisă de motoarele aparatelor de zbor şi se îndreaptă către acestea. Blowpipe se prezenta mult mai simplu decât toate acestea; era denumit „comandă conform liniei de ochire”; asta însemna că operatorul trebuia să rămână în picioare şi să dirijeze racheta pe tot drumul parcurs de ea către ţintă, prin transmiterea de semnale radio de la un mic dispozitiv de comandă care era recepţionat de aripioarele mobile din partea frontală a rachetei.

Dezavantajul pe care îl prezintă Blowpipe este că sileşte operatorul să rămână neclintit în faţa unui aparat de zbor care îl atacă, ceea ce poate duce la moartea acestuia. Martin a împins proiectilul cu două trepte în tubul de lansare, a pornit bateria şi giroscopul, a privit apoi prin cătare şi a constatat că aparatul Hind se îndrepta spre el. A stabilizat imaginea în cătare şi a apăsat pe trăgaci. Cu un şuierat de gaze arse, racheta a plecat din tubul de pe umăr şi a ţâşnit orbeşte spre cer. Neavând dispozitiv de ghidare automată, acum trebuia dirijată de el pentru a se ridica sau coborî ori pentru a vira stânga sau dreapta. A estimat distanţa la aproximativ 1 400 de metri, care se reduceau cu repeziciune. Simonov a deschis foc de mitralieră.

În botul Hind-ului au început să se rotească cele patru ţevi care scuipau o adevărată perdea de gloanţe de mitralieră de mărimea unui deget. Apoi, pilotul sovietic a văzut flăcăruia rachetei Blowpipe apropiindu-se de el. Nervii ruşilor erau puşi la grea încercare.

Gloanţele sfredeleau stâncile, făcând aşchii de piatră să zboare în toate părţile. Acea rafală a ţinut două secunde, dar, la ritmul de două mii de gloanţe pe minut, stâncile au fost izbite de cel puţin şaptezeci de gloanţe, după care Simonov a încercat să scape de racheta urmăritoare, astfel că pânza de gloanţe s-a deplasat într-o parte.

Se ştie că într-o situaţie de pericol, când acţionează instinctiv şi fără să gândească, aproape orice om se îndreaptă spre stânga. Tocmai de aceea, conducerea pe partea stângă a drumului, deşi este adoptată doar de câteva ţări, se dovedeşte mai sigură. Când intră în panică, şoferul manifestă tendinţa de a ieşi de pe şosea, către decor, în loc să intre într-o coliziune directă. Simonov s-a panicat şi a virat aparatul de zbor spre stânga.

Proiectilul Blowpipe se debarasase de prima sa treaptă şi căpătase viteză supersonică. Martin a făcut racheta să vireze

puţin dreapta, cu o clipă înainte ca Simonov să schimbe direcţia. Martin anticipase corect. În viraj spre stânga, elicopterul a rămas cu burta expusă, iar racheta a străpuns metalul. Avea doar două kilograme şi jumătate, iar Hind este un aparat extrem de rezistent. Blindajul de bază a cedat însă, iar racheta a pătruns în elicopter şi a explodat.

Năclăit de sudoare pe versantul friguros al muntelui, Martin a văzut cum elicopterul s-a cutremurat în momentul impactului, după care a început să scoată fum şi s-a prăbuşit spre valea aflată la distanţă mare dedesubt.

Când aparatul a izbit albia râului, zgomotul motoarelor a încetat. A urmat o floare roşie de foc, fără nici un sunet, aducând moartea celor doi ruşi, după care dintre resturile contorsionate s-a ridicat un val gros de fum negru. Acest lucru avea să atragă atenţia ruşilor aflaţi în Jalalabad. Chiar dacă pe pământ călătoria ar fi fost îndelungată şi presărată de dificultăţi, un avion de atac la sol de tip Sukhoi ar fi ajuns acolo în doar câteva minute.

— Să mergem, a zis el în arabă către tânăra călăuză. Băiatul a încercat să se ridice, dar nu a putut. Apoi Martin a văzut pata de sânge pe coapsă. Fără să scoată o vorbă, a lăsat jos tubul lansator, s-a dus la rucsac şi l-a adus lângă rănit.

S-a slujit de cuţitul de campanie pentru a sfâşia cracul şalvarilor. Rana era precis conturată, dar părea adâncă. Dacă fusese provocată de vreunul din proiectilele de tun, însemna că era vorba doar de un şrapnel sau poate chiar un fragment de rocă, însă nu avea cum să-şi dea seama cât de aproape de artera femurală se găsea acel corp străin. Fusese instruit la Hereford în Secţia accidente şi urgenţe şi avea cunoştinţe bune de prim ajutor; însă versantul unui munte, riscând un nou atac rusesc, nu oferea condiţiile potrivite pentru o intervenţie chirurgicală complexă.

— O să murim, anglizule? a întrebat băiatul.

— *Inshallah,* încă nu, Izmat Khan. Nu astăzi, i-a răspuns el.

Se confrunta cu o mare dilemă. Avea nevoie de rucsac şi de tot ce se afla în el. Putea căra ori rucsacul, ori băiatul, dar în nici un caz pe amândouă.

— Ştii bine muntele ăsta? l-a întrebat, în timp ce căuta prin sac.

— Sigur, i-a răspuns afganul.

— Atunci va trebui să mă întorc cu altă călăuză. Trebuie să-i explici unde să vină. O să îngrop sacul şi rachetele.

A deschis o cutie plată din oţel şi a scos o seringă. Cu chipul albit, băiatul l-a urmărit în tăcere.

„Fie, a gândit Izmat Khan. Dacă necredinciosul vrea să mă tortureze, n-are decât. N-o să scot nici un sunet.”

Anglizul i-a înfipt acul în coapsă. Izmat Khan n-a scos un sunet. După câteva secunde, când morfina şi-a făcut efectul, durerea sfredelitoare a început să dispară. Încurajat, a încercat să se ridice. Englezul scosese o cazma pliabilă, de mici dimensiuni şi săpa o adâncitură în şisturile argiloase. După ce a terminat, a acoperit rucsacul şi cele două tuburi lansatoare de rachete cu pietre, până când nu s-a mai văzut nimic din ele. Memorase însă forma mormanului de pietre. Problema era dacă mai putea reveni acolo ca să-şi recupereze lucrurile.

Băiatul a protestat, susţinând că putea merge, dar Martin l-a aruncat fără multă vorbă pe umăr şi a pornit în marş. Cum era numai piele şi os, muşchi şi fibră, afganul nu cântărea mai mult decât rucsacul încărcat. Cu toate acestea, urcuşul către aer mai rarefiat având o asemenea greutate de cărat nu era soluţia cea mai bună. Martin a urmat un traseu în lungul versantului, traversând grohotişul şi coborând încet către vale. S-a dovedit mai târziu că făcuse alegerea cea mai potrivită.

Aparatele sovietice doborâte îi atrăgeau pe muntenii care sperau să despoaie epavele de tot ce putea fi de folos sau de valoare. Coloana de fum încă nu fusese observată de sovietici, iar ultima transmisiune a lui Simonov fusese probabil un ultim ţipăt, care nu putea constitui un indiciu privind poziţia în care se aflase. Însă fumul atrăsese un mic grup de mujahedini din altă vale. S-au întâlnit la aproape trei sute de metri înălţime faţă de albia văii.

Izmat Khan a explicat ce se întâmplase. Muntenii au zâmbit foarte încântaţi şi au început să-l plesnească încurajator pe spate pe ofiţerul SAS. Acesta a insistat că tânăra călăuză avea nevoie de ajutor, nu de o cană de ceai în vreo *chai-khana,* pe nu ştiu ce deal. Avea nevoie de un mijloc de transport şi de un spital. Unul dintre mujahedini ştia pe cineva cu un catâr, care stătea la doar două văi depărtare. S-a dus să-l cheme. Au sosit abia la căderea nopţii. Martin a trebuit să-i administreze băiatului a doua injecţie cu morfină.

Având un nou ghid şi instalându-l pe Izmat Khan pe catâr, au pornit în cele din urmă pe întuneric, doar ei trei şi spre dimineaţă au ajuns pe partea sudică a Spin Ghar, iar călăuza s-a oprit. A

făcut un semn cu mâna drept înainte.

— Jaji, a zis el. Arabi.

Totodată, voia să-şi ia catârul. Martin l-a cărat pe băiat pe umăr cale de trei kilometri. Jaji era un complex de cinci sute de peşteri, iar aşa-zişii arabi-afgani lucraseră la ele vreme de trei ani, lărgindu-le, adâncindu-le şi echipându-le pentru a le transforma într-o bază importantă a gherilei. Cu toate că Martin nu ştia asta, în interiorul complexului se găseau cazărmi, o moschee, o bibliotecă dotată cu cărţi religioase, bucătării, depozite şi un spital de chirurgie complet echipat.

Imediat ce s-a apropiat, Martin a fost luat în primire de gărzile care alcătuiau inelul exterior de securitate. Era limpede ce căuta acolo; avea în spinare un rănit. Gărzile s-au sfătuit cum să procedeze cu cei doi, iar Martin a recunoscut araba vorbită în nordul Africii. Au fost întrerupţi de sosirea unui şef, care vorbea ca un saudit. Martin a înţeles totul, dar a socotit că nu era înţelept să scoată vreo vorbă. Prin semne, le-a arătat că prietenul lui avea nevoie urgent de o intervenţie chirurgicală. Sauditul a dat din cap, apoi i-a făcut semn să-l urmeze şi a pornit înainte.

Izmat Khan a fost operat în mai puţin de o oră. Din picior i-a fost extras un fragment urât, provenit din carcasa unui proiectil de tun.

Martin a aşteptat până când băiatul s-a trezit. S-a aşezat cu picioarele încrucişate, aşa cum procedau localnicii, în umbra oferită de un colţ al rezervei, astfel că toată lumea l-a luat drept un muntean de origine pashtun, care îşi adusese prietenul la spital.

După o oră, în rezervă au intrat doi bărbaţi. Unul era foarte înalt, tânăr, cu barbă. Peste roba arăbească purta o haină de luptă, făcută din material de camuflaj, iar pe cap avea acoperământ alb. Celălalt era scund şi bondoc, până în patruzeci de ani, având ochelari cu lentile rotunde aşezaţi pe vârful nasului cârn. Purta îmbrăcăminte de chirurg. După ce i-a examinat pe alţi doi bolnavi din rezervă, s-au apropiat de afgan. Cel înalt s-a adresat în arabă saudită.

— Şi, cum se simte tânărul nostru luptător afgan?

— *Inshallah,* mult mai bine, şeicule.

Izmat răspunsese în arabă şi i se adresase arabului folosind un titlu de politeţe. Bărbatul cel înalt a zâmbit, încântat.

— Aha, deci vorbeşti arabă, deşi eşti atât de tânăr.

— Am fost şapte ani la o *madrassah* din Peshawar. Anul trecut m-am întors acasă pentru a lupta.

— Şi pentru cine lupţi, fiule?

— Pentru Afganistan, i-a răspuns băiatul.

Pe faţa sauditului a părut a se ivi o expresie de nemulţumire. Afganul şi-a dat seama că nu răspunsese aşa cum trebuia.

— Dar lupt şi pentru Allah, şeicule, a adăugat el. Umbra de nemulţumire s-a şters de pe faţa arabului, iar zâmbetul a apărut din nou. Sauditul s-a aplecat şi l-a bătut pe tânăr pe umăr.

— Va sosi ziua în care Afganistanul nu va mai avea nevoie de tine, însă milostivul Allah va avea mereu nevoie de un asemenea luptător. Cum se vindecă rana prietenului nostru? l-a întrebat el pe doctorul care semăna cu un personaj dickensian.

— Să vedem, a spus doctorul şi a dat puţin deoparte bandajul.

Rana era curată, vineţie pe margini, dar închisă cu ajutorul a şase copci şi fără semne de infecţie. Bărbatul a scos câteva plescăituri de satisfacţie şi a aşezat la loc bandajul.

— Peste o săptămână o să poţi merge din nou, a zis doctorul, al cărui nume era Ayman al-Zawahiri.

Apoi el şi Osama bin Laden au ieşit din salon. Nimeni nu l-a luat în seamă pe mujahedinul cu haine pătate de sudoare care stătea ghemuit într-un colţ, cu capul pe genunchi, de parcă ar fi dormit.

Martin s-a ridicat şi s-a apropiat de tânărul aflat în pat.

— Acum trebuie să plec, a zis el. Arabii te vor îngriji. Voi încerca să dau de tatăl tău, ca să-i cer o altă călăuză. Rămâi cu Allah, prietene!

— Ai grijă, Ma-ick, i-a zis băiatul. Arabii ăştia nu sunt ca noi. Iar tu eşti *kafir,* necredincios. Cei de aici seamănă cu imamul meu de la *madrassah.* Ei îi urăsc pe necredincioşi.

— Atunci ţi-aş rămâne recunoscător dacă nu le-ai spune cine sunt, a zis englezul.

Izmat Khan a închis ochii. Mai curând murea sub torturi decât să-şi trădeze noul prieten. Aşa era codul pashtun. Când a redeschis ochii, anglizul dispăruse. A aflat ulterior că acesta ajunsese la Shan Massoud în Panjshir, dar nu l-a revăzut vreodată.

După ce a petrecut cele şase luni în Afganistan, în spatele liniilor sovietice, Mike Martin a ajuns acasă prin Pakistan, nedepistat şi cu limba pashto, vorbită fluent, adăugată

cunoştinţelor lui. A fost trimis în concediu, reîncadrat în armată şi, rămânând încă în cadrul SAS, a ajuns din nou la post în Irlanda de Nord, în toamna anului 1988. De astă dată, situaţia se prezenta altfel.

Oamenii din SAS erau cei care îi îngroziseră pe activiştii IRA, iar visul cel mai mare al acestora din urmă era de a ucide un Sassman, cum îi numeau ei – sau, mai curând, să-l prindă viu, pentru a-l omorî torturându-l. Mike Martin s-a trezit lucrând alături de cei din Compania a 14-a Informaţii, cunoscută şi sub numele de Detaşamentul sau Det.

Membrii Detaşamentului se ocupau cu urmărirea, depistarea şi interceptarea convorbirilor. Sarcina lor de bază era să rămână atât de ascunşi, încât să nu fie zăriţi niciodată, dar să descopere ce şi unde vor lovi ucigaşii IRA. În acest scop, ei izbuteau o serie de lucruri uimitoare.

Casele liderilor IRA erau penetrate prin acoperişurile de ţiglă şi microfoanele erau coborâte din pod spre interior. Fuseseră plasate microfoane până şi în sicriele unor morţi dintre activiştii IRA, pentru că anarhiştii aveau obiceiul să ţină sfat în timp ce se prefăceau că aduc ultimul omagiu răposatului. Se foloseau aparate de filmat cu putere mare de apropiere pentru a surprinde mişcările buzelor, după care persoane bine instruite descifrau cele discutate. Microfoane-tun puteau înregistra conversaţii ce se purtau chiar şi îndărătul ferestrelor închise. Iar când Detaşamentul avea vreo informaţie deosebit de importantă, o transmitea celor care organizau intervenţiile.

Regulile privind atacurile erau stricte. Cei de la IRA trebuiau să tragă primii, încercând să-i doboare pe cei de la SAS. Dacă-şi lepădau armele atunci când erau somaţi, trebuiau luaţi prizonieri. Înainte de a trage, cei de la SAS, dar şi paraşutiştii aveau obligaţia să fie extrem de precauţi. Politicienii şi avocaţii britanici instituiseră recent o tradiţie potrivit căreia inamicii Marii Britanii au drepturi civile, în vreme ce soldaţii acesteia, nu.

Cu toate acestea, în cele optsprezece luni petrecute la Ulster în calitate de căpitan SAS, Martin a participat la două ambuscade organizate noaptea. De fiecare dată au fost surprinse şi somate grupuri de activişti IRA având arme asupra lor. De fiecare dată, aceştia au făcut greşeala de a scoate armele, gata să tragă. De fiecare dată, Poliţia Regală din Ulster a descoperit cadavrele lor a doua zi dimineaţă.

Însă în cel de-al doilea schimb de focuri Martin a încasat un

glonţ. A avut însă noroc. S-a ales cu o rană în bicepsul braţului stâng, lucru ce s-a dovedit de ajuns pentru a fi expediat acasă, petrecându-şi convalescenţa la Headley Court, Leatherhead. Acolo a şi cunoscut o asistentă medicală, Lucinda, care, după o scurtă perioadă de curtare, i-a devenit soţie.

Revenind la paraşutişti în primăvara anului 1990, Mike Martin a fost transferat la Ministerul Apărării de la Whitehall, Londra. După ce şi-a întemeiat căminul într-o casă închiriată din apropiere de Chobham, astfel ca Lucinda să-şi poată continua activitatea, Martin s-a văzut pentru prima oară în postura de navetist în costum închis, care pleca dimineaţa cu trenul spre Londra. A fost încadrat ca ofiţer de stat-major trei şi a lucrat în cadrul PSOM, Unitatea de Proiecte Speciale, Operaţiuni Militare. Însă, încă o dată, avea să înceteze acea activitate din cauza unui agresor străin.

În acel an, pe 2 august, Saddam Hussein a invadat Kuweitul, un stat vecin. Din nou, Margaret Thatcher nu a acceptat o asemenea situaţie, iar preşedintele american George Bush senior a fost de aceeaşi părere cu ea. În mai puţin de o săptămână s-au alcătuit planuri de pregătire a unei coaliţii multinaţionale cu misiunea de a lansa o contrainvazie şi de a elibera statul micuţ, dar foarte bogat în ţiţei.

Cu toate că serviciul PSOM depunea toate eforturile şi era în lipsă de oameni, Serviciul Secret de Informaţii (SIS), cu puterea şi influenţa sa, l-a găsit din nou pe Martin, „sugerându-i” să participe la un prânz cu câţiva „amici”.

Acel prânz s-a desfăşurat la un club discret din St James’s, iar gazdele sale au fost doi funcţionari superiori de la Firmă. De asemenea, la masă a fost prezent şi un analist de naţionalitate iordaniană, naturalizat în Marea Britanie, adus de la cartierul general din Cheltenham. Treaba lui de acolo era să asculte şi să analizeze comunicaţiile radio interceptate din lumea arabă. La acea masă totuşi, menirea lui a fost diferită. A conversat cu Mike Martin în arabă, vorbind foarte rapid, iar Martin i-a răspuns. După o vreme, analistul a dat aprobator din cap către cei doi spioni de la Century House.

— N-am mai pomenit aşa ceva, a spus el. Având în vedere aspectul şi glasul, poate trece neluat în seamă.

După aceea, semn clar că-şi îndeplinise misiunea, a plecat de la masă.

— Ţi-am fi al naibii de recunoscători, a zis unul dintre

funcţionarii superiori, dacă ai pătrunde în Kuweit ca să afli ce se petrece acolo.

— Dar cu armata ce facem? a întrebat Martin.

— Cred că vor înţelege punctul nostru de vedere, a murmurat celălalt.

Cei de la armată au bombănit, dar l-au eliberat de sarcini. Câteva săptămâni mai târziu, dându-se drept conducător beduin de cămile, Martin a trecut frontiera dinspre Arabia Saudită spre Kuweitul ocupat de irakieni. În călătoria spre nord, unde se afla Kuweit-City, a trecut pe lângă mai multe patrule irakiene, dar acestea nu i-au dat importanţă nomadului bărbos care ducea două cămile spre piaţă. Beduinii arată atât de mult dispreţ politicii, încât, de-a lungul mileniilor, au văzut tot soiul de invadatori vânturându-se ba într-o parte, ba în alta, prin toată Arabia şi nu au luat niciodată partea nimănui. De aceea, invadatorii au preferat mereu să-i lase în pace.

După câteva săptămâni petrecute în Kuweit, Martin a luat legătura cu localnicii care organizau o rezistenţă firavă, ajutându-i şi învăţându-i unele secrete ale meseriei, a alcătuit scheme ale poziţiilor irakiene, remarcând punctele tari şi slabe ale acestora, după care a trecut iar graniţa.

A doua incursiune făcută de el în perioada Războiului din Golf a fost chiar în Irak. A traversat graniţa saudită din vest şi apoi a luat pur şi simplu un autobuz până la Bagdad. De astă dată s-a dat drept un simplu ţăran care avea cu sine, într-un coş din nuiele, câteva găini de vânzare.

Ajuns în oraşul pe care îl cunoştea ca pe propriul buzunar, a găsit o slujbă de grădinar la vila unei familii înstărite şi a locuit într-o magazioară de la marginea grădinii. Misiunea lui era de a primi şi de a transmite mai departe o serie de mesaje; pentru acest lucru avea la dispoziţie o antenă parabolică de mici dimensiuni, pliabilă, ale cărei transmisii „fulger” nu puteau fi interceptate de poliţia secretă irakiană, dar care puteau fi recepţionate în Riyadh.

Unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale războiului a fost că Firma avea un as în mânecă; un funcţionar superior în guvernul lui Saddam. Martin nu l-a întâlnit niciodată; el doar colecta mesajele lăsate la o căsuţă poştală şi le transmitea în Arabia Saudită, unde oamenii de la cartierul general al Coaliţiei conduse de americani erau uimiţi din cale afară, dar şi încântaţi. Saddam a capitulat pe 26 februarie 1991, iar Mike Martin a ieşit

din Irak, cât pe ce să fie împuşcat de oameni din Legiunea Străină Franceză când a traversat graniţa pe întuneric.

În dimineaţa de 15 februarie 1989, generalul Boris Gromov, comandantul Armatei a 40-a sovietice, forţa de ocupaţie a Afganistanului, a traversat de unul singur Podul Prieteniei de peste fluviul Amu Daria, întorcându-se în Uzbekistan. Înaintea lui, trecuse pe acolo întreaga lui armată. Războiul se sfârşise.

Euforia nu a ţinut mult. Propriul Vietnam al URSS-ului se sfârşise cu un dezastru. Sateliţii săi europeni, până atunci liniştiţi, se revoltau în mod făţiş, iar economia sa era în plin proces de dezintegrare. În luna noiembrie, berlinezii au doborât Zidul, iar imperiul sovietic practic s-a destrămat.

Sovieticii lăsaseră în Afganistan un guvern despre care majoritatea analiştilor anunţaseră că nu va rezista deloc, deoarece căpeteniile războinice vor forma un guvern stabil, preluând puterea. Însă experţii s-au înşelat. Guvernul preşedintelui Najibullah, afganul iubitor de whisky pe care sovieticii îl abandonaseră la Kabul, a supravieţuit la putere din două motive. În primul rând, armata afgană era mai puternică decât orice altă forţă din ţară, fiind sprijinită de poliţia secretă şi putea ţine sub control oraşele mari, adică grosul populaţiei.

Mai precis, căpeteniile războinice şi-au risipit puterea, fiind o adunătură de oportunişti înfierbântaţi la minte, certăreţi şi egoişti, care, în loc să se unească pentru a alcătui un guvern stabil, au procedat invers: au dat naştere unui război civil.

Pe Izmat Khan nu-l atingea nimic din toate acestea. Cu tatăl lui rămas cap al familiei, deşi deja suferind şi îmbătrânit înainte de vreme şi cu ajutorul vecinilor, a ajutat la reconstruirea cătunului Maloko-zai. Piatră cu piatră şi cărămidă cu cărămidă, ei au curăţat molozul lăsat de bombe şi rachete şi au refăcut căminul familiei în apropierea duzilor şi a arborilor de rodie.

După ce piciorul i se lecuise complet, el revenise la luptă şi preluase comanda micii armate conduse de tatăl lui în toate cele, mai puţin ca nume, iar oamenii îl urmaseră, pentru că dăduse tribut de sânge. La venirea păcii, grupul lui de gherilă a pus mâna pe un adevărat depozit de arme, pe care sovieticii nu se mai deranjaseră să le ia cu ei acasă.

Pe acestea le-au dus peste Spin Ghar, tocmai la Parachinar, în Pakistan, un oraş care nu e practic decât un bazar pentru arme. Acolo au dat rămăşiţele sovietice pe vaci, capre şi oi, pentru a-şi

reface turmele.

Viaţa fusese grea şi până atunci, dar eforturile de refacere s-au dovedit şi mai anevoioase, însă lui îi plăcea truda şi sentimentul de triumf că satul Maloko-zai va trăi din nou. Omul trebuie să aibă rădăcini, iar ale lui se aflau acolo. La douăzeci de ani, el dădea chemarea, apoi conducea rugăciunile ţinute la moscheea satului în fiecare vineri.

Apoi, nomazii kuchi au adus de la câmpie poveşti sumbre. Armata Republicii Democratice Afganistan, loială lui Najibullah, continua să deţină controlul asupra oraşelor, însă căpeteniile războinice împânziseră restul ţării, iar oamenii lor se purtau ca tâlharii. Pe principalele drumuri fuseseră arbitrar instituite taxe de trecere, iar călătorii erau jefuiţi de bani şi de bunuri, ori bătuţi cumplit.

Pakistanul, sub forma Directoratului său ISI, îl sprijinea pe Hekmatyar pentru ca acesta să ajungă a controla întregul Pakistan, iar în zonele în care domnea acesta era o atmosferă de adevărată teroare. Cei care alcătuiseră grupul Celor Şapte de la Peshawar pentru a lupta împotriva sovieticilor săriseră acum unii la beregata altora, iar poporul suferea. După ce fuseseră eroi, acum mujahedinii erau percepuţi drept tirani. Izmat Khan a mulţumit milostivului Allah că fusese scutit de nenorocirile ce se petreceau la câmpie.

După ce războiul se terminase, arabii plecaseră aproape cu toţii din munţi şi din peşterile lor nepreţuite. Cel care spre sfârşit devenise liderul lor neîncoronat, sauditul cel înalt de la spitalul-peşteră, plecase la rându-i. Rămăseseră vreo cinci sute de arabi, dar ei nu erau mai deloc iubiţi; se împrăştiaseră care încotro şi trăiau ca nişte cerşetori.

După ce a împlinit douăzeci de ani, Izmat Khan a vizitat o vale învecinată şi a văzut o fată spălând rufele familiei într-un pârâu. Ea nu a putut auzi tropotul calului din cauza vuietului făcut de torentul apei şi nu a apucat să-şi tragă vălul pe faţă la vreme, astfel că el a reuşit să-i vadă chipul. Speriată şi ruşinată, fata a fugit. Însă el văzuse că era frumoasă.

Izmat a făcut ceea ce ar fi făcut orice tânăr. S-a sfătuit cu mama lui. Ea s-a arătat încântată, astfel că, la scurt timp, două mătuşi s-au alăturat mamei ca să conspire împreună pentru a o găsi pe fată şi pentru a-l convinge pe Nuri Khan să stea de vorbă cu tatăl fetei în vederea aranjării căsătoriei. Numele ei era Maryam, iar nunta lor a avut loc spre sfârşitul primăverii anului

1993.

Bineînţeles că nunta s-a făcut în aer liber, încărcat de parfumul florilor de nuc. S-a ţinut un ospăţ, iar mireasa a venit din satul ei călare pe un cal frumos împodobit. S-a cântat din fluier şi s-a dansat *attan* sub copaci, dar în dans s-au prins numai bărbaţii, bineînţeles. Astfel învăţat din *madrassah,* Izmat a protestat la adresa cântatului şi-a dănţuitului, dar tatăl său parcă întinerise, aşa că şi-a impus voia. Aşadar, pentru o zi doar, Izmat a dat uitării învăţătura strictă wahhabi şi a dansat şi el în acea poiană, iar mireasa l-a urmărit din ochi pretutindeni.

Perioada lungă scursă între momentul când s-au văzut prima oară lângă pârâu şi nuntă fusese necesară pentru a aranja amănuntele legate de zestrea fetei şi de construirea unei noi case pentru cei proaspăt căsătoriţi, în incinta gospodăriei Khan. Acolo şi-a dus el mireasa după căderea întunericului, pe când sătenii osteniţi se întorceau la casele lor, iar mama lui, aflată la nici patruzeci de metri depărtare, a încuviinţat satisfăcută la auzul unui singur ţipăt în noapte, care-i spunea că nora ei devenise femeie. Trei luni mai târziu s-a vădit că avea să aducă pe lume un copil la vremea zăpezilor din februarie.

În timp ce Maryam purta în pântece copilul lui Izmat, arabii au revenit. Sauditul cel înalt care îi conducea nu se număra printre ei; era într-un loc îndepărtat, numit Sudan. Trimisese însă foarte mulţi bani şi, plătind tribut căpeteniilor religioase, a putut să înfiinţeze tabere de instrucţie. Acolo, la Khalid ibn Walid, al-Farouk, Sadeek, Khaldan, Jihad Wal şi Darunta, au venit mii de voluntari din ţările vorbitoare de limbă arabă pentru a se pregăti de război.

Dar pentru care război? Deocamdată, din câte îşi dădea seama Izmat, arabii nu ţineau partea nimănui în războiul civil purtat între satrapii tribali; aşadar, împotriva cui se pregăteau de luptă? A aflat până la urmă că totul se petrecea din pricină că bărbatul cel înalt, căruia adepţii îi spuneau Şeicul, declarase jihad împotriva guvernului propriei ţări, Arabia Saudită şi împotriva Occidentului.

Numai că Izmat Khan nu avea nimic împotriva Occidentului. Acesta ajutase cu arme şi cu bani la înfrângerea sovieticilor şi singurul *kafir* pe care îl cunoscuse îi salvase viaţa. Nu era războiul lui sfânt, nu era jihadul lui, aşa a socotit. Pe el îl interesa soarta ţării lui, pentru că aceasta se năruia în haos şi-n demenţă.

6

Cei de la Regimentul de paraşutişti l-au reprimit pe Mike Martin fără să pună întrebări, deoarece aşa li se ceruse, dar el căpătase deja reputaţia de a fi un tip cel puţin ciudat. Două perioade de absenţă, în mai puţin de patru ani, fiecare de câte şase luni, ar fi făcut pe oricine dintr-o unitate militară să ridice mirat din sprâncene. În 1992, a fost trimis la Colegiul Militar Camberley, după care a ajuns din nou la minister, dar cu gradul de maior.

De astă dată, făcea parte din acelaşi Directorat al Operaţiunilor Militare, dar ca ofiţer de stat-major doi la Departamentul Trei, care se ocupa de Balcani. Acolo, războiul făcea încă ravagii, sârbii sub conducerea lui Miloşevici erau la putere, iar lumea era scârbită de masacrele cunoscute sub numele de purificare etnică. Ros de lipsa oricărei şanse de a participa la vreo acţiune, Martin a făcut vreme de doi ani naveta în costum de culoare închisă, venind la serviciu din suburbiile Londrei.

Ofiţerii care au lucrat în cadrul SAS se pot întoarce pentru un al doilea tur, dar numai dacă sunt convocaţi. Mike Martin a primit apelul de la Hereford la sfârşitul anului 1994. Era cadoul de Crăciun pe care şi-l dorise. Însă acest lucru i-a displăcut Lucindei.

Încă nu aveau copii; vieţile celor doi mergeau în direcţii diferite. Lucindei i se oferise o şansă neaşteptată de promovare; ea numea asta norocul vieţii, însă ar fi însemnat să se mute în Midlands. Căsătoria lor era în pericol, iar Mike Martin primise deja ordin să preia comanda Escadronului B 22 SAS şi să plece în secret tocmai în Bosnia. Pentru toată lumea, oamenii lui aveau să facă parte din misiunea de menţinere a păcii UNPROFOR, sub tutela Naţiunilor Unite. În realitate, el şi oamenii lui trebuiau să depisteze şi să prindă criminali de război. Nu avea aprobare să-i destăinuiască Lucindei amănunte, urmând a-i spune doar că pleca din nou de acasă.

Aceasta a fost picătura care a umplut paharul. Ea a presupus că era vorba despre un nou transfer în Arabia, aşa că i-a dat un ultimatum, lucru de înţeles: „Te poţi întoarce la paraşutişti, la SAS sau în deşertul ăla nenorocit la care ţii atât de mult, ori vii la Birmingham şi căsătoria supravieţuieşte”. El s-a gândit bine, apoi

a ales deşertul.

Dincolo de izolarea oferită de văile foarte înalte din Munţii Albi, vechiul şef de partid al lui Izmat Khan, Younis Khales, murise, astfel că partidul Hizb-i-Islami ajunsese sub controlul deplin al lui Hekmatyar, a cărui reputaţie pentru cruzime stârnea dispreţul lui Izmat.

Până la naşterea copilului, în februarie 1994, preşedintele Najibullah se prăbuşise de la putere, dar rămăsese în viaţă, având domiciliu forţat într-o casă a Naţiunilor Unite din Kabul. La conducerea statului îi succedase profesorul Rabbani, însă acesta era tadjik şi, prin urmare, populaţia de origine pashtun nu îl accepta. În afara Kabulului, ţara era dominată de căpeteniile războinice, însă adevăraţii stăpâni erau haosul şi anarhia.

Cu toate acestea, se mai petreceau anumite lucruri. După războiul împotriva sovieticilor, mii de tineri afgani se întorseseră la şcolile *madrassah* din Pakistan pentru a-şi continua educaţia. Alţii, prea tineri ca să fi luptat până atunci, au trecut graniţa spre a căpăta o educaţie, indiferent de ce fel. Aşa s-au ales cu o spălare a creierelor vreme de câţiva ani, ajungând susţinători ai credinţei wahhabi. Iar acum se întorceau acasă, dar aveau alte gânduri decât Izmat Khan.

Întrucât bătrânul Younis Khales, deşi ultracredincios, manifestase un oarecare spirit tolerant, în şcolile lui de tip *madrassah* din taberele de refugiaţi se predase învăţătura islamică dând dovadă de un strop de îngăduinţă faţă de ceilalţi. Alţii se concentraseră doar asupra pasajelor extrem de agresive din Versetele Spadei care se găsesc în Sfântul Coran. Iar bătrânul Nuri Khan, deşi foarte credincios, era uman şi nu vedea nici un rău în cântece, dansuri, sport şi îngăduinţa faţă de alţii.

Cei care reveneau în satele lor erau rău educaţi, pentru că primiseră învăţătură de la imami care abia de puteau citi. Nu ştiau nimic despre viaţă, despre femei (mai toţi trăiau şi mureau virgini) şi nici măcar despre cultura propriilor neamuri, aşa cum învăţase Izmat de la tatăl lui. În afară de Coran, aceşti tineri nu ştiau decât un lucru: războiul. Majoritatea proveneau din sud, acolo unde religia islamică reprezentase mereu versiunea cea mai severă din Afganistan.

În vara anului 1994, Izmat Khan şi un văr de-al său au plecat din valea montană, ca să meargă la Jalalabad. Era vorba despre o vizită de scurtă durată, însă îndeajuns de lungă pentru a vedea

unul dintre masacrele comise de susţinătorii lui Hekmatyar asupra unui sat care refuzase să-i mai plătească tribut. Cei doi călători au găsit bărbaţii satului torturaţi şi ucişi, femeile bătute, iar casele incendiate. Pe Izmat Khan l-au dezgustat toate acestea. Ajuns în Jalalabad, a aflat că lucrurile pe care tocmai le văzuse ţineau de domeniul obişnuinţei.

Apoi s-a petrecut ceva în sudul ţării. După prăbuşirea oricărei idei de guvern central care să controleze ţara, armata se punea la dispoziţia căpeteniei războinice care plătea cel mai bine. Într-un raid desfăşurat în afara oraşului Kandahar, nişte soldaţi au prins două adolescente, pe care le-au dus în cazarma lor şi le-au violat în grup.

Predicatorul din satul unde se desfăşurase raidul, care avea şi propria şcoală religioasă, s-a dus la cazarma respectivă însoţit de treizeci de învăţăcei de-ai săi înarmaţi cu şaisprezece puşti. Lucru total de mirare, aceştia au reuşit să îi înfrângă pe soldaţi, după care l-au spânzurat pe comandant de ţeava unui tun de tanc. Preotul se numea Muhammad Omar, sau mollahul Omar. În acea bătălie, el şi-a pierdut ochiul drept.

Vestea s-a răspândit. Apoi au apelat şi alţii la ajutorul lui. Grupul său a crescut numeric, astfel că putea răspunde apelurilor. Nu cereau bani, nu violau femei, nu furau recolte şi nu cereau recompense. Au devenit eroi locali. În decembrie 1994, i se alăturaseră deja 20 000 de oameni, adoptând turbanul de culoare neagră purtat de acest mullah. Susţinătorii îşi spuneau învăţăcei. În limba pashto, asta se traduce prin talib, pluralul fiind taliban. Din paznici ai satelor, aceştia au devenit o mişcare, iar când au capturat oraşul Kandahar, au înfiinţat un guvern alternativ.

Pakistanul, prin serviciile sale de informaţii, mereu puse pe complot, a încercat în dese rânduri să îl răstoarne la Kabul pe tadjicul Rabbani de la putere, sprijinindu-l pe Hekmatyar, dar încercările repetate au dat greş. Pe măsură ce ISI era tot mai adânc infiltrat de musulmani ultraortodocşi, Pakistanul a început să îi sprijine pe talibani. Prin cucerirea oraşului Kandahar, noua mişcare a moştenit o adevărată comoară: arme, tancuri, maşini blindate, camioane, tunuri, şase avioane de luptă MIG 21, rămase de la sovietici, plus şase elicoptere grele. Au început să atace zona de nord a ţării. În 1995, Izmat Khan şi-a îmbrăţişat soţia de rămas-bun şi-a sărutat copilaşul, apoi a coborât din munţi pentru a li se alătura talibanilor.

Mai târziu, când zăcea pe podeaua de beton a unei celule de pe insula Cuba, avea să-şi amintească zilele cele mai fericite ale vieţii lui, pe care le petrecuse alături de soţie şi de copil, undeva pe înălţimile munţilor. Avea douăzeci şi trei de ani.

Când avea să afle că mişcarea talibană prezenta şi o latură întunecată era prea târziu. Cu toate că afganii de origine pashtun fuseseră dintotdeauna foarte credincioşi, în Kandahar aceştia erau supuşi regimului cel mai aspru cunoscut vreodată în lumea islamică.

Toate şcolile pentru fete au fost închise. Femeilor li s-a interzis să iasă din casă dacă nu erau însoţite de o rudă de sex bărbătesc. Straiul numit burka, un veşmânt atotacoperitor, a fost decretat drept obligatoriu în toate ocaziile; a fost interzis până şi tocănitul sandalelor femeilor pe podea, deoarece era considerat prea aţâţător.

Au fost interzise cântatul, dansul, ascultarea oricărei muzici, sporturile şi chiar înălţarea de zmeie, care reprezentase până atunci o distracţie la nivel naţional. Rugăciunile trebuiau rostite de cinci ori pe zi, aşa cum se cuvenea. Bărbaţii au fost obligaţi să poarte barbă. Purtătorii de turbane negre care impuneau aceste reguli erau de regulă adolescenţi fanatici, care auziseră de-a lungul vieţii lor doar de Versurile Spadei, de cruzime şi de război. Din postura de eliberatori, ei deveniseră noii tirani, însă marşul lor victorios era de neoprit. Misiunea lor era de a distruge domnia căpeteniilor războinice, iar cum aceştia erau detestaţi, populaţia a acceptat noile restricţii. Cel puţin se respectau legile, ordinea, nu mai exista corupţie, nu se mai auzise de violuri ori de crime; exista doar o ortodoxie fanatică.

Mollahul Omar era un preot luptător, dar nimic altceva. După ce declanşase propria revoluţie prin spânzurarea unui violator de ţeava unui tun de tanc, s-a retras în sihăstrie în fortăreaţa lui din sud, la Kandahar. Adepţii lui păreau desprinşi din Evul Mediu, iar printre lucrurile pe care nu le puteau recunoaşte se număra teama. Înapoia zidurilor, îl venerau pe mollahul cu un singur ochi, iar până la prăbuşirea sistemului taliban, în numele lui aveau să moară optzeci de mii de oameni. Departe, în Sudan, deşiratul saudit care controla pe deplin 20 000 de arabi stabiliţi deja în Afganistan stătea în aşteptare.

Izmat Khan s-a alăturat unui *lashkar* de bărbaţi provenind din provincia lui, Nangarhar. A ajuns curând să fie respectat, deoarece dovedea maturitate, luptase împotriva ruşilor şi fusese

rănit.

Armata talibanilor nu era una adevărată; nu avea un comandant suprem, nici cartier general ori corp ofiţeresc, nici grade ori infrastructură. Fiecare *lashkar* era semiindependent, sub conducerea propriului conducător tribal, care deseori îşi câştigase poziţia datorită personalităţii şi curajului dovedit în lupte, la care se adăuga fervoarea religioasă. La fel ca războinicii musulmani ai primelor califate, ei îşi împrăştiau duşmanii în toate părţile cu un curaj fanatic, lucru care le-a conferit reputaţia de invincibilitate, în asemenea măsură, încât oponenţii capitulau de multe ori fără luptă. Când au dat piept cu soldaţi adevăraţi, din forţele charismaticului tadjic Shah Massoud, talibanii au înregistrat pierderi neînchipuit de mari. Nu aveau nici personal medical, astfel că răniţii lor mureau fără nici o îngrijire, pe marginea drumurilor. Cu toate acestea, ei se apropiau din ce în ce mai mult.

Ajunşi la porţile Kabulului, au negociat cu Massoud, însă acesta a refuzat să accepte condiţiile impuse de ei şi s-a retras în munţii din nord, unde era stăpân şi unde luptase împotriva ruşilor pe care îi sfidase în repetate rânduri. Aşa a început următorul război civil, cel dintre talibani şi Alianţa Nordului a lui Massoud tadjicul şi Dostum uzbecul. Asta se întâmpla în 1996. Doar Pakistanul (care îl organizase) şi Arabia Saudită (care îl plătea) recunoşteau noul şi ciudatul guvern al Afganistanului.

Pentru Izmat Khan, zarurile fuseseră aruncate. Vechiul lui aliat, Shah Massoud, îi devenise duşman. Departe, în sud, un avion l-a adus înapoi pe sauditul înalt care îi vorbise cu opt ani în urmă, într-o peşteră de la Jaji, dar şi pe bondocul doctor care îi extrăsese o bucată de oţel sovietic din picior. Ambii bărbaţii i-au declarat imediat credinţă mollahului Omar, plătindu-i un tribut uriaş în bani şi în echipamente, asigurându-şi astfel loialitatea lui pe viaţă.

După Kabul, a urmat o pauză în desfăşurarea războiului. Prima acţiune a talibanilor ajunşi în Kabul a fost cea de a-l scoate târâş pe preşedintele detronat Najibullah din casa în care se afla în stare de arest, pentru a fi torturat, mutilat şi executat, după care cadavrul i-a fost spânzurat de un stâlp de iluminat public. Prin această faptă s-a dat tonul regimului ce avea să urmeze. Izmat Khan nu agrea cruzimea de dragul cruzimii. Luptase din greu ca să-şi apere ţara, ridicându-se de la voluntar până la rangul de comandant al propriului *lashkar,* iar asta făcuse ca faima lui de

conducător să se răspândească până când a devenit căpetenia uneia dintre cele patru divizii ale armatei talibane. După aceea, a cerut să i se îngăduie să revină în provincia lui natală, Nangarhar, fiind numit guvernator provincial. Având sediul în Jalalabad, acum îşi putea vizita soţia şi copilul.

Nu auzise niciodată de Nairobi sau de Dar es Salaam. Nu auzise de cineva pe nume William Jefferson Clinton. Auzise multe însă despre un grup care acum se stabilise în ţara lui şi care se numea al-Qaeda şi mai ştia că susţinătorii acestuia declaraseră jihad împotriva tuturor necredincioşilor şi îndeosebi împotriva Occidentului şi a unui loc numit America. Dar nu era jihadul lui.

El lupta împotriva Alianţei Nordului pentru a-şi uni patria o dată pentru totdeauna, iar acea alianţă fusese silită să bată în retragere, până se redusese la două enclave mărunte şi obscure. Una consta într-un grup de opozanţi din tribul Hazara, localizat undeva în munţii districtului Dara-i-Suf, iar cealaltă era reprezentată chiar de Massoud, care se blocase în Valea Panjshir, practic inaccesibilă şi în colţul de nord-est, numit Badakshan.

La 7 august 1998, în faţa ambasadelor americane din două capitale africane au explodat bombe de mare putere. El nu a avut ştiinţă de acest lucru. Acum, ascultarea unor posturi de radio străine era interzisă, iar el respecta legea. La 20 august, America a lansat şaptezeci de rachete de croazieră Tomahawk împotriva Afganistanului. Ele au pornit de pe două crucişătoare purtătoare de asemenea proiectile, *Cowpen* şi *Shiloh,* din Marea Roşie şi de pe distrugătoarele *Briscoe, Elliot, Hayler* şi *Milius,* plus de pe submarinul *Columbia,* toate staţionate în Golful Arabiei, la sud de Pakistan.

Acele rachete erau îndreptate spre taberele de instrucţie al-Qaeda şi spre peşterile din Tora Bora. Printre rachetele care au greşit ţinta s-a numărat şi una care a pătruns în gura unei peşteri naturale şi pustii din munţii de deasupra satului Maloko-zai. Detonaţia din adâncul peşterii a despicat muntele şi toată faţa acestuia s-a prăbuşit. Zece milioane de tone de rocă s-au rostogolit în valea de dedesubt.

Când a ajuns în apropierea muntelui, Izmat Khan nu a mai recunoscut locurile. Întreaga vale dispăruse, îngropată sub stânci. Nu mai exista nimic: nici râu, nici gospodărie, nici livezi, nici adăposturi pentru animale, nici moscheea ori alte clădiri. Întreaga familie şi toţi vecinii lui dispăruseră. Părinţii, unchii, mătuşile, surorile, soţia şi copilul muriseră îngropaţi sub milioane

de tone de granit spart. Nu avea unde să sape ca să-i dezgroape şi nici nu mai avea ce să caute sub mormanul acela de piatră. Devenise un dezrădăcinat, fără rude de sânge, fără clan.

În apusul de soare de august, a îngenuncheat pe o porţiune de şist argilos deasupra locului unde zăcea întreaga lui familie, s-a întors spre apus, spre Mecca şi-a lăsat capul în pământ şi s-a rugat. Însă de această dată era o rugăciune diferită; era un jurământ suprem, de răzbunare, un jihad personal până la moarte şi era declarat împotriva oamenilor care făcuseră aşa ceva. Declarase război Americii.

O săptămână mai târziu a demisionat din funcţia de guvernator şi s-a întors pe front. Vreme de trei ani a luptat contra Alianţei Nordului. Cât fusese plecat, Massoud, sclipitor ca tactician, contraatacase şi provocase din nou pierderi uriaşe talibanilor mai puţin instruiţi în arta militară. Se petrecuseră masacrele de la Mazar-i-Sharif, unde, după ce cei din neamul Hazara se răzvrătiseră şi uciseseră şase sute de talibani, răzbunătorii talibani reveniseră şi măcelăriseră două mii de civili.

Acordul de la Dayton fusese semnat; din punct de vedere tehnic, războiul din Bosnia se încheiase. Însă în urma sa rămăsese o situaţie de coşmar. Bosnia musulmană reprezentase principalul teatru de război, cu toate că în el fuseseră implicaţi bosniaci, sârbi şi croaţi. După cel de-al Doilea Război Mondial, acesta fusese cel mai sângeros conflict din Europa.

Croaţii şi sârbii, de departe cel mai bine înarmaţi, săvârşiseră majoritatea brutalităţilor. Europa, ruşinată şi pe drept cuvânt, a înfiinţat un tribunal pentru crime de război la Haga, în Olanda şi a aşteptat primele puneri sub acuzare. Din nefericire, cei vinovaţi nu aveau de gând să apară cu mâinile ridicate. Miloşevici nu a vrut să ofere nici un ajutor acestui tribunal; el pregătea noi nenorociri pentru o altă provincie musulmană, cea numită Kosovo.

Parte a Bosniei, treimea exclusiv sârbă, se declarase Republica Sârbă, iar majoritatea criminalilor de război se ascundeau acolo. Misiunea era clară: descoperirea, identificarea, prinderea lor şi aducerea lor în faţa tribunalului pentru a fi judecaţi. Trăind mai tot timpul pe câmpuri şi-n păduri, trupele SAS au petrecut anul 1997 vânând persoane acuzate de crime de război.

În anul 1998, Mike Martin a revenit în Marea Britanie şi la

Paraşutişti, devenind locotenent-colonel şi instructor la Colegiul Militar Camberley. În anul următor a fost promovat comandant al Primului Batalion, cunoscut şi sub numele de Unu Para. Aliaţii NATO interveniseră din nou în Balcani, de astă dată ceva mai rapid decât până atunci, pentru a preveni un masacru care ar fi făcut mijloacele de informare în masă să apeleze la cuvântul care devenise deja un clişeu: genocid.

Serviciile de informaţii convinseseră guvernele britanic şi american că Miloşevici avea intenţia de a „curăţa etnic" provincia rebelă Kosovo şi că dorea să o facă în mod temeinic. Mijlocul folosit îl reprezenta expulzarea celei mai mari părţi din cei 1,8 milioane de cetăţeni ai săi în Albania vecină. Sub stindardul NATO, aliaţii i-au transmis un ultimatum lui Miloşevici. Acesta l-a ignorat şi coloane de kosovari năpăstuiţi şi plânşi erau mânaţi pe trecătorile montane spre Albania.

Reacţia NATO nu a fost o invazie terestră, ci raiduri de bombardamente care au ţinut şaptezeci şi opt de zile, distrugând atât Kosovo, cât şi Iugoslavia sârbească. Văzându-şi ţara în ruină, Miloşevici a cedat în cele din urmă, iar NATO a pătruns în Kosovo pentru a încerca să gestioneze situaţia dezastruoasă. Generalul Mike Jackson, care fusese toată viaţa paraşutist, a primit această sarcină, iar batalionul Unu Para l-a însoţit.

Probabil că aceasta ar fi fost ultima misiune de luptă a lui Mike Martin, dacă nu ar fi apărut West Side Boys.

Pe 9 septembrie 2001, în rândurile armatei talibane s-a răspândit ca fulgerul o veste care i-a făcut pe soldaţi să răcnească necontenit *„Allahu akhbar"* – Dumnezeu este mare. Aerul de deasupra taberei din apropierea oraşului Bamiyan, în care se afla Izmat Khan, era sfâşiat de gloanţele trase în dezlănţuirea de bucurie. Cineva îl asasinase pe Ahmad Shah Massoud. Duşmanul lor murise. Cel a cărui charismă menţinuse vie cauza nefolositorului Rabbani, a cărui inteligenţă ca luptător de gherilă îi făcuse pe sovietici să îl respecte şi a cărui pricepere militară sfârtecase forţele talibane, dispăruse.

În realitate, el fusese asasinat de doi atentatori sinucigaşi, nişte marocani ultrafanatici care se dăduseră drept ziarişti şi avuseseră asupra lor paşapoarte belgiene furate, trimişi de fapt de către Osama bin Laden ca o favoare făcută prietenului său mollahul Omar. Nu sauditul concepuse acel plan; totul fusese pus la cale de mult mai şiretul egiptean Ayman al-Zawahiri, care îşi

dăduse seama că dacă al-Qaeda îi făcea acel serviciu lui Omar, mollahul cu un singur ochi nu-i mai putea expulza pentru ceea ce avea să urmeze.

Pe 11 septembrie, patru avioane de pasageri au fost deturnate pe Coasta de Est a Americii. În mai puţin de nouăzeci de minute, două dintre ele distruseseră turnurile World Trade Center din Manhattan, unul devastase Pentagonul, iar cel de-al patrulea se prăbuşise pe un câmp, deoarece pasagerii revoltaţi dăduseră buzna în cabina piloţilor ca să îi smulgă pe terorişti de la comanda avionului.

După câteva zile, se stabiliseră identitatea şi inspiratorii celor nouăsprezece răpitori; după alte câteva zile, noul preşedinte american îi dăduse mollahului Omar un ultimatum clar: predarea conducătorilor organizaţiei, ori suportarea consecinţelor. Din pricina celor întâmplate cu Massoud, Omar nu putea capitula. Aşa îi dicta codul onoarei.

În iadul din Africa de Vest care se cheamă Sierra Leone, o perioadă îndelungată de război civil şi barbarie a făcut ca fosta colonie britanică, altădată bogată, să devină un model de haos, banditism, mizerie, boală, sărăcie şi mutilări. Cu câţiva ani mai înainte, britanicii hotărâseră să intervină, iar Naţiunile Unite se văzuseră silite să trimită acolo cincisprezece mii de militari care, în realitate, preferau să stea în cazărmile lor din capitala Freetown. Jungla aflată dincolo de marginea oraşului era considerată mult prea periculoasă. Însă forţele Naţiunilor Unite cuprindeau şi oameni din armata britanică, iar aceştia măcar patrulau drumurile din apropierea capitalei.

În anul 2000, la sfârşitul lunii august, o patrulă alcătuită din unsprezece oameni de la Royal Irish Rangers a fost ademenită să se îndepărteze de şoseaua principală, pe un drum ce ducea într-un sat care slujea drept cartier general al unei bande de rebeli care îşi aleseseră numele de West Side Boys.

În realitate, membrii bandei erau nişte psihopaţi ieşiţi cu totul de sub control. Erau beţi în permanenţă, consumând hooch, o băutură a locului, care conţinea alcool pur; îşi frecau gingiile cu cocaină ori se crestau pe braţe ca să-şi administreze drogurile în tăieturi şi astfel să obţină o „trăire” imediată, mai intensă. Ororile săvârşite de ei împotriva ţăranilor din zonele înconjurătoare nu puteau fi descrise în cuvinte; însă numărul bandiţilor ajunsese la patru sute şi fiecare dintre membrii bandei

era înarmat până în dinţi. Patrula fusese capturată imediat, iar soldaţii deveniseră ostatici.

După o perioadă petrecută în Kosovo, Mike Martin venise cu oamenii lui din Unu Para la Freetown, unde fuseseră încartiruiţi la tabăra Waterloo. După o serie de negocieri foarte complicate, cinci dintre membrii patrulei fuseseră răscumpăraţi, însă ceilalţi şase păreau sortiţi morţii prin ciopârţire. La Londra, Sir Charles Guthrie, şeful Statului-Major al Apărării, a dat ordinul: intraţi cu forţa şi eliberaţi ostaticii.

Forţa de intervenţie a fost alcătuită din patruzeci şi opt de oameni de la SAS, douăzeci şi patru de la SBS şi nouăzeci de la Unu Para. Zece dintre oamenii SAS, purtând îmbrăcăminte de camuflaj pentru junglă, au fost plasaţi cu o săptămână înaintea atacului şi au stat nevăzuţi în preajma satului ocupat de bandiţi, urmărind activitatea acestora şi trăgând cu urechea. Tot ce făceau şi vorbeau membrii bandei era interceptat de oamenii SAS, aflaţi în tufişurile din apropiere şi transmis către şefii acţiunii. În acest fel, britanicii au aflat că nu mai exista nici o şansă de rezolvare paşnică a incidentului.

Mike Martin a intervenit cu al doilea val, după ce un proiectil de mortier al rebelilor rănise şase oameni, inclusiv comandantul primului val de atac; toţi aceştia au trebuit să fie evacuaţi imediat, fără prea multă ceremonie.

Satul, sau, mai curând, cele două sate gemene, Gberi Bana şi Magbeni, erau situate de o parte şi de alta a unui râu puturos, numit Rokel. Cei şaptezeci şi doi de oameni din forţele speciale au cucerit satul Gberi Bana, unde se găseau ostaticii, i-au salvat pe toţi şi au respins o serie de contraatacuri nebuneşti. Cei nouăzeci de Para au cucerit Magbeni. În zori, în fiecare dintre cele două sate se găseau câte două sute de West Side Boys.

Au fost luaţi şase prizonieri, legaţi fedeleş şi aduşi în Freetown. Câţiva dintre bandiţi au scăpat în junglă. Nimeni nu s-a deranjat să mai numere cadavrele, nici în cele două sate pustiite, nici în jungla din jur, însă nu a fost pusă la îndoială cifra de trei sute de bandiţi morţi.

Cei de la SAS şi de la Paraşutişti au avut doisprezece oameni răniţi, iar Brad Tinnion, un om de la SAS, a murit în urma rănilor primite. După ce a pierdut comandantul primului val de atac, Mike Martin a apărut în cel de-al doilea elicopter Chinook şi a condus distrugerea definitivă a satului Magbeni. S-a purtat o bătălie după tipare vechi, cu confruntări individuale şi de la mică

distanţă. În partea sudică a râului Rokel, Paraşutiştii pierduseră legătura radio după lovitura de mortier care îl ucisese şi pe comandantul atacului. Din acest motiv, cei din elicopterele care se roteau pe deasupra nu au putut anunţa propriile lovituri de mortier, iar jungla era prea deasă pentru a vedea unde cădeau proiectilele.

În cele din urmă, cu sângele fierbându-le în vine, urlând şi înjurând, Paraşutiştii au atacat, iar membrii bandei West Side Boys, care nu ştiau decât să tortureze ţărani şi prizonieri, au rupt-o la fugă şi au fost ucişi până la ultimul.

Aproape un an mai târziu, revenit la Londra, Mike şi-a văzut întrerupt micul dejun de imaginile incredibile difuzate de posturile de televiziune, în care cele două avioane de linie, încărcate cu pasageri şi având rezervoarele pline, zburau direct în Turnurile Gemene. O săptămână mai târziu, era limpede că SUA trebuiau să intervină în Afganistan, cu sau fără acordul guvernului de la Kabul, pentru a-i descoperi pe cei care comiseseră aşa ceva.

Autorităţile de la Londra au convenit neîntârziat că vor pune la dispoziţie din propriile resurse tot ce era necesar pentru respectiva intervenţie, iar într-o primă fază li s-au solicitat avioane-cisternă pentru alimentarea în aer, precum şi forţe speciale. Şeful Staţiei SIS din Islamabad a declarat că avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Această problemă se hotăra la Vauxhall Cross, însă şi ataşatul militar din Islamabad a cerut ajutor. Mike Martin a fost scos de la biroul lui din sediul Regimentului de Paraşutişti din Aldershot, trezindu-se urcat în primul avion cu destinaţia Islamabad şi primind funcţia de ofiţer de legătură pentru Forţele Speciale.

A sosit acolo la patru săptămâni după distrugerea clădirilor World Trade Center, în ziua în care au început atacurile aliaţilor.

7

Izmat Khan era în continuare comandant în nord, pe frontul Badakshan, atunci când în Kabul a început să plouă cu bombe. În timp ce lumea studia Kabulul şi tacticile diversioniste din sud, Forţele Speciale americane s-au strecurat în Badakshan pentru a-l sprijini pe generalul Fahim, care preluase conducerea armatei lui Massoud. Acolo avea să se poarte adevărata bătălie; restul era doar o confruntare de paradă, întru beneficiul mijloacelor de informare în masă. Forţele terestre ale Alianţei Nordului şi forţa aeriană americană aveau să joace rolurile-cheie.

Fără ca măcar să apuce a se ridica de la sol, insignifianta forţă aeriană a Afganistanului a dispărut aproape fără urmă. Imediat după depistare, aliaţii au „ras” tancurile şi artileria armatei afgane. Uzbecul Rashid Dostum, care îşi petrecuse mulţi ani în siguranţă undeva peste graniţă, a fost convins să revină şi să deschidă un al doilea front în nord-vest pentru a face pereche cu frontul lui Fahim din nord-est. Iar în noiembrie a început marea cotitură. Cheia era marcarea ţintelor, tehnologia care, de la Războiul din Golf din 1991, a revoluţionat modul de desfăşurare al bătăliilor.

Ascunşi, rămânând practic invizibili în rândul forţelor aliate, specialiştii din Forţele Speciale privesc prin binocluri cu rază mare de acţiune pentru a identifica poziţiile de apărare ale inamicului, tunurile, tancurile, depozitele de muniţie, rezervele, buncărele de comandă şi de materiale. Apoi, cu ajutorul unui proiector purtat pe umăr, fiecare asemenea obiectiv este marcat sau „pictat” cu un punct de lumină infraroşie. Prin radio, este apoi comandat un atac aerian.

Pentru distrugerea armatei talibane, care stătea în faţa Alianţei Nordului, aceste lovituri nimicitoare au pornit de foarte departe din sud, de pe portavioanele americane, aflate în largul coastelor, sau de pe avioanele A-10, capabile să distrugă tancuri, ce decolau din Uzbekistanul bine recompensat pentru sprijinul oferit. Cu ajutorul bombelor şi al rachetelor care nu puteau greşi ţinta, deoarece urmăreau fasciculul de lumină infraroşie, armata talibană a fost distrusă unitate cu unitate, iar tadjicii au năvălit triumfători.

Izmat Khan s-a retras mereu, pe măsură ce fiecare poziţie nou

ocupată era pierdută. Armata talibană din nord începuse luptele cu un efectiv de peste treizeci de mii de oameni, dar pierdea câte o mie pe zi. Nu existau medicamente, mijloace de evacuare şi nici medici. Cei răniţi îşi spuneau rugăciunile şi mureau ca muştele. Răcneau *„Allahu akhbar”* şi se azvârleau spre adevărate ziduri de gloanţe.

Numărul celor care se înrolaseră încă de la început ca voluntari în armata talibană se subţiase. Puţini dintre ei rămăseseră în viaţă. Echipele talibane de recrutare siliseră zeci de mii de oameni să intre în rândurile armatei lor, dar mulţi nu voiau să lupte. Nu mai existau fanatici în adevăratul înţeles al cuvântului. Cu toate acestea, Izmat Khan trebuia să comande mereu retragerea, fiind convins de fiecare dată că, aflat în primele rânduri ale bătăliilor, nu va mai rezista încă o zi. Pe 18 noiembrie au ajuns în oraşul Kunduz.

Printr-o ciudăţenie a istoriei, Kunduz este o mică enclavă de gilzai din sud, cu toţii de origine pashtun, iar asta într-o mare de tadjici şi de khazari. Tocmai de aceea, armata talibană se putea refugia acolo. Ajunşi în acel loc, au convenit să se predea.

Pentru afgani nu este dezonorant să obţină o capitulare negociată şi, odată convenite, condiţiile stabilite sunt întotdeauna onorate. Întreaga armată talibană s-a predat generalului Fahim şi, spre furia consilierilor americani, acesta a acceptat.

În cadrul armatei talibane existau două grupuri alcătuite din oameni de altă origine decât cea afgană. Erau şase sute de arabi, toţi credincioşi lui Osama bin Laden, care îi trimisese acolo. Deja muriseră peste trei mii de arabi, iar americanii nu aveau de gând să plângă dacă şi cei rămaşi s-ar fi dus la Allah.

Pe de altă parte, mai erau şi două mii de pakistanezi, a căror prezenţă în armata talibană ar fi creat o situaţie jenantă la Islamabad, în caz că ştirea ar fi ajuns la urechile publicului. Conducătorului Pakistanului, generalul Musharraf, i se sugerase foarte clar că după atacul de la 11 septembrie avea de ales: ori devenea un aliat necondiţionat al SUA, primind ajutoare de miliarde de dolari, ori continua să-i sprijine (prin intermediul ISI) pe talibani şi astfel, pe bin Laden, ceea ce i-ar fi atras consecinţe directe. A preferat să treacă de partea SUA.

Însă ISI încă avea o mică armată de agenţi în Afganistan, iar voluntarii pakistanezi care luptau în armata talibanilor nu aveau să şovăie nici o clipă să dezvăluie încurajările pe care le

primiseră cândva să plece în nord. Vreme de trei nopţi a funcţionat un pod aerian secret pentru a-i readuce pe mai toţi înapoi în Pakistan.

În cadrul unei alte înţelegeri secrete au fost vânduţi aproximativ patru mii de prizonieri – la preţuri variate, în funcţie de importanţa pe care o prezenta fiecare – către SUA şi Rusia. Ruşii voiau orice combatant cecen şi (ca o favoare făcută autorităţilor de la Taşkent) orice uzbeci cu vederi anti-Taşkent.

Armata care se preda avea paisprezece mii de oameni, însă numărul acestora era în scădere. În cele din urmă, Alianţa Nordului i-a anunţat pe reporterii diferitelor publicaţii internaţionale, care se grăbeau spre nord ca să cunoască situaţia războiului prin documentare nemijlocită la faţa locului, că deţinea doar opt mii de prizonieri.

Apoi s-a luat hotărârea de a se preda încă cinci mii comandantului uzbek, generalul Dostum. Acesta dorea să-i ia pe prizonieri departe spre vest, către Sheberghan, în interiorul teritoriului controlat de el. Aceştia au fost îmbarcaţi în containere metalice de mărfuri, fără hrană sau apă şi îngrămădiţi atât de tare, încât nu puteau sta decât în picioare, întinzându-şi gâturile în sus, spre gura de aer rarefiat de deasupra capului. La un moment dat, pe drum, cineva a avut ideea de a le face găuri în containere pentru a respira mai uşor. Acest lucru s-a făcut cu focuri de mitraliere grele, care au tras până când urletele dinăuntru au încetat.

Dintre cei 3 015 de prizonieri rămaşi, au fost aleşi arabii. Aceştia proveneau din întreaga lume musulmană: Arabia Saudită, Yemen, Maroc, Algeria, Egipt, Iordania şi Siria. Uzbecii ultraradicali ajunseseră la mila celor de la Taşkent, la fel şi majoritatea cecenilor, dar câţiva au reuşit să rămână. Pe durata campaniei, cecenii îşi câştigaseră reputaţia de a fi cei mai feroce, cruzi şi sinucigaşi dintre toţi.

Restul de 2 400 de oameni au rămas în mâinile tadjicilor, dar de ei nu s-a mai auzit nimic ulterior. Unul dintre oamenii însărcinaţi cu selectarea i-a vorbit lui Izmat Khan în arabă. El a răspuns în aceeaşi limbă, motiv pentru care a fost socotit arab. Nu avea însemne ale gradului, avea barba încâlcită, era murdar, flămând şi epuizat. Când a fost îmbrâncit într-o anumită direcţie, era prea obosit ca să protesteze. Aşa s-a trezit ca unul dintre cei doisprezece afgani din grupul care urma să fie trimis spre vest, la Mazar-el-Sharif, în mâinile lui Dostum şi ale uzbecilor săi.

Mijloacele de informare occidentale erau deja cu ochii pe prizonieri, aşa că li s-au oferit garanţii de bună purtare de către proaspăt sositele forţe ale Naţiunilor Unite.

S-au găsit cumva camioane, iar cei şase sute de oameni au fost îmbarcaţi pentru călătoria spre vest, pe drumul presărat de gropi ce ducea la Mazar. Însă destinaţia acestora nu va mai fi oraşul în sine, ci o fortăreaţă uriaşă ce slujea drept închisoare, situată la cincisprezece kilometri mai departe, spre vest.

Aşa a ajuns Izmat Khan în fălcile iadului, chiar dacă locul purta numele de fortul Qala-i-Jangi.

Socotind prima bombă lansată şi până la căderea oraşului Kabul în mâinile Alianţei Nordului, cucerirea Afganistanului a durat aproape cincizeci de zile, dar forţele speciale ale celor doi aliaţi acţionaseră în interiorul ţării cu multă vreme înainte. Mike Martin tânjea să fie alături de ele, însă înalta Comisie Britanică din Islamabad se dovedise de neclintit în privinţa faptului că avea nevoie de el acolo pentru a ţine legătura cu conducerea armatei pakistaneze.

Asta a fost situaţia până în momentul Bagram. Acea uriaşă bază aeriană, fostă sovietică, situată la nord de Kabul, avea să devină fără îndoială principala bază a aliaţilor pe durata unei eventuale ocupaţii. Avioanele talibane de acolo erau nişte adevărate epave, iar turnul de control devenise o ruină. Însă dimensiunea impresionantă a pistei şi numeroasele hangare gigantice prezentau interes, iar apoi, cu timp şi cu bani, spaţiile unde fuseseră cazaţi militarii garnizoanei sovietice puteau fi renovate.

Această bază a fost capturată în cea de-a treia săptămână din noiembrie, iar o echipă formată din oameni de la Special Boat Squadron (SBS) s-a instalat acolo pentru a marca pretenţiile britanicilor asupra acelui loc. Mike Martin s-a slujit de acea ştire ca scuză pentru a face o deplasare cu un aparat de zbor american de la aeroportul din Rawalpindi, ca să arunce o privire şi să cunoască situaţia de pe teren, cum s-a exprimat el.

Aceasta era jalnică şi lipsită de confort, dar oamenii de la SBS „eliberaseră” un hangar doar pentru ei înainte ca americanii să pună mâna pe tot, găsindu-şi culcuşul acolo, cât mai departe posibil de vântul îngheţat.

Soldaţii au un talent remarcabil de a-şi face un soi de cămin chiar şi în cele mai ciudate locuri, iar cei din forţele speciale sunt

aşi din acest punct de vedere, deoarece ei se trezesc în locurile şi în situaţiile cele mai ciudate şi mai dificile. Cei douăzeci de oameni din SBS au plecat în explorare cu maşinile lor Land Rover şi au pus mâna pe o serie de containere metalice de mărfuri, pe care le-au târât în hangar.

Cu butoaie, scânduri de lemn şi cu puţină imaginaţie, acestea au fost transformate în spaţii de încartiruire ce cuprindeau paturi, canapele, mese, lumină electrică şi, ceea ce era extrem de important, făcuseră rost şi de un generator care le permitea să vâre ceainicele în priză pentru a-şi pregăti ceaiul.

În dimineaţa zilei de 26 noiembrie, comandantul micii unităţi le-a spus oamenilor săi:

— Se pare că la Qala-i-Jangi, la vest de Mazar, se întâmplă ceva ciudat. Umblă vorba că o parte dintre prizonieri au declanşat o revoltă, au capturat armele gardienilor şi opun rezistenţă. Cred că am face bine să aruncăm o privire acolo.

Au fost aleşi şase puşcaşi marini, apoi s-au alocat două maşini de teren care au fost alimentate. Când erau pe punctul de a pleca, Martin i-a întrebat:

— Vă deranjează dacă merg şi eu? S-ar putea să aveţi nevoie de un interpret.

Comandantul micii unităţii SBS era căpitan. Martin era colonel de la Regimentul de Paraşutişti. Nu a întâmpinat nici o opoziţie din partea căpitanului. Martin s-a instalat în cel de-al doilea vehicul, alături de şofer. În spatele lui, doi puşcaşi stăteau ghemuiţi, cu ochii în patru, lângă mitraliera de calibrul 30. Au făcut drumul spre nord în aproape şase ore, mergând prin trecătoarea Salang către câmpiile de nord şi ajungând în oraşul Mazar şi în fortul Qala-i-Jangi.

Modul exact de desfăşurare a incidentului care a declanşat masacrul prizonierilor de la Qala-i-Jangi a fost prezentat în versiuni contradictorii la vremea respectivă şi aşa va rămâne. Există însă o serie de indicii grăitoare.

Mijloacele occidentale de informare în masă, care nu se sfiesc niciodată să preia neadevăruri strigătoare la cer, au ţinut cu orice preţ să îi considere talibani pe acei deţinuţi. În realitate, aceştia erau cu totul altceva. Cu excepţia celor şase afgani incluşi din greşeală în acel lot, oamenii de acolo aparţineau armatei înfrânte a organizaţiei al-Qaeda. Ei veniseră în Afganistan cu scopul clar de a purta jihadul, de a lupta şi de a muri. Oamenii transportaţi spre vest de Kunduz erau cei mai

periculoşi şase sute de fanatici din Asia.

La Qala fuseseră preluaţi de o sută de uzbeci pe jumătate instruiţi, conduşi de un comandant de o incompetenţă revoltătoare. Rashid Dostum era plecat; rămăsese la comandă adjunctul lui, Sayid Kamel.

Între cei şase sute existau în jur de şaizeci de oameni care puteau fi încadraţi în trei categorii nonarabe. Erau ceceni care, în vremea cât au stat internaţi la Kunduz şi-au dat seama că, dacă se lăsau expediaţi în Rusia, se expuneau unei morţi sigure, aşa c-au încercat să evite acea capcană. Mai erau uzbeci cu vederi contrare regimului de la Taşkent, care îşi dăduseră seama că în Uzbekistan îi aştepta o moarte îngrozitoare, motiv pentru care şi-au ascuns adevărata identitate. Şi mai existau pakistanezi care, în mod greşit, evitaseră repatrierea în Pakistan, unde ar fi fost eliberaţi.

Restul erau arabi. Spre deosebire de talibanii rămaşi la Kunduz, ei se oferiseră voluntari, nu se înrolaseră forţaţi. Aceştia erau ultrafanatici. Toţi trecuseră prin taberele de instruire ale al-Qaeda; ştiau să lupte cu ferocitate şi cu pricepere. Şi nu-şi doreau cu orice preţ să trăiască. Ei nu-i cereau lui Allah decât şansa de a lua cu ei în moarte câţiva occidentali sau amici ai acestora, murind astfel *shahid,* adică martiri.

Fortul de la Qala nu este construit ca orice fortăreaţă occidentală. Este o incintă uriaşă, întinsă pe patru hectare, unde se găsesc spaţii deschise, copaci şi clădiri cu un etaj. Un zid înalt de cincisprezece metri înconjoară acest complex, dar fiecare latură a acestuia este în pantă, astfel că un căţărător poate urca pe el şi privi dincolo de parapetul situat pe coama lui.

Acel zid gros găzduia un adevărat labirint de cazărmi, camere de depozitare şi pasaje, dedesubtul cărora se găsea un alt labirint de tuneluri şi pivniţe. Uzbecii îl capturaseră cu doar zece zile mai devreme şi nu aveau habar că la capătul sudic se afla un depozit de armament lăsat de talibani. Exact acolo i-au îngrămădit pe deţinuţi.

La Kunduz, prizonierilor li se luaseră armele şi lansatoarele de grenade, dar nimeni nu făcuse o percheziţie corporală. Dacă i-ar fi căutat mai atent, asupra fiecărui captiv s-ar fi găsit o grenadă, dacă nu chiar două, ascunse prin roba largă. Astfel înarmaţi, acei oamenii ajunseseră să fie internaţi la Qala.

Primul indiciu privind acest lucru s-a înregistrat chiar sâmbătă noaptea, imediat după sosirea prizonierilor acolo. Izmat Khan,

îmbarcat în al cincilea camion, a auzit bubuitura de la o sută de metri depărtare. Unul dintre arabi, având câţiva uzbeci în jur, a detonat grenada pe care o avea asupra lui, făcându-se bucăţi, dar ucigând şi cinci uzbeci. Noaptea se îndesea. Nu existau mijloace de iluminat, astfel că oamenii lui Dostum au hotărât să facă percheziţiile corporale abia a doua zi. I-au îngrămădit pe prizonieri în incintă fără hrană şi apă şi i-au lăsat ghemuiţi la pământ şi înconjuraţi de gardieni înarmaţi, dar deja agitaţi şi cu nervii întinşi.

Operaţiunea de percheziţie a început în zori. Prizonierii, încă docili în urma şocului capturării, s-au lăsat să li se lege mâinile la spate. Cum nu existau frânghii, uzbecii au folosit turbanele prizonierilor. Dar turbanele nu au rezistenţa frânghiilor.

Unul după altul, oamenii au fost ridicaţi în picioare pentru a fi căutaţi. Şi aşa au ieşit la iveală pistoale, grenade – dar şi bani. Pe măsură ce creştea, mormanul de bani a fost dus într-o încăpere de către Sayid Kamel şi adjunctul lui. Un soldat uzbec, trăgând ceva mai târziu cu ochiul pe fereastră, a văzut cum cei doi îşi însuşesc banii. Omul a intrat să protesteze, însă i s-a spus fără înconjur să dispară de acolo. A plecat, numai că s-a întors înarmat cu o puşcă.

Doi prizonieri care reuşiseră să îşi elibereze mâinile au observat incidentul. Au pătruns în acea cameră după soldat, au pus mâna pe armă şi au folosit patul ei ca să îi izbească pe cei trei uzbeci până i-au ucis. Cum nu se trăsese nici un glonţ, incidentul a trecut neobservat, însă complexul devenise un butoi cu praf de puşcă.

Americanii de la CIA, Johnny „Mike” Spann şi Dave Tyson, pătrunseseră în zonă, iar Mike Spann începuse o serie de interogatorii chiar acolo, sub cerul liber. Era înconjurat de şase sute de fanatici a căror singură ambiţie era să ajungă dinaintea lui Allah după ce uciseseră un american. La un moment dat, un gardian uzbec l-a văzut pe arabul înarmat şi a dat alarma. Arabul a tras şi l-a ucis. Praful de puşcă luase foc.

Izmat Khan stătea ghemuit la pământ, aşteptându-şi rândul la percheziţie. Ca mulţi alţii, reuşise să-şi elibereze mâinile. După ce soldatul uzbec s-a prăbuşit, cei aflaţi pe coama zidului au deschis foc de mitralieră. Aşa s-a declanşat măcelul.

Peste o sută de prizonieri au murit acolo, în ţărână, cu mâinile legate la spate şi aşa au fost găsiţi atunci când, într-un târziu, observatorii ONU au socotit că puteau pătrunde acolo în

siguranţă. Alţii au dezlegat mâinile vecinilor, pentru ca şi aceştia să poată lupta. Izmat Khan a condus un grup, între care se numărau şi cei unsprezece compatrioţi afgani, gonind şi ferindu-se de gloanţe printre copaci, până la zidul dinspre sud, ştiind dintr-o vizită anterioară acolo, când fortul se afla în mâinile talibanilor, de existenţa depozitului de armament.

Douăzeci de arabi aflaţi mai aproape de Mike Spann s-au aruncat asupra lui şi l-au lovit cu pumnii şi cu picioarele până l-au omorât. Dave Tyson şi-a golit încărcătorul pistolului trăgând în mulţime, a ucis trei arabi, după care a auzit declicul făcut de percutorul lovind în gol şi a avut noroc să scape exact la ţanc pe poarta principală.

În decurs de zece minute, incinta se golise, acolo rămânând doar morţii şi răniţii, care s-au zbătut văitându-se până au murit. Uzbecii se găseau acum dincolo de zid, poarta se închisese, iar prizonierii rămăseseră în interior. Începuse asediul, care a ţinut şase zile şi nici una din părţi nu avea interes să ia prizonieri. Fiecare din ele era convinsă că cealaltă încălcase condiţiile capitulării, dar deja acest lucru nu mai prezenta nici o importanţă.

Izmat Khan şi oamenii care l-au urmat au sfărâmat curând uşa de la depozitul de armament şi au distribuit comorile găsite înăuntru. Aveau acolo arme pentru o mică armată, precum şi muniţie şi efecte pentru cinci sute de oameni. S-au echipat cu puşti, grenade, lansatoare, grenade reactive şi aruncătoare de mine. Luând cu ei tot ce au putut, oamenii s-au răspândit prin tuneluri şi pasaje până când au pus stăpânire pe fortăreaţă. Imediat ce vreun uzbec de afară scotea capul pe după parapet, era luat la ţintă de un arab de pe cealaltă latură a incintei.

Oamenii lui Dostum nu au avut altă soluţie decât să ceară întăriri de urgenţă. Acestea un venit. Câteva sute de uzbeci trimişi de generalul Dostum au pornit în grabă către Qala-i-Jangi. De asemenea, spre fort au pornit şi patru Berete Verzi de la Fort Campbell, Kentucky, un om de la Forţele Aeriene ale SUA pentru asistenţă şi coordonarea acţiunilor aeriene şi şase oameni de la Divizia a 10-a Vânători de Munte. Practic, sarcina acestora era de a observa, de a raporta şi de a direcţiona loviturile din aer pentru a înfrânge rezistenţa deţinuţilor.

Pe la jumătatea dimineţii, de la baza Bagram situată la nord de Kabul, capitala recent capturată, au sosit două vehicule Land Rover aducând şase luptători din Forţele Speciale de la Special

Boat Squadron (SBS) şi un interpret, locotenent-colonelul Mike Martin de la SAS.

Marţi s-a formulat planul de contraatac al uzbecilor. Protejaţi de tancul simplu pe care îl deţineau, au reintrat în fort şi au început să lovească poziţiile rebelilor. Izmat Khan fusese recunoscut drept comandant şi i se încredinţase o aripă a zonei de sud. Când tancul deschidea focul, le ordona oamenilor săi să coboare în subsol. După încetarea bombardamentului, oamenii ieşeau din nou la suprafaţă.

Ştia că era doar o chestiune de timp. Nu exista nici o cale de ieşire de acolo şi nici nu putea spera la îndurare. De altfel, nici nu avea nevoie de aşa ceva. În cele din urmă, ajuns la vârsta de douăzeci şi nouă de ani, îşi găsise locul unde avea să moară, unul la fel de bun ca oricare altul.

Tot marţi au sosit şi avioanele americane de atac. Cele patru Berete Verzi şi cel de la forţele aeriene stăteau dincolo de parapet, pe coama rampei externe, unde stabileau ţintele pentru bombardierele de luptă. În acea zi au fost date treizeci de lovituri, iar douăzeci şi opt dintre ele au lovit zidăria interioară unde se ascundeau rebelii, ucigând aproape o sută dintre ei, în principal prin prăbuşirea de moloz. Două bombe şi-au greşit ţinta.

Mike Martin era mai jos de zidul unde stăteau cei de la Beretele Verzi, cam la o sută de metri depărtare de ei, când prima bombă a greşit ţinta. Ea a căzut chiar în mijlocul cercului format de cei cinci americani. Dacă ar fi fost o bombă antipersonal cu explozie la contact, ar fi fost făcuţi fărâme. Faptul că au supravieţuit cu toţii, numai cu timpanele perforate şi cu unele fracturi, poate fi socotit un miracol.

Bomba respectivă era de tip JDAM, distrugătoare de buncăre, proiectată să pătrundă adânc în zidărie, după care exploda. Aterizând cu botul în pietriş, a pătruns doisprezece metri în sol şi abia după aceea a explodat. Americanii s-au trezit pe un teren cuprins de cutremur, fiind azvârliţi de colo-colo, dar au supravieţuit.

A doua lovitură greşită a fost şi mai nefericită. A izbit tancul uzbec şi postul de comandă din spatele acestuia.

Miercuri sosiseră deja jurnalişti, care viermuiau peste tot în jurul fortului. Probabil că aceştia nu şi-au dat seama, dar prezenţa lor a fost singurul factor care i-a împiedicat pe uzbeci să îi ucidă pe rebeli până la ultimul.

În decurs de şase zile, douăzeci de rebeli au încercat să evadeze la adăpostul nopţii, căutându-şi scăparea în zonele rurale. Au fost prinşi până la ultimul de ţărani – khazari care nu uitaseră măcelul declanşat de talibani împotriva naţiei lor cu trei ani înainte – şi linşaţi.

Mike Martin stătea pe coama zidului şi se uita prin parapet spre spaţiul liber din incinta fortului. Cadavrele celor ucişi în prima zi rămăseseră pe loc şi duhoarea era îngrozitoare. Purtând fesuri negre din lână, americanii aveau feţele descoperite şi fuseseră deja fotografiaţi şi filmaţi de cameramani şi de operatori de film TV. Cei şapte britanici au preferat să rămână anonimi. Toţi purtau acoperământul de cap numit shemagh, care ferea de muşte, de nisip, de praf şi de privitori. Începând din ziua de miercuri, acel echipament le-a servit şi drept filtru de aer împotriva mirosului pestilenţial.

Puţin înainte de apusul soarelui, supravieţuitorul de la CIA, Dave Tyson, care revenise după o zi petrecută în Mazar-i-Sharif, s-a simţit suficient de îndrăzneţ cât să pătrundă în incintă împreună cu o echipă de televiziune care dorea cu disperare să facă un film demn de a fi premiat. Martin i-a urmărit strecurându-se de-a lungul zidului din celălalt capăt. Alături de el stătea întins un puşcaş marin, J. Sub privirile lor, un grup de intervenţie al rebelilor a apărut printr-o uşă mascată în zid, prinzându-i pe cei patru occidentali şi târându-i înăuntru.

— Ar trebui să-i scoată cineva de acolo, a remarcat puşcaşul marin J., pe un ton destul de detaşat.

Apoi a privit în jur. S-a trezit ţintuit de trei perechi de ochi.

A rostit apoi cu toată sinceritatea, din rărunchi, „La dracu’”, a coborât panta zidului şi a traversat în goană spaţiul liber al incintei. A fost urmat de trei oameni de la SBS. Ceilalţi doi şi Martin le-au asigurat acoperirea necesară. Rebelii fuseseră deja masaţi şi încercuiţi în adăpostul din porţiunea de sud a zidului. Cutezanţa nemaipomenită a acţiunii celor patru puşcaşi marini i-a luat pe rebeli prin surprindere. Până au ajuns la uşa din zidul din celălalt capăt nu a avut loc nici un schimb de focuri.

J. A pătruns primul. Salvarea de ostatici este exersată intens de oamenii de la SAS şi de la SBS, astfel că o asemenea acţiune devine o a doua natură pentru ei. La Hereford, SAS are o „casă a morţii” ce slujeşte numai instruirii în această privinţă; SBS deţine ceva asemănător la sediul său din Poole.

Cei patru militari SBS au trecut pragul uşii fără să stea prea

mult pe gânduri, i-au identificat pe cei trei rebeli după îmbrăcăminte şi barbă şi au tras. Procedura se numeşte „dublă atingere”; adică două gloanţe trase direct în faţă. Cei trei arabi nici nu au apucat să tragă vreun glonţ; ei oricum aveau capetele îndreptate în alte direcţii. Dave Tyson şi echipa TV britanică au convenit atunci să nu menţioneze vreodată incidentul şi s-au ţinut de cuvânt.

Miercuri seara, Izmat Khan şi-a dat seama că el şi oamenii săi nu mai puteau rămâne la suprafaţă. Asediatorii aduseseră piese de artilerie şi se apucaseră să facă ţăndări faţa sudică a zidului. Subsolurile rămăseseră ultima soluţie de salvare. Numărul rebelilor supravieţuitori se redusese la mai puţin de trei sute.

Unii dintre aceştia au hotărât să nu coboare în subsoluri, ci să moară sub cerul liber. Au iniţiat un contraatac sinucigaş înaintând aproape o sută de metri şi ucigând câţiva uzbeci nepregătiţi sau care au reacţionat cu întârziere. Apoi mitraliera de pe tancul de rezervă al uzbecilor a deschis focul şi i-a tăiat pe arabi în două. Majoritatea erau yemeniţi, având printre ei câţiva ceceni.

Joi, la recomandarea americanilor, uzbecii au luat motorina din butoaiele aduse pentru alimentarea tancului şi au turnat-o pe conducte până în subsol. Apoi i-au dat foc.

Izmat Khan nu se afla în secţiunea unde s-a dat foc motorinei, mirosul cadavrelor carbonizate ajungând să-l acopere pe cel de motorină, dar a auzit o bufnitură şi a simţit căldura. Au murit mulţi oameni, iar supravieţuitorii au ieşit clătinându-se pe picioare din fum şi s-au îndreptat spre el. Cu toţii se înecau, vomitau. În ultima încăpere din subsol, având în jurul său aproape o sută cincizeci de oameni, Izmat Khan a închis uşa, pentru a nu permite fumului să pătrundă înăuntru. Dincolo de uşă, loviturile celor care ar fi vrut să intre s-au auzit tot mai slab, apoi au încetat cu totul. Deasupra lor, proiectilele explodau în camerele pustii.

Acea ultimă încăpere ducea către un pasaj, iar dinspre capătul său îndepărtat oamenii au simţit o adiere de aer curat. Au încercat să găsească o cale de ieşire, dar descoperiseră doar o ţeavă de canalizare ce venea de la suprafaţă. În acea noapte, noul comandant uzbec, din Muhammad, a avut ideea de a îndrepta apa dintr-un canal de irigaţii pe ţeava aceea. După ploile din noiembrie, canalul era plin cu apă rece ca gheaţa.

La miezul nopţii, cei rămaşi în viaţă stăteau în apă până la

brâu. Slăbiţi de foame şi de eforturi, au început să se lase în genunchi sau să cadă, înecându-se.

La suprafaţă, comanda fusese preluată de oameni de la Naţiunile Unite, înconjuraţi de jurnalişti, iar instrucţiunile acestora erau să se ia prizonieri. Prin molozul clădirilor prăbuşite deasupra lor, ultimii rebeli au auzit transmis prin portavoce ordinul prin care li se cerea să iasă neînarmaţi şi cu mâinile sus. După douăzeci de ore, abia ţinându-se pe picioare, primii dintre ei au început să urce treptele către lumină. I-au urmat şi alţii. Înfrânt în cele din urmă, Izmat Khan şi cei şase afgani supravieţuitori au urcat după ceilalţi.

Ajunşi la suprafaţă, împiedicându-se de blocurile sfărâmate de piatră care alcătuiseră cândva faţada sudică a fortului, ultimii optzeci şi şase de rebeli s-au trezit dinaintea unei păduri de puşti şi lansatoare de rachete îndreptate spre ei. În acea sâmbătă, în lumina zorilor, acei oameni arătau ca nişte sperietori dintr-un film de groază. Murdari, puturoşi, negri la faţă de la funinginea de cordită, zdrenţăroşi, cu bărbile încâlcite şi suferind de hipotermie, toţi se clătinau pe picioare, iar unii au şi căzut. Printre aceştia s-a numărat şi Izmat Khan.

Când cobora de pe un morman de pietre, a alunecat, a încercat să-şi recapete echilibrul şi s-a apucat de o bucată de zid. Un fragment s-a desprins şi Izmat Khan a rămas cu el în mână. Interpretând incidentul drept încercare de atac, un uzbec tânăr şi agitat a tras cu lansatorul de grenade.

Proiectilul a trecut pe lângă urechea afganului şi a nimerit un bolovan din spatele lui. Piatra s-a spintecat în bucăţi, iar una de mărimea unei mingi de baseball l-a lovit pe Izmat Khan cu o forţă devastatoare drept în ceafă.

Nu purta turban. Acesta fusese folosit pentru a fi legat la mâini în urmă cu şase zile şi nu reuşise să-l mai găsească. Piatra i-ar fi făcut ţeasta zob dacă l-ar fi izbit direct. Însă ea l-a atins tangenţial, ştergându-i scalpul şi făcându-l să se prăbuşească, aproape de comă. A căzut printre bucăţile de moloz, cu sângele şiroind din rană. Restul rebelilor au fost conduşi către camioanele ce aşteptau în afara fortului.

O oră mai târziu, cei şapte britanici se deplasau prin incintă şi îşi luau notiţe. Mike Martin, ca ofiţer superior, deşi din punct de vedere tehnic era doar interpretul unităţii de intervenţie, avea de întocmit un raport lung. Număra cadavrele, deşi ştia că mai erau zeci, poate chiar două sute, în subteranele fortului. Un anumit

rebel căzut i-a reţinut atenţia; încă pierdea sânge. Iar cadavrele nu mai sângerează.

A întors presupusul cadavru. Îmbrăcămintea omului nu era tocmai în regulă. Avea în faţa ochilor costumaţie tipic pashtun. Se ştia că printre rebeli nu se aflau oameni de acea etnie. Şi-a scos acoperământul de cap şi a şters faţa murdară a omului. Trăsăturile i s-au părut oarecum cunoscute.

Când a scos cuţitul din dotare, un uzbec l-a privit cu un rânjet pe faţă. Dacă străinul voia să-şi facă un chef, de ce l-ar fi împiedicat? Martin a tăiat însă cracul drept al pantalonului în dreptul coapsei.

Cicatricea făcută de fragmentul de obuz sovietic în urmă cu mai bine de treisprezece ani era acolo, punctată de şase urme de copci. A fost a doua oară în viaţa lui că l-a ridicat pe Izmat Khan pe umăr şi l-a dus cu sine. Ajuns la poarta mare, a găsit un Land Rover alb, purtând însemnele Naţiunilor Unite.

— Acest om încă trăieşte, dar e rănit, a zis el. Are o rană gravă la cap.

După ce şi-a făcut datoria, s-a îmbarcat în Land Roverul SBS pentru călătoria de întoarcere la Bagram.

Trei zile mai târziu, echipa americană de urmărire l-a descoperit pe afgan în spitalul din Mazar şi au cerut externarea lui pentru interogatorii. L-au transportat cu camionul până la Bagram, însă l-au ţinut în partea lor de bază aeriană, iar acolo el şi-a revenit cu greu, pe podeaua unei celule improvizate, înfrigurat şi încătuşat, dar viu, la două zile după aceea.

La 14 ianuarie 2002, în Guantanamo Bay, din Cuba, au sosit de la Kandahar primii deţinuţi. Erau legaţi la ochi, cu cătuşe la mâini, înfometaţi, însetaţi şi murdari. Printre ei se găsea şi Izmat Khan.

Colonelul Mike Martin a revenit la Londra în primăvara anului 2002, după care şi-a petrecut trei ani ca adjunct al şefului de stat-major la sediul Directoratului Forţelor Speciale, cazarmele Duke of York, din Chelsea. S-a pensionat în decembrie 2005, după o petrecere la care un grup de prieteni, printre care se numărau şi Jonathan Shaw, Marc Carleton-Smith, Jim Davidson şi Mike Jackson au încercat, dar nu au reuşit să-l facă să bea până va cădea sub masă. În ianuarie 2006 şi-a cumpărat un hambar pe valea râului Meon, în Hampshire şi spre sfârşitul verii s-a apucat să îl transforme într-o casă de ţară.

Evidenţele Naţiunilor Unite au arătat ulterior că la Qala-i-Jangi au murit 514 de fanatici al-Qaeda şi optzeci şi şase au supravieţuit, cu toţii răniţi. Toţi au ajuns la Guantanamo. În acel incident au murit şaizeci de gărzi uzbece. Generalul Rashid Dostum a devenit ministru al apărării în cadrul noului guvern afgan.

PARTEA A TREIA
PÂRGHIA

8

Prima grijă în organizarea Operaţiunii Pârghia era de a se asigura legendarea, pentru ca până şi oamenii care cooperau îndeaproape la realizarea ei să nu ştie nimic despre Mike Martin, ba nici măcar despre ideea de a infiltra pe cineva în interiorul al-Qaeda.

„Legenda” aleasă spunea că era vorba despre o acţiune concertată anglo-americană împotriva ameninţării crescânde legate de opiumul ce provenea de pe câmpiile cultivate cu mac în Afganistan şi alimenta rafinăriile de bucătărie din Orientul Mijlociu. De acolo provenea heroina care era strecurată spre Occident pentru a distruge viaţa tinerilor şi pentru a produce fondurile necesare desfăşurării de activităţi teroriste.

„Scenariul” continua în sensul că eforturile occidentale făcute prin intermediul băncilor din întreaga lume, care tăiaseră canalele de alimentare cu fonduri a terorismului, îi siliseră pe fanatici să apeleze la droguri – metodă sigură de procurare de lichidităţi.

Şi, în cele din urmă, cu toate că Occidentul avea la dispoziţie instituţii puternice – precum DEA în SUA şi Vama Britanică – angajate în lupta împotriva narcoticelor, Pârghia fusese acceptată de ambele guverne ca fiind o operaţiune specifică, având un scop precis, în cadrul căreia se puteau folosi forţe secrete, fără a se face apel la procedurile diplomatice, pentru atacarea şi distrugerea fabricilor producătoare de stupefiante găsite în orice ţară care se prefăcea a nu observa activităţile legate de droguri.

Personalului care avea să participe la acţiune urma să i se spună că modul de funcţionare presupunea folosirea celor mai noi tehnici cunoscute, atât pentru interceptare, cât şi pentru urmărire, cu scopul de a identifica infractori de rang înalt, rute alese, depozite, rafinării, vase şi avioane utilizate. Întâmplător,

nici una dintre persoanele implicate în operaţiune nu a pus la îndoială veridicitatea întregii poveşti.

Aceasta era acoperirea, iar ea urma să fie păstrată până în momentul în care ea avea să nu mai fie necesară, indiferent când s-ar fi întâmplat acest lucru. Însă după discuţia de la Fort Meade, serviciile de informaţii occidentale nu doreau să se bazeze exclusiv pe Pârghia pentru rezolvarea problemei. S-a luat decizia de a fi făcute eforturi deosebite, dar în cel mai strict secret, pentru a se descoperi la ce anume se putea referi al-Isra.

Însă agenţiile de informaţii ajunseseră într-un impas. Împreună, ele deţineau zeci de informatori în interiorul lumii islamice fundamentaliste, unii colaborând de bunăvoie, alţii, de nevoie.

Întrebarea era: cât de departe se putea merge fără ca adevăraţii conducători să-şi dea seama ce se ştia despre al-Isra? Existau avantaje evidente dacă oamenii din al-Qaeda ar fi fost făcuţi să creadă că de pe laptopul acelui bancher mort la Peshawar nu se putuse recupera nimic.

Acest lucru s-a confirmat atunci când, după primele menţiuni ale expresiei în cadrul unor discuţii generale cu persoane cunoscătoare în ale Coranului, despre care se ştia că erau simpatizante ale extremismului, s-au obţinut doar reacţii politicoase, fără relevanţă.

Indiferent cine erau persoanele care cunoşteau adevărata semnificaţie a expresiei, se vedea clar că al-Qaeda păstrase foarte redus numărul lor şi s-a ajuns curând la concluzia că cercul acestora nu cuprindea informatori care trăiau în Occident. Drept urmare, s-a luat hotărârea de a se păstra un secret la fel de strict. Contramăsura Occidentului avea să fie Operaţiunea Pârghia şi nimic mai mult.

Cea de-a doua sarcină pentru realizarea proiectului însemna găsirea şi înfiinţarea unui sediu nou şi îndepărtat. Marek Gumienny şi Steve Hill au stabilit ca acesta să se afle deopotrivă de departe de Londra şi de Washington. Apoi au convenit să plaseze Pârghia undeva în Insulele Britanice.

După ce s-au analizat necesităţile din punct de vedere al dimensiunilor, cazării, spaţiului şi accesului, s-a ajuns la un consens ferm, alegându-se o bază aeriană care fusese scoasă din uz. Astfel de locuri sunt de obicei situate departe de oraşe, au popote, cantine, bucătării şi locuri de cazare din belşug. La aceasta se adaugă hangare pentru depozitarea diverselor lucruri

şi o pistă pentru sosirea şi plecarea discretă a vizitatorilor a căror identitate trebuie să rămână secretă. În cazul în care scoaterea din uz nu se făcuse cu prea multă vreme în urmă, readucerea clădirilor în stare de funcţionare se putea realiza cu repeziciune de către divizia de întreţinere a dotărilor din cadrul unuia dintre serviciile armate – în acest caz, Royal Air Force.

Când s-a ajuns la stabilirea locului precis, alegerea a căzut asupra unei foste baze americane dintre cele câteva înfiinţate pe solul britanic de americani în perioada Războiului Rece. A fost alcătuită şi examinată o listă de cincisprezece nume, între care Chicksands, Alconbury, Lakenheath, Fairford, Molesworth, Bentwaters, Upper Heyford şi Greenham Common. Toate au fost respinse.

Unele dintre acestea erau încă în funcţiune, dar personalul de serviciu obişnuia să flecărească. Altele ajunseseră în mâinile unor investitori imobiliari; altele nu mai aveau piste, care fuseseră arate, terenul fiind redat agriculturii. Două sunt folosite în continuare ca locuri de instruire pentru serviciile secrete. Pârghia avea nevoie de un loc neatins, doar pentru sine. Phillips şi McDonald au ales baza RAF Edzell şi au reuşit să obţină aprobarea superiorilor.

Cu toate că baza Edzell a rămas în proprietatea RAF, vreme de ani şi ani ea a fost închiriată Marinei SUA, în ciuda faptului că se găseşte la kilometri buni de mare. Este situată în comitatul scoţian Angus, la nord de Brechin şi la nord-vest de Montrose, pe pragul sudic al zonei numite Highlands.

Se află departe de autostrada A90 ce duce de la Forfar la Stonehaven. Satul în sine este unul dintre cele câteva răspândite pe o întinsă zonă de păduri şi landă cu vegetaţie măruntă, pe unde curge râul North Esk.

Cei doi ofiţeri care au mers în vizită până acolo au constatat că baza corespundea tuturor scopurilor pe care le aveau ei în vedere. Era cât se poate de departe de ochii oricărui curios; avea două piste de bună calitate şi un turn de control, plus toate clădirile trebuincioase pentru personalul care avea să locuiască în bază. Nu mai era nevoie decât de adăugarea domurilor albe, de forma unor mingi de golf, în care să disimuleze antenele de ascultare ce puteau depista şi cântecul unui greier de pe partea cealaltă a lumii şi să transforme fosta cameră de operaţiuni a Marinei Statelor Unite în noul centru de comunicaţii.

În acel complex aveau să existe şi legături directe cu sediile

din Cheltenham şi NSA Maryland; linii directe şi securizate cu Vauxhall Cross şi cu Langley, care să permită accesul instantaneu la Marek Gumienny şi Steve Hill; şi un flux informaţional permanent, venind de la alte opt servicii de strângere de informaţii ale ambelor naţiuni, prioritate având recolta obţinută de sateliţii spaţiali americani, folosiţi de Oficiul Naţional de Recunoaştere Aeriană din Washington.

După ce s-au obţinut aprobările de rigoare, oamenii din domeniul construcţiilor de la Royal Air Force au primit sarcina „fulger” de a pune pe picioare baza Edzell. Sătenii din Edzell au băgat de seamă că se întâmpla ceva ieşit din comun, dar, după ce s-au mirat câteva zile, au acceptat ideea că iarăşi era vorba despre ceva secret, ca-n vremurile de altădată. Patronul bodegii locale a scos câteva lăzi suplimentare de bere şi de whisky, în speranţa că afacerile ar putea reveni la nivelul atins înainte de scoaterea din uz a bazei. În rest, nimeni nu a scos o vorbă.

În timp ce zugravii îşi plimbau pensulele pe pereţii din camerele destinate ofiţerilor de la baza aeriană din Scoţia, cei de la biroul de brokeraj Siebart and Abercrombie, situat în Crutched Friars, o stradă modestă din City-ul londonez, au primit o vizită.

Conform programării făcute în urma unui schimb de e-mailuri între Londra şi Jakarta, domnul Ahmed Lampong, tocmai sosit, a fost condus în biroul domnului Siebart, fiul fondatorului. Brokerul maritim din Londra nu avea de unde să ştie, dar Lampong este una dintre limbile secundare ce se vorbesc pe insula Sumatra, locul de proveniență al vizitatorului indonezian. Numele era de împrumut, deşi paşaportul, autentic la prima vedere, îi confirma întru totul identitatea.

Engleza vorbită de el era de asemenea fără cusur şi, ca răspuns la complimentele adresate de Alex Siebart, a recunoscut că îşi perfecţionase cunoştinţele de limbă engleză cât timp studiase pentru masteratul obţinut la London School of Economics. Vorbea engleza cursiv şi se dovedea politicos şi fermecător; dar, mai aproape de subiect, venea cu propuneri de afaceri profitabile. Nimic din comportamentul lui nu sugera că era un membru fanatic al organizaţiei teroriste islamice Jemaat Islamiya, care îşi asumase responsabilitatea pentru o serie de atentate cu bombă în Bali.

Documentele care îl recomandau ca partener principal al companiei Sumatra Trading International erau în ordine, la fel ca

şi referinţele primite din partea unor bănci. Atunci când a cerut permisiunea de a prezenta proiectul mai pe larg, domnul Siebart s-a arătat numai ochi şi urechi. Drept introducere, domnul Lampong a aşezat cu multă ceremonie o foaie de hârtie în faţa brokerului maritim londonez.

Pe acea filă figurau multe nume. Ea începea cu Alderney, una dintre insulele din Canalul Mânecii şi continua cu Anguilla, Antigua şi Aruba. Acelea erau doar numele care începeau cu „A”. Mai figurau acolo patruzeci şi trei de nume, încheind cu Uruguay, Vanuatu şi Western Samoa.

— Domnule Siebart, acestea sunt ţări care oferă paradise fiscale, a spus indonezianul şi toate respectă secretul bancar. Fie că ne place, fie că nu, unele firme extrem de dubioase, inclusiv asociaţii criminale, îşi ascund secretele financiare în asemenea locuri. Iar acestea – şi vizitatorul a scos o a doua filă – sunt la fel de dubioase în felul lor. Aici avem pavilioane de convenienţă ale unor nave de transport maritim.

Antigua trona în capul listei, urmată de Barbuda, Bahamas, Barbados, Belize, Bermuda, Bolivia şi Burma, fără a se opri acolo. Lista cuprindea douăzeci şi şapte de nume, încheindu-se cu St Vincent, Sri Lanka, Tonga şi Vanuatu.

Mai existau locuri diavoleşti din Africa, precum Guineea Ecuatorială, punctuleţe minuscule pe hartă ca Sao Tome şi Principe, Insulele Comore, dar şi atolul de corali Vanuatu. Printre cele mai încântătoare se numărau Luxemburg, Mongolia şi Cambodgia, care nici măcar nu au ieşire la mare.

Domnul Siebart rămăsese perplex, cu toate că nimic din ceea ce văzuse nu constituia ceva nou pentru el.

— Dacă punem toate acestea laolaltă, ce concluzie tragem? a întrebat domnul Lampong, arborând un aer triumfător. Fraude, stimate domn, înşelătorie pe scară mare, dar care capătă mereu proporţii. Şi, vai, asemenea lucruri sunt tot mai frecvente în acea parte a lumii unde eu şi partenerii noştri ne desfăşurăm activitatea. Tocmai de aceea, am decis ca pe viitor să tratăm doar cu instituţiile renumite pentru integritatea lor. Cu City din Londra.

— Foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule, a murmurat domnul Siebart. Doriţi cafea?

— Furturile de mărfuri, domnule Siebart. Permanente şi în creştere. Mulţumesc, nu, tocmai am luat micul dejun. Transportorilor le sunt încredinţate încărcături de valoare, după

care dispar. Nici urmă de vas, nici urmă de navlositori, de brokeri, echipaj, încărcătură şi, mai ales, nici urmă de proprietari. Toţi se ascund într-o adevărată pădure de pavilioane şi bănci diferite. Şi mult prea multe dintre ele sunt corupte dincolo de orice închipuire.

— Îngrozitor, l-a aprobat domnul Siebart. Şi eu cu ce vă pot ajuta?

— Eu şi partenerii mei am convenit că nu vrem să mai tolerăm asemenea situaţii. Adevărat, costurile vor fi ceva mai mari. Dar noi vrem să tratăm pe viitor exclusiv cu nave ale flotei comerciale britanice care navighează sub pavilion britanic, ridicând ancora din porturi britanice, având căpitan de origine britanică şi garantate de un broker londonez.

— Excelentă decizie, a zis Siebart, zâmbind încântat. O alegere înţeleaptă şi, desigur, nu trebuie să uităm de asigurarea completă a vasului şi a mărfurilor de către Lloyd’s din Londra. Ce fel de încărcături doriţi să transportaţi?

Găsirea navelor potrivite pentru anumite transporturi şi invers reprezintă activitatea de bază a unui broker maritim, iar Siebart and Abercrombie erau piloni de bază, cu state vechi de servicii în cadrul celui mai vechi parteneriat din City-ul londonez, Baltic Exchange.

— Am făcut toate investigaţiile de rigoare, a spus domnul Lampong, scoţând la iveală alte scrisori de recomandare. Am purtat discuţii cu această companie: importatori de limuzine şi automobile sport britanice de mare valoare din Singapore. În ceea ce ne priveşte, expediem cherestea fină pentru mobilier, precum lemn de trandafir, magnolier şi padauk, din Indonezia în SUA. Acesta provine din Borneo de Nord, dar va fi un transport parţial alcătuit şi din containere ce vor conţine mătăsuri brodate din Surabaya, Java, de asemenea cu destinaţia SUA. Iată, a zis el, aşezând încă o scrisoare pe masă, aici avem detaliile privitoare la amicii noştri din Surabaya. Cu toţii am convenit să folosim transportatori britanici. Evident, va fi vorba despre un voiaj în triunghi pentru orice navă britanică. Puteţi găsi un vas sub pavilion britanic potrivit pentru acest voiaj? Am în vedere o colaborare regulată şi de viitor.

Alex Siebart era convins că va găsi cel puţin zece, douăsprezece nave britanice corespunzătoare pentru a prelua navlul. Trebuia doar să ştie mărimea vasului, preţul şi datele dorite.

În cele din urmă, au căzut de acord ca domnul Siebart să îi pună la dispoziţie domnului Lampong o listă de nave de tonajul dorit pentru dublă încărcătură, precum şi preţul de navlosire. După ce avea să se consulte cu partenerii săi, domnul Lampong a promis că va asigura datele de preluare a mărfurilor la cele două porturi din Orientul Îndepărtat, precum şi la portul de livrare din SUA. S-au despărţi adresându-şi unul altuia cuvinte prin care îşi exprimau încrederea şi buna credinţă.

— Da, a rostit cu un suspin tatăl lui Alex Siebart când, în cursul prânzului luat la Clubul Rules, acesta din urmă i-a povestit despre discuţia avută, e plăcut să tratezi cu gentlemeni civilizaţi, de modă veche.

Dacă exista pe lume loc în care Mike Martin nu trebuia să-şi arate faţa, acesta era cu siguranţă baza aeriană Edzell. Steve Hill a putut face apel la „reţeaua băieţilor de treabă”, adică la diversitatea de contacte care se stabilesc în orice fel de afacere.

— N-o să stau pe acasă mai toată iarna, a spus oaspetele lui la prânzul luat la Clubul Forţelor Speciale. Am de gând să mă bucur puţin de soarele din Caraibi. Aşa că nu văd de ce n-ai putea lua cu împrumut locul ăla.

— O să plătim chirie, bineînţeles, a zis Hill. Asta în funcţie de bugetul modest pe care mi-l pot permite.

— Şi am înţeles că promiţi să nu-l distrugi? a întrebat oaspetele. Bine, atunci. Când pot avea baza înapoi?

— Noi credem că nu ne vei mai găsi acolo după jumătatea lunii februarie. Avem de organizat câteva seminarii de instructaj. Se vor perinda oameni să ţină cursuri, treburi de genul ăsta. Nu e vorba de ceva… distructiv.

Martin a călătorit cu avionul de la Londra la Aberdeen şi a fost întâmpinat de un fost sergent SAS, pe care îl cunoştea bine. Era un scoţian călit, care, după pensionare, revenise în zona aceea aspră, pe care o cunoştea bine.

— Cum îţi mai merge, şefu’? l-a întrebat el, apelând la vechiul jargon folosit de oamenii din SAS atunci când se adresau unui ofiţer.

A pus bagajul lui Martin în portbagajul maşinii şi a ieşit elegant din parcarea aeroportului. Ajuns la periferia oraşului Aberdeen, a pornit spre nord şi a intrat pe autostrada A96, în direcţia Inverness. Munţii din regiunea scoţiană Highlands i-au înconjurat imediat ce au parcurs câţiva kilometri. După unsprezece

kilometri, a ieşit de pe drumul principal.

Pe indicatorul rutier scria simplu: „Kemnay”. Au trecut prin satul Monymusk şi au pătruns pe drumul Aberdeen-Alford. După alţi cinci kilometri, maşina Land Rover a făcut dreapta, a traversat Whitehouse şi s-a îndreptat spre Keig. Pe lângă drum trecea un râu; Martin s-a întrebat dacă în el găseai somoni, ori păstrăvi, ori nici una, nici alta.

Cu puţin înainte de Keig, drumul de ţară a traversat râul şi a urcat o alee privată, lungă şi întortocheată. După două cotituri, în faţă le-a apărut silueta masivă din piatră a unui vechi castel, aşezat pe o mică proeminenţă a terenului, oferind o privelişte încântătoare peste dealurile şi văile înguste, neîmblânzite.

Pe poarta principală au apărut doi bărbaţi, care au înaintat, prezentându-se.

— Gordon Phillips. Michael McDonald. Bun venit la castelul Forbes, reşedinţa familiei lordului Forbes. Aţi avut o călătorie plăcută, domnule colonel?

— Mike, e de ajuns şi văd că mă aşteptaţi. Cum asta? N-am băgat de seama ca Angus să fi dat vreun telefon.

— Hm, de fapt, am avut un om la bordul avionului. Ca să fim siguri, a explicat Phillips.

Mike Martin s-a mulţumit să-şi dreagă glasul. Nu îşi depistase „codiţa”. Se vedea treaba că instinctele i se tociseră.

— Nu te frământa, Mike, i-a zis McDonald, omul CIA. Bine că ai sosit. Din acest moment, o mulţime de instructori o să-ţi reţină atenţia vreme de optsprezece săptămâni. Ce-ar fi să te dezmorţeşti niţel, iar după masa de prânz vom începe cu prima şedinţă.

În perioada Războiului Rece, CIA a avut o serie de „case conspirative” pe întregul teritoriu al SUA. Unele erau apartamente aflate în oraşe, unde se desfăşurau discuţii secrete cu persoane a căror prezenţă în sediile instituţiilor nu ar fi fost de dorit. Altele erau locuri retrase, plasate în mediul rural, precum ferme renovate, unde agenţii care se întorceau din misiuni stresante îşi puteau petrece o vacanţă lipsită de griji, timp în care prezentau totodată rapoartele detaliate privind activitatea desfăşurată în străinătate.

Şi mai erau unele alese pentru anonimatul lor, unde un trădător sovietic putea fi ţinut în cea mai blândă detenţie cât se făceau verificări privind sinceritatea declaraţiilor lui şi unde

răzbunătorul KGB, dirijat de la Ambasada sau de la Consulatul URSS, nu avea cum să ajungă.

Veteranii CIA se înfioară şi acum amintindu-şi de colonelul Iurcenko, omul care a trădat la Roma şi, în mod uimitor, i s-a îngăduit să ia cina în Georgetown, împreună cu ofiţerul care urma să-l descoasă. Omul s-a dus la toaletă şi nu a mai revenit. De fapt, acolo fusese contactat de oamenii KGB, care i-au adus aminte de familia rămasă la Moscova. Căindu-se, omul s-a dovedit îndeajuns de naiv să creadă în promisiunile de amnistiere şi s-a întors în braţele sovieticilor. După aceea, nu s-a mai auzit niciodată de el.

În Langley, Marek Gumienny a pus o singură întrebare celor de la micul birou care se ocupă de administrarea şi întreţinerea caselor conspirative:

— Care este casa noastră conspirativă cea mai îndepărtată, nebăgată în seamă, unde se poate pătrunde cu foarte mare greutate?

Colegului care se ocupa de proprietăţi nu i-a fost deloc greu să răspundă:

— Noi îi spunem Cabana. Este departe de orice aşezare omenească, undeva sus în Pasayten Wilderness, din apropierea Munţilor Cascadelor.

Gumienny a cerut să i se prezinte toate amănuntele şi fotografiile disponibile. După jumătate de oră de la primirea dosarului, a ales şi a dat ordine în consecinţă.

La est de Seattle, în zona sălbatică a statului Washington, există un lanţ muntos cu versanţi abrupţi, împăduriţi şi, iarna, acoperiţi complet de zăpadă, care sunt cunoscuţi sub numele de Munţii Cascadelor. Între limitele teritoriale ale Munţilor Cascadelor există trei zone: Parcul Naţional, pădurea unde sunt efectuate exploatări forestiere şi Pasayten Wilderness. Primele două beneficiază de drumuri de acces şi tot acolo se află câteva aşezări.

În fiecare an, în sezonul potrivit, în acest parc naţional sosesc sute de mii de vizitatori, astfel că el este străbătut de nenumărate drumuri şi poteci; primele, accesibile vehiculelor de teren, cele din urmă, pentru drumeţi sau călăreţi. Iar paznicii cunosc zona ca pe propriile buzunare.

Pădurea pentru exploatarea lemnului se află departe de zona în care accesul publicului este permis, iar acest lucru din motive bine întemeiate, însă şi ea se bucură de o reţea de drumuri pe

care vehiculele de transport duc de obicei trunchiurile doborâte până la punctele de livrare pentru joagăre. În miezul iernii, toate aceste drumuri sunt închise, deoarece zăpada abundentă face aproape imposibilă orice deplasare.

Însă la est de toate acestea, mergând până spre graniţa cu Canada, există zona cunoscută sub numele de Wilderness[5]. Acolo nu există drumuri, ci numai una sau două poteci şi doar la capătul sudic al terenului, în apropiere de trecătoarea Hart, pot fi găsite câteva cabane modeste.

În cursul iernii şi-al verii, Wilderness este plină de viaţă şi de vânat; cei câţiva proprietari de cabane stau în zonă până în miezul verii, după care întrerup toate sistemele de întreţinere, încuie şi se retrag în locuinţele lor luxoase de la oraş. Pesemne că nici un alt loc din Statele Unite nu este la fel de înspăimântător sau de inaccesibil în cursul iernii; excepţia ar putea fi nordul Vermontului, cunoscut şi sub numele de Regatul, unde se întâmplă ca oamenii să dispară, pur şi simplu, fiind găsiţi ţepeni ca nişte lemne în timpul dezgheţului de primăvară.

Cu ani în urmă, una dintre cabanele de vânătoare din locurile greu accesibile a fost de vânzare, iar cei de la CIA au cumpărat-o. Achiziţia s-a făcut în baza unei inspiraţii de moment, ulterior regretată, dar folosită de unii şefi pentru petrecerea concediilor de vară. În octombrie, când Marek Gumienny a lansat întrebarea, cabana respectivă avea uşile şi ferestrele blocate. În ciuda iernii care bătea la uşă şi a costurilor de întreţinere, a cerut ca ea să fie redeschisă şi astfel a început transformarea ei.

— Dacă voiaţi doar atât, a zis şeful Serviciului de administrare a proprietăţilor, de ce nu aţi apelat la Centrul de Detenţie Nord-Vest din Seattle?

În ciuda faptului că discuta cu un coleg, Gumienny n-a avut de ales, astfel că a spus o minciună.

— Nu este vorba doar de a păstra o proprietate de valoare extraordinară departe de ochii curioşilor şi nici de împiedicarea locatarului de a evada. Trebuie să am în vedere siguranţa lui. Până şi în închisorile de maximă securitate se înregistrează pierderi.

Şeful peste casele conspirative a priceput aluzia. Sau, cel puţin, aşa a socotit el. Cu totul şi cu totul invizibilă, un loc din care evadarea ar fi fost imposibilă. Un loc perfect izolat vreme de cel puţin şase luni. Nu era tocmai specialitatea lui. A alcătuit o

[5] Sălbăticia.

echipă formată din oameni care asiguraseră securitatea temutei închisori Pelican Bay Supermax din California.

În primul rând, la Cabană era aproape imposibil de ajuns. Un drum foarte primitiv pornea din orăşelul Mazama şi mergea doar câţiva kilometri spre nord, după care dispărea, ceea ce făcea ca următorii cincisprezece kilometri să rămână inaccesibili. Nu exista altă soluţie decât folosirea unui teleschi, dar în condiţii grele. Profitând de puterea ce îi fusese acordată, Marek Gumienny a dat ordin ca un elicopter de mare putere de la baza aeriană McChord să fie folosit pe post de mijloc de tracţiune.

Echipa de constructori a fost alcătuită din artificieri ai armatei; materialele de construcţie s-au achiziţionat pe plan local, în baza recomandărilor poliţiei statale. Toţi oamenii implicaţi au aflat strict ceea ce trebuiau să ştie, iar potrivit legendei, Cabana urma să fie transformată într-un centru de cercetări de maximă securitate. În realitate însă, ea urma să devină o închisoare pentru un singur om.

La castelul Forbes, tratamentul a început la un nivel accelerat, devenind tot mai intens pe parcurs. Lui Mike Martin i s-a cerut să lepede îmbrăcămintea occidentală şi să adopte roba şi turbanul unui bărbat dintr-un trib pashtun. Barba şi părul urmau să crească atât cât permitea timpul până la momentul acţiunii.

Menajerei i s-a îngăduit să rămână pe loc; pe ea nu o interesa câtuşi de puţin identitatea oaspeţilor acelei moşii, iar Hector, grădinarul, manifesta aceeaşi atitudine. Cel de-al treilea rezident era Angus, fostul sergent SAS care devenise administratorul proprietăţii lordului Forbes. Cu Angus de veghe, orice aventurier ar fi păţit-o dacă ar fi încercat să pătrundă pe proprietate.

În rest, „oaspeţii” veneau şi plecau, cu excepţia a două persoane care locuiau acolo în regim permanent. Una dintre acestea era Najib Qureshi, afgan prin naştere şi fost profesor în Kandahar, devenit cândva refugiat căruia i se oferise azil în Marea Britanie, la acea dată cetăţean naturalizat şi traducător la comandamentul general din Cheltenham. Fusese scutit de alte obligaţii şi detaşat la castelul Forbes. El avea să devină profesorul de limbă şi instructorul în toate formele de comportament ce trebuiau respectate de către un pashtun.

Preda limbajul trupului, gesturi, modul de aşezare la pământ, rezemat pe călcâie, stilul de a mânca, felul de a păşi, postura adoptată pentru rugăciune.

Cealaltă persoană era doamna doctor Tamian Godfrey: în jur de şaizeci şi cinci de ani, cu părul cărunt strâns într-un coc la ceafă; fusese căsătorită ani de zile cu un ofiţer superior din Serviciul de Securitate, MI5, până la decesul acestuia, cu doi an înainte. Încă făcând parte din „sistem”, după cum s-a exprimat Steve Hill, pentru ea, măsurile de securitate şi cunoaşterea propriilor îndatoriri şi nimic mai mult, nu constituiau ciudăţenii, plus că nu avea nici cea mai mică intenţie de a-i vorbi cuiva vreodată despre prezenţa ei în Scoţia.

Pe lângă asta, ea putea înţelege şi fără să i se spună că bărbatul pe care trebuia să-l dăscălească urma să se confrunte cu mari probleme, astfel că era ferm hotărâtă ca el să nu intre în vreo încurcătură din cauza vreunui amănunt care i-ar fi scăpat ei. Domeniul său predilect era Coranul; cunoştinţele ei legate de acest text erau enciclopedice şi vorbea araba impecabil.

— Ai auzit vreodată de Muhammad Asad? l-a întrebat ea pe Martin.

El a recunoscut că nu avea habar.

— Atunci, o să începem cu el. Născut sub numele de Leopold Weiss, evreu de origine germană, s-a convertit la Islam şi a devenit unul dintre cei mai renumiţi cărturari islamişti. Probabil că a scris cel mai bun comentariu privind al-Isra, călătoria din Arabia până la Ierusalim, iar de acolo până în rai. Aceasta este experienţa care a dus la introducerea celor cinci rugăciuni zilnice, care reprezintă stâlpii credinţei. Asta ţi s-ar spune în *madrassah* când eşti mic, iar imamul tău, fiind de cult wahhabi, ar crede din adâncul sufletului că a fost vorba despre o călătorie adevărată, materială, nu doar o viziune dintr-un vis oarecare. Iar tu trebuie să crezi acelaşi lucru. Şi acum, rugăciunea zilnică. Rosteşte după mine…

Najib Qureshi a rămas impresionat. „Femeia asta ştie mai multe despre Coran decât mine”, a gândit el.

Ca să facă puţină mişcare, s-au îmbrăcat călduros şi au ieşit la plimbare pe dealuri, protejaţi de Angus, care purta cu sine, în mod perfect legal, o armă de vânătoare.

Deşi cunoştea limba arabă, Mike Martin şi-a dat seama cât de mult mai avea de învăţat. Najib Qureshi l-a deprins să vorbească limba cu accent pashtun, pentru că, la Camp Delta, discuţiile purtate de Izmat Khan cu alţi deţinuţi fuseseră înregistrate, în speranţa că va divulga unele secrete, astfel că existau probe cu vocea lui. Nu-i scăpase nici un secret, însă pentru domnul

Qureshi accentul se dovedea nepreţuit, pentru că acum îşi putea învăţa elevul să imite acea voce.

Cu toate că în perioada ocupaţiei sovietice Mike Martin stătuse în munţi şase luni printre mujahedini, asta se întâmplase cu optsprezece ani în urmă, astfel că uitase multe lucruri. Qureshi l-a instruit în limba pashto, cu toate că se stabilise încă de la început că Martin nu ar fi putut trece drept pashtun printre oamenii acelei etnii.

S-a insistat cu precădere asupra câtorva aspecte: rugăciunile şi ceea ce i se întâmplase în închisoarea din Guantanamo Bay. CIA pusese cei mai mulţi anchetatori la dispoziţia închisorii Camp Delta; Marek Gumienny descoperise trei sau patru oameni care se ocupaseră de Izmat Khan încă din momentul sosirii lui acolo.

Michael McDonald a revenit pe calea aerului la Langley pentru a petrece câteva zile cu acei oameni, storcându-i de fiecare detaliu pe care aceştia şi-l puteau aminti, la care s-au adăugat notiţele pe care ei şi le luaseră. O asemenea acţiune a fost motivată prin aceea că, în baza faptului că deţinutul nu mai reprezenta un pericol, se analiza posibilitatea eliberării lui, însă cei de la Langley voiau să fie siguri.

Toţi anchetatorii au susţinut cu deplină convingere că luptătorul muntean de origine pashtun şi comandant taliban fusese cel mai îndărătnic om aflat în detenţie acolo. Declarase foarte puţine lucruri, nu se plânsese deloc, cooperase doar în mică măsură, acceptase toate privaţiunile şi pedepsele cu stoicism. Însă ei erau de acord că, atunci când priveau atent în ochii lui negri, îşi dădeau seama că, dacă ar fi putut, acel om le-ar fi smuls capul de pe umeri.

După ce a obţinut toate informaţiile, McDonald a revenit cu avionul Grumman şi a aterizat chiar la baza Edzell. De acolo, o maşină l-a dus spre nord, la castelul Forbes, unde l-a instruit pe Mike Martin.

Tamian Godfrey şi Najib Qureshi s-au concentrat asupra rugăciunilor zilnice. Martin trebuia să le rostească în faţa celorlalţi şi era obligat să facă asta impecabil. După părerea lui Najib, exista o rază de speranţă. Nu era vorba despre un arab nativ, iar Coranul era scris doar în araba clasică. Scăparea unui cuvânt din rugăciune putea fi pusă pe seama pronunţiei greşite. Dar pentru un băiat care petrecuse şapte ani într-o *madrassah,* uitarea unei fraze întregi însemna prea mult. Aşa că, avându-i alături pe Najib, care îşi ridica şi-şi înclina capul, lipindu-şi

fruntea de covoraş, dar şi pe Tamian Godfrey, care stătea pe un scaun (deoarece avea genunchii înţepeniţi), Mike Martin recita la nesfârşit versete din Coran.

Se înregistrau progrese şi la baza aeriană Edzell, unde echipa tehnică alcătuită din specialişti britanici şi americani instala şi lega serviciile de informaţii de pe cele două maluri ale Atlanticului într-un singur nod. Locurile de cazare şi celelalte facilităţi erau definitivate. Pe vremea când acolo erau încartiruiţi militari ai Marinei SUA, în afară de locurile de cazare şi de posturile de lucru, baza avusese o sală de bowling, salon de înfrumuseţare, magazin de delicatese, poştă, teren de baschet, sală de gimnastică şi de cinema. Cum era conştient de bugetul avut la dispoziţie şi de faptul că Steve Hill voia ca totul să demareze cât mai curând, Gordon Phillips a lăsat toate acele anexe aşa cum erau – adică moarte.

Cei de la RAF au adus personal de întreţinere, iar Regimentul RAF a preluat sarcina de a asigura securitatea perimetrului. Nimeni nu se îndoia de faptul că baza devenea un post de interceptare şi ascultare a discuţiilor purtate de traficanţi de droguri.

Din SUA au sosit apoi avioane uriaşe de transport Galaxy şi Starlifter, aducând aparatură de ascultare care putea monitoriza tot ce se vorbea în lume. Nu au fost aduşi traducători din arabă, deoarece respectiva problemă avea să fie rezolvată de la comandamentele generale din Cheltenham şi Fort Meade, ambele instituţii urmând a ţine legătura în permanenţă cu Pârghia, după cum primise numele de cod noul post de ascultare.

Până la Crăciun fuseseră instalate şi conectate la fluxul informaţional cele douăsprezece staţii computerizate de lucru. Acestea urmau să devină sistemul nervos central, iar cei şase operatori se ocupau zi şi noapte de computere.

Centrul Pârghia nu fusese conceput drept o instituţie nouă pentru culegerea de informaţii, ci drept o operaţiune „tematică” (însemnând cu scop unic) pe termen scurt, cu care, în baza autorizării totale oferite de John Negroponte, toate serviciile secrete britanice şi americane erau obligate să coopereze fără nici o ezitare sau întârziere.

În acest sens, computerele Pârghia au fost dotate cu linii sigure de tip ISDN BRENT cu câte două coduri BRENT pentru

fiecare staţie de lucru. Hard diskul fiecăreia dintre staţii putea fi scos atunci când computerul nu era folosit, fiind păstrat într-un seif păzit.

Apoi, computerele Pârghia au fost conectate direct la sistemele de comunicaţii de la Head Office, sau HO, termenul desemnând sediul SIS de la Vauxhall Cross şi Grosvenor, termenul folosit pentru staţia CIA de la Ambasada SUA aflată în Grosvenor Square din Londra.

Pentru a proteja operaţiunea de orice amestec nedorit, adresa Pârghia pentru comunicaţii a fost secretizată printr-un cod de acces STRAP3, cu o listă Bigot, limitată strict la persoanele care aveau dreptul să o cunoască: mai precis, doar câţiva ofiţeri de grad înalt.

După aceea, Pârghia a început să asculte orice cuvânt rostit în Orientul Mijlociu, în limba arabă şi în lumea islamică. Prin aceasta, nu făcea altceva decât să dupliche o activitate desfăşurată şi de alte servicii, însă legenda trebuia păstrată.

După ce Pârghia a devenit activă în totalitate, a început să recepţioneze şi alte informaţii. În afară de sunet, avea nevoie şi de imagini. Spre anonima bază aeriană din Scoţia erau transmise imagini pe care Oficiul Naţional de Recunoaştere Aeriană le recepţiona de la sateliţii KH-11 Keyhole, plasaţi deasupra lumii arabe şi de la aparatele de zbor fără pilot Predator, tot mai intens folosite, ale căror imagini de înaltă definiţie, culese de la şase mii de metri altitudine, se transmiteau la Comanda Centrală a Armatei Americane, denumită şi CENTCOM, cu sediul în Tampa, Florida.

Câţiva dintre cei de la baza Edzell cu minţi mai ascuţite şi-au dat seama că Operaţiunea Pârghia făcea pregătiri speciale şi aştepta, dar nu ştiau sigur despre ce anume era vorba.

Cu puţin timp înainte de Crăciunul anului 2006, domnul Alex Siebart l-a contactat din nou pe domnul Lampong la biroul său din Indonezia pentru a-i propune una dintre cele două nave pentru transportul mărfurilor generale înmatriculate la Liverpool pe care le considera corespunzătoare nevoilor lui. Întâmplător, amândouă aparţineau aceleiaşi mici companii de navigaţie, iar firma Siebart and Abercrombie le mai angajase şi cu alte ocazii pentru diverşi clienţi, care se declaraseră extrem de mulţumiţi. McKendrick Shipping reprezenta o afacere de familie; compania de navigaţie lucra în acel domeniu de un veac. Liam McKendrick

conducea compania ca un adevărat patriarh; tot el era şi căpitanul navei *Countess of Richmond,* iar fiul lui, Sean, comanda cealaltă navă.

Countess of Richmond avea un deplasament de opt mii de tone, naviga sub pavilionul flotei comerciale britanice, nu practica preţuri exagerate şi era disponibilă pentru o plecare cu mărfuri dintr-un port britanic în jurul datei de 1 mai.

Alex Siebart nu a mai spus însă că îi recomandase cu căldură lui Liam McKendrick să accepte contractul dacă acesta îi era cumva oferit, iar bătrânul căpitan se declarase întru totul de acord. Dacă Siebart and Abercrombie îi găseau şi marfă pentru drumul dinspre SUA înapoi spre Marea Britanie, asta însemna că în acea primăvară făcea un voiaj în triunghi foarte plăcut şi profitabil.

Fără ca vreunul dintre cei doi să ştie, domnul Lampong a luat legătura cu un profesor de la Aston University din Birmingham, care s-a deplasat cu automobilul până la Liverpool. Acesta, slujindu-se de un binoclu extrem de puternic, a examinat nava *Countess of Richmond* cu minuţiozitate, după care a făcut peste o sută de fotografii ale ei din diferite unghiuri, cu teleobiectivul. O săptămână mai târziu, domnul Lampong a răspuns printr-un e-mail. Îşi cerea scuze pentru întârziere, explicând că fusese plecat într-o zonă greu accesibilă, unde avea joagărele, dar că nava i se părea potrivită. Prietenii lui din Singapore aveau să pună la dispoziţie amănuntele legate de limuzinele ce urmau a fi transportate din Marea Britanie spre Orientul Îndepărtat.

În realitate, prietenii din Singapore nu erau chinezi, ci malaysieni; şi nu nişte musulmani oarecare, ci islamişti ultrafanatici. Tocmai primiseră o finanţare printr-un cont nou, creat în Bermuda de regretatul domn Tewfik al-Qur, care, înainte de a-i transfera, depusese banii la o mică bancă privată din Viena, ai cărei angajaţi nu suspectaseră deloc acea operaţiune. Malaysienilor nici prin gând nu le dădea să iasă în pierdere în afacerea cu limuzine, ci doreau chiar să îşi recupereze investiţia, prin vânzarea acestora după ce-şi realizau planul.

Marek Gumienny le explicase anchetatorilor CIA că Izmat Khan avea şansa de a fi judecat şi nu minţise. Intenţiona să aranjeze exact acest lucru, ba chiar să obţină o achitare şi eliberarea.

În 2005, Curtea de Apel a SUA hotărâse că drepturile aplicabile prizonierilor de război nu erau valabile în cazul

membrilor organizaţiei al-Qaeda. Curtea Federală susţinuse intenţia preşedintelui Bush privind judecarea proceselor suspecţilor de terorism de către tribunale militare speciale. Pentru prima oară după patru ani, acest lucru le permitea deţinuţilor să aibă dreptul la un avocat al apărării. Gumienny dorea ca apărătorul lui Izmat Khan să susţină că el nu făcuse niciodată parte din al-Qaeda, ci fusese doar un ofiţer al armatei afgane, chiar dacă sub conducere talibană şi că el nu avea nici o legătură cu atentatul de la 11 septembrie sau cu terorismul islamic. Şi intenţiona ca tribunalul să accepte o astfel de versiune.

Asta presupunea ca John Negroponte, în calitate de director al Serviciilor Naţionale de Informaţii, să îi solicite colegului său Donald Rumsfeld, ministrul apărării, să poarte „o mică discuţie” cu judecătorii militari care se vor ocupa de caz.

Rana de la piciorul lui Mike Martin se vindeca frumos. După înţelegerea din livadă, când citise dosarul destul de subţirel al lui Izmat Khan, remarcase că omul nu povestise niciodată cum se alesese cu cicatricea de pe coapsa piciorului drept. Nici Martin nu vedea vreun motiv pentru care ar fi adus vorba de asta. Numai că în momentul când a revenit de la Langley cu notiţele mai amănunţite luate în timpul numeroaselor interogatorii ale lui Izmat Khan, Michael McDonald s-a arătat îngrijorat de faptul că anchetatorii insistaseră ca afganul să le dea o explicaţie privind prezenţa cicatricei, dar fără succes. Dacă existenţa acelei cicatrici îi era întâmplător cunoscută cuiva din interiorul al-Qaeda, iar Mike Martin nu avea un astfel de semn, însemna că acoperirea lui ar fi fost compromisă.

Martin nu a ridicat nici o obiecţie, deoarece îi încolţise o idee în minte. A fost adus pe calea aerului un chirurg de la Londra la Edzell, iar apoi, folosindu-se noul elicopter Bell Jetranger, acesta a ajuns până pe peluza castelului Forbes. Chirurgul, având cabinetul în Harley Street, se bucura de toată încrederea serviciilor secrete, fiind convocat uneori în secret pentru a extrage vreun glonţ, dar fără a scoate ulterior o vorbă despre asta.

Totul s-a realizat cu folosirea unui anestezic găsit pe plan local. Incizia s-a făcut cu uşurinţă, deoarece nu trebuia extras un glonţ, nici vreun fragment de ceva. Problema era ca vindecarea să se producă în câteva săptămâni, dar să pară mai veche de

atât.

Chirurgul, pe nume James Newton, a extirpat o parte din ţesutul provenind de dedesubtul sau din jurul inciziei, pentru a o face mai adâncă, ca şi cum fusese extras ceva care crease o concavitate. A făcut suturi mari, stângace, cu copci nealiniate, trăgând marginile rănii pentru a se uni, astfel încât, la vindecare, să pară încreţite. A făcut operaţia să semene cu ceea ce se poate realiza într-un spital improvizat într-o peşteră şi a avut grijă să folosească şase copci.

— Vă rog să înţelegeţi, a spus el înainte de plecare, cicatricea aceasta ar trebui să pară veche de cincisprezece ani. Orice chirurg şi-ar da probabil seama că nu e atât de veche, dar un nespecialist ar accepta-o fără să stea pe gânduri. Mai ales dacă beneficiază de cel puţin douăsprezece săptămâni pentru a se vindeca.

Acest lucru se întâmpla la începutul lunii noiembrie. În jurul Crăciunului, natura şi organismul foarte bine întreţinut al bărbatului de patruzeci şi patru de ani rezolvaseră problema în chip desăvârşit. Aspectul umflat şi culoarea roşiatică a ţesuturilor dispăruseră.

9

— Tinere Mike, dacă te duci acolo unde cred eu, i-a zis Tamian Godfrey în cursul uneia dintre plimbările lor zilnice, va trebui să stăpâneşti diferitele grade de agresivitate şi de fanatism cu care aproape sigur te vei confrunta. Esenţa acestei atitudini este jihadul, sau războiul sfânt, pe care l-ai făcut să devină a doua natură, însă diferitele facţiuni ating această stare în moduri diferite şi ele se comportă în mod diferit. O facţiune nu seamănă în nici un caz cu alta.

— S-ar părea că totul începe cu wahhabismul, a spus Martin.

— Într-un fel, dar să nu uităm că wahhabismul este religia de stat în Arabia Saudită, iar Osama bin Laden le-a declarat război saudiţilor, acuzându-i de erezie. Există multe grupuri mult mai extremiste decât ar presupune învăţăturile lui Muhammad al-Wahhab. Acest Muhammad a fost un predicator din secolul al XVIII-lea, provenit din Nejd, zona cea mai aspră şi sumbră din interiorul peninsulei saudite. El a lăsat cea mai nemiloasă şi intolerantă dintre numeroasele interpretări ale Coranului. Asta a fost atunci, dar iată ce se întâmplă astăzi. Omul a fost depăşit. Wahhabismul saudit nu a declarat război Occidentului şi nici creştinismului; şi nici nu propune crime în masă fără discriminare, fără a mai vorbi de crime împotriva femeilor şi copiilor. Wahhab a lăsat în urmă un teren propice intoleranţei totale, unde maeştrii în teroare pot instala tinerii cruzi, după care îi transformă în ucigaşi.

— Atunci cum se face că situaţia nu se limitează la Peninsula Arabică? a întrebat Martin.

— Pentru că, vreme de treizeci de ani, Arabia Saudită şi-a folosit petrodolarii pentru a finanţa internaţionalizarea credinţei sale de stat, a intervenit Najib Qureshi, iar asta include toate ţările musulmane din lume, inclusiv locul naşterii mele. Nu există nici un motiv să credem că vreunul dintre ei şi-a dat seama ce monstru era eliberat, ori cum va ajunge această religie să îndemne la crime în masă. Acum avem toate motivele să credem, ceea ce este cam târziu, că Arabia Saudită este îngrozită de creatura pe care a finanţat-o vreme de trei decenii.

— Şi atunci de ce a declarat al-Qaeda război chiar sursei credinţei şi finanţării sale?

— Pentru că au apărut alţi profeţi, chiar mai intoleranţi, mai extremişti. Aceştia au predicat nu doar intoleranţa faţă de orice nu este islamic, ci datoria de a ataca şi distruge. Guvernul saudit este denunţat pentru faptul că întreţine relaţii cu Occidentul, permiţând prezenţa trupelor americane pe pământul său sfânt. Iar acest lucru se aplică oricărui guvern musulman secular. Pentru fanatici, oamenii care alcătuiesc un asemenea guvern sunt la fel de vinovaţi ca şi creştinii sau evreii.

— Aşadar, cu cine crezi că mă voi întâlni în călătoriile mele, Tamian? a întrebat-o Martin.

Aceasta şi-a găsit o piatră de mărimea unui scaun şi s-a aşezat pe ea pentru a-şi odihni picioarele.

— Există numeroase grupuri, dar la bază sunt doar două. Cunoşti cuvântul „salafi”?

— L-am auzit, a recunoscut Martin.

— Aceştia formează grupul celor care vor o revenire la începuturi. Ei doresc să restaureze vârsta de aur a Islamului. O întoarcere la primele patru califate, care au existat acum mai bine de o mie de ani. Bărbi crescute vâlvoi; sandale şi robe; Sharia’ah – rigurosul cod de legi; respingerea modernităţii şi a Occidentului, care a adus-o cu sine. Nu există paradis pământesc, desigur, dar fanaticii nu s-au lăsat vreodată descurajaţi de irealitate. În urmărirea visului lor nebunesc, naziştii, comuniştii, maoiştii, adepţii lui Pol Pot au măcelărit sute de milioane de oameni, jumătate fiind de aceeaşi etnie cu ei, iar asta pentru că nu au fost suficient de extremişti. Gândeşte-te la acţiunile de purificare conduse de Stalin şi de Mao. Lor le-au căzut victime tot tovarăşi comunişti, numai fiindcă s-au arătat şovăitori în anumite momente.

— Când i-ai descris pe salafi, i-ai prezentat practic pe talibani, a zis Martin.

— Între alţii. Aceştia sunt atentatorii sinucigaşi, oameni simpli care cred; au încredere în stăpânii lor, urmându-i pe îndrumătorii lor spirituali, oameni nu foarte inteligenţi, dar extrem de obedienţi, care îşi închipuie că ura lor dementă va face plăcere atotputernicului Allah.

— Cum adică, există şi mai răi? a întrebat Martin.

— A, bineînţeles, i-a răspuns Tamian Godfrey, pornind din nou în plimbare, însă îndreptând grupul cu un aer ferm spre castelul al cărui turn se zărea cale de două scurte văi. Pe cei cu vederi ultraextremiste, pe cei adevăraţi, i-aş descrie printr-un singur

cuvânt. *Takfir.* Indiferent ce însemna cuvântul ăsta pe vremea lui Wahhab, acum sensul lui s-a schimbat. Adevăratul salafi nu fumează, nu practică jocuri de noroc, nu dansează, nu acceptă muzica în prezenţa lui, nu bea alcool şi nici nu se însoţeşte cu femei din Occident. Prin îmbrăcăminte, înfăţişare şi devoţiune religioasă, el poate fi identificat imediat drept ceea ce este. Din punctul de vedere al certitudinii interioare, posibilitatea de a fi identificat drept ceva anume reprezintă jumătate de victorie. Însă unii sunt dispuşi să adopte toate obiceiurile Occidentului, indiferent cât de mult le-ar detesta, iar asta pentru a trece drept perfect occidentalizaţi, pentru a fi socotiţi inofensivi. Toţi cei nouăsprezece oameni care au întreprins atentatul de la 11 septembrie au trecut neobservaţi pentru că arătau şi jucau rolul unor arabi occidentalizaţi. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi cu cei patru atentatori de la Londra: la prima vedere, tineri normali, care merg la sală, joacă crichet, sunt politicoşi, săritori, unul dintre ei chiar educator pentru persoane cu nevoi speciale, care zâmbesc permanent şi plănuiesc crime în masă. Aceştia sunt cei care trebuie supravegheaţi. Mulţi dintre ei sunt cultivaţi, tunşi şi bine bărbieriţi, îngrijiţi, poartă costum, au obţinut o diplomă utilă. Ei sunt cei mai periculoşi; pregătiţi să devină cameleoni împotriva credinţei lor, pentru a putea comite crime în numele credinţei. Slavă Domnului că am ajuns, simţeam că nu mă mai ţin picioarele. A sosit ora rugăciunilor de la jumătatea zilei. Mike, tu lansezi chemarea, apoi ne îndrumi în rugăciune. S-ar putea să ţi se ceară asta cândva. Este considerat a fi un privilegiu deosebit.

Imediat după Anul Nou, de la biroul Siebart and Abercrombie s-a transmis un e-mail către firma din Jakarta. *Countess of Richmond,* cu o încărcătură completă de automobile Jaguar, fiecare într-un container, urma să ridice ancora din Liverpool la 1 martie, cu destinaţia Singapore. După descărcarea mărfurilor la Singapore, vasul se va deplasa în balast spre Borneo de Nord pentru a prelua cherestea, după care avea să pornească spre Surabaya ca să încarce mătăsuri ambalate în lăzi uriaşe, ce urmau să fie transportate pe punte.

Constructorii care au lucrat în Pasayten Wilderness s-au arătat profund recunoscători atunci când, la sfârşitul lunii ianuarie, au încheiat lucrările. Pentru a menţine ritmul de lucru, muncitorii

preferaseră să stea acolo peste noapte şi, până au pus la punct instalaţia de încălzire centrală, trebuiseră să îndure frigul. Prima pentru finalizarea lucrării era însă ispititoare. Preferând să îndure condiţiile mai aspre vreme de câteva zile, reuşiseră să termine totul conform programului.

La prima vedere, Cabana arăta cam la fel, dar devenise mai spaţioasă. În realitate, fusese transformată. Dormitoarele ar fi fost suficiente pentru doi ofiţeri; dar pentru cazarea celor opt gărzi care să asigure paza în regim de permanenţă fusese construit un dormitor comun, la care se adăugase o sală de mese.

Spaţioasa cameră de zi rămăsese la fel, însă se mai crease o încăpere de recreere, unde se găseau o masă de biliard, o bibliotecă, un televizor cu plasmă şi diverse DVD-uri. Toate încăperile aveau pereţii din buşteni de pin între care se găseau straturi de izolaţie termică.

Cea de-a treia extensie a cabanei părea să fie făcută din buşteni, în stilul rustic tradiţional, însă pereţii exteriori erau de fapt doar decoraţi cu trunchiuri despicate de copaci; pe dinăuntru, zidurile erau din beton armat. Întreaga aripă ce avea să slujească drept penitenciar era de nepătruns din afară şi imposibil de străpuns pe dinăuntru.

La ea se ajungea din locul de cazare al gărzilor, printr-o uşă de oţel prevăzută cu trapă pentru tava cu hrană şi cu un vizor. Dincolo de această uşă se găsea o singură încăpere destul de spaţioasă. Era dotată cu un pat cu cadru din oţel, ale cărui picioare fuseseră încastrate în beton. Nimeni nu ar fi putut să îl disloce cu mâinile goale. Tot astfel, nici rafturile de pe pereţi, îngropate în zidul de beton.

Pe podea existau totuşi covoraşe, iar căldura era difuzată de la nivelul plintei, prin nişte grilaje ce nu puteau fi desfăcute. Mai exista o uşă, în partea opusă celei prevăzute cu vizor, iar deţinutul o putea deschide sau închide pe aceasta oricând dorea. Ea dădea spre curtea pentru pregătire fizică.

Cu excepţia unei bănci din beton plasate în centru, la distanţă de orice zid, curtea era goală. Zidurile aveau înălţimea de trei metri, fiind netezi ca o masă de biliard. Nimeni nu ar fi putut ajunge pe coama zidului; de asemenea, nu exista nimic care să poată fi desprins, proptit de pereţi sau care să slujească drept scară.

În ceea ce priveau măsurile sanitare, exista un intrând

alăturat camerei de zi/dormitorului, unde se găsea o simplă gaură în podea pentru nevoile fireşti şi un duş, ale cărui robinete erau comandate de gărzi.

Cum toate materialele noi fuseseră aduse cu elicopterul, singura adăugire exterioară era o pistă de aterizare acoperită de zăpadă. În rest, izolata Cabană se înălţa pe terenul de două sute de hectare, înconjurată din toate părţile de pini, zade şi molizi, cu toate că pădurea fusese curăţată pe o rază de o sută de metri de jur împrejur.

La sosire, cei zece gardieni ai celei mai scumpe şi exclusiviste închisori din ţară erau doi oameni de la CIA cu grade inferioare, de la Langley şi opt angajaţi tineri care trecuseră testele de pregătire fizică şi psihică la şcoala de pregătire a Fermei şi aşteptau cu interes prima lor misiune. S-au trezit însă într-o pădure îngropată în zăpadă. Însă erau cu toţii bine pregătiţi fizic şi dornici să facă o impresie bună.

Procesul militar de la Guantanamo Bay a început spre sfârşitul lunii ianuarie şi s-a ţinut într-una dintre sălile mai spaţioase ale secţiei de interogatorii, acum împodobită altfel, având în vedere scopul în care era folosită. Cel care ar fi sperat să vadă un spectacol de genul celui dat de vreun colonel Jessup pe jumătate nebun sau vreuna dintre spumoasele pledoarii prezentate în filmul *Oameni de onoare* ar fi fost foarte dezamăgit. Procesul s-a desfăşurat într-o atmosferă de ordine, fără a fi nevoie ca vreunul dintre protagonişti să ridice glasul.

În baza faptului că nu mai prezentau vreun pericol, erau judecaţi opt deţinuţi, iar şapte dintre ei şi-au exprimat gălăgios părerea că nu reprezentau o ameninţare pentru nimeni. Doar unul a păstrat o tăcere dispreţuitoare. Dosarul lui a fost judecat ultimul.

— Deţinut Khan, în ce limbă preferi să îţi fie tradusă desfăşurarea procesului? l-a întrebat colonelul care era preşedintele completului de judecată, încadrat fiind de un maior şi de o femeie căpitan, cu toţii stând pe un podium de la un capăt al încăperii, având în fundal stema Statelor Unite ale Americii.

Toţi trei erau jurişti ai Puşcaşilor Marini SUA.

Deţinutul stătea cu faţa la ei; a fost ridicat în picioare de puşcaşii marini care îl flancau. Procurorului şi avocatului apărării, primul militar, iar al doilea civil, li se rezervaseră mese aşezate

faţă în faţă. Deţinutul a ridicat uşor din umeri şi, vreme de câteva secunde, s-a uitat fix la femeia căpitan de puşcaşi marini; apoi şi-a îndreptat privirea spre perete, undeva deasupra capetelor judecătorilor.

— Având ştiinţă de faptul că deţinutul înţelege arabă, instanţa alege această limbă pentru desfăşurarea procesului. Aveţi vreo obiecţie, domnule avocat?

Întrebarea îi fusese adresată avocatului apărării, care a clătinat din cap. În momentul când acceptase cazul, fusese prevenit în legătură cu clientul său. Din câte auzise, era convins că acesta nu avea nici o şansă. Prezenţa lui acolo se datora nevoii de respectare a drepturilor civile şi ştia prea bine ce gândeau puşcaşii marini despre cavalerii fără teamă şi prihană care apărau aceste principii. I-ar fi plăcut să aibă un client cooperant. Cu toate acestea, s-a gândit el, atitudinea afganului reuşea măcar să îl exonereze pe avocat de răspundere în caz că pierdea procesul. A scuturat din cap. Nu avea obiecţii; mergea şi limba arabă.

Interpretul de arabă a înaintat şi s-a aşezat aproape de gărzile care îl păzeau pe deţinut. Se făcuse o alegere înţeleaptă; exista doar un interpret de limba pashtun, iar acesta avusese de dat explicaţii americanilor pentru că nu reuşise să scoată nimic de la conaţionalul său. Acum nu mai avea nimic de făcut şi întrevedea apropierea unei perioade în care trebuia să renunţe la un stil de viaţă foarte comod.

La Gitmo se aflaseră doar şapte deţinuţi de origine pashtun, cei şapte incluşi din greşeală printre luptătorii străini de la Kunduz, în urmă cu cinci ani. Patru, nişte agricultori simpli la minte, care renunţaseră cu un entuziasm remarcabil la orice extremism musulman, se întorseseră în ţara natală; alţi doi suferiseră depresii nervoase atât de grave, încât beneficiau încă de îngrijire psihiatrică. Iar comandantul taliban era ultimul dintre ei.

Avocatul acuzării a început să prezinte rechizitoriul, iar interpretul s-a apucat să turuie în araba plină de sunete sibilante. „Treaba e că yankeii vor să te azvârle înapoi în celulă, iar apoi să facă pierdută cheia, taliban de rahat şi arogant ce eşti.” Izmat Khan şi-a coborât încet privirea şi l-a fixat pe interpret. Expresia din ochii lui spunea totul. Americanul născut în Liban a revenit la traducerea fidelă a rechizitoriului. Chiar dacă era îmbrăcat în salopeta de un portocaliu absurd, cu cătuşe la mâini şi cu lanţuri

la picioare, cu ticălosul acela nu se ştia niciodată.

Procurorul a încheiat rapid. A ţinut să evidenţieze cei cinci ani de tăcere aproape totală, refuzul de a numi colaboratorii avuţi în războiul terorist împotriva Statelor Unite şi faptul că deţinutul fusese capturat după o revoltă într-o închisoare unde un american fusese călcat în picioare şi ucis cu brutalitate. Apoi s-a aşezat. Nu avea nici o îndoială privind rezultatul procesului. Omul acela trebuia să rămână închis şi pe viitor.

Avocatului apărător al drepturilor civile i-a trebuit mai mult timp să-şi prezinte pledoaria. Era încântat să constate că deţinutul de origine afgană nu avusese nici o legătură cu atrocităţile din 11 septembrie. Luptase în cadrul unui război civil afgan la vremea respectivă şi nu avusese nimic de a face cu arabii membri ai organizaţiei al-Qaeda. În privinţa mollahului Omar şi a guvernului afgan, care le oferiseră adăpost lui bin Laden şi oamenilor lui, aceea fusese o dictatură în cadrul căreia domnul Khan slujise ca militar şi nu fusese părtaş la ea.

— Mă văd silit să îndemn instanţa să recunoască realitatea, a zis el în încheiere. Dacă acest om constituie o problemă, atunci e o problemă afgană. În prezent, acolo există un guvern nou, ales în mod democratic. Noi ar trebui să-l trimitem acolo, pentru a fi judecat de autorităţile ţării sale.

Cei trei judecători s-au retras pentru deliberări. Au lipsit jumătate de oră. La revenire, femeia căpitan era roşie în obraji de furie. Încă nu putea crede ce auzise. Doar colonelul şi maiorul discutaseră cu preşedintele completului şi cu şefii de stat-major, iar aceştia primiseră ordine de sus.

— Deţinut Khan, ridică-te. Instanţa a fost înştiinţată că guvernul preşedintelui Karzai a confirmat că dacă vei fi returnat ţării tale de origine, vei fi condamnat la închisoare pe viaţă. Având în vedere acest lucru, instanţa nu doreşte să împovăreze contribuabilii americani cu cheltuielile necesare întreţinerii tale. Prin urmare, se vor face toate demersurile pentru a fi transportat la Kabul. Vei pleca la fel cum ai sosit: în cătuşe. Asta este tot. Tribunalul se retrage.

Femeia căpitan nu era singura persoană care trăia un şoc. Avocatul acuzării se întreba cum va apărea acel eşec pe fişa lui de activitate. Avocatul apărării trăia o senzaţie de ameţeală. Vreme de un moment, interpretul s-a speriat la gândul că acel colonel dement va da ordin ca deţinutului să i se scoată cătuşele, caz în care el, suflet curat din Beirut, se putea trezi aruncat pe

fereastră.

Ministerul de Externe al Marii Britanii şi Commonwealthului este situat pe King Charles Street, nu departe de Whitehall şi la câţiva paşi de fereastra de peste drum de Parliament Square, în dreptul căreia a fost decapitat regele Carol I al Angliei. După ce sărbătorirea Anului Nou a devenit amintire, micuţa echipă de protocol care se formase în cursul verii precedente şi-a reluat activitatea.

Aceasta presupunea coordonarea împreună cu americanii a amănuntelor tot mai complicate ale viitoarei conferinţe din 2007 ale Grupului celor Opt. Întrunirea din 2005 a guvernelor celor mai bogate opt state din lume se ţinuse la hotelul Gleneagles, în Scoţia şi se bucurase de succes până la un anumit punct. Acel punct fusese marcat, ca întotdeauna, de demonstraţiile zgomotoase ale protestatarilor. În fiecare an, aceştia creau probleme tot mai grave. La Gleneagles, peisajul din Perthshire fusese sluţit de kilometri întregi de garduri din plasă pentru a se crea un „cordon sanitar” deplin în jurul întregii proprietăţi. Drumul de acces trebuise prevăzut cu garduri şi păzit.

Conduşi de două stele pop în scădere de popularitate, protestatarii lansaseră chemări pentru un milion de militanţi împotriva sărăciei mondiale, propunându-şi să mărşăluiască prin oraşul Edinburgh, aflat în apropiere. Aceasta era doar mişcarea împotriva sărăciei. După aceea, grupurile de demonstranţi antiglobalizare îşi aruncaseră bombele cu făină şi-şi fluturaseră pancartele.

— Neisprăviţii ăştia nu-şi dau seama că prin comerţ global se creează bogăţia care poate sluji în lupta contra sărăciei? întrebase un diplomat furios.

Răspunsul era: evident că nu.

Organizatorii şi-au amintit cu un fior de tulburările de la Genova, la întrunirea G8 din 2001. Tocmai de aceea, propunerea venită din partea Casei Albe, care avea să găzduiască reuniunea din 2007, a fost salutată drept simplă, elegantă, sclipitoare. O localizare somptuoasă, dar complet izolată; imună la orice demonstraţie, intangibilă, perfect sigură şi uşor de controlat. Echipa de protocol era frământată doar de cantitatea uriaşă de amănunte ce trebuiau puse la punct, dar şi de data apropiată, mijlocul lunii aprilie. Era vorba şi de alegerile preliminare din SUA. Din acest motiv, echipa britanică a acceptat ceea ce fusese

convenit şi anunţat şi s-a apucat de rezolvarea problemelor administrative.

Departe, spre sud-est, două avioane uriaşe de transport Starlifter ale aviaţiei SUA au început să coboare spre sultanatul Oman. Veneau de pe coasta de est a SUA, după ce făcuseră o realimentare în zbor undeva deasupra Insulelor Azore. Cele două balene zburătoare au apărut dinspre soarele ce apunea dincolo de dealurile Dhofari, îndreptându-se spre est şi cerând instrucţiuni de aterizare bazei aeriene anglo-americane din deşert, aproape de Thumrait.

La bordul acestor două avioane de transport se găsea o întreagă unitate militară. Într-unul se aflau mijloacele de asigurare a cazării: începând cu corturi ce se asamblau în câteva minute, generatoare de curent, instalaţii de aer condiţionat, uzine de refrigerare şi antene TV, până la tirbuşoane pentru echipa tehnică, alcătuită din 15 persoane. Celălalt aparat adusese ceea ce se numea „partea de atac”: două avioane de recunoaştere, fără pilot, denumite Predator, împreună cu aparatura de dirijare şi recepţie a imaginilor, precum şi oamenii, bărbaţi şi femei, care urmau să se ocupe de exploatarea lor.

După o săptămână, totul era în stare de funcţionare. În latura îndepărtată a bazei, dincolo de zona în care aveau acces doar oamenii din personalul unităţii, au fost ridicate clădirile pentru cazarea oamenilor, instalate aparatele de aer condiţionat, săpate latrinele şi echipată bucătăria; iar în locurile lor adăpostite sub prelate, cele două aparate Predator aşteptau să li se încredinţeze prima misiune. Unitatea de supraveghere aeriană a fost de asemenea conectată cu Tampa din Florida şi cu Edzell din Scoţia. Curând avea să li se spună ce trebuia ţinut sub observaţie – zi şi noapte, pe vreme frumoasă sau ploioasă – fotografiat şi transmis la bază. Însă, până în acel moment, oamenii şi aparatele răbdau în arşiţă.

Instruirea finală a lui Mike Martin a avut loc cu trei zile înainte şi a fost îndeajuns de importantă ca Marek Gumienny să sosească la faţa locului cu avionul Grumman al instituţiei. Steve Hill a venit şi el de la Londra, iar cei doi şefi de servicii secrete s-au alăturat ofiţerilor care răspundeau de operaţiune, McDonald şi Phillips.

În încăpere erau doar ei cinci, deoarece Gordon Phillips se

ocupa personal de proiectorul de diapozitive. Mult mai evoluat decât vechile retroproiectoare, aparatul prezenta o imagine după alta pe un ecran cu plasmă de înaltă definiţie, care reproducea impecabil atât culorile, cât şi orice amănunt. Printr-o singură apăsare a unui buton, aparatul putea concentra imaginea pe un anumit detaliu, mărindu-l până când umplea tot ecranul.

Scopul acelei şedinţe era de a-i prezenta lui Mike Martin ultimele informaţii aflate în posesia întregii pleiade de servicii secrete occidentale în legătură cu figurile pe care le putea întâlni.

Sursele nu erau doar serviciile secrete anglo-americane. Peste patruzeci de agenţii puseseră la dispoziţie informaţiile deţinute de ele pentru a fi alcătuită acea bază centralizată de date. În afara statelor care încurajau terorismul, precum Iranul şi Siria, precum şi a statelor în disoluţie, precum Somalia, guvernele din întreaga lume ofereau informaţii referitoare la teroriştii care îmbrăţişaseră o credinţă islamică extrem de agresivă.

Rabatul se dovedise de nepreţuit în identificarea propriilor cetăţeni extremişti; cei de la Aden transmiseseră nume şi feţe ale unor terorişti din Yemenul de Sud; cei de la Riyadh lăsaseră deoparte sentimentul de jenă şi transmiseseră şiruri întregi de fotografii ale unor oameni aflaţi pe listele serviciilor saudite.

Martin a privit acele feţe rând pe rând, pe măsură ce ele apăreau pe ecran. Unele erau fotografii din faţă, făcute în secţii de poliţie; altele reprezentau instantanee, realizate cu teleobiective, pe stradă sau în hoteluri. I-au fost prezentate şi variante ale acelor chipuri: cu sau fără barbă; în ţinută occidentală ori în straie arabe; cu părul lung, scurt sau cu ţeasta rasă.

Se aflau acolo mullahi şi imami de la diferite moschei ce propovăduiau extremismul; tineri despre care se credea că sunt simpli purtători de mesaje; feţe ale celor cunoscuţi a face servicii precum finanţarea, transportul sau asigurarea de case conspirative.

De asemenea, i-au fost prezentate feţele marilor căpetenii, cei care controlau diferitele divizii pe plan mondial şi aveau acces până la vârful piramidei.

Unii dintre aceştia erau morţi, ca Muhammad Atef, prim director de Operaţiuni, ucis de o bombă americană în Afganistan; succesorul lui, închis pe viaţă fără drept de eliberare condiţionată; succesorul acestuia, de asemenea ucis; şi cel

despre care se credea că ar ocupa funcţia în prezent.

Tot acolo se afla şi fotografia cu faţa de doctor al lui Tewfik al-Qur, care se aruncase în gol de la balconul clădirii din Peshawar cu cinci luni mai devreme. A apărut apoi faţa lui Saud Hamud al-Utaibi, noul şef al al-Qaeda în Arabia Saudită, despre care se credea că era încă în viaţă.

Au fost prezentate şi fotografii oarbe, doar conturul unor capete, negru pe alb. Între acestea se numărau şeful al-Qaeda din Asia de Sud-Est, succesorul lui Hanbali şi probabil omul care organizase ultima explozie într-o staţiune turistică din Orientul Îndepărtat. Şi, în mod surprinzător, şeful al-Qaeda pentru Marea Britanie.

— Am ştiut cine era până acum şase luni, a spus Gordon Phillips. Apoi a plecat, la ţanc. S-a întors în Pakistan, unde este căutat zi şi noapte. Până la urmă, ISI o să pună laba pe el…

— Şi ni-l vor trimite nouă, la Bagram, a mormăit Marek Gumienny.

Ştiau cu toţii că în baza americană aflată la nord de Kabul exista o clădire specială, unde cei ţinuţi acolo nu aveau încotro şi începeau să „ciripească”.

— Sigur o să-l întâlneşti pe individul ăsta, a zis Steve Hill, în momentul când pe ecran a apărut un imam cu faţa sumbră.

Era un instantaneu ce provenea din Pakistan.

— Dar şi pe ăsta.

Fotografia înfăţişa un bărbat în vârstă, cu aspect blând şi curtenitor; era tot un instantaneu, de astă dată făcut pe un chei, având apa albastră şi limpede în fundal; provenea de la Forţele Speciale ale Emiratelor Arabe Unite din Dubai.

Cei prezenţi au făcut o pauză pentru masă, au reluat şedinţa, au dormit, după care au revenit în sală. Phillips oprea proiectarea de imagini pe ecranul TV doar când venea menajera cu tăvi de mâncare. Tamian Godfrey şi Najib Qureshi au rămas în camerele lor ori s-au plimbat împreună pe dealuri. Într-un târziu, au terminat.

— Mâine plecăm, a spus Marek Gumienny.

Doamna Godfrey şi analistul afgan au venit la heliport să-l conducă. Era îndeajuns de tânăr cât să-i fie fiu specialistei în Coran.

— Ai grijă, Mike, i-a spus ea, apoi a scăpat o înjurătură. Fir-ar… ce ridicolă sunt, m-am înecat. Dumnezeu fie cu tine, băiete.

— Iar dacă nimic altceva nu te mai ajută, să te aibă Allah în

paza lui, a spus Qureshi.

Aparatul Jetranger nu-i putea lua la bord decât pe cei doi şefi de servicii secrete şi pe Martin. Cei doi ofiţeri executivi aveau să plece cu automobilul până la Edzell pentru a-şi continua misiunea.

Aparatul Bell a aterizat departe de ochii curioşilor şi cei trei au traversat pista în goană, îndreptându-se către avionul Grumman V aparţinând CIA. O ninsoare scurtă, tipic scoţiană, i-a făcut pe toţi să se adăpostească sub pelerine de ploaie ţinute deasupra capului, astfel că nimeni n-a reuşit să observe că unul dintre ei nu purta costum.

Cei din echipajul avionului văzuseră de-a lungul vremii nenumăraţi pasageri cu înfăţişări ciudate, astfel că nu s-au mirat câtuşi de puţin atunci când l-au văzut pe afganul foarte bărbos pe care directorul adjunct (Operaţiuni) îl însoţea peste Atlantic împreună cu un domn de origine britanică.

Nu au zburat spre Washington, ci spre o peninsulă îndepărtată de pe coasta sud-estică a Cubei. Imediat după crăpatul zorilor zilei de 14 februarie, avionul a aterizat la Guantanamo şi a rulat direct spre un hangar ale cărui uşi s-au închis imediat ce a pătruns înăuntru.

— Îmi pare rău, dar va trebui să rămâi la bord, Mike, i-a zis Marek Gumienny. Te vom scoate de aici la adăpostul întunericului.

Noaptea coboară cu repeziciune la tropice, astfel că pe la şapte seara afară era beznă. Exact la acea oră, patru oameni de la Misiuni Speciale CIA au pătruns în celula lui Izmat Khan. Simţind ceva în neregulă, acesta s-a ridicat în picioare. Gărzile care se aflau de obicei pe coridorul din afara celulei lui plecaseră cu jumătate de oră mai devreme. Asta nu se mai întâmplase până atunci.

Cei patru bărbaţi nu s-au purtat cu brutalitate, dar nici nu s-au arătat prea îngăduitori. Doi l-au înşfăcat pe afgan, unul pe după tors, ţintuindu-i braţele, altul prinzându-i coapsele. Tamponul de vată, îmbibat cu cloroform şi-a făcut treaba în mai puţin de douăzeci de secunde. Deţinutul a încetat să se mai agite, devenind un trup lipsit de vlagă.

A fost aşezat pe o targă, după care a ajuns pe un cărucior de spital. Peste corpul lui a fost pusă o pânză de bumbac de consistenţa tifonului, după care a fost scos afară. Containerul îl aştepta. În tot blocul penitenciar nu se afla nici un gardian.

Nimeni nu a văzut nimic. La câteva secunde după intervenţie, afganul se afla în marea ladă din lemn.

Aceasta nu era chiar o ladă oarecare. Privită pe dinafară, arăta ca un container din lemn, precum cele folosite pentru transportul mărfurilor generale. Până şi marcajele erau perfect autentice.

Însă pe dinăuntru era izolată, astfel că nici un sunet nu putea străbate până afară. În partea superioară exista un mic panou ce putea fi scos pentru a reîmprospăta aerul din interior, dar acela nu urma să fie scos decât după ce lada avea să ajungă în aer. În interior existau două fotolii confortabile, bine fixate de podea, precum şi o lampă cu consum mic, ce răspândea o lumină difuză, aurie.

Izmat Khan, care zăcea lat, a fost aşezat pe scaunul ce avea deja fixate barete de imobilizare. Fără a i se întrerupe circulaţia sangvină către membre, deţinutul a fost legat destul de lax, îngăduindu-i-se mişcări, dar fără posibilitatea de a se ridica de pe scaun. În acele momente încă dormea.

Mulţumit în cele din urmă, cel de-al cincilea membru CIA, cel care avea să călătorească în lada de lemn, a făcut semn către colegii lui, apoi capătul acesteia a fost închis. Un autoîncărcător cu furcă a ridicat lada la aproape treizeci de centimetri de pământ şi a pornit cu ea spre pista unde aştepta avionul Hercules. Era un AC-130 Talon al Forţelor Speciale, dotat cu rezervoare suplimentare, astfel că putea ajunge cu uşurinţă la destinaţie.

Zborurile neprogramate spre şi către Gitmo sunt cât se poate de obişnuite, astfel că, precipitat, turnul de control a transmis un semnal de „liber la decolare” drept răspuns la solicitarea făcută în regim staccato, iar aparatul Hercules s-a ridicat în aer, pornind către baza McChord, din statul Washington.

O oră mai târziu, un automobil închis a parcat în apropiere de clădirea Camp Echo şi un alt mic grup a ieşit de acolo. În celula goală, un om era îmbrăcat într-o salopetă oranj, cu papuci moi în picioare. Aflat în stare de inconştienţă, afganul fusese fotografiat înainte de a fi acoperit şi scos din încăpere. Folosindu-se spre comparaţie fotografia Polaroid, au fost retezate câteva smocuri din barba şi părul celui care avea să-l înlocuiască pe afgan. Fiecare smoc de păr a fost adunat şi îndepărtat.

După ce au terminat, participanţii la acea acţiune s-au despărţit cu saluturi zgârcite, rostite cu glas răguşit şi au încuiat uşa celulei în urma lor. Soldaţii au revenit după aproximativ

douăzeci de minute, intrigaţi, dar fără a-şi exterioriza mirarea. Cum bine a spus poetul Tennyson: „Să-ntrebe nu e treaba lor”[6].

Au verificat prin vizor silueta preţiosului lor deţinut şi au aşteptat sosirea zorilor.

Soarele dimineţii tivea piscurile Munţilor Cascadelor când avionul de luptă AC-130 a coborât pe baza de origine de la McChord. Comandantului bazei i se spusese că era vorba despre un zbor efectuat de CIA, un ultim transport pentru noua staţiune de cercetare situată în pădurile de la Wilderness. În ciuda gradului său, omul nu trebuia să ştie mai multe, astfel că nici nu a pus întrebări. Documentele erau în ordine, iar elicopterul Chinook aştepta alături.

În cursul zborului, afganul îşi revenise. Panoul de deasupra stătea deschis, iar aerul din interiorul aparatului Hercules era presurizat şi proaspăt. Omul care-l escorta i-a zâmbit încurajator şi i-a oferit mâncare şi ceva de băut. Deţinutul a ales să bea apă minerală cu paiul.

Spre mirarea însoţitorului, deţinutul putea vorbi chinuit în engleză, pe care o prinsese din zbor în cei cinci ani cât stătuse la Guantanamo. Pe durata călătoriei, a întrebat de două ori ce oră era şi şi-a rostit rugăciunile în şoaptă. În rest, nu a scos nici o vorbă.

Cu puţin timp înainte de aterizare, panoul de deasupra a fost închis, iar manevrantul încărcătorului cu furcă nu a bănuit defel că nu transfera o ladă obişnuită cu mărfuri de pe rampa posterioară a aparatului Hercules până pe elicopterul Chinook.

Uşile rampei elicopterului s-au închis. Lumina de veghe dinăuntrul lăzii, alimentată de la o baterie, a rămas aprinsă, fiind însă invizibilă de afară, după cum dinăuntru nu răzbătea nici un sunet. Însă deţinutul s-a comportat ca o pisicuţă, după cum a raportat ulterior escorta către Marek Gumienny. „Nu a creat nici o problemă, domnule.”

Având în vedere că era mijlocul lunii februarie, au avut noroc de vreme bună. Cerul era senin, însă gerul se arăta nemilos. Ajuns în dreptul platformei de aterizare din apropierea Cabanei, Chinook-ul cu două rotoare a coborât lin şi apoi uşile din spate s-au deschis. Însă cutia cea mare a rămas înăuntru. Le era mai uşor să-i debarce pe cei doi pasageri direct din ladă, în zăpadă.

Când peretele din spate al containerului s-a desprins, ambii

[6] Lord Alfred Tennyson (1809-1892), *Atacul cavaleriei uşoare:* „Să-ntrebe nu e treaba lor, / Ci doar să lupte până mor”, (n. tr.).

bărbaţi s-au cutremurat de frig. Echipa de însoţitori de la Guantanamo se afla în partea din faţă a elicopterului, aşteptând îndeplinirea ultimelor formalităţi.

Înainte de a i se scoate chingile de imobilizare, deţinutului i s-au pus cătuşe la mâini şi la picioare. Apoi i s-a cerut să se ridice şi a fost condus în josul rampei, în zăpadă. Cei zece rezidenţi ai Cabanei stăteau în semicerc, având armele îndreptate spre prizonier.

Cu o escortă atât de numeroasă încât grupul cu greu a reuşit să se strecoare pe uşă, talibanul a fost pus să traverseze platforma de aterizare şi apoi a fost introdus prin Cabană, fiind condus direct în camera lui. După ce uşa s-a închis, împiedicând pătrunderea aerului îngheţat, omul a încetat să mai tremure.

În celula spaţioasă, cu şase gărzi în jur, i s-au scos cătuşele. Retrăgându-se cu spatele, gărzile au ieşit din încăpere şi au închis uşa de oţel. Afganul s-a uitat în jur. Beneficia de o celulă mai bună, dar tot celulă se chema. Şi-a adus aminte de cele petrecute în tribunal. Colonelul acela îi spusese că va fi dus în Afganistan. Îl minţiseră din nou.

Era mijlocul dimineţii, iar soarele ardea deasupra Cubei când un alt aparat Hercules a aterizat. Şi acest avion era echipat pentru zboruri la mare distanţă, însă, spre deosebire de Talon, nu era înarmat până în dinţi şi nu aparţinea Forţelor Speciale. Provenea de la MATS, Divizia de transport a Forţelor Aeriene. Urma să ducă un singur pasager, până pe partea cealaltă a globului.

Uşa celulei s-a deschis.

— Deţinut Khan, ridică-te! Cu faţa la perete. Ia poziţia pentru percheziţie.

Centura i-a fost fixată în jurul taliei; de la centură coborau lanţuri cu care se legau gleznele şi încă o pereche de lanţuri, prinse laolaltă şi plasate în faţă, în dreptul taliei. Poziţia aceea permitea mersul cu paşi târâş, dar nimic mai mult.

Însoţit de şase gărzi înarmate, a avut de mers puţin până la capătul blocului penitenciar. Autovehiculul de maximă securitate avea trepte în partea din spate, un paravan din plasă de sârmă între deţinuţi şi şofer şi geamuri negre.

Când i s-a ordonat să coboare pe aeroport, deţinutul a clipit des, orbit de lumina foarte puternică a soarelui.

A clătinat din capul lăţos şi a părut uimit. După ce ochii i s-au

obişnuit cu strălucirea, a privit în jur şi a văzut aparatul Hercules aşteptând şi un grup de ofiţeri americani măsurându-l cercetător. Unul dintre ei a înaintat şi i-a făcut semn.

Cu un aer umil, l-a urmat pe asfaltul fierbinte al pistei. Deşi era încătuşat şi la mâini şi la picioare, cei şase soldaţi au rămas în jurul lui pe tot drumul până la avion. S-a întors pentru a arunca o ultimă privire asupra locului în care petrecuse cinci ani plini de tristeţe. Apoi, târşâind picioarele, a urcat la bordul avionului.

În turnul de control, într-o încăpere situată la un etaj mai jos faţă de camera de control al operaţiunilor, stând în picioare lângă geam, doi bărbaţi l-au urmărit pe deţinut.

— Uite că-ţi pleacă omul, a spus Marek Gumienny.

— Dacă se descoperă cumva cine este, i-a răspuns Steve Hill, fie ca Allah să-l aibă în paza lui.

PARTEA A PATRA
CĂLĂTORIA

10

Zborul a fost îndelungat şi obositor. Nu s-a apelat la alimentarea în zbor, din cauza costurilor mari. Acel Hercules era doar un avion-închisoare, cu ajutorul căruia se făcea un serviciu guvernului afgan, care ar fi trebuit să-şi recupereze omul din Cuba, însă nu deţinea un asemenea aparat pentru transportul lui.

Au zburat cu escale la bazele aeriene americane din Azore şi de la Ramstein, din Germania, iar avionul C-130 a coborât spre marea bază de la Bagram, din partea de sud a sumbrei câmpii Shomali, abia a doua zi spre sfârşitul după-amiezii.

Echipajul se schimbase de două ori, însă echipa de escortă rămăsese aceeaşi, oamenii ei citind, jucând cărţi, dormind pe apucate cât avionul cu cele patru motoare ale sale i-a dus mereu spre răsărit. Deţinutul a rămas încătuşat. Ca şi ceilalţi, a dormit aşa cum a putut.

În timp ce avionul Hercules rula pe pista secundară din apropierea uriaşelor hangare ce dominau zona americană din interiorul bazei Bagram, grupul de primire s-a strâns pentru a prelua deţinutul. Maiorul american care conducea grupul de escortă a observat cu încântare că afganii nu voiau să rişte nimic. Pe lângă furgoneta penitenciarului, erau prezenţi douăzeci de soldaţi din Forţele Speciale Afgane, conduşi de comandantul unităţii, brigadierul Yusuf.

Maiorul s-a grăbit să coboare rampa pentru a rezolva problema documentelor înainte de predarea deţinutului. Asta le-a răpit câteva secunde. Apoi le-a făcut colegilor săi un semn din cap. Aceştia au dezlegat lanţul care îl ţinea pe deţinut prins de o nervură de ranforsare a fuzelajului şi l-au condus cu paşi mici afară din avion, unde domnea aspra iarnă afgană.

Soldaţii l-au înconjurat, l-au târât spre furgonetă şi l-au azvârlit înăuntru. Au închis apoi uşa, cu zgomot metalic. Maiorul american s-a gândit că nu ar fi vrut nici în ruptul capului să fie în

locul deţinutului. L-a salutat pe brigadier, care i-a răspuns.

— Domnule, să aveţi mare grijă cu el, a zis americanul, pentru că e un tip foarte dur.

— Nu vă faceţi griji, domnule maior, i-a răspuns ofiţerul afgan. O să ajungă la închisoarea Pul-i-Charki, unde va rămâne tot restul zilelor.

După câteva clipe, furgoneta închisorii s-a îndepărtat, urmată de camionul în care se aflau soldaţii afgani din Forţele Speciale. Cele două vehicule s-au îndreptat spre drumul care ducea la sud de Kabul. Abia după ce întunericul a coborât deplin, furgoneta şi camionul s-au despărţit din cauza unui accident nefericit, după cum a sunat explicaţia dată de oficialităţi. Furgoneta şi-a continuat drumul neînsoţită.

Pul-i-Charki este un construcţie impunătoare şi temută, situată la est de Kabul, în apropierea unei trecători de la capătul răsăritean al câmpiei Kabul. Sub ocupaţia sovietică, această închisoare, comandată de poliţia secretă Khad, răsuna de gemetele şi urletele celor torturaţi.

În cursul războiului civil, cele câteva zeci de mii de oameni întemniţaţi acolo nu au mai ieşit vii afară. Condiţiile se îmbunătăţiseră după constituirea noii Republici a Afganistanului, având un guvern ales democratic, dar parapetele de piatră, coridoarele şi celulele păreau a fi cutreierate de ţipetele fantomelor celor care trecuseră pe acolo. Din fericire, furgoneta închisorii nu a mai ajuns acolo.

Cincisprezece kilometri mai departe de locul în care scăpase de escorta militară, furgonetei i-a apărut în spate o camionetă, de pe un drum lateral. Imediat ce i s-a semnalizat cu farurile, şoferul furgonetei a tras pe dreapta pe un teren neted, stabilit dinainte, situat alături de şosea şi ascuns vederii de un pâlc de copaci piperniciţi. Acolo s-a produs „evadarea”.

Deţinutului i se scoseseră cătuşele imediat ce furgoneta trecuse de ultimul punct de control de pe perimetrul bazei Bagram. Tot astfel, în timp ce furgoneta gonea, el se schimbase într-un *shalwar kameez* călduros de lână, de culoare cenuşie şi încălţase cizme. Iar înainte ca vehiculul să oprească şi-a tras pe cap temutul turban negru pe care îl purtau talibanii.

Brigadierul Yusuf, care coborâse din cabina furgonetei pentru a trece la bordul camionetei, a preluat comanda. În bena deschisă a camionetei se găseau patru cadavre.

Toate proveneau de la morga oraşului. Doi dintre morţi purtau

bărbi şi fuseseră îmbrăcaţi în îmbrăcăminte tipică pentru talibani. De fapt, erau nişte lucrători în construcţii care, aflaţi la muncă în vârful unei schele, muriseră atunci când aceasta, neasigurată, se prăbuşise cu ei.

Ceilalţi doi morţi proveneau din accidente rutiere separate. Drumurile din Afganistan sunt presărate de atât de multe gropi, încât porţiunea cea mai netedă a carosabilului rămâne coama de la centru. Cum mulţi şoferi consideră că ar da dovadă de laşitate dacă ar trage pe marginea drumului pentru a face loc altei maşini, numărul de coliziuni frontale este impresionant de mare. Cele două cadavre, având feţele proaspăt rase, erau îmbrăcate în uniforma de serviciu a închisorii.

Paznicii închisorii aveau să fie găsiţi cu armele în mână, dar morţi; gloanţele au fost slobozite în ei chiar la faţa locului. Talibanii care organizaseră ambuscada zăceau pe marginea drumului, împuşcaţi cu pistoalele gardienilor. Uşa furgonetei a fost spartă cu un târnăcop şi lăsată deschisă, atârnând într-o balama. Aşa urma a fi descoperită a doua zi.

După realizarea acestei înscenări, brigadierul Yusuf s-a instalat pe banchetă, alături de şofer. Fostul deţinut a urcat în benă, împreună cu cei doi oameni de la Forţele Speciale care sosiseră cu Yusuf. Toţi trei şi-au înfăşurat capetele libere ale turbanelor peste feţe, pentru a şi le apăra de frig.

Camioneta a ocolit oraşul Kabul şi a tăiat-o de-a curmezişul ţării, până a ajuns la autostrada de la sud de Ghazni şi Kandahar. Acolo aştepta, ca în fiecare noapte, coloana de vehicule cunoscute în întreaga Asie sub numele de camioane „zdrăngănici”.

Toate par a fi fost fabricate în urmă cu un veac. Pufnesc şi icnesc pe orice fel de şosea din Orientul Mijlociu şi îndepărtat, scoţând nori de fum negru şi înecăcios. Deseori, le poţi vedea trase pe marginea drumului, cu şoferul pregătindu-se să meargă pe jos kilometri întregi până într-un loc de unde spera să găsească piesa de schimb trebuincioasă.

Ele îşi croiesc drum prin trecători ce par aproape imposibil de străbătut şi pe versanţii dealurilor lipsite de orice vegetaţie, pe trasee care se năruie sub roţile lor. Uneori, poţi vedea caroseria dezmembrată a câte unui asemenea vehicul în prăpastia de dedesubtul drumului. Cu toate acestea, ele reprezintă sângele comercial ce curge prin venele întregului continent, pentru că transportă o uimitoare diversitate de mărfuri până în cele mai

mărunte şi izolate aşezări, pentru oamenii care locuiesc acolo.

Cu mulţi ani în urmă, britanicii le-au numit „zdrăngănici”, deoarece au tot soiul de decoraţii. Orice suprafaţă liberă de pe caroseria lor este pictată atent cu scene religioase şi istorice. Pot fi găsite reprezentări creştine, islamice, hinduiste, sikh şi budiste, deseori amestecate în mod ameţitor. Ele mai sunt împodobite şi gătite cu funde, beteală şi chiar clopoţei. De aici şi zdrăngănitul.

Pe autostrada de la sud de Kabul se înşiruiau câteva sute de asemenea camioane, ai căror şoferi dormeau în cabine, aşteptând ivirea zorilor. Camioneta a încetinit, oprind alături de şir. Mike Martin a sărit din benă şi s-a îndreptat spre cabină. Silueta înveşmântată de la volan avea faţa ascunsă sub un *shemagh* în pătrăţele.

Din dreapta acestuia, brigadierul Yusuf l-a salutat cu un gest din cap, dar nu a spus nimic. Capăt de drum. Începutul călătoriei. Când s-a întors pe călcâie să plece, l-a auzit pe şofer vorbind.

— Noroc, şefu’!

Iarăşi acel termen. Doar cei de la SAS se adresau ofiţerilor lor cu „şefu’”. Când efectuase predarea, temnicerul-şef de origine americană de la baza Bagram nu ştiuse cine era prizonierul, dar nici faptul că de la instalarea la putere a preşedintelui Hamid Karzai, Forţele Speciale Afgane fuseseră create şi instruite, la cererea lui, de către cei de la SAS.

Martin a pornit de-a lungul coloanei de camioane. În spatele lui, se făceau tot mai mici luminile camionetei care se îndrepta spre Kabul. Din cabina acesteia, sergentul SAS a telefonat către un număr din Kabul. Apelul a fost preluat de şeful staţiei. Sergentul a rostit doar două cuvinte şi a încheiat convorbirea.

Şeful SIS pentru întregul Afganistan a dat la rândul său un telefon, pe o linie protejată. Era trei şi jumătate dimineaţa la Kabul, adică unsprezece noaptea în Scoţia. Pe unul dintre ecrane a apărut un mesaj de un rând. Phillips şi McDonald se aflau deja în sală, sperând să vadă ceea ce până la urmă au văzut. „Pârghia e în desfăşurare.”

Înaintând înfrigurat pe şoseaua desfundată, Mike Martin şi-a îngăduit să arunce o ultimă privire în urmă. Licăririle roşii ale camionetei dispăruseră. Şi-a văzut de drum. După mai puţin de o sută de paşi a devenit cu totul afgan.

Ştia ce căuta, dar, până să găsească, a trecut pe lângă o sută de camioane. O tăbliţă de înmatriculare din Karachi, Pakistan. Era puţin probabil ca şoferul unui asemenea camion să fie

pashtun, astfel că omul nu ar fi putut băga de seamă stăpânirea imperfectă a limbii pashto. Se prea putea să fie un baluchi care se întorcea acasă, în provincia Baluchistan din Pakistan.

Era prea devreme pentru ca şoferii să se trezească, iar pe de altă parte ar fi fost lipsit de înţelepciune să îl scoale pe şoferul camionului ales; oamenilor obosiţi, deşteptaţi pe nepregătite, le poate sări muştarul, iar Martin dorea să-l prindă pe om în toane bune. Vreme de două ore, a stat ghemuit sub camionul ales şi a tremurat.

În jur de şase, a simţit ceva agitaţie în jur şi a zărit o geană rozalie spre răsărit. Lângă şosea, cineva făcuse un foc şi-şi aşezase gamela ca să-şi fiarbă apă. În Asia Centrală, oamenii îşi trăiesc viaţa în jurul câte unei ceainării, *chai-khana,* care poate să se nască printr-un simplu foc, o fiertură de ceai şi un grup de oameni. Martin s-a ridicat şi a mers până la foc să-şi încălzească mâinile.

Cel care-şi făcea ceaiul era pashtun, dar părea morocănos, lucru care i-a convenit de minune lui Martin. Îşi scosese turbanul şi-l îngrămădise în desaga pe care o purta pe umăr. N-ar fi fost recomandabil să se dea drept taliban decât dacă ar fi avut certitudinea că găsise pe cineva care simpatizase cu acea mişcare. Cu câţiva afgani şi-a cumpărat o cană aburindă de ceai şi a sorbit recunoscător din ea. Câteva minute mai apoi, şoferul de origine baluchi a coborât somnoros din cabină şi s-a apropiat şi el să bea ceai.

Zorile au crescut. Câteva camioane şi-au pornit motoarele, scoţând nori de fum negricios. Şoferul baluchi a revenit la camionul lui. Martin l-a urmat.

— Salutări, frate!

Omul i-a răspuns, dar oarecum bănuitor.

— Nu cumva te îndrepţi spre sud, către graniţă şi Spin Boldak?

Dacă omul s-ar fi întors în Pakistan, micuţul oraş de la sud de Kandahar ar fi fost ales pentru trecerea graniţei. Martin ştia că deja se pusese un preţ mare pe capul lui. De aceea, trebuia să treacă graniţa pe jos, ocolind posturile de control.

— Da, dacă asta va fi voia lui Allah, i-a răspuns şoferul.

— Atunci, în numele Atotiertătorului, n-ai vrea să-l ajuţi pe un biet om să ajungă acasă la familia lui?

Omul a rămas pe gânduri. De obicei, în călătoriile lungi până la Kabul era însoţit de vărul lui, dar acum acesta rămăsese la Karachi, deoarece se îmbolnăvise. De astă dată, mersese singur,

aşa că se simţea epuizat.

— Ştii să conduci namila asta? l-a întrebat el pe Martin.

— Ca să spun adevărul, sunt şofer de mulţi ani.

Au mers spre sud într-o tăcere deloc stânjenitoare, ascultând muzică pop asiatică la un aparat de radio vechi, aşezat pe bordul camionului. Muzica se auzea scârţâit şi şuierător, iar Martin nu a reuşit să-şi dea seama dacă asta se datora paraziţilor sau aşa sunau cântecele.

Ziua s-a scurs, iar camionul a trecut prin Ghazni, continuându-şi drumul spre Kandahar. La un moment dat, s-au oprit să bea ceai, să mănânce obişnuitul orez cu carne de capră şi să facă plinul. Martin a contribuit la cheltuiala aceasta cu afganii pe care îi avea la el, iar şoferul baluchi a devenit mult mai prietenos.

Deşi Martin nu vorbea nici urdu, nici dialectul din Baluchistan, iar omul din Karachi ştia doar o pospăială de pashto, cu ajutorul semnelor şi a arabei din Coran s-au înţeles destul de bine.

Au mai făcut o oprire la nord de Kandahar, peste noapte, pentru că pakistanezul nu voia să conducă pe întuneric. Se aflau în provincia Zabol, un ţinut sălbatic, locuit de oameni extrem de violenţi. Era mai prudent să conducă pe zi, având sute de alte camioane în faţă şi în spate, multe altele îndreptându-se spre nord. Bandiţii preferau să atace noaptea.

Când au ajuns la marginea de nord a oraşului Kandahar, Martin s-a prefăcut că are mare nevoie să tragă un pui de somn şi s-a ghemuit pe bancheta din spatele scaunelor, pe care şoferul o folosea drept pat. Kandaharul fusese citadela şi centrul de comandă al talibanilor, iar Martin nu voia ca vreun fost luptător să aibă impresia că văzuse un vechi prieten într-un camion aflat în trecere.

Ajunşi la sud de Kandahar, l-a înlocuit din nou pe baluchi la volan. Era încă pe la jumătatea după-amiezii când au ajuns la Spin Boldak; Martin a susţinut că locuia la periferia nordică şi-a luat bun-rămas de la gazdă şi a coborât cu câţiva kilometri înainte de punctul de trecere a frontierei.

Întrucât şoferul nu cunoştea limba pashto, ţinuse aparatul de radio pe un post ce transmitea muzică pop, astfel că nu au ascultat buletine de ştiri. La graniţă, cozile erau mai lungi decât de obicei, iar când a ajuns într-un târziu la barieră, i s-a arătat o fotografie. Din ea îl privea un taliban cu barbă neagră.

Şoferul era un om cinstit, care muncea din greu. Şi voia să ajungă acasă, la nevastă şi la cei patru copii. Iar viaţa îi era şi

aşa destul de grea. De ce să piardă zile, poate chiar săptămâni, într-o închisoare afgană, străduindu-se să explice faptul că nu ştiuse nimic şi că era nevinovat?

— Pe numele Profetului, nu l-am văzut în viaţa mea, a jurat el şi l-au lăsat să treacă.

„De azi înainte nu mai iau pe nimeni”, a gândit el în timp ce se hurducăia spre sud, pe drumul către Quetta. Chiar dacă provenea din cel mai corupt oraş din Asia, măcar ştia că acela îi era locul naşterii. Afganii erau de alt neam; de ce să se amestece? S-a întrebat apoi ce rău făcuse talibanul acela.

Martin fusese avertizat că deturnarea furgonetei, uciderea celor doi gardieni însoţitori şi evadarea unui deţinut de la Guantanamo Bay reprezentau evenimente ce nu se puteau muşamaliza. Era limpede că ambasada americană avea să facă un tapaj deosebit.

„Scena crimei” fusese descoperită de patrulele trimise pe drumul spre Bagram atunci când furgoneta închisorii nu ajunsese la destinaţie. Despărţirea furgonetei de escorta ei militară a fost pusă pe seama incompetenţei. Însă eliberarea deţinutului era clar opera unei bande de criminali talibani. S-a declanşat o vânătoare pentru descoperirea acestora.

Din păcate, Ambasada SUA a oferit guvernului Karzai o fotografie, lucru ce nu a putut fi refuzat. Şefii de staţii CIA şi SIS au încercat să mai tragă de timp, dar mai mult nu au reuşit să facă. În momentul în care toate posturile de control al trecerii frontierei au primit fotografia prin fax, Martin se afla încă la nord de Spin Boldak.

Cu toate că nu ştia nimic din toate acestea, Martin hotărâse să nu rişte nimic atunci când va trece graniţa. Ajuns pe un deal înalt ce domina oraşul Spin Boldak, s-a ghemuit în aşteptarea nopţii. Din poziţia aceea, putea vedea topografia terenului şi drumul de urmat în marşul nocturn pe care trebuia să-l facă.

Micuţul oraş se afla la vreo opt kilometri în faţă şi la aproape opt sute de metri mai jos. A observat drumul şerpuitor şi camioane circulând pe el. A văzut şi masivul fort care fusese cândva o fortăreaţă a armatei britanice.

Din câte ştia el, la capturarea acelui fort, în 1919, armata britanică folosise pentru ultima oară scări de asalt, ca în Evul Mediu. Ostaşii se apropiaseră la adăpostul nopţii şi, în afară de răgetele catârilor, de zăngănitul polonicelor lovind uşor cazanele bucătăriei de campanie şi de înjurăturile soldaţilor care se

poticneau în vreun bolovan, se păstrase o linişte deplină, astfel încât să nu fie treziţi apărătorii.

Scările s-au dovedit a fi cu trei metri mai scurte, astfel că ele s-au prăbuşit în şanţul înconjurător, lipsit de apă, laolaltă cu vreo sută de soldaţi. Din fericire, apărătorii pashtun, ascunşi îndărătul zidurilor, au presupus că forţa asediatorilor era enormă, astfel că au fugit pe o poartă secretă şi s-au refugiat pe dealuri.

Fortul a căzut în mâinile englezilor fără să se tragă nici un foc de armă.

Înainte de miezul nopţii, Martin s-a strecurat în tăcere pe lângă zidurile lui, prin oraş, ajungând astfel în Pakistan. Răsăritul soarelui l-a găsit la cincisprezece kilometri depărtare, pe şoseaua ce ducea spre Quetta. Aici a găsit o *chai-khana şi* a aşteptat până când un camion care accepta să transporte pasageri contra cost a sosit şi l-a dus până la Quetta. În sfârşit, turbanul negru de taliban, îndată recunoscut în părţile acelea, devenise un avantaj, dar nu o garanţie. Trebuia să meargă mai departe.

Dacă Peshawar este un oraş recunoscut ca extremist în ceea ce priveşte islamismul, Quetta are o faimă şi mai rea, fiind depăşit doar de Miram Shah în privinţa ferocităţii şi a simpatiei pentru organizaţia al-Qaeda. Acestea se află în provinciile frontierei de nord-vest, unde predomină legea triburilor locale. Deşi practic dincolo de graniţa cu Afganistanul, populaţia pashtun este predominantă, la fel ca şi limba pashto şi dăruirea faţă de islamismul ultratradiţional. Iar turbanul taliban reprezintă un semn că omul care îl poartă trebuie tratat în mod prevăzător.

Deşi drumul principal de la sud de Quetta se îndreaptă spre Karachi, Martin primise recomandarea să aleagă drumul mai scurt, pe autostrada de sud-vest, către rău famatul port maritim Gwador.

Acesta se află foarte aproape de graniţa cu Iranul, la capătul vestic al Baluchistanului. Cândva un sat pescăresc, adormit şi puturos, a devenit în ultimii ani un port pentru nave de mare tonaj, deţinând numeroase depozite şi faima de placă turnantă pentru traficul ilegal de orice produse, dar îndeosebi de opiu. Islamul denunţă folosirea substanţelor narcotice, dar acest lucru este valabil doar pentru musulmani. Dacă necredincioşii din Occident ţin să se otrăvească singuri şi să şi plătească din greu pentru un asemenea privilegiu, asta nu are nici cea mai mică legătură cu slujitorii şi susţinătorii Profetului.

Aşa se face că macul se cultivă în Iran, în Pakistan şi în foarte

multe locuri din Afganistan, se rafinează pe plan local până se obţine morfină, iar apoi aceasta este trecută ilegal spre vest pentru a se transforma în heroină aducătoare de moarte. În acest negoţ sfânt, Gwador joacă un rol important.

În Quetta, străduindu-se să evite discuţiile cu vorbitorii de pasho, care ar fi putut să-l demaşte, Martin a găsit un alt şofer de origine baluchi, care se îndrepta către Gwador. Abia după ce a ajuns în Quetta a aflat că pe capul lui se pusese un preţ de cinci milioane de afgani – dar acest lucru era valabil doar în Afganistan.

În a treia dimineaţă de când auzise cuvintele „noroc, şefu'", a coborât din camion şi, recunoscător, s-a aşezat la o masă a unei cafenele stradale şi a cerut o ceaşcă de ceai verde îndulcit. Era aşteptat, dar nu de către localnici.

Primul dintre cele două avioane Predator decolase de la Thumrait în urmă cu douăzeci şi patru de ore. Zburând cu rândul, UAV[7]-urile patrulau permanent, zi şi noapte, deasupra zonei ce li se încredinţase spre supraveghere.

Produs de General Atomics, UAV-RQ 1 L Predator nu atrage prea mult atenţia. Seamănă cu ceva ieşit din mâinile unui aeromodelist nu prea priceput.

Are o lungime de numai opt metri şi este subţire ca un creion. Aripile sale, aducând cu cele ale pescăruşului, au o deschidere de paisprezece metri. Chiar în partea din spate se află un motor Rotax de 113 cai putere, care acţionează elicele ce îl propulsează, iar motorul consumă combustibil dintr-un rezervor cu capacitatea de aproape patru sute de litri.

În ciuda dimensiunilor sale mici, aparatul poate zbura cu viteza maximă de 216 km/h, sau pluti în regim de croazieră, cu 135 de km/h. Poate rămâne în aer cel mult patruzeci de ore, dar misiunea lui normală este să zboare pe o rază de 400 de mile marine faţă de bază, vreme de douăzeci şi patru de ore şi apoi să revină la sol.

Fiind un aparat cu motorul situat în partea din spate, comenzile direcţionale se află în faţă. Ele pot fi comandate de controlorul său în regim manual, ori se poate comuta pe comanda de la distanţă, cu ajutorul unui program de computer, realizând ceea ce i se cere şi continuând în acest fel până ce i se transmit alte instrucţiuni.

[7] Unmanned Aerial Vehicle – Vehicul Aerian fără Pilot

Dar adevărata valoare a aparatului Predator se găseşte în botul lui, de forma unui bulb: aparatura electronică de navigaţie detaşabilă de tip Skyball.

Toată aparatura de comunicaţie este îndreptată spre cer, transmiţând şi recepţionând semnale de la sateliţii din spaţiu. Aceştia recepţionează toate fotografiile făcute şi conversaţiile interceptate de Predator şi le retransmit la bază.

Spre pământ sunt îndreptate un radar Lynx cu apertură sintetică şi un aparat fotografic L-3 Wescam. Versiunile mai moderne, precum cele folosite deasupra Omanului, pot face faţă norilor, ploii, grindinei şi zăpezii cu ajutorul sistemului de dirijare multispectru.

După invazia Afganistanului, când cele mai interesante ţinte erau depistate, dar nu puteau fi atacate la vreme, Predator a revenit pe mesele de proiectare ale producătorilor şi astfel a fost realizată o nouă versiune. Aceasta era dotată cu proiectile Hellfire, oferindu-i-se ochiului din cer şi o variantă dotată cu armament.

La doi ani după producerea acestui model, şeful al-Qaeda din Yemen şi-a părăsit tabăra situată undeva în interiorul ţării şi a pornit împreună cu patru camarazi într-un vehicul Land Cruiser. Nu avea de unde să ştie, dar pe un ecran din Tampa era urmărit de mai mulţi ofiţeri.

După ce s-a dat comanda, proiectilul Hellfire a pornit de sub burta avionului Predator, iar câteva secunde mai apoi Land Cruiserul şi ocupanţii săi erau spulberaţi. Totul fiind frumos urmărit pe un ecran cu plasmă din Florida.

Cele două aparate Predator care porneau de la Thumrait nu erau înzestrate cu armament. Singura lor misiune era de a rămâne în patrulare la şase mii de metri, invizibile, inaudibile, nedetectabile de radar, supraveghind pământul şi marea de dedesubt.

În Gwador existau patru moschei, însă cercetările discrete făcute de britanici cu ajutorul ISI din Pakistan scoseseră la iveală că a patra şi cea mai mică dintre ele, era cunoscută pentru propovăduirea de idei fundamentaliste. La fel ca majoritatea moscheilor mici ale Islamului, reprezenta un loc de rugăciune condus de un singur imam, supravieţuind cu ajutorul donaţiilor făcute de credincioşi. Aceasta fusese întemeiată şi ţinută de imamul Abdullah Halabi.

Îşi cunoştea credincioşii bine, iar de pe jilţul înălţat de pe care conducea rugăciunile putea depista un nou-sosit dintr-o privire. Chiar dacă stătea în partea din spate a moscheii, turbanul negru de taliban i-a reţinut atenţia.

Ceva mai târziu, până când necunoscutul cu barbă neagră să apuce a-şi trage sandalele în picioare şi să se facă nevăzut în mulţimea de pe stradă, imamul a ajuns lângă el şi l-a tras de mânecă.

— Binecuvântarea Domnului nostru atotiertător să coboare asupra ta, a murmurat el, vorbind în arabă, nu în urdu.

— Şi asupra ta, imamule, i-a răspuns străinul.

Rostise aceste cuvinte tot în arabă, dar imamului nu i-a scăpat faptul că pronunţia trăda un accent pashto. Bănuiala i s-a confirmat; bărbatul venea de pe teritoriile tribale.

— Eu şi prietenii mei ne vom întâlni la *madafa,* a zis imamul. Vrei să ni te alături la o ceaşcă de ceai?

Străinul a rămas o clipă pe gânduri, apoi a înclinat din cap cu un aer grav. Majoritatea moscheilor avea câte o *madafa,* un fel de club social destinat rugăciunilor, bârfelor şi educaţiei religioase. În Occident, îndoctrinarea adolescenţilor şi transformarea acestora în extremişti se realiza de cele mai multe ori în asemenea locuri.

— Eu sunt imamul Halabi. Noul nostru credincios are nume? a întrebat el.

Fără să ezite, Martin a rostit prenumele preşedintelui afgan şi numele brigadierului din Forţele Speciale.

— Mă cheamă Hamid Yusuf, a zis el.

— Atunci, bun venit, Hamid Yusuf, a spus imamul. Bag de seamă că îndrăzneşti să porţi turbanul taliban. Ai fost unul dintre aceia?

— De când m-am alăturat mollahului Omar la Kandahar, în 1995.

În *madafa,* un fel de magazie aflată în spatele moscheii, erau doisprezece bărbaţi. Li s-a servit ceai. Martin a observat că unul dintre cei prezenţi s-a uitat cu atenţie la el. Agitat, l-a tras deoparte pe imam şi i-a şoptit ceva cu repeziciune. I-a explicat că nici nu ar visa să se uite la televizor şi la imaginile pângărite de pe ecran, dar trecuse prin dreptul unui magazin care vindea televizoare şi văzuse prin vitrină.

— Sunt convins că el este, a şuierat el către imam. A evadat de la Kabul acum trei zile.

Martin nu înţelegea limba urdu, cel puţin vorbită cu accent baluchi, dar şi-a dat seama că despre el se discuta. Chiar dacă respingea toate lucrurile occidentale şi moderne, imamul, ca mai toată lumea, considera telefonul mobil extraordinar de convenabil, chiar dacă el era fabricat de Nokia din Finlanda creştină. La cererea lui, trei dintre prieteni l-au prins pe necunoscut într-o discuţie, cu gând să nu-l lase să plece. Apoi el s-a retras în apartamentul lui umil şi a dat câteva telefoane. A revenit foarte impresionat.

Străinul era taliban încă de la începutul mişcării; îşi pierduse întreaga familie şi clanul din cauza americanilor; comandase jumătate din frontul de nord împotriva invaziei yankeilor; descoperise arsenalul de la Qala-i-Jangi şi supravieţuise cinci ani în iadul închisorilor americane, pentru ca apoi să evadeze din ghearele regimului de la Kabul, care slujea Washingtonul. Acest om nu era un refugiat oarecare, ci un erou.

Chiar dacă era pakistanez, imamul Halabi ura din suflet guvernul de la Islamabad pentru colaborarea strânsă cu America. Nutrea o simpatie profundă faţă de al-Qaeda. La o adică, recompensa de cinci milioane de afgani l-ar fi făcut bogat pe viaţă, dar banii aceia nu-l ispiteau câtuşi de puţin.

S-a întors în sală şi i-a făcut străinului semn să se apropie.

— Ştiu cine eşti, i-a spus el în şoaptă. Eşti cel căruia i se spune Afganul. Aici te poţi simţi în siguranţă, dar nu şi în Gwador. Agenţii ISI sunt peste tot şi s-a pus un premiu mare pe capul tău. Unde locuieşti?

— Nicăieri. Abia am sosit din nord, i-a răspuns Martin.

— Ştiu de unde vii; s-a anunţat la toate buletinele de ştiri. Trebuie să rămâi aici, dar nu multă vreme. Trebuie să pleci cumva din Gwandor. Vei avea nevoie de documente, de o nouă identitate şi de cineva care să te scoată din oraş. Cred că ştiu eu pe cineva capabil să te ajute.

A trimis un băieţel de la *madrassah* să dea o fugă până în port. Vasul căutat nu era acolo. Avea să ajungă douăzeci şi patru de ore mai târziu. Băiatul a aşteptat răbdător pe cheiul unde vasul trăgea întotdeauna.

De fel, Faisal bin Selim era din Qatar. Se născuse în familia unui pescar sărac, într-o colibă de pe malul unui râu nămolos din apropierea unui sat care a devenit în cele din urmă foarte moderna capitală Doha. Dar asta se întâmplase după descoperirea de ţiţei şi crearea Emiratelor Arabe Unite din fostele

State Trucial, după plecarea britanicilor, sosirea americanilor şi cu mult înainte ca banii să înceapă a curge acolo ca un torent.

Cunoscuse din fragedă copilărie sărăcia şi politeţea slugarnică în faţa străinilor cu piele albă, care se purtau ca nişte stăpâni. Însă, încă de mic, bin Selim îşi jurase că va ajunge ceva în viaţă. Calea pe care a ales-o era singura pe care o ştia: marea. A devenit marinar pe o navă costieră de transport şi, în timp ce vasul naviga de-a lungul coastei de la Insula Masirah şi Salalah din provincia Dhofari din Oman, ajungând până în porturile Kuweit şi Bahrain din capătul Golfului Persic, cu mintea lui ageră, a deprins foarte multe lucruri.

A învăţat că există întotdeauna cineva care are ceva de vânzare şi încă pregătit să vândă ieftin. Şi întotdeauna exista cineva, undeva, pregătit să cumpere acel lucru, fiind dispus să plătească mult. Între cei doi se găsea întotdeauna instituţia numită Vamă. Faisal bin Selim prosperase făcând contrabandă.

În călătoriile lui văzuse multe lucruri pe care ajunsese să le admire. Pânzeturi şi tapiserii fine, obiecte de artă islamică, cultură adevărată, Corane din vechime, manuscrise preţioase şi frumuseţea marilor moschei. Şi mai văzuse lucruri pe care ajunsese să le dispreţuiască: occidentali bogaţi, feţe porcine care, din cauza soarelui, deveneau roz precum crevetele fiert, femei dezgustătoare purtând doar bikini, indivizi beţi, mulţi bani nemunciţi.

Nu i-a scăpat nici faptul că domnitorii statelor din Golf beneficiau de banii care pur şi simplu curgeau şuvoaie din nisipurile deşertului. Pentru că şi aceştia începuseră să-şi etaleze cu neruşinare obiceiurile occidentale, să bea alcool importat, să doarmă cu târfe blonde, a ajuns să-i dispreţuiască.

Pe când avea în jur de treizeci şi cinci de ani, cu douăzeci de ani înainte de ziua în care băieţelul baluchi îl aştepta la docul din Gwador, lui Faisal bin Selim i se întâmplaseră două lucruri.

Câştigase şi economisise bani cât să comande şi să-şi cumpere imediat o superbă corabie arabă cu pânze, construită din lemn de către cei mai iscusiţi meşteşugari de la Sur din Oman, pe care a botezat-o *Rasha,* adică *Perla.* Şi tot atunci devenise un wahhabi înfocat.

Când s-au ridicat, îndemnându-i pe oameni să urmeze învăţăturile lui Maududi şi Sayyid Qutb, noii profeţi au declarat jihad împotriva forţelor eretice şi degenerate, iar el li s-a alăturat acestora. Când tinerii s-au dus să lupte împotriva necredincioşilor

sovietici în Afganistan, el s-a rugat pentru ei; când alţii au îndreptat avioane în turnurile zeului occidental al banilor, el a îngenuncheat şi s-a rugat ca aceia să ajungă în grădinile lui Allah.

Pentru restul lumii, a rămas comandantul şi proprietarul credincios al corabiei *Rasha,* un om curtenitor, care prefera traiul simplu şi era greu de mulţumit. Îşi făcea negoţul de-a lungul întregii coaste a Golfului şi prin Marea Arabiei. Nu căuta buclucul cu lumânarea, dar dacă vreun credincios adevărat avea nevoie de ajutorul lui, fie în bani, fie pentru a fi dus altundeva în siguranţă, el făcea tot ce-i stătea în putinţă.

Intrase în atenţia forţelor de securitate occidentale deoarece un activist al-Qaeda de origine saudită, capturat la Hadramaut şi care a mărturisit tot într-o celulă din Riyadh, a scăpat faptul că mesajele ultrasecrete, destinate doar lui bin Laden, atât de secrete încât nu puteau fi încredinţate decât verbal unui mesager care le memora şi trebuia să îşi ia singur viaţa decât să fie prins, plecau uneori din Peninsula Saudită pe calea mării. Emisarul era de obicei lăsat pe coasta Baluchistanului, de unde urma să ducă mesajul spre nord, la peşterile necunoscute din Waziristan, unde îşi avea sălaş Şeicul. Vasul se numea *Rasha.* Cu acordul şi sprijinul ISI, el nu era interceptat, ci doar ţinut sub observaţie.

Faisal bin Selim a sosit la Gwador cu o încărcătură de mărfuri electrocasnice luate din depozitele duty-free din Dubai. Acolo, frigiderele, maşinile de spălat, cuptoarele cu microunde şi televizoarele se vindeau mult mai ieftin decât la depozitele din portul liber.

Avea comandă să transporte înapoi în Golf o încărcătură de covoare pakistaneze, lucrate de degetele fine ale băieţilor sclavi şi destinate călcăturii occidentalilor bogaţi care îşi cumpărau vile de lux pe insulele ce se construiau în largul coastelor emiratelor Dubai şi Qatar.

A ascultat cu gravitate mesajul băieţelului, a dat din cap şi, două ore mai târziu, după ce a descărcat mărfurile fără să deranjeze vama pakistaneză, a lăsat corabia în grija omului de încredere din Oman şi a mers fără grabă prin oraş, până la moschee.

După ani şi ani de comerţ cu pakistanezii, curtenitorul arab ajunsese să vorbească bine urdu, astfel că el şi imamul discutau în acea limbă. Şi-a sorbit ceaiul, a mâncat prăjituri, după care şi-

a şters degetele cu o mică batistă din pânză de in foarte subţire. Între timp, l-a salutat din cap pe Afgan şi l-a măsurat din ochi. Când a aflat de evadarea din furgoneta închisorii, a zâmbit aprobator. După aceea, a vorbit în arabă.

— Şi doreşti să pleci din Pakistan, frate?

— Nu am ce căuta aici, a spus Martin. Imamul are dreptate. Poliţia secretă mă va găsi şi voi ajunge din nou în ghearele câinilor de la Kabul. Mai bine îmi pun capăt zilelor decât să se întâmple asta.

— Mare păcat, a murmurat bărbatul din Qatar, până acum… şi ce viaţă. Şi dacă te duc eu în vreun stat din Golf, ce vei face?

— O să-ncerc să îi descopăr pe Adevăraţii Credincioşi şi le voi oferi ceea ce pot.

— Şi ce anume ai de oferit? Ce poţi face?

— Pot lupta. Şi sunt pregătit să mor în războiul sfânt al lui Allah.

Căpitanul curtenitor a rămas pe gânduri o vreme.

— În zori o să încarc nişte covoare, a spus el. Asta îmi ia câteva ore. Trebuie să stea bine protejate sub punte, ca să nu le atingă nici un strop de apă sărată. După aceea ridic ancora. O să trec foarte aproape de digul spre larg al portului. Dacă s-ar întâmpla ca vreun om să sară de pe cheiul de beton până pe punte, nimeni n-o să bage de seamă.

După saluturile rituale, căpitanul a plecat. Pe întuneric, Martin a fost condus de băieţel până la docuri. Acolo a studiat corabia, pentru a o putea recunoaşte a doua zi dimineaţă.

Aceasta a apărut pe lângă chei puţin înainte de ora unsprezece. Distanţa de sărit era de doi metri şi jumătate, iar Martin, după un sprint scurt, a ajuns pe punte, aterizând perfect.

Omul din Oman stătea la timonă. Faisal bin Selim l-a salutat pe Martin cu un zâmbet blând. I-a oferit oaspetelui apă proaspătă să se spele pe mâini şi curmale delicioase din Muscat.

La amiază, bătrânul a întins două covoraşe pe rama gurii de la magazia unde avea mărfurile. Aşezaţi alături, cei doi au îngenuncheat pentru rugăciunile de la jumătate zilei. Pentru Martin era prima ocazie în care urma să se roage altfel decât într-o mulţime, unde glasul oricui este acoperit de al celorlalţi. A rostit rugăciunea impecabil.

Când un agent este singur printre duşmani, într-o misiune periculoasă şi „urâtă”, controlorii lui de acasă ţin foarte mult să

primească măcar un semn că omul le este teafăr; încă viu, liber, capabil să acţioneze. Această indicaţie poate veni de la agentul însuşi, printr-un apel telefonic, printr-un anunţ de publicitate în vreun ziar sau printr-un semn făcut cu creta pe zid, de exemplu, într-un loc prestabilit. Acest semnal poate veni şi de la un supraveghetor, care nu intră în contact cu agentul, ci îl observă şi raportează. Asta se cheamă „semn de viaţă”. După zile întregi de tăcere, controlorii devin foarte agitaţi şi doresc respectivul semn de viaţă.

La Thumrait era miezul zilei; în Scoţia, ora micului dejun; la Tampa, trecut de miezul nopţii. Cei aflaţi la Thumrait şi la Tampa puteau vedea tot ce intercepta avionul Predator, dar nu cunoşteau semnificaţia acelor imagini. Nici nu era nevoie să ştie; nu primiseră sarcini în acest sens. Însă cei de la baza Edzell ştiau.

Vizibil cât se poate de limpede, lăsându-şi fruntea spre punte şi ridicând faţa către cer, Afganul îşi rostea rugăciunile pe puntea corabiei *Rasha.* Lucrătorii din sala de operaţiuni au izbucnit în urale. Câteva secunde mai târziu, aflat la micul dejun, Steve Hill a primit un telefon, apoi, pe neaşteptate şi-a sărutat pătimaş soţia.

Două minute mai târziu, la Old Alexandria, Marek Gumienny a fost sunat când dormea. S-a trezit şi, după ce a ascultat, a spus zâmbind: „Bun aşa”, apoi a adormit la loc. Afganul îşi continua acţiunea.

11

Având vânt prielnic dinspre sud, *Rasha* a ridicat pânzele, oprind motorul, astfel că huruitul de sub punte a fost înlocuit de sunetele liniştitoare ale mării: lipăitul apei despicate de proră, susurul vântului în pânze, scârţâitul palancului de încărcare.

Corabia arabă, urmărită de nevăzutul Predator, aflat la şase kilometri şi jumătate deasupra, s-a strecurat de-a lungul coastei sudice a Iranului, pătrunzând în Golful Oman. Ajunsă acolo, a virat la tribord, îndepărtându-se de coastă şi-a reaşezat pânzele, pentru că vântul sufla puternic din pupa şi s-a îndreptat către despărţitura îngustă dintre Iran şi Arabia, numită Strâmtoarea Ormuz.

Prin acel spaţiu îngust, unde capătul Peninsulei Musandam din Oman se află la doar doisprezece kilometri de ţărmul Persiei, trecea un flux aproape continuu de tancuri petroliere; unele, mult afundate, încărcate cu ţiţei pentru Occidentul hămesit după energie, altele, înălţate din apă, urcând spre Golf ca să încarce ţiţei saudit sau kuweitian.

Navele mai mici, precum corabia arabă, se ţineau aproape de ţărm, pentru a le permite namilelor toată libertatea în şenalul adânc. Dacă le stă ceva în cale, supertancurile pur şi simplu nu pot opri.

Cum cei de la bord nu se grăbeau, *Rasha* a rămas peste noapte în derivă printre insulele de la est de baza navală de la Kumzar, din Oman. Stând pe puntea de dunetă, ceva mai înălţată, în noaptea parfumată, rămânând încă foarte vizibil pe ecranul cu plasmă de la baza aeriană din Scoţia, Martin a zărit în lumina lunii două „bărci cu ţigări” şi a auzit mugetul uriaşelor motoare exterioare; ambarcaţiunile ieşeau în goană din apele Omanului, ca să traverseze către sudul Iranului.

Aceia erau contrabandiştii despre care auzise atâtea; întrucât nu respectau legile nici unei ţări, oamenii de pe ele se ocupau de traficul ilegal. În zori, ei aveau întâlnire cu vreun beneficiar pe o plajă pustie din Iran sau din Baluchistan, îşi descărcau marfa, ţigări ieftine şi preluau, lucru uimitor, capre de angora, care erau la mare preţ în Oman.

Pe marea fără nici o încreţitură, bărcile lor din aluminiu, subţiri ca nişte creioane, având marfa legată la mijlocul ambarcaţiunii şi

cu echipajul ţinându-se agăţat de ce se putea, erau propulsate de două motoare imense de câte 250 de cai putere fiecare, atingând o viteză de peste cincizeci de noduri[8]. Aceste ambarcaţiuni sunt practic imposibil de prins, iar oamenii de pe ele cunosc fiecare insuliţă şi intrând şi s-au obişnuit să se deplaseze fără lumini, în întuneric deplin, traversând pe calea tancurilor petroliere, căutându-şi adăpost în partea cealaltă a strâmtorii.

Faisal bin Selim a zâmbit îngăduitor. Şi el era contrabandist, dar mult mai demn decât acei vagabonzi ai Golfului pe care îi auzea în depărtare.

— Şi după ce te voi duce în Arabia, ce vei face, prietene? a întrebat el cu glas domol.

Ajutorul din Oman se afla la prova, pescuind „la mână” şi încercând să prindă un peşte bun pentru masa de dimineaţă.

Pentru rugăciunea de seară, omul li se alăturase celor doi. Acum era ora potrivită pentru un taifas plăcut.

— N-am idee, a recunoscut Afganul. Ştiu doar că în patria mea sunt un om mort, Pakistanul mi-este interzis, pentru că oamenii din guvernul de acolo au devenit dulăii yankeilor. Sper să găsesc alţi Credincioşi Adevăraţi, ca să lupt alături de ei.

— Să lupţi? Dar în Emiratele Arabe Unite nu se poartă nici un război. Şi ele sunt aliatele de încredere ale Occidentului. Iar dincolo de ele se află Arabia Saudită, unde vei fi dat imediat în vileag şi trimis îndărăt. Aşa că…

Afganul a ridicat din umeri.

— Eu nu vreau decât să-l slujesc pe Allah. Asta am făcut toată viaţa. Îmi încredinţez soarta în mâinile Lui.

— Şi spui că eşti pregătit să mori pentru El, a zis politicosul bărbat din Qatar.

Mike Martin s-a gândit la copilăria lui şi la şcoala primară din Bagdad. Majoritatea elevilor erau băieţi irakieni, însă proveneau din familiile cele mai bogate, iar părinţii lor ţineau foarte mult ca ei să vorbească perfect englezeşte şi să ajungă a conduce marile corporaţii care aveau contracte cu Londra şi cu New York. Programa şcolară era în engleză, iar asta presupunea învăţarea de poezii tradiţionale englezeşti.

Încă din copilărie, Martin avea o poezie preferată în care se vorbea despre felul în care Horaţiu al Romei apărase ultimul pod în faţa armatei năvălitoare conduse de Tarquinius, în vreme ce

[8] 1 nod = 1,852 km/h.

romanii surpau podul înapoia lui. Încă îşi amintea versurile pe care el şi băieţii obişnuiau să le recite împreună:

Oricare dintre pământeni
Dator e cu o moarte.
Mai bine n-ar putea s-o facă
Decât să o înfrunte:
Pentru oase de părinţi
Şi temple de zei să lupte[9].

— Dacă pot muri *shahid,* în slujba jihadului său sfânt, desigur, a răspuns el.

Căpitanul corabiei a rămas câteva momente pe gânduri, apoi a schimbat subiectul.

— Bag de seamă că porţi haine din Afganistan, a spus el. O să fii dat imediat în vileag. Aşteaptă puţin.

A coborât sub punte şi a revenit cu un *dishdash* proaspăt spălat, adică o robă albă din bumbac atârnând de la umeri până la glezne fără nici o cută.

— Schimbă-te, i-a poruncit el lui Martin. Leapădă *shalwar kameez-ul* şi turbanul taliban peste bord.

După ce s-a schimbat, bin Selim i-a întins un nou acoperământ de cap, *kaffiyeh-ul* alb cu picăţele roşii ce se poartă în Golful Arabiei, precum şi cerculeţul din şnur negru care îl ţine pe cap.

— Aşa-i ceva mai bine, a spus bătrânul după ce oaspetele lui a reuşit schimbarea la faţă. Acum poţi trece drept arab din Golf, mai puţin ca grai. Însă există o colonie de afgani în apropiere de Jeddah. Comunitatea aceea se află în Arabia Saudită de generaţii întregi, dar vorbesc la fel ca tine. Să spui că eşti de acolo, iar străinii te vor crede. Acum să ne culcăm. O să ne sculăm în zori pentru ultima zi de voiaj.

Predatorul i-a văzut aruncând ancora şi părăsind insulele, deplasându-se alene pe după vârful stâncos al peninsulei al-Ghanam, apoi virând spre sud-vest, de-a lungul coastei Emiratelor Arabe Unite (EAU).

Din EAU fac parte şapte emirate, dar mai cunoscute sunt cele mai mari şi mai bogate: Dubai, Abu Dhabi şi Sharjah. Celelalte patru sunt mult mai mărunte, mult mai sărace şi aproape necunoscute. Două dintre acestea, Ajman şi Umm-al-Qaiwain,

[9] Versuri din *Cântece despre Roma antică,* de Thomas Babington Macaulay (1800-1859) (n. tr.).

sunt lipite de Dubai, care a devenit cel mai dezvoltat dintre toate datorită ţiţeiului din subsolul său. Fujairah se află de cealaltă parte a peninsulei, fiind cu faţa spre est, către golful Oman. Cel de-al şaptelea este Ras-al-Khaimah.

Ras-al-Khaimah se află pe aceeaşi coastă cu Dubai, dar mult mai aproape de strâmtoarea Ormuz. Este sărac lipit pământului şi ultratradiţionalist. Din acest motiv, a acceptat daruri din partea Arabiei Saudite, inclusiv moschei şi şcoli finanţate masiv – însă toate predând wahhabismul. Ras-al-K, după cum îi spun occidentalii, este leagănul fundamentalismului şi al simpatiei faţă de al-Qaeda şi jihad. Aflat la tribordul corăbiei arabe care naviga încet, acest emirat era primul la care aveau să ajungă. Ceea ce s-a întâmplat spre apusul soarelui.

— Nu ai nici un act de identitate, a zis căpitanul, iar eu nu te pot ajuta în privinţa asta. Oricum, nu are importanţă, actele au reprezentat întotdeauna o obrăznicie occidentală. Mai importanţi sunt banii. Ia-i pe aceştia.

I-a vârât lui Martin în mână un sul de dirhami, moneda din EAU. În lumina ce scădea, au trecut prin dreptul oraşului, aflat la depărtare de aproape doi kilometri. Primele lumini începuseră să se aprindă printre clădirile de pe ţărm.

— O să te las pe mal ceva mai departe, i-a zis bin Selim. O să găseşti uşor drumul de coastă şi te întorci. Ştiu o micuţă casă de oaspeţi în Oraşul Vechi. Este ieftină, curată şi discretă. Te cazezi acolo. Să nu ieşi. O să fii în siguranţă şi, *inshallah,* cred că am şi mulţi prieteni care să te ajute.

Se întunecase deplin când Martin a văzut luminile hotelului, iar *Rasha* s-a apropiat discret de ţărm. Bin Selim cunoştea bine zona: era vorba despre fortul Hamra, care suferise transformări, devenind club pentru oaspeţii străini, iar acel club avea şi un chei. După căderea întunericului, acesta era pustiu.

— Părăseşte corabia, a anunţat cineva din camera operaţiunilor de la baza aeriană Edzell.

În ciuda întunericului, de la şase mii cinci sute de metri altitudine, detectorul termic de pe Predator a „văzut” silueta agilă sărind de pe punte pe dig, după care corabia a pus motorul în marşarier, retrăgându-se spre ape mai adânci.

— Nu ne mai interesează vasul, rămânem pe silueta în mişcare, a spus Gordon Phillips, aplecându-se peste umărul operatorului de la pupitru.

Ordinul a fost recepţionat la Thumrait, iar Predatorul a primit

instrucţiuni să urmărească imaginea termică a bărbatului care înainta singur de-a lungul coastei, întorcându-se către Ras-al-K.

Avea de mers opt kilometri pe jos, dar Martin a ajuns în Oraşul Vechi cam pe la miezul nopţii. A întrebat doi trecători şi a fost îndrumat spre casa de oaspeţi. Era la cinci sute de metri depărtare de casa familiei al-Shehhi, unde se născuse Marwan al-Shehhi, cel care, pe 11 septembrie 2001 a pilotat un avion de pasageri direct în Turnul de Sud de la World Trade Center. Era încă un erou pe plan local.

Proprietarul s-a arătat îmbufnat şi bănuitor, motiv pentru care Martin a menţionat numele lui Faisal bin Selim. Aceste cuvinte magice şi vederea teancului de bani au rezolvat problema. A fost invitat să intre şi condus într-o încăpere simplă. Din câte se părea, mai existau numai doi oaspeţi plătitori, dar aceştia se culcaseră.

Oarecum destins, gazda l-a invitat pe Martin să bea o ceaşcă de ceai înainte de a se retrage. Cât au băut ceaiul, Martin a trebuit să-i explice omului că era din Jeddah, dar de neam pashtun.

Datorită tenului închis, a bărbii negre şi stufoase şi a referirilor frecvente la Allah, specifice celor cu adevărat credincioşi, Martin şi-a convins gazda că şi el era un Credincios Adevărat. S-au despărţit făcându-şi urări de noapte bună.

Corabia lui bin Selim a navigat toată noaptea. Avea ca destinaţie un port cunoscut sub numele de Creek (Pârâul) şi era situat în inima Dubaiului. Cândva doar un biet pârâu noroios, puţind a peşte mort, unde oamenii îşi peticeau năvoadele în arşiţa zilei, acest Creek a devenit ultima dintre priveliştile „pitoreşti” ale capitalei care trepidează de activitate, fiind situată în faţa soukh[10]-ului cu obiecte din aur, sub ferestrele hotelurilor occidentale, foarte impozante. Acolo, corăbiile arăbeşti stau amarate una lângă alta, iar turiştii vin să se uite la ultima fărâmă din „vechea Arabie”.

Bin Selim a luat un taxi şi a cerut şoferului să-l ducă circa cinci kilometri de-a lungul coastei, până în sultanatul Ajman, cel mai mic şi al doilea dintre cele şapte într-un clasament al sărăciei. Acolo a coborât, s-a strecurat într-un păienjeniş de alei acoperite, unde se găseau tarabe în jurul cărora se agitau vânzători şi cumpărători şi s-a pierdut, scăpând de orice eventuală „codiţă”, asta în cazul în care ar fi fost urmărit.

[10] Piaţă, bazar.

Nu avea pe nimeni pe urmele lui. Aparatul Predator se concentrase asupra unei case de oaspeţi din centrul sultanatului Ras-al-Khaimah. Căpitanul s-a strecurat afară din soukh, ajungând într-o mică moschee şi a cerut să stea de vorbă cu imamul. Un băiat a fost trimis în oraş şi a revenit cu un tânăr care era în realitate student la colegiul tehnic local. În acelaşi timp, absolvise instrucţia la tabăra de pregătire Darunta, condusă de al-Qaeda în apropiere de Jalalabad până în 2001.

Bătrânul i-a şoptit tânărului ceva la ureche, iar acesta a dat din cap şi i-a mulţumit. După aceea căpitanul a revenit prin piaţa acoperită, a prins un taxi şi a revenit la corabia lui, amarată la Creek. Făcuse tot ce se putea. Acum, totul depindea de cei tineri. *Inshallah.*

În aceeaşi dimineaţă, dar ceva mai târziu, asta datorită diferenţei de fus orar, *Countess of Richmond* a ieşit din estuarul Mersey şi a pătruns în Marea Irlandei. Căpitanul McKendrick a dat comanda şi timonierul a îndreptat vasul către sud. Curând, având Ţara Galilor la babord, vasul va ieşi din Marea Irlandei şi va ocoli Lizard Point, pătrunzând în Canalul Mânecii şi în Atlanticul de Sud. Apoi va urma o rută spre sud, prin dreptul Portugaliei, prin Mediterana, către Canalul Suez, iar de acolo, spre Oceanul Indian.

Pentru că în luna martie valurile mai aruncau întâmplător stropi peste prova, încărcătura de automobile Jaguar, destinate saloanelor de prezentare din Singapore, era adăpostită în containere bine închise aflate sub punte.

Au trecut patru zile până când Afganul care se adăpostea în Ras-al-Khaimah a primit vizitatori. Respectând recomandările, nu se aventurase pe afară, adică nu păşise pe stradă. Însă ieşise la aer, în curtea închisă din spatele clădirii, ferită de străzi prin porţi duble, înalte de doi metri şi jumătate. Pe acolo veneau şi furgonetele cu diferite livrări.

Cum în curtea interioară era văzut de Predator, controlorii lui din Scoţia au remarcat schimbarea îmbrăcămintei.

Când au sosit, vizitatorii nu au adus alimente, băuturi sau rufe spălate, ci au dorit să ia ceva. Au băgat furgoneta cu spatele, până la uşa din dos a clădirii. Şoferul a rămas la volan, iar cei trei însoţitori au intrat în casă.

Locatarii plecaseră la muncă, iar menajera, cu permisiunea

patronului, se dusese la cumpărături. Cei trei din echipă aveau instrucţiuni precise. S-au îndreptat imediat către uşa potrivită şi au pătruns fără să bată la uşă. Bărbatul aşezat, care citea din Coran, a ridicat ochii şi s-a trezit cu un pistol îndreptat spre el de către un om instruit în Afganistan. Toţi trei aveau cagule pe cap.

Cei trei s-au dovedit eficienţi şi discreţi. Martin cunoştea bine purtarea luptătorilor, astfel că şi-a dat seama că vizitatorii lui ştiau cum să acţioneze. Capul i-a fost acoperit cu o cagulă, care i-a ajuns până pe umeri. Vizitatorii i-au răsucit mâinile la spate şi i-au prins încheieturile cu legături din plastic. Apoi l-au mânat pe uşă, pe coridorul pardosit cu dale de gresie, până a intrat în furgonetă. S-a aşezat pe o parte, a auzit uşile trântindu-se, apoi a simţit vehiculul hurducându-se afară pe poartă şi ieşind pe stradă.

Aparatul Predator a înregistrat totul, însă controlorii au socotit că era vorba despre o livrare de lenjerie. După câteva minute, furgoneta a dispărut. Există multe minuni pe care le poate realiza tehnologia informaţiilor, însă aparatele şi controlorii se pot înşela în unele cazuri. Echipa de răpitori nu avea habar că deasupra lor se afla un avion de tip Predator, însă, preferând să acţioneze la mijlocul dimineţii, iar nu în miez de noapte, i-au păcălit fără să vrea pe supraveghetorii de la Edzell.

Acestora le-au trebuit încă trei zile până să-şi dea seama că omul lor nu mai apărea zilnic în curte pentru a da semnul de viaţă. Pe scurt, dispăruse. În acest răstimp, supraveghearea o casă pustie. Şi nici nu aveau idee care dintre furgonete îl luase pe Martin.

În realitate, furgoneta nu ajunsese departe. Împrejurimile din spatele portului şi ale oraşului Ras-al-Khaimah dau spre deşertul stâncos şi lipsit de viaţă ce urcă până spre munţii Rus-al-Jibal. Acolo nu pot trăi decât caprele şi salamandrele.

Răpitorii nu voiseră să rişte nimic, astfel că au ţinut să se asigure că bărbatul pe care îl luaseră nu era supravegheat. Existau o serie de drumuri ce urcau spre dealuri, iar ei au ales unul la întâmplare. Aflat pe podeaua furgonetei, Martin a simţit cum maşina iese de pe drumul asfaltat şi începe să salte pe unul desfundat.

Dacă ar fi existat vreun vehicul urmăritor, acesta ar fi fost descoperit imediat. Chiar dacă ar fi rămas nevăzut, dâra de praf ridicată în aer l-ar fi dat de gol. Iar un elicopter de supraveghere ar fi sărit şi mai mult în ochi.

După ce a parcurs vreo opt kilometri din drumul care urca dealul, furgoneta s-a oprit. Conducătorul grupului, cel înarmat cu pistol, a scos un binoclu puternic şi a cercetat valea şi coasta, până în Oraşul Vechi, de unde porniseră. Spre ei nu se îndrepta nici un vehicul.

După ce omul s-a declarat satisfăcut, furgoneta a întors şi a coborât dealurile. Destinaţia ei reală era o vilă aflată într-o incintă înconjurată de ziduri, aflată în suburbiile oraşului. După ce porţile acesteia au fost încuiate la loc, furgoneta a mers în marşarier până la o uşă deschisă, de unde Martin a fost silit să păşească de-a lungul unui alt pasaj pardosit cu gresie.

I s-au scos legăturile de plastic de la încheieturi, după care i s-a prins o cătuşă rece de oţel la încheietura mâinii stângi. Trebuia să existe şi un lanţ, din câte ştia el şi un piron în perete ce nu putea fi smuls. Cagula i-a fost scoasă, dar răpitorii au rămas cu capetele acoperite. S-au retras cu spatele, apoi au trântit uşa în urma lor. După care s-au auzit zăvoarele împinse până la capăt.

Celula nu avusese de la început acea destinaţie. Fusese o cameră de la parterul vilei, fortificată ulterior. Fereastra fusese zidită şi, cu toate că Martin nu avea cum să vadă, pe dinafară se pictase o fereastră pentru a păcăli pe oricine s-ar fi uitat prin binoclu peste zidul curţii.

Ţinând seama de ceea ce suportase cu ani în urmă în cadrul programului SAS de interogare pentru dezvoltarea rezistenţei, camera putea fi socotită chiar confortabilă. Exista un singur bec prins de tavan, protejat de un cadru metalic împotriva obiectelor ce ar fi fost aruncate în el. Lumina era destul de slabă, dar mulţumitoare.

Avea la dispoziţie un pat de campanie, iar lanţul era suficient de lung cât să-i poată îngădui să stea întins pe el ori să doarmă. În cameră se mai aflau un scaun cu spătar drept şi o toaletă chimică. Lanţul îi permitea să ajungă la toate, deşi ele se găseau aşezate în direcţii diferite.

Mâna stângă îi era totuşi prinsă într-o cătuşă de oţel inox care stătea legată de un lanţ ce ducea la un inel prins în zid. Nu avea posibilitatea de a ajunge la uşa pe unde vor intra anchetatorii ca să-i aducă apă şi hrană, iar vizorul din uşă îi spunea că aceştia îl puteau verifica în orice moment, iar el nu i-ar fi văzut sau auzit.

În cadrul unor discuţii lungi şi aprinse purtate la castelul Forbes, se analizase o problemă: să poarte asupra lui vreun dispozitiv de urmărire sau nu?

În prezent, există emiţători de prezenţă de dimensiuni atât de reduse, încât ei pot fi injectaţi sub piele fără ca epiderma să fie crestată. Aceştia sunt cât o gămălie de ac. Încălziţi de sânge, ei nu au nevoie de nici o altă sursă de energie. Numai că raza lor de acţiune rămâne limitată. Şi, din păcate, există şi dispozitive extrem de sensibile care îi pot detecta.

— Aceşti oameni sigur nu sunt proşti, ţinuse Phillips să evidenţieze.

Colegul său de la Antiterorism CIA aprobase.

— Cei mai educaţi dintre ei, zisese McDonald, stăpânesc la perfecţie diverse tehnologii de vârf, iar cunoştinţele în domeniul computerelor sunt uimitoare.

Nimeni dintre cei de la Forbes nu se îndoia că, dacă ar fi fost supus unei percheziţii corporale cu mijloace tehnice sofisticate şi s-ar fi descoperit ceva dubios asupra lui, Martin ar fi fost ucis pe loc.

În cele din urmă se luase şi decizia: fără emiţător de prezenţă implantat. Fără transmiţători de semnale. Răpitorii au revenit după o oră. Aveau în continuare cagulele pe cap.

Percheziţia corporală a fost una de durată şi minuţioasă. I-au luat hainele pe rând, până a rămas în pielea goală şi le-au dus în altă încăpere pentru verificare.

Nu au apelat la metode invazive de căutare în gât şi în anus. Au făcut totul cu un aparat de scanare. Centimetru cu centimetru, acesta a fost plimbat peste corpul lui, iar orice ţiuit ar fi anunţat descoperirea unei substanţe ce nu era ţesut. Abia la gură s-a auzit un bip. I-au deschis gura cu forţa, examinându-i fiecare plombă. În rest – nimic.

I-au înapoiat hainele şi s-au pregătit să plece.

— Mi-am uitat Coranul la casa de oaspeţi, a spus prizonierul. Nu am ceas sau covoraş, dar cred că este ora de rugăciune.

Liderul l-a privit prin găurile din cagulă. Nu a scos nici o vorbă, însă două minute mai târziu a revenit, aducând un covoraş şi Coranul. Martin i-a mulţumit cu un aer grav.

A primit cu regularitate hrană şi apă. De fiecare dată i se făcea semn cu arma să se retragă, după care tava era aşezată pe podea, într-un loc de unde putea să o ia. Spălătorul chimic era înlocuit în acelaşi fel.

Interogatoriile au început abia după trei zile, iar pentru aceasta a fost mascat, ca să nu poată privi pe ferestre şi condus cale de două coridoare. Când i s-a scos masca, a rămas împietrit.

Bărbatul din faţa lui, stând calm la o masă sculptată, arăta ca un patron de oriunde, care primeşte la interviu un candidat: tânăr, elegant, civilizat, bine-crescut şi fără nimic pe cap. Vorbea o arabă perfectă, aceea care se vorbea în Golf.

— Nu văd ce rost ar avea măştile, a zis el, ori numele ridicole. Apropo, numele meu e doctor al-Khattab. Nimic de ascuns aici. Dacă mă voi convinge că eşti cine te pretinzi, vei fi bine-venit printre noi. În care caz nu ne vei trăda. Dacă nu, atunci, cu regret, dar vei fi ucis pe loc. Aşadar, să nu ne prefacem, domnule Izmat Khan. Eşti cu adevărat cel căruia i se spune Afganul?

„Vor manifesta interes faţă de două lucruri, îl avertizase Gordon Phillips în cursul unuia dintre instructajele interminabile de la castelul Forbes. Dacă eşti cu adevărat Izmat Khan şi dacă eşti acelaşi Izmat Khan care a luptat la Qala-i-Jangi. Sau nu cumva în cinci ani petrecuţi la Guantanamo ai devenit alt om.”

Martin s-a uitat fix la arabul zâmbitor. Şi-a adus aminte de avertismentele lansate de Tamian Godfrey. „Nu-i lua prea mult în seamă pe cei cu bărbi fioroase care urlă; fii atent la cel care este bărbierit, fumează, bea, are relaţii cu fete, trece drept unul dintre noi. Care pare să fi devenit occidental. Un cameleon uman, care-şi ascunde ura. O ură ucigătoare. Exista un cuvânt… *takfir.”*

— Sunt mulţi afgani, a zis el. Cine mă numeşte Afganul?

— A, nu ai comunicat cu nimeni vreme de cinci ani. După luptele de la Qala-i-Jangi s-a dus vestea despre tine. Nu ştii de mine, dar eu cunosc multe despre tine. Unii dintre oamenii noştri au fost eliberaţi de la Camp Delta. Au avut doar cuvinte de laudă în privinţa ta. Susţin că nu ai cedat deloc. Adevărat?

— M-au întrebat despre viaţa mea. Atât le-am spus.

— Dar nu i-ai denunţat pe alţii? Nu ai menţionat nume? Asta au spus ceilalţi despre tine.

— Mi-au ucis toată familia. Atunci m-am simţit ca şi mort. Cum poţi pedepsi un om care e mort?

— Frumos răspuns, prietene! Aşa, hai să vorbim despre Guantanamo. Povesteşte-mi despre Gitmo.

Ceas de ceas, lui Martin i se vârâse în minte ce i se petrecuse pe peninsula din Cuba. Sosirea pe 14 ianuarie 2002, flămând, însetat, ud de propria urină, legat la ochi şi cu cătuşe atât de strânse, încât încheieturile îi rămăseseră amorţite vreme de săptămâni întregi. Bărbile şi capetele rase, îmbrăcaţi în salopete oranj şi împiedicându-se din cauza cagulelor fără găuri pentru

ochi…

Doctorul al-Khattab a luat notiţe cu sârguinţă, scriind pe un blocnotes cu file gălbui şi folosind un stilou cu rezervor, lucru demodat. Când a ajuns la un pasaj la care cunoştea răspunsul, s-a oprit şi l-a privit pe prizonier cu un zâmbet blajin.

În după-amiaza aceleiaşi zile i-a întins lui Martin o fotografie.

— Îl cunoşti pe acest om? a întrebat el. L-ai văzut vreodată? Martin a clătinat din cap. În fotografie apărea generalul Geoffrey D. Miller, succesorul generalului Rick Baccus la comanda închisorii. Acesta din urmă obişnuise să participe la interogatorii, însă generalul Miller lăsase asta în grija echipelor de la CIA.

— Ai dreptate, a zis al-Khattab. Potrivit unuia dintre amicii noştri eliberaţi, el te-a văzut, dar tu erai întotdeauna cu cagula peste cap, drept pedeapsă pentru că refuzai să cooperezi. Când au început să se schimbe în bine condiţiile de acolo?

Au discutat până după apusul soarelui, apoi arabul s-a ridicat.

— Am multe de verificat, a zis el. Dacă spui adevărul, vom continua peste câteva zile. Dacă nu, regret, dar va trebui să îi transmit instrucţiuni corespunzătoare lui Suleiman.

Martin a revenit în celulă. Doctorul al-Khattab a transmis cu rapiditate câteva ordine echipei de paznici, după care a plecat cu o maşină modestă de închiriat, revenind la hotelul Hilton din Ras-al-Khaimah, care, prin înălţimea şi eleganţa sa, domina portul maritim al-Saqr. Şi-a petrecut noaptea acolo, iar a doua zi a părăsit hotelul îmbrăcat cu un costum tropical de culoare crem, bine croit. Când s-a prezentat la ghişeul British Airways de pe Aeroportul Internaţional Dubai pentru confirmarea călătoriei, a vorbit într-o engleză impecabilă.

De fapt, Ali Aziz al-Khattab se născuse în Kuweit, fiind fiul unui funcţionar din conducerea unei bănci. Conform standardelor din Golf, asta însemna că beneficiase de o copilărie şi de o educaţie privilegiate şi fără probleme. În 1989, tatăl lui fusese detaşat la Londra ca director adjunct al Bank of Kuweit. Familia îl însoţise, astfel că membrii ei fuseseră scutiţi de necazuri atunci când trupele lui Saddam Hussein le invadase patria în 1990.

Ali Aziz, care ştia deja foarte bine engleza, a fost înscris la o şcoală britanică la vârsta de cincisprezece ani şi a absolvit-o trei ani mai târziu, cu rezultate foarte bune şi vorbind fără accent străin. Când familia sa a revenit în Kuweit, el a preferat să rămână în Anglia pentru a se înscrie la Colegiul Tehnic Loughborough. Patru ani mai târziu, a absolvit cu diplomă de

inginer chimist şi a început să-şi pregătească doctoratul.

La Londra, nu în Golful Arabiei, a început să frecventeze o moschee condusă de un predicator care instiga la ură contra Occidentului, devenind „radicalizat”, după cum se exprimau de obicei jurnaliştii. La douăzeci şi unu de ani, ajunsese să fie victima spălării creierului, fiind un sprijinitor fanatic al organizaţiei al-Qaeda.

Un „descoperitor de talente” i-a sugerat să viziteze Pakistanul; a acceptat, iar apoi şi-a continuat drumul prin trecătoarea Khyber, petrecându-şi şase luni într-o tabără de instruire a al-Qaeda. Fusese deja desemnat pentru a fi agent inactiv, care nu trebuia să se facă remarcat în Anglia, astfel încât să nu atragă atenţia autorităţilor asupra sa.

Revenit la Londra, a acţionat pentru a i se pierde urma; s-a prezentat la ambasada ţării sale şi a anunţat că i se furase paşaportul, astfel că i s-a eliberat altul, pe care nu figura viza de intrare în Pakistan, lucru ce l-ar fi dat de gol. Pentru oricine s-ar fi interesat, îşi vizitase deseori familia şi prietenii din Golf, dar nu călcase în viaţa lui în Pakistan, iar de Afganistan nici nu se apropiase. În 1999 şi-a asigurat un post de lector la Aston University din Birmingham. Doi ani mai târziu, forţele anglo-americane au invadat Afganistanul.

A trăit câteva săptămâni de panică, temându-se că rămăseseră urme ale trecerii lui prin taberele de pregătire teroristă, dar în cazul lui, Abu Zubaydah, şeful de personal al organizaţiei, îşi făcuse bine datoria. Nu a fost descoperit nici un document referitor la prezenţa lui al-Khattab în Afganistan. Aşa se face că a rămas nedepistat şi a ajuns agentul principal al al-Qaeda din Marea Britanie.

În timp ce avionul pe care se îmbarcase doctorul al-Khattab decola, nava *Java Star* se desprindea de la un chei din sultanatul Brunei, de pe coasta Borneo-ului de Nord, ce aparţine Indoneziei şi ieşea în larg.

Ca de obicei, avea ca destinaţie portul Fremantle, din Australia de Vest, iar Knut Herrmann, căpitanul ei de origine norvegiană, nu avea nici cea mai vagă presimţire că acel voiaj avea să fie altfel decât în alte ocazii, adică lipsit de orice evenimente şi chiar plictisitor.

Ştia că apele din zonele acelea rămân cele mai primejdioase din lume; dar nu din cauza bancurilor de nisip, a brizanţilor de maree, a stâncilor necartografiate, a furtunilor, recifelor sau

valurilor mareice. Pericolul îl reprezintă atacurile piratereşti.

În fiecare an, între strâmtoarea Malacca la vest şi Marea Celebes la est, se înregistrează peste cinci sute de atacuri ale piraţilor împotriva navelor comerciale, precum şi până la o sută de răpiri. Câteodată, membrii echipajelor sunt răscumpăraţi de către armatori; alteori, sunt ucişi şi nimeni nu mai aude de ei vreodată; în astfel de cazuri, marfa este furată şi vândută pe piaţa neagră.

În acel voiaj de rutină, cu multe escale, până la Fremantle, căpitanul Herrmann se simţea foarte liniştit, asta pentru că avea convingerea că încărcătura lui nu prezenta nici un interes pentru tâlharii mării. Însă de astă dată se înşelase.

Prima etapă a călătoriei era spre nord, îndepărtându-se de destinaţia sa. I-au trebuit şase ore pentru a trece prin dreptul oraşului sărăcăcios numit Kudat şi a ocoli partea de nord a statului Sabah şi a insulei Borneo. Abia după aceea putea naviga spre sud-est, îndreptându-se către arhipelagul Sulu.

Avea intenţia de a-şi continua drumul printre insulele de coral acoperite de junglă, alegând strâmtoarea adâncă dintre insulele Tawitawi şi Jolo. La sud de insule avea drum deschis către Marea Celebes, spre sud şi direct până în Australia.

Plecarea lui din Brunei fusese supravegheată de cineva care dăduse un telefon. Chiar dacă ar fi fost interceptată, convorbirea se referise doar la însănătoşirea unui unchi ce avea să fie externat din spital peste douăsprezece zile. Asta însemna: douăsprezece ore până la interceptarea navei.

Apelul a fost primit de cineva aflat într-un golfuleţ de pe insula Jolo, iar acel om ar fi fost recunoscut de către domnul Alex Siebart din Crutched Friars, din City-ul londonez. Era vorba despre domnul Lampong, care nu se mai dădea drept om de afaceri din Sumatra.

Cei doisprezece oameni pe care îi comanda în acea noapte tropicală foarte blândă erau ucigaşi, dar, fiind bine plătiţi, aveau să se dovedească ascultători. Lăsând deoparte apartenenţa lor la lumea răufăcătorilor, erau şi extremişti musulmani. Mişcarea Abu Sayyaf din sudul Filipinelor, a căror ultimă peninsulă se află la doar câţiva kilometri de Indonezia pe Marea Sulu, se bucură de reputaţia de a include nu numai extremişti religioşi, ci şi ucigaşi năimiţi. Oferta pe care le-o făcuse domnul Lampong le permitea să fie şi una şi alta.

Cele două şalupe rapide în care urmau să atace porniseră în

voiaj din zori, îşi ocupaseră poziţia între cele două insule şi aşteptau. După o oră, *Java Star* a ajuns în dreptul lor, pentru a trece din Marea Sulu în Marea Celebes. Cucerirea vasului era o treabă simplă, deoarece gangsterii aveau experienţă bogată.

Căpitanul Herrmann stătuse la timonă mai toată noaptea, iar când a văzut primii zori apărând deasupra Pacificului, a predat comanda secundului său de origine indoneziană şi a coborât în cabina sa de sub punte. Membrii echipajului, zece marinari provenind din sudul Asiei, se aflau de asemenea în paturile lor din compartimentul de locuit de la prova.

Secundul indonezian nu a reuşit să vadă decât două şalupe rapide gonind dinspre prova, câte una pe fiecare parte a navei. Bărbaţi tuciurii şi desculţi au sărit cu agilitate de pisică drept pe punte şi s-au apropiat în fugă dinspre pupa, către suprastructură şi puntea superioară, unde se găsea el. Omul abia a avut vreme să apese butonul alarmei care suna în cabina căpitanului, după care piraţii s-au năpustit pe uşă dinspre puntea de navigaţie. S-a trezit cu un cuţit pus la gât şi cineva a strigat:

— Căpitan, căpitan…

Nici nu mai era nevoie. Obosit, Knut Herrmann urca deja pe punte să vadă ce se întâmplase. El şi domnul Lampong au sosit pe puntea de comandă în acelaşi timp. Lampong avea în mână o armă mică de tip Uzi. Norvegianul şi-a dat seama că nu avea nici un rost să opună rezistenţă. Răscumpărarea avea să fie stabilită între piraţi şi conducerea companiei din Fremantle, cea care îl angajase.

— Căpitane Herrmann…

Aşadar, ticălosul îi cunoştea numele. Însemna că totul fusese plănuit.

— Te rog să-l întrebi pe secund dacă a făcut vreo transmisie radio în ultimele cinci minute.

Nu era nevoie să mai întrebe. Lampong vorbea englezeşte. Pentru norvegian şi secundul său indonezian, engleza era limba comună. Secundul a strigat că nu se atinsese de butonul aparatului de radioemisie.

— Excelent, a spus Lampong şi a dat câteva ordine în dialectul local.

Secundul a înţeles despre ce era vorba şi a dat să strige din nou ceva. Norvegianul nu a priceput decât după ce piratul care îl ţinea pe secund i-a tras capul pe spate şi i-a secţionat gâtlejul dintr-o singură mişcare. Secundul a tresărit din picioare, s-a

zbătut puţin, s-a înmuiat, prăbuşindu-se pe punte fără suflare. Căpitanul Herrmann nu ştiuse ce înseamnă greaţa vreme de patruzeci de ani petrecuţi pe mare, dar, văzând acea scenă, s-a proptit de timonă şi a vărsat cu icnete.

— Vom avea de curăţat puntea în două locuri, a zis Lampong. Ascultă, căpitane, la fiecare minut de nesupunere faţă de ordinele mele, acelaşi lucru se va întâmpla şi cu câte unul dintre oamenii din echipaj. Ai priceput?

Norvegianul a fost escortat în încăperea mică rezervată emiţătorului radio, aflată în spatele cabinei de comandă, unde a ales canalul 16, frecvenţa internaţională pentru anunţuri de sinistru maritim. Lampong a scos o foaie de hârtie pe care era scris ceva.

— Căpitane, să nu citeşti asta cu glas calm. Când apăs pe butonul de transmisie, să strigi mesajul cu glas panicat. Altfel îţi omor oamenii, unul câte unul. Eşti gata?

Căpitanul Herrmann a încuviinţat din cap. Nici măcar nu era nevoie să mimeze disperarea.

— Ajutor, ajutor, ajutor! *Java Star, Java Star...* Incendiu catastrofal în camera motoarelor... nu pot salva nava... Poziţia mea este...

Şi-a dat seama că poziţia anunţată era nereală chiar din clipa în care a citit-o. Se afla la o sută şaizeci de kilometri mai la sud, în Marea Celebes. Dar nu i-a trecut prin minte să protesteze. Lampong a întrerupt transmisia. Împungându-l cu arma, l-a adus pe norvegian înapoi pe puntea de comandă.

Doi dintre marinarii lui fuseseră puşi să cureţe de urgenţă sângele şi voma de pe podeaua punţii de comandă. I-a văzut pe ceilalţi opt îngroziţi, siliţi să meargă pe capacele de magazie, unde şase bandiţi îi supravegheau.

Alţi doi piraţi stăteau pe puntea de comandă. Ceilalţi patru azvârleau plute şi centuri de salvare, precum şi o pereche de veste gonflabile într-una dintre şalupele rapide. Era aceea care avea rezervoare suplimentare aşezate la mijlocul ambarcaţiunii.

După ce au terminat, şalupa s-a îndepărtat de bordul vasului *Java Star* şi a plecat spre sud. Beneficiind de o mare tropicală calmă şi gonind cu aproape cincisprezece noduri, piraţii aveau să ajungă la o sută şaizeci de kilometri în şapte ore, iar după zece ore urmau să revină în adăpostul lor din cine ştie ce golfuleţ ascuns al vreunei insule.

— Curs nou, căpitane, i-a spus Lampong politicos. Tonul vocii

era blând, însă ura necruţătoare din ochi trăda lipsa oricărui sentiment uman faţă de norvegian.

Noul curs a fost înapoi, spre nord-est, ieşind din grupul de insule care alcătuiesc arhipelagul Sulu, traversând frontiera naţională şi pătrunzând în apele filipineze.

Provincia sudică de pe insula Mindanao se numeşte Zamboanga, iar unele zone de acolo sunt inaccesibile forţelor guvernamentale filipineze. Acesta este domeniul organizaţiei Abu Sayyaf. Acolo ea poate recruta şi instrui oameni, acolo îşi păstrează prăzile. *Java Star* reprezenta sigur o pradă, însă nu putea fi vândută nimănui. Folosind limba localnicilor, Lampong s-a sfătuit cu cel mai mare în rang dintre piraţi. Omul a arătat în faţă, către intrarea într-un golf îngust, flancat de jungla de nepătruns.

După aceea, Lampong a întrebat:

— De aici vă pricepeţi să o manevraţi?

Piratul a dat afirmativ din cap. Lampong a răcnit un ordin către grupul din jurul marinarilor strânşi la pupa. Fără ca măcar să confirme ordinul, aceştia i-au îngrămădit pe membrii echipajului aproape de balustradă şi au deschis focul. Oamenii au scos răcnete şi s-au prăbuşit în apa călduţă a mării. De undeva de dedesubt, rechinii au simţit mirosul de sânge.

Căpitanul Herrmann a rămas atât de surprins, încât i-ar fi trebuit câteva secunde bune până să reacţioneze. Nu a mai avut parte de ele. Glonţul pornit din Uzi-ul lui Lampong l-a lovit drept în piept, făcându-l să se rostogolească pe spate de pe puntea de navigaţie, în mare. Jumătate de oră mai târziu, tras de două mici remorchere, care fuseseră de asemenea furate, dar cu câteva săptămâni în urmă şi cu multe strigăte şi îndemnuri, *Java Star* a ajuns la noul ei loc de amarare, lângă un debarcader rezistent din lemn de tec.

Jungla ascundea nava din toate părţile, inclusiv din aer. La fel de nevăzute erau şi două ateliere lungi şi înguste, cu acoperişuri din tablă, care adăposteau foi groase de oţel, aparate de tăiat, de sudură, un generator de curent şi butoaie cu vopsea.

Ultimul ţipăt de disperare lansat de pe *Java Star* pe canalul 16 fusese recepţionat de peste zece nave, însă cel mai aproape de coordonatele date drept locul sinistrului era un vapor frigorific încărcat cu fructe proaspete şi foarte perisabile, destinate pieţei americane, situate tocmai de cealaltă parte a Pacificului. Era comandat de un căpitan finlandez, care a pornit imediat în

direcţia respectivă. Ajuns acolo, a găsit plute de salvare săltând pe apă, mici corturi plutind în hula oceanului, care se deschiseseră şi se umflaseră în mod automat, conform specificaţiilor. A dat un ocol şi a zărit centurile de salvare şi două veste gonflabile. Toate purtau înscris pe ele un nume: MV *Java Star.* Potrivit legilor mării, pe care el le respecta, căpitanul Raikkonen a oprit motoarele şi a coborât o barcă de serviciu la apă, pentru ca oamenii de pe ea să arunce o privire mai de aproape la plutele de salvare. Erau goale, astfel că a dat ordin să fie scufundate. Pierduse deja câteva ore şi nu mai putea rămâne acolo. Nu vedea ce rost ar avea.

Cu inima grea, a raportat prin radio că *Java Star* se scufundase cu tot echipajul la bord. La Londra, ştirea a fost notată de asigurătorii de la Lloyd’s International, iar cei de la Registrul Naval Lloyd’s din Ipswich au înregistrat pierderea navei. *Java Star* încetase să mai existe.

12

De fapt, anchetatorul a fost plecat vreme de o săptămână. Martin a rămas în celula lui, având doar Coranul drept companie. Se gândea că ar putea să se numere curând printre cei respectaţi pentru faptul că învăţaseră pe de rost toate cele 6 666 de versete din el. Însă anii petrecuţi în cadrul forţelor speciale îl ajutaseră să-şi dezvolte un dar care se întâlneşte rar printre oameni: capacitatea de a rămâne complet nemişcat pe perioade excepţional de lungi, neluând în seamă plictiseala şi dorinţa de a se frământa.

Aşa că, făcând un oarecare efort, a reuşit să atingă din nou starea de contemplaţie interioară, singura care îl poate ajuta pe cel aflat în detenţie solitară să nu înnebunească.

Acest talent al lui nu i-a împiedicat pe cei din sala de operaţiuni de la baza aeriană Edzell să devină extrem de încordaţi. Îşi pierduseră omul, iar întrebările adresate de Marek Gumienny de la Langley şi de Steve Hill de la Londra au început să devină tot mai stresante. Aparatul Predator avea acum o dublă misiune: să supravegheze Ras-al-Khaimah pentru eventualitatea în care Pârghia avea să apară din nou şi să monitorizeze corabia *Rasha* atunci când aceasta apăruse din nou în Golf, trăgând la ţărm undeva în EAU.

Doctorul al-Khattab a revenit doar după ce a avut confirmarea tuturor aspectelor legendei referitoare la Guantanamo Bay. Nu-i fusese tocmai uşor. Nu avea nicidecum intenţia de a se trăda faţă de vreunul dintre cei patru deţinuţi britanici care fuseseră trimişi acasă. Cu toţii declaraseră în mod repetat că nu erau extremişti şi că fuseseră reţinuţi de americani doar din greşeală. Indiferent ce ar fi gândit americanii, al-Qaeda putea confirma că aceştia spuneau adevărul.

Lucrurile fuseseră îngreunate de faptul că Izmat Khan petrecuse atât de multă vreme în detenţie solitară, ca pedeapsă pentru faptul că refuzase cooperarea, încât nici un alt deţinut nu reuşise să-l cunoască bine. Recunoştea că prinsese câteva noţiuni de engleză, dar asta doar din interogatoriile nesfârşite, când îl ascultase pe omul de la CIA, iar apoi ascultase traducerea făcută de interpretul cunoscător de pashto.

Din câte reuşise să descopere al-Khattab, prizonierul lui nu

trădase niciodată. Puţinele informaţii ce se putuseră obţine din Afganistan indicau că evadarea din furgoneta închisorii, în deplasarea ei de la Bagram la Pul-i-Charki, fusese reală. Nu avea cum să ştie că acel episod fusese organizat de capabilul şef de staţie al biroului SIS de la ambasada britanică. Brigadierul Yusuf îşi manifestase furia cât se poate de convingător, iar agenţii talibanilor rebeli erau convinşi, de aceea comunicaseră acest lucru drept răspuns la întrebările celor din organizaţia al-Qaeda.

— Să revenim la zilele de început petrecute la Tora Bora, l-a invitat al-Khattab, după ce a reluat interogatoriul. Povesteşte-mi despre copilăria ta.

Al-Khattab era inteligent, dar nu avea cum să ştie că Martin cunoştea munţii din Afganistan mai bine decât el, chiar dacă era un fals afgan. Kuweitianul îşi petrecuse cele şase luni în tabăra de instruire exclusiv printre arabi, nu printre munteni de origine pashtun. Şi-a luat notiţe cu multă convingere, scriind până şi numele fructelor din livezile de la Maloko-zai. Stiloul îi alerga cu hărnicie pe blocnotes, terminând o pagină după alta.

În cea de-a treia zi a celei de-a doua sesiuni de interogatorii au ajuns la momentul care avusese să se dovedească de cotitură în viaţa lui Izmat Khan: 20 august 1998, data când racheta de croazieră Tomahawk lovise muntele.

— Da, cu adevărat tragic, a murmurat el. Şi ciudat, în acelaşi timp, pentru că probabil eşti singurul afgan din familia căruia nu a mai rămas nimeni în viaţă ca să garanteze pentru tine. Asta este o coincidenţă remarcabilă, iar eu, ca om de ştiinţă, detest coincidenţele. Ce efect a avut această dramă asupra ta?

De fapt, la Guantanamo, Izmat Khan refuzase să precizeze care erau motivele pentru care îi ura pe americani cu atâta patimă. Acestea erau informaţii provenite de la alţi luptători care supravieţuiseră măcelului de la Qala-i-Jangi şi ajunseseră la Camp Delta. În armata talibană, Izmat Khan devenise o figură emblematică, iar povestea lui se spunea pe şoptite în jurul focurilor de tabără, afirmându-se că acel om nu ştia ce era teama. Ceilalţi supravieţuitori le spuseseră anchetatorilor povestea referitoare la familia lui, care fusese ştearsă de pe faţa pământului.

Al-Khattab a făcut o pauză şi s-a uitat atent la prizonierul său. Încă avea rezerve serioase, dar de un lucru era absolut sigur. Omul din faţa lui era cu adevărat Izmat Khan; dubiile lui se refereau la alt aspect: nu cumva fusese racolat de americani?

— Prin urmare, ai declarat un fel de război personal? Un jihad numai al tău? Şi nu te-ai domolit nici o clipă? Bine, dar ce-ai făcut, de fapt?

— Am luptat împotriva Alianţei Nordului, care era aliata americanilor.

— Dar n-ai făcut asta decât în octombrie şi noiembrie 2001, a spus al-Khattab.

— Americanii au venit în toamna anului 2001, a zis Martin.

— Adevărat. Deci, ai luptat pentru Afganistan… şi ai pierdut. Iar acum doreşti să lupţi pentru Allah.

Martin a confirmat cu un gest din cap.

— Aşa cum a prezis Şeicul, a zis el.

Stăpânirea de sine l-a trădat acum pentru prima oară pe doctorul al-Khattab. Rămas cu gura căscată şi cu stiloul ridicat deasupra paginii, dar nemişcat, vreme de jumătate de minut kuweitianul s-a uitat fix la bărbatul bărbos aflat de cealaltă parte a mesei.

— Hm… chiar l-ai cunoscut pe Şeic?

Al-Khattab nu-l întâlnise niciodată pe Osama bin Laden în perioada cât fusese în tabăra de instruire. Văzuse doar o dată trecând un Land Cruiser cu geamuri de culoare închisă, dar vehiculul nu oprise. Însă ar fi fost în stare să îşi reteze braţul stâng numai pentru a avea prilejul de a-l întâlni pe omul pe care îl venera mai mult decât orice pe pământ. Martin l-a privit în ochi şi a încuviinţat. Al-Khattab şi-a recăpătat stăpânirea de sine.

— Să povesteşti totul de la început şi să-mi descrii exact ce s-a petrecut. Să nu omiţi nimic, nici un amănunt, indiferent cât de mărunt ar fi.

Şi Martin i-a povestit. I-a spus că slujise în *lashkar-ul* tatălui său de când era adolescent, după ce abia revenise acasă de la *madrassah-ul* din apropiere de Peshawar. I-a zis că era în patrulă cu câţiva oameni şi că fuseseră surprinşi pe versantul muntelui, unde nu găsise decât un morman de stânci după care să se adăpostească.

Nu a adus vorba despre ofiţerul britanic şi nici despre lansatorul de rachete Blowpipe, nici despre distrugerea elicopterului rusesc. A vorbit doar despre mitraliera cu bandă de gloanţe din botul acestuia; despre fragmentele de cartuşe şi de piatră zburând în jur până când aparatul Hind, slavă lui Allah, rămăsese fără muniţie şi se îndepărtase.

I-a povestit despre senzaţia că ar fi fost lovit cu un ciocan în

coapsă, apoi despre felul în care a fost dus de camarazii lui peste văi, până au găsit un om căruia i-au luat catârul.

După aceea, i-a zis că ajunsese la un complex de peşteri de la Jaji şi că fusese predat saudiţilor care trăiau şi lucrau acolo.

— Bine, dar Şeicul, spune-mi de Şeic, a insistat al-Khattab.

Şi Martin i-a spus. Kuweitianul şi-a notat acel dialog cuvânt cu cuvânt.

— Mai spune o dată, te rog.

— Mi-a zis: „Va sosi ziua în care Afganistanul nu va mai avea nevoie de tine, însă milostivul Allah va avea nevoie mereu de un asemenea luptător”.

— Şi ce s-a întâmplat după aceea?

— Mi-au schimbat pansamentul de la picior.

— Şeicul a făcut asta?

— Nu, doctorul care era cu el. Egipteanul.

Doctorul al-Khattab s-a lăsat pe spătarul scaunului şi a răsuflat prelung. Desigur, doctorul, Ayman al-Zawahiri, companion şi om de încredere, cel care adusese jihadul islamic egiptean pentru a se alătura Şeicului în ideea de a crea al-Qaeda. S-a apucat apoi să-şi strângă hârtiile.

— Va trebui să te părăsesc din nou. Va dura o săptămână, poate mai mult. Va trebui să rămâi aici. Îmi pare rău, dar tot în lanţuri. Ai văzut prea multe; ştii prea multe. Dar dacă eşti cu adevărat un Credincios Adevărat şi adevăratul Afgan, ni te vei alătura şi vei fi onorat ca recrut al nostru. Dacă nu…

La plecarea kuweitianului, Martin revenise în celulă. De această dată, al-Khattab nu s-a mai dus direct la Londra. A mers la hotelul Hilton, unde a scris continuu şi sârguincios vreme de o zi şi o noapte. După ce a terminat, a purtat câteva discuţii, folosind un telefon mobil nou, de culoare albă, pe care l-a aruncat apoi în adâncul apelor portului maritim. Convorbirile purtate de el nu fuseseră însă interceptate şi, chiar dacă ar fi fost, cuvintele rostite de el nu ar fi stârnit interesul nimănui. Doctorul al-Khattab era încă liber pentru că se dovedise un om extrem de prevăzător.

Prin apelurile făcute, aranjase o întâlnire cu Faisal bin Selim, căpitanul corabiei *Rasha,* care în acele momente era la o dană din Dubai. În aceeaşi după-amiază a plecat cu maşina închiriată spre Dubai şi a purtat o conversaţie cu bătrânul căpitan, căruia i-a încredinţat o scrisoare personală foarte lungă, pe care acesta din urmă a ascuns-o în roba lui largă. În acest timp, aparatul

Predator se rotea la şase mii cinci sute de metri deasupra lor.

Grupările teroriste de sorginte islamică au pierdut deja prea mulţi şefi ai operaţiunilor ca să nu-şi fi dat seama că, pentru ele, indiferent cât de precauţi s-ar fi dovedit cei care le folosesc, telefoanele mobile şi cele prin satelit sunt periculoase. Interceptările realizate de Occident, tehnologiile de depistare şi decriptare sunt extrem de eficiente. Celelalte slăbiciuni ale acestor organizaţii sunt reprezentate de transferurile de bani prin intermediul sistemelor bancare normale.

Pentru a evita acest din urmă pericol, teroriştii apelează la sistemul *hundi,* care, cu anumite modificări, are vârsta primului Califat. *Hundi* se bazează pe conceptul de încredere totală, iar orice avocat i-ar recomanda clientului său să evite aşa ceva. Cu toate acestea, sistemul funcţionează, pentru că orice persoană specializată în spălarea de bani care şi-ar înşela clientul ar rămâne curând fără obiectul muncii – asta în cel mai fericit caz.

Plătitorul îşi predă banii în numerar către cel care se ocupă de *hundi* în punctul A şi solicită ca prietenul său din punctul B să primească o sumă echivalentă, mai puţin comisionul perceput de cel care mijloceşte transferul.

Omul care se ocupă de *hundi* are un partener de încredere, de obicei o rudă în punctul B. El îşi informează partenerul şi îi transmite instrucţiuni să pună banii la dispoziţie, tot în numerar, amicului celui care a plătit, acesta urmând a se prezenta într-un anumit mod.

Având în vedere zecile de milioane de musulmani care trimit bani familiilor din ţara de baştină şi dat fiind că nu există computere, nici registre de intrare/ieşire care să poată fi verificate şi că totul se face în numerar, atât plătitorii, cât şi primitorii putându-se sluji de pseudonime, mişcările de bani sunt practic imposibil de interceptat sau de depistat.

Pentru comunicaţii, soluţia este ascunderea mesajelor cu ajutorul unor coduri de trei cifre, care pot fi transmise prin e-mail sau sub formă de text oriunde pe glob. Doar destinatarul care deţine lista de decriptare poate decodifica mesajul. Acest lucru este valabil pentru instrucţiuni şi avertismente de mici dimensiuni. Uneori, un text lung şi precis trebuie să străbată jumătate de lume.

Numai Occidentul este mereu grăbit. Orientul are mereu răbdare. Dacă durează multă vreme, nici o problemă. *Rasha* a pornit în acea noapte, îndreptându-se către Gwador. Acolo, un

emisar alertat în Karachi prin intermediul unui mesaj de tip text sosise pe motocicletă. A preluat scrisoarea şi a gonit de-a curmezişul Pakistanului, spre nord, până în micuţul, dar fanaticul oraş Miram Shah.

Acolo, omul care se bucura de încredere pentru a ajunge pe piscurile din sudul Waziristanului aştepta la locul stabilit, un *chai-khana,* astfel că pachetul sigilat a trecut dintr-o mână în alta. Răspunsul a fost transmis în acelaşi fel. Totul a durat zece zile.

Însă doctorul al-Khattab nu a rămas în Golful Arabiei în tot acest timp. A zburat până la Cairo, iar apoi spre vest, ajungând în Maroc. Acolo a stat de vorbă şi i-a ales pe cei patru nord-africani care aveau să facă parte din cel de-al doilea echipaj. Cum încă nu era pus sub supraveghere, călătoria lui nu a apărut pe radarul nimănui.

După ce s-au împărţit cărţile, domnul Wei Wing Li a văzut că primise o pereche de doiari. Scund, mărunt şi semănând cu o broască râioasă, avea umerii masivi, deasupra cărora se înălţa capul mare cât o minge de fotbal, având faţa plină de cicatricile lăsate de vărsatul de vânt netratat cum se cuvine. Cu toate acestea, omul se pricepea să-şi facă treaba.

El şi echipajul său sosiseră la golfuleţul ascuns de pe peninsula Zamboanga cu două zile înainte de capturarea navei *Java Star.* Călătoria lor din China, unde figurau între membrii lumii interlope din Guangdong, nu le pricinuise necazuri cu obţinerea paşapoartelor sau a vizelor. Se îmbarcaseră, pur şi simplu, pe un cargobot al cărui căpitan fusese recompensat din belşug, astfel că ajunseseră în largul insulei Jolo, de unde îi preluaseră cele două şalupe rapide ale filipinezilor.

Domnul Wei şi-a salutat gazda, pe domnul Lampong şi pe căpetenia locală a organizaţiei Abu Sayyaf care îl recomandase, a făcut o inspecţie a spaţiilor de dormit pentru cei doisprezece membri ai echipajului, a primit jumătate de onorariu dinainte şi apoi a cerut să vadă atelierele. După o verificare atentă, a numărat buteliile de oxigen şi de acetilenă şi s-a declarat mulţumit. Apoi a studiat fotografiile făcute la Liverpool. După ce *Java Star* a ajuns în cele din urmă în golf şi-a dat seama ce anume trebuia făcut şi s-a apucat de treabă.

Specialitatea lui era modificarea navelor şi peste cincizeci de cargouri care băteau drumurile din Asia de Sud-Est sub nume şi documente false căpătaseră altă formă datorită domnului Wei. El

afirmase că va avea nevoie de două săptămâni şi i se oferiseră trei, dar nici o clipă mai mult. În acest răstimp, *Java Star* trebuia să devină o copie identică a navei *Countess of Richmond.* Domnul Wei nici nu trebuia să ştie toate amănuntele. El trebuia doar să facă transformarea.

În fotografiile pe care le studiase, numele real al navei fusese şters. Pe domnul Wei nu-l interesau nume ori documente. El se concentra doar asupra formelor.

Existau anumite forme ale navei *Java Star* ce trebuiau rotunjite, altele urmau să fie retezate cu totul. Prin suduri de table de oţel, aveau să se modeleze diferite forme. Însă în primul rând trebuiau construite şase containere maritime lungi, din oţel, care să stea pe puntea principală, începând de sub puntea de comandă şi până la prova, câte două pe rând.

Acestea nu urmau să fie reale. Privite din lateral sau de sus, ele trebuiau să pară autentice, până la amănunte cum ar fi fost marcajele Hapag-Lloyd de pe corpul lor. Se impunea ca ele să reziste unei inspecţii, chiar atunci când ar fi fost examinate de la un metru. Cu toate acestea, containerele nu vor avea pereţi interiori; vor constitui o galerie lungă, având un acoperiş ce se putea îndepărta şi cu acces printr-o uşă ce avea să fie făcută în peretele de compartimentare, sub punte, iar apoi ascunsă, pentru a rămâne invizibilă pentru cei care nu ştiau unde se afla mecanismul de acţionare.

Singurul lucru care nu intra în grija domnului Wei şi a echipei lui era vopsitoria. Acest lucru urma să fie făcut de către teroriştii filipinezi, iar noul nume al navei avea să fie scris după plecarea lui.

În ziua în care domnul Wei a pornit aparatele de tăiere oxiacetilenică, nava *Countess of Richmond* tocmai trecea prin Canalul Suez.

Când a revenit la vilă, Ali Aziz al-Khattab era cu totul schimbat. A dat ordin să i se scoată cătuşele lui Martin şi l-a invitat să ia masa de prânz cu el. În ochi avea o sclipire care-i trăda o emoţie profundă.

— Am luat legătura chiar cu Şeicul, a spus el cu glas ca de pisoi torcând.

Se vedea de departe că acea onoare îl copleşea. Răspunsul nu-i venise în scris. Undeva în munţi, îi fusese încredinţat mesagerului, iar acesta îl memorase. Şi aceasta este o practică

obişnuită în eşaloanele superioare ale organizaţiei al-Qaeda.

Mesagerul parcursese tot drumul până în Golful Arabiei, iar când *Rasha* amarase, mesajul fusese transmis, cuvânt cu cuvânt, doctorului al-Khattab.

— Ar mai fi o ultimă formalitate, a zis el. Vrei să ridici, te rog, poala *dishdash-ului* până la mijlocul coapsei?

Martin i-a satisfăcut curiozitatea. Nu ştia disciplina ştiinţifică în care se specializase al-Khattab, ci doar că îşi luase doctoratul. S-a rugat cerului ca specialitatea să nu fi fost dermatologia. Kuweitianul a examinat cicatricea zbârcită cu mare atenţie. Era exact în locul în care i se spusese. Avea şase copci ce fuseseră suturate într-o peşteră, în urmă cu nouăsprezece ani, de un om pe care îl venera.

— Îţi mulţumesc, prietene. Şeicul îţi transmite personal felicitări. Ce onoare incredibilă! El şi doctorul şi-au amintit de tânărul luptător şi de cuvintele rostite atunci. M-a autorizat să te includ într-o misiune care va da Marelui Satan o lovitură atât de cumplită, încât până şi distrugerea Turnurilor va părea o bagatelă. Ţi-ai oferit viaţa lui Allah. Oferta îţi este acceptată. Vei muri în mod glorios, ca un adevărat *shahid.* Despre tine şi ceilalţi martiri se va vorbi o mie de ani de acum înainte.

După trei săptămâni risipite, acum doctorul al-Khattab se grăbea. Au fost convocate resursele al-Qaeda de pe toată coasta. Un frizer a venit să-i taie părul vâlvoi, făcându-i o tunsoare în stil occidental. Acesta s-a pregătit să îi radă şi barba. Martin a protestat. Ca musulman şi ca afgan, ţinea la ea. Al-Khattab a cedat, admiţând ca ea să-i fie tunsă îngrijit, rămânând ceva în stil Vandyke în jurul bărbiei, dar fără a fi lungă.

Suleiman însuşi i-a făcut fotografii, iar douăzeci şi patru de ore mai târziu a apărut cu un paşaport perfect, din care rezulta că Martin era mecanic pe nave maritime din Bahrein, un sultanat cunoscut pentru atitudinea puternic prooccidentală a conducătorilor săi.

A primit şi vizita unui croitor, care i-a luat măsurile şi a reapărut cu pantofi, şosete, cămaşă, cravată şi un costum cenuşiu-închis, împreună cu o valijoară în care să fie păstrate.

Călătorii s-au pregătit pentru plecarea de a doua zi. Suleiman, originar din Abu Dhabi, trebuia să-l însoţească pe Afgan. Celelalte două gărzi erau „brute” recrutate pe plan local, deci se puteau debarasa de ei. Vila îşi jucase rolul; urma să fie curăţată şi abandonată.

În timp ce se pregătea să plece înaintea tuturor, doctorul al-Khattab s-a întors către Martin.

— Te pizmuiesc, Afganule. Nu ai cum să ştii cât de mult. Ai luptat pentru Allah, ai sângerat pentru El, ai suferit dureri şi mizerii provocate de necredincioşi în numele Lui. Iar acum vei muri pentru El. Aş vrea foarte mult să fiu alături de tine.

I-a întins mâna, după moda occidentală, apoi şi-a reamintit că era arab şi l-a îmbrăţişat pe Martin. Ajuns la uşă, s-a mai întors o dată.

— O să ajungi în paradis înaintea mea, Afganule. Să-mi păstrezi şi mie un loc acolo. *Inshallah.*

Apoi a plecat. Îşi parca întotdeauna maşina la câteva sute de metri depărtare şi după cel puţin două intersecţii. Ieşit în faţa porţilor vilei, s-a ghemuit, ca întotdeauna, ca să-şi verifice şireturile de la pantofi, pentru a putea astfel să arunce o privire de-a lungul străzii. Nu a văzut decât o fată aflată la vreo două sute de metri, care dădea pedale unui scuter al cărui motor refuza să pornească. Însă fata era localnică, pentru că purta o eşarfa care îi acoperea părul şi jumătate din faţă. Cu toate acestea, s-a simţit ofensat că o femeie avea un vehicul motorizat.

S-a răsucit şi a pornit spre automobil. Fata cu scuterul s-a aplecat către portbagajul aflat pe aripa roţii din faţă şi a rostit câteva cuvinte.

— Mangusta Unu, a pornit, a zis ea cu un accent englezesc care arăta că studiase la Cheltenham Ladies' College.

Cei care au participat vreodată la ceea ce Kipling numea „Marele Joc", iar James Jesus Angleton de la CIA considera „lumea de fum şi oglinzi" sigur vor fi de acord că duşmanul cel mai mare al unei acţiuni este elementul neprevăzut.

Acest element neprevăzut a ruinat probabil mai multe misiuni sub acoperire decât actele de trădare, ori măsurile sclipitoare de contraspionaj iniţiate de cealaltă parte. Iar elementul neprevăzut era cât pe ce să pună capăt Operaţiunii Pârghia. Totul a început deoarece, în entuziasmul stârnit de atmosfera de cooperare, toată lumea încerca să dea o mână de ajutor.

Imaginile provenite de la cele două avioane Predator care se roteau pe deasupra EAU şi a Mării Arabiei erau transmise de la Thumrait la baza aeriană Edzell, unde se cunoştea precis motivul, dar şi la CENTCOM, instituţie a armatei americane cu

sediul în Tampa, Florida, unde se considera că britanicii solicitaseră pur şi simplu o supraveghere aeriană de rutină. Martin ţinuse ca ştirea despre misiunea lui să fie cunoscută doar de maximum o duzină de persoane, iar numărul acestora rămăsese la zece. Şi nici una dintre aceste persoane nu se afla în Tampa.

Ori de câte ori zburau pe deasupra Emiratelor, imaginile culese de aparatele Predator cuprindeau o sumedenie de arabi şi nearabi, automobile, taxiuri, docuri şi clădiri. Erau mult prea numeroase pentru a fi posibilă verificarea tuturor. Cu toate acestea, se ştia de corabia *Rasha* şi de bătrânul ei comandant. De aceea, atunci când era trasă la ţărm, toţi cei care urcau la bord prezentau interes.

Însă erau zeci de oameni. Corabia trebuia încărcată, descărcată, alimentată cu combustibil şi cu provizii de hrană. Marinarul din Oman care o întreţinea curată schimba amabilităţi cu trecătorii de pe chei. Turiştii se apropiau pentru a admira o corabie arabă construită în mod tradiţional, din lemn de tec. Căpitanul ei era vizitat de agenţii lui locali şi de prieteni. Când s-a întreţinut cu Faisal bin Selim, arabul tânăr, singur, proaspăt bărbierit, purtând un *dishdash* alb şi un acoperământ de cap cu filigran alb, numit *thub,* a trecut neobservat, fiind unul între atâţia alţii.

Cei din sala operaţiunilor de la Edzell aveau un meniu care cuprindea o mie de chipuri de membri şi simpatizanţi al-Qaeda, bănuiţi sau confirmaţi şi fiecare imagine captată de aparatele Predator era comparată electronic cu baza de date. Faţa doctorului al-Khattab nu a declanşat nici o alarmă, deoarece el nu figura pe acea listă. Din acest motiv, cei de la Edzell l-au ignorat. Se mai întâmplă.

Arabul tânăr şi zvelt care a vizitat corabia nu a stârnit interesul nici la Tampa, însă armata, ca un gest de curtoazie, a trimis imaginile către Agenţia Naţională de Securitate (NSA) de la Fort Meade, Maryland şi la Oficiul Naţional de Recunoaştere Aeriană (Sateliţi-Spion) din Washington. NSA le-a pus la dispoziţie ca un serviciu către partenerii lor britanici de la Cheltenham, care s-au uitat cu luare aminte la fotografii, dar al-Khattab nu le-a atras atenţia, după care imaginile au fost trimise la Serviciul de Securitate Britanic (Contrainformaţii), cunoscut mai curând sub numele de MI5, cu sediul în Thames House, nu departe de clădirea Parlamentului.

Acolo, un tânăr, aflat în perioada de probă, dornic să impresioneze, a trecut fotografiile făcute tuturor vizitatorilor corabiei *Rasha* prin baza de date a Programului de Recunoaştere a Chipurilor.

Până nu demult, recunoaşterea chipurilor umane se baza pe ochii agenţilor talentaţi care lucrau în semiîntuneric, examinând cu lupa imaginile cu granulaţie mare, încercând să răspundă la două întrebări: cine este bărbatul/femeia din fotografia asta şi l-am mai văzut până acum? Aceasta era întotdeauna o activitate solitară şi treceau chiar ani până când un om dăruit muncii sale să dezvolte acel al şaselea simţ necesar a-şi aduce aminte că amicul din fotografie participase la un cocktail diplomatic dat de ambasada vietnameză din Delhi în urmă cu cinci ani şi tocmai din acest motiv trebuia să fie agent KGB.

Apoi a apărut computerul. Au fost făcute programe care au redus chipul uman la peste şase sute de măsurători delicate şi le-au stocat în memorie. Se pare că orice faţă umană poate fi divizată mărunt prin măsurători. Între acestea se numără distanţa pupilară (până la ultimul micron), lăţimea nasului în şapte puncte cuprinse între sprâncene şi vârful lui, douăzeci şi două de dimensiuni doar pentru buze, plus urechile…

Da, urechile. Analiştii care se ocupă de chipuri ţin extrem de mult la urechi. Fiecare încreţitură, pliu, îndoitură, curbură sau lob diferă de la o persoană la alta. Urechile pot sluji drept amprente. La aceeaşi persoană, se pot găsi deosebiri între urechea stângă şi cea dreaptă. Chirurgii plasticieni ignoră astfel de elemente, dar dacă i se oferă imagini cu o rezoluţie bună, un analist priceput va descoperi cui îi aparţin respectivele urechi.

Programul de computer avea o bază de date mult mai mare decât cele o mie de feţe de la Edzell. Deţinea infractori condamnaţi care nu aveau vreo convingere politică anume, pentru că până şi aceia pot lucra pentru terorişti dacă sunt plătiţi cum se cuvine. Tot în baza de date figurau imigranţi, legali şi ilegali şi nu în mod necesar convertiţi la credinţa musulmană. Avea mii şi mii de feţe fotografiate la demonstraţii, în timp ce protestatarii defilau pe dinaintea camerelor ascunse, fluturându-şi pancartele şi strigându-şi lozincile. Şi baza de date nu se limita la figuri doar din Marea Britanie. Pe scurt, deţinea peste trei milioane de chipuri umane din întreaga lume.

Computerul a descompus faţa celui care stătea de vorbă cu căpitanul vasului *Rasha,* a efectuat corecţiile necesare pentru

unghiul la care fusese făcută fotografia, optând pentru singura imagine în care bărbatul ridicase capul spre cer, ca să se uite la un avion de pasageri ce decolase de pe aeroportul din Abu Dhabi, a ales cele şase sute de dimensiuni şi a început să compare. Putea chiar să ajusteze imaginea pentru situaţii în care părul facial ar fi fost adăugat sau îndepărtat.

Cu toate că lucra cu mare viteză, computerului i-a trebuit o oră până să dea un răspuns. Dar a găsit perechea.

Bărbatul era doar un chip între altele, în faţa unei moschei, după atacul de la 11 septembrie, ovaţionând cu entuziasm la vorbele pe care le rostea un orator. Respectivul vorbitor era cunoscut sub numele de Abu Qatada, sprijinitor fanatic al organizaţiei al-Qaeda, iar oamenii din mulţimea căreia i se adresa spre sfârşitul acelei zile de septembrie erau membri ai unei grupări extremiste, susţinătoare a jihadului, numită al-Muhajiroun.

Extrăgând din fişier fotografia unui student, tânărul a prezentat-o şefului său. De acolo, fotografia a ajuns la extraordinara doamnă care conduce MI5, Eliza Manningham-Buller. Ea a dat ordin ca respectivul bărbat să fie depistat. În acele momente nimeni nu ştia că tânărul aflat în perioada de probă îl descoperise pe şeful al-Qaeda din Marea Britanie.

A durat ceva mai mult, dar a mai apărut o fotografie a lui; îşi primea titlul de doctor în cadrul unei ceremonii universitare. Se numea Ali Aziz al-Khattab, un profesor care preda la Aston University din Birmingham.

Din datele pe care le deţineau autorităţile se putea trage concluzia că omul era un agent în conservare care acţionase extrem de prudent, ori un nechibzuit care, pe vremea studenţiei, cochetase cu extremismul politic. Dacă oricare cetăţean care se încadrează în cea de-a doua categorie ar fi arestat, ar exista mai mulţi deţinuţi decât poliţişti.

Evident, în afară de acea zi, când fusese fotografiat în faţa moscheii, omul nu se mai apropiase de vreo persoană cunoscută pentru vederile ei extremiste. Dar un tânăr nechibzuit căruia i-a venit mintea la cap nu ar putea fi zărit stând de vorbă cu căpitanul corabiei *Rasha* în portul Abu Dhabi. Aşadar… aparţinea primei categorii; dacă nu se putea dovedi contrariul, era un agent în conservare.

Alte câteva verificări făcute cu discreţie au evidenţiat faptul că revenise în Anglia, unde îşi reluase activitatea de laborator la

Aston. Se punea întrebarea dacă era cazul să fie arestat sau pus sub urmărire. Problema era că o fotografie aeriană care nu putea fi dată publicităţii nu avea cum să asigure şi condamnarea. De aceea, s-a decis ca profesorul să fie pus sub urmărire, chiar dacă acţiunea se dovedea costisitoare.

Dilema s-a rezolvat o săptămână mai târziu, când doctorul al-Khattab şi-a rezervat un bilet pentru Golf. În acel moment a intervenit SRR.

Marea Britanie a deţinut vreme de ani şi ani una dintre cele mai bune unităţi de „urmărire” din lume. Era cunoscută sub numele de Compania a 14-a de Informaţii, sau Detaşamentul, ori, pe scurt, Det. Această unitate era ultrasecretă. Spre deosebire de SAS şi de SBS, nu era gândită ca unitate de luptători trecuţi prin multe. Calităţile oamenilor ei erau şiretenia, priceperea de a instala microfoane pe ascuns, fotografierea la mare distanţă, trasul cu urechea şi filajul. Unitatea se dovedise extrem de eficientă în lupta contra IRA, în Irlanda de Nord.

În câteva cazuri, informaţiile puse la dispoziţie de Det au permis SAS să organizeze ambuscade contra unor unităţi de atac terorist, distrugându-le. Spre deosebire de unităţile de forţă, Det folosea în mare măsură femeile. Ca filoare, era mai probabil ca ele să treacă neobservate, iar pe de altă parte femeile nu dădeau motive de teamă. Însă informaţiile pe care ele le obţineau erau de temut.

În anul 2005, guvernul britanic a hotărât să extindă şi să renumească Det. Acesta a devenit Regimentul de Investigaţii Speciale (Special Reconnaissance Regiment). Inaugurarea s-a făcut cu o paradă la care toţi participanţii, inclusiv comandantul, un general, au fost fotografiaţi doar de la brâu în jos. Sediul său rămâne secret, iar dacă SAS şi SBS dau dovadă de discreţie, SRR rămâne invizibil. Însă Doamna Eliza a cerut ajutorul acestui serviciu şi l-a primit.

Când doctorul al-Khattab s-a îmbarcat în avion pe Heathrow ca să ajungă în Dubai, la bord se găseau şase oameni de la SRR, dispersaţi discret printre cei trei sute de pasageri. Unul dintre aceştia era tânărul contabil aşezat pe rândul din spatele kuweitianului.

Întrucât aceasta era doar o misiune de filaj, nu era cazul să se ceară cooperarea Forţelor Speciale ale EAU. După ce s-a descoperit că Marwan al-Shehhi, pilotul unuia dintre avioanele ce contribuiseră la doborârea turnurilor World Trade Center,

provenea din EAU şi când s-a produs scurgerea de informaţii referitoare la intenţia Casei Albe de a bombarda postul de televiziune al-Jazeera din Qatar, Emiratele Arabe Unite au devenit foarte sensibile la extremismul islamic, cu precădere Dubaiul, unde se află sediul Forţelor Speciale.

Prin urmare, la aterizarea avionului, membrii echipei SRR au beneficiat de două maşini şi de două scutere închiriate, pentru cazul în care doctorul al-Khattab ar fi fost aşteptat de cineva. S-a remarcat faptul că nu avea asupra lui decât bagajul de mână. Nu ar fi trebuit să se deranjeze; obiectivul a închiriat o mică maşină japoneză, ceea ce le-a permis să se organizeze mai bine.

A fost urmărit întâi de la aeroport până la portul din Dubai, unde *Rasha* era din nou amarată după ce revenise de la Gwador. De această dată, doctorul nu s-a mai apropiat de vas, ci a rămas în apropierea maşinii, la depărtare de o sută de metri, aşteptând să fie zărit de bin Selim.

Câteva minute mai târziu, un tânăr necunoscut a apărut de sub puntea corabiei, a mers prin mulţime şi i-a şoptit kuweitianului ceva la ureche. Era răspunsul venit de la bărbatul ascuns în munţii Waziristanului. Pe faţa lui al-Khattab a apărut o expresie de uimire.

După aceea, bărbatul filat a mers pe şoseaua aglomerată de-a lungul coastei, prin Ajman şi Umm-al-Qaiwain, până în Ras-al-Khaimah. A oprit la hotelul Hilton, luându-şi o cameră pentru a se schimba. Oamenii SRR i-au fost recunoscători, întrucât cele trei tinere din echipă au avut vreme să meargă la toaleta femeilor ca să se îmbrace în costumul tradiţional jilbab şi să revină la vehiculele lor.

Doctorul al-Khattab a ieşit în *dishdash-ul* lui alb şi a plecat în oraş. A efectuat câteva manevre menite să scape de eventualele „codiţe”, dar nu a reuşit. În Golful Arabiei, scuterele sunt prezente pretutindeni, folosite deopotrivă de bărbaţi şi de femei, iar hainele fiind la fel, persoanele care le încalecă seamănă între ele. După ce li se încredinţase misiunea, membrii echipei studiaseră hărţile rutiere ale câtorva emirate, aşa că memoraseră toate şoselele. În acest fel, doctorul a fost urmărit până la vilă.

Dacă până atunci mai planaseră unele dubii privind activitatea lui, modul în care se comportase cât timp fusese filat lămurise lucrurile pe deplin. Oamenii nevinovaţi nu procedează astfel. Nu şi-a petrecut noaptea la vilă, iar femeile din echipă l-au urmărit

înapoi până la Hilton. Cei trei bărbaţi au găsit o poziţie pe culmea unui deal de unde se vedea bine vila şi au rămas de veghe toată noaptea. Nu au remarcat nici o mişcare a vreunei persoane.

A doua zi lucrurile s-au prezentat altfel. Au început să apară vizitatori. Supraveghetorii nu aveau posibilitatea de a şti, însă oaspeţii aduseseră noul paşaport şi hainele. Au fost notate numerele vehiculelor, iar unul dintre posesorii maşinilor urma să fie arestat ulterior. Cel de-al treilea era frizerul, de asemenea identificat ulterior.

La sfârşitul celei de-a doua zile, al-Khattab a apărut pentru ultima oară. Acela a fost momentul în care Katy Sexton, făcându-se că are necazuri cu scuterul şi-a alertat colegii că obiectivul pleca de la vilă.

Ajuns la Hilton, profesorul de origine kuweitiană şi-a dat în vileag planul atunci când, telefonând din cameră, în care fuseseră instalate microfoane în absenţa lui şi-a făcut o rezervare pentru zborul de a doua zi dimineaţă din Dubai către Londra. A fost ţinut sub observaţie tot drumul până la Birmingham şi nu a fost observat absolut nimic suspect.

MI5 reuşise o treabă extraordinară, iar şefii ei erau conştienţi de asta. Marea „lovitură” a fost prezentată, sub condiţia păstrării unui secret absolut, unui număr de doar patru persoane din comunitatea britanică de informaţii. Una dintre acestea a fost Steve Hill. A fost cât pe ce să sară în aer.

Avionului Predator i s-a dat sarcina de a supraveghea vila din suburbia din zona apropiată de deşert a oraşului Ras-al-Khaimah. Însă la Londra era spre prânz, iar în Golf se făcuse după-amiază. Pasărea de fier nu a văzut decât intrarea oamenilor care aveau rolul de a face curăţenie. Şi raidul.

Era prea târziu pentru a împiedica trimiterea de către Forţele Speciale ale EAU a unei echipe de intervenţie comandată de un fost ofiţer britanic, Dave de Forest. Şeful staţiei SIS din Dubai, un prieten personal al acestuia, l-a informat cu viteza fulgerului. S-a transmis imediat ştirea, prin intermediul „telefonului fără fir”, că acţiunea poliţienească fusese declanşată în urma unui denunţ anonim făcut de un vecin care le purta pică ocupanţilor vilei.

Cei doi oameni însărcinaţi să debaraseze nu ştiau nimic; proveneau de la o agenţie, primiseră plata dinainte, iar cheile le fuseseră predate de către firmă. Cu toate acestea, nu-şi terminaseră treaba şi, strâns grămăjoară, era o oarecare cantitate de păr, o parte de pe cap, iar alta provenind din barba

cuiva – pentru că textura smocurilor diferea. În afară de acestea, nu au găsit nici o altă urmă privind persoanele care locuiseră acolo.

Vecinii au pomenit despre o furgonetă fără geamuri, dar nimeni nu şi-a amintit numărul ei de înmatriculare. În cele din urmă, a fost descoperită abandonată undeva şi s-a dovedit că fusese furată, dar mult prea târziu pentru a sluji la ceva.

Croitorul şi frizerul au putut oferi mai multe informaţii utile. Oamenii nu au şovăit să vorbească, însă ei n-au putut face altceva decât să îi descrie pe cei cinci bărbaţi din casă. Al-Khattab era deja cunoscut. După ce i s-a făcut o descriere, Suleiman a fost identificat în baza unor fotografii, deoarece se găsea pe o listă de suspecţi a poliţiei locale. În ciuda descrierii amănunţite, ceilalţi doi oameni nu au putut fi identificaţi.

De Forest, vorbind perfect limba arabă, s-a concentrat asupra celui de-al cincilea bărbat. La interogatorii a asistat şi şeful staţiei SIS. Cei doi arabi care se ocupaseră de îmbrăcăminte şi de tuns erau din Ajman şi nu-şi făcuseră decât meseria.

Nimeni din acea încăpere nu ştia ceva despre Afgan; de aceea, au făcut o descriere completă pe care au transmis-o la Londra. Nimeni nu avea cunoştinţă de paşaport, deoarece de acesta se ocupase doar Suleiman. De asemenea, nimeni nu a înţeles motivul pentru care şefii din Londra se agitau atât de nebuneşte auzind de bărbatul masiv cu plete negre şi barbă vâlvoi. Ei nu puteau raporta decât că acum omul era frumos bărbierit şi probabil purta un costum închis la culoare, din mohair.

Însă ultimele frânturi de informaţii scăpate de frizer şi de croitor i-au încântat pe Steve Hill, Marek Gumienny şi pe membrii echipei de la Edzell.

Arabii din Golf îl trataseră pe omul lor ca pe un oaspete de vază. Pesemne că îl pregătiseră de plecare. Aşadar, nu devenise un cadavru azvârlit pe undeva prin Golf.

La Edzell, Michael McDonald şi Gordon Phillips s-au bucurat, desigur, dar au rămas nedumeriţi. Îşi dăduseră seama că agentul lor trecuse cu succes toate încercările, fiind acceptat drept adevărat luptător al jihadului. După săptămâni întregi de îngrijorări, primiseră cel de-al doilea semn de viaţă. Însă reuşise omul lor să descopere ceva despre Pisica-de-Mare, obiectul întregii misiuni? Şi unde dispăruse? Exista vreo modalitate prin care el îi putea contacta?

Chiar dacă ar fi stat de vorbă cu agentul, acesta nu i-ar fi putut ajuta în vreun fel. Nici el nu ştia.

Şi, de asemenea, nimeni nu ştia că, în Singapore, începuse descărcarea automobilelor Jaguar de la bordul navei *Countess of Richmond.*

13

Deşi nu aveau habar că la câteva ore de la plecarea lor deveniseră obiectul unei adevărate vânători, călătorii au reuşit să scape datorită norocului.

Dacă ar fi pornit spre coastă, unde se găseau cele şase emirate, cu siguranţă că ar fi fost prinşi. Însă ei se îndreptau spre est, peste istmul muntos, către cel de-al şaptelea emirat, Fujairah, situat în golful Oman.

Curând au lăsat în urmă ultima şosea asfaltată şi au pornit pe drumurile desfundate care se pierdeau printre dealurile cafenii, arse de soare, din Jebel Yibir. Odată ajunşi pe culmile lanţului muntos, au coborât spre micuţul port numit Dibbah.

Departe spre sud, pe aceeaşi coastă, poliţiştii din Fujairah au primit un ordin din Dubai şi o descriere amănunţită a celor patru terorişti, astfel că au instalat un filtru rutier la intrarea în oraş, pe drumul ce cobora dinspre munte. Au fost oprite numeroase furgonete, însă nici una nu-i transporta pe terorişti.

Aşezarea Dibbah nu reţine prin nimic atenţia: doar un grup de case văruite în alb, o moschee cu domul verde, un mic port pentru vase pescăreşti şi, când şi când, o navă închiriată de scufundători occidentali. La două golfuleţe mai departe aştepta o şalupă din aluminiu, trasă pe plaja acoperită cu pietriş, având motoarele exterioare, de mare putere, scoase din apă. Spaţiul rezervat încărcăturii, situat la mijlocul navei, era ocupat de canistre de combustibil suplimentar, care stăteau fixate cu lanţuri. Cei doi membri ai echipajului se adăpostiseră la umbra singurului arbore-cămilă ce crescuse printre stânci.

Pentru cei doi tineri localnici, aventura se încheia acolo. Ei aveau să ducă furgoneta furată undeva pe dealuri, ca să o abandoneze. După aceea, aveau să dispară pe străzile de unde apăruse şi Marwan al-Shehhi. Suleiman şi Afganul, având deocamdată hainele occidentale încă în genţile de umăr, pentru a le proteja faţă de stropii de apă sărată, au ajutat la împingerea şalupei înapoi în apa care le ajungea până la brâu.

După ce ambii pasageri şi echipajul s-au instalat la bord, şalupa ce slujea la transportul ţigărilor de contrabandă a înaintat fără grabă de-a lungul coastei până a ajuns spre capătul peninsulei Musandam. Contrabandiştii traversau strâmtoarea cu

viteză maximă doar la adăpostul nopţii.

Cu douăzeci de minute înainte de apusul soarelui, cel aflat la volan le-a făcut semn pasagerilor să se ţină bine şi a accelerat. Şalupa s-a ridicat deasupra apei destul de agitate din largul coastelor Arabiei şi s-a azvârlit cu viteză către Iran. Având motoare care dezvoltau 500 de cai-putere, botul ei s-a înălţat, iar ambarcaţiunea a început practic să zboare. Martin a apreciat că se deplasa pe apă cu viteza de aproape cincizeci de noduri. Când era lovită, până şi cea mai neînsemnată încreţitură a apei lăsa impresia că ar fi fost un buştean, iar jerbele de apă îi biciuiau. Toţi patru îşi înfăşuraseră broboadele în jurul feţelor ca să se apere de soare; acum le ţineau la fel pentru a se feri de stropii de apă.

După mai puţin de jumătate de oră, spre babord au început să se vadă primele lumini răsfirate de pe coasta Persiei, iar şalupa contrabandiştilor a continuat să gonească spre Gwador şi spre Pakistan. Aceasta era ruta pe care Martin călătorise cu o lună în urmă, pe corabia arăbească a lui bin Selim. Acum refăcea acel drum, dar cu o viteză de zece ori mai mare decât *Rasha.*

Când au avut exact în faţă luminile din Gwador, cei doi contrabandişti au oprit şalupa. Asta a reprezentat o uşurare bine-venită pentru călători. Cu icnete, au dus canistrele până la pupa şi, slujindu-se de pâlnii, au umplut la maximum rezervorul fiecărui motor. Era treaba lor unde aveau să facă din nou plinul pentru călătoria de întoarcere.

Faisal bin Selim îi spusese lui Martin că acei contrabandişti puteau ajunge din apele statului Oman până la Gwador într-o singură noapte, întorcându-se în zori cu o încărcătură proaspătă. De această dată, se vădea că ei voiau să-şi continue drumul şi aveau să călătorească şi la vreme de zi.

Zorile i-au găsit în apele pakistaneze, însă îndeajuns de aproape de ţărm pentru ca şalupa să fie luată drept o ambarcaţiune pescărească, singura excepţie fiind că nici un peşte nu s-ar fi deplasat atât de repede. Cu toate acestea, nu au avut parte de apariţia nici unui vas oficial, astfel că au continuat să gonească de-a lungul coastei cenuşii, cu aspect deşertic. Pe la miezul zilei, Martin şi-a dat seama că destinaţia lor avea să fie Karachi. Însă nu avea habar care era motivul.

Au făcut încă o alimentare pe mare şi, în vreme ce soarele cobora spre apus, în spatele lor, au ajuns într-un sat pescăresc cotropit de mirosuri urâte, situat în afara zonei foarte întinse a

celui mai mare port din Pakistan.

Pesemne că Suleiman nu mai trecuse pe acolo, însă primise instrucţiuni din partea cuiva care făcuse o recunoaştere a zonei. Martin ştia că oamenii organizaţiei al-Qaeda făceau studii meticuloase, indiferent de timpul necesar ori de cheltuieli; îi era imposibil să nu admire acel mod de lucru.

Arabul a reuşit să găsească singurul vehicul de închiriat din sat şi a negociat preţul. Faptul că doi necunoscuţi coborâseră pe ţărm de pe o ambarcaţiune folosită pentru contrabandă nu a făcut pe nimeni să ridice din sprâncene a mirare. Se aflau în Baluchistan; legile votate în Karachi erau pentru tâmpiţi.

Interiorul vehiculului duhnea a peşte şi a transpiraţie umană, iar motorul care dădea mereu rateuri nu era în stare să-l propulseze cu mai mult de şaizeci de kilometri pe oră. Nici drumurile nu permiteau o viteză mai mare. Însă curând au intrat pe o autostradă şi au ajuns la aeroport la timp ca să-şi cumpere bilete pentru următoarea etapă a călătoriei.

Afganul s-a arătat uimit şi stângaci, aşa cum era şi cazul. Călătorise doar de două ori pe calea aerului şi de fiecare dată într-un Hercules C-130, ca deţinut în cătuşe. Nu ştia mai nimic de ghişee de confirmare a călătoriei, de bilete de zbor, de controlul paşapoartelor. Cu un surâs dispreţuitor, Suleiman l-a iniţiat în toate acestea.

Înfruntând vălmăşagul de oameni care erau într-o veşnică mişcare în incinta Aeroportului Internaţional Karachi, arabul din Golf a reuşit să descopere ghişeul de bilete al Malaysian Airlines şi a cumpărat două bilete doar dus la clasa economic până la Kuala Lumpur. Trebuiau completate formulare lungi pentru solicitarea vizei, iar Suleiman le-a scris în engleză. A plătit apoi în numerar, în dolari americani, moneda cea mai comună pentru tranzacţii în întreaga lume.

S-au îmbarcat pe un Airbus A330 şi au călătorit şase ore, la care s-au adăugat cele trei ceasuri ce ţineau de schimbarea fusurilor orare. Avionul a aterizat la nouă şi jumătate, după ce pasagerilor li s-a servit un mic dejun frugal. Apoi, pentru a doua oară, Martin a trebuit să prezinte noul lui paşaport din Bahrein şi s-a întrebat dacă va rezista controlului. Aşa s-a întâmplat; era perfect.

Din zona de sosiri internaţionale, Suleiman a pornit spre cea de plecări zboruri interne şi a cumpărat alte două bilete. Martin a văzut destinaţia pe care o aveau abia când a trebuit să arate

tichetul de îmbarcare: insula Labuan.

Auzise de Labuan, însă doar în treacăt. Situată la nord de coastele insulei Borneo, insula aparţinea Malaysiei. Deşi pliantele de publicitate turistică prezentau insula drept cosmopolită şi foarte activă, cu recife uimitoare de corali în apele ce o împrejmuiesc, ghidurile occidentale de comportare în respectiva zonă pomeneau de o reputaţie nu tocmai bună în ceea ce privea lumea interlopă.

Insula făcuse cândva parte din sultanatul Brunei, aflat la circa treizeci şi şase de kilometri peste mare, pe coastele din Borneo. Britanicii au ocupat-o în 1846 şi au păstrat-o vreme de 117 ani, mai puţin trei, cât a fost cucerită de japonezi, în cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Labuan a fost predată statului Sabah în 1963 ca parte a decolonizării, după care fost cedată Malaysiei în 1984.

Insula prezintă o ciudăţenie, în sensul că pe teritoriul său de formă ovală, însumând 130 de kilometri pătraţi, nu are o economie la vedere, astfel că şi-a creat una. Având statutul de centru financiar internaţional offshore, un port liber, pavilion de complezenţă şi fiind o adevărată Mecca a contrabandei, Labuan a atras o clientelă extrem de dubioasă.

Martin şi-a dat seama că urma să ajungă în inima unei adevărate industrii a răpirilor de nave, a furturilor de încărcătură şi a asasinării echipajelor. Trebuia să ia legătura cu baza, pentru a da un semn de viaţă, însă avea nevoie să găsească o modalitate. Şi încă repede.

Avionul a făcut o scurtă oprire la Kuching, primul port de escală de pe insula Borneo, însă călătorii care nu aveau ca destinaţie acel oraş nu au părăsit aeronava.

Patruzeci de minute mai târziu, avionul a decolat spre vest, a virat deasupra mării şi s-a întors către nord-est, îndreptându-se spre Labuan. Undeva dedesubtul avionului, *Countess of Richmond,* navigând în balast, se îndrepta către Kota Kinabalu ca să încarce lemn de padauk şi trandafir.

După decolare, însoţitoarea de bord a distribuit pasagerilor formulare de intrare. Suleiman le-a luat pe ambele şi s-a apucat să le completeze. Martin s-a prefăcut că nu înţelegea şi nici nu ştia să scrie în engleză, fiind capabil să vorbească doar foarte chinuit. Îi auzea însă pe toţi cei din jur vorbind în engleză. Pe de altă parte, deşi el şi Suleiman se schimbaseră în costume la Kuala Lumpur, el nu avea pix şi nici nu găsise vreun pretext ca

să ceară unul cu împrumut. Potrivit poveştii de acoperire, ei doi erau un inginer din Bahrein şi, respectiv, un contabil din Oman, care mergeau în Labuan în baza unui contract de exploatare a gazelor naturale şi Suleiman tocmai asta declara pe formulare.

Martin a spus mormăind că trebuia să meargă la baie. S-a ridicat, pornind spre partea din spate a avionului, unde se găseau două toalete. Una dintre cabine era liberă, dar s-a prefăcut că amândouă erau ocupate, aşa că s-a întors şi a pornit spre partea din faţă a avionului. Gândise respectiva mişcare. Aparatul, un Boeing 737, avea două compartimente: economic şi business. Cele două clase erau despărţite de o draperie, iar Martin trebuia să treacă de aceasta.

Stând în faţa uşii de la toaleta secţiunii business, a zâmbit către stewardesa care împărţise formularele şi-a cerut scuze şi a luat din buzunarul ei de la piept un astfel de formular şi un pix. Uşa toaletei s-a deschis şi a putut intra. A avut timp cât să scrie un scurt mesaj pe dosul hârtiei, l-a împăturit ca să încapă în buzunarul de la piept, după care a ieşit şi a înapoiat pixul. Apoi s-a întors la locul lui.

Probabil că lui Suleiman i se spusese că Afganul era demn de încredere, însă stătea cu ochii pe el. Voia pesemne ca omul care i se încredinţase să nu facă vreo greşeală din neştiinţă sau din lipsă de experienţă; ori asta se datora poate anilor de instruire privind procedurile membrilor al-Qaeda, astfel că atenţia lui nu scădea nici o clipă, nici măcar în timpul rugăciunilor.

Aeroportul din Labuan se deosebea radical de cel din Karachi: era mic şi bine organizat. Martin nu ştia încă încotro se îndreptau, dar a bănuit că acel loc reprezenta ultima şansă de a livra mesajul şi a sperat să se ivească momentul norocos pentru a-l plasa.

A avut parte doar de o clipă propice, care a apărut în afara pistei. Pesemne că instrucţiunile primite de Suleiman fuseseră extrem de precise. Îl adusese pe Martin pe cealaltă parte a lumii şi se cunoştea că era un călător învăţat cu toate. Pretinsul afgan nu avea de unde să ştie că arabul era membru al-Qaeda de zece ani şi slujise mişcarea în Irak şi în Orientul Îndepărtat, îndeosebi în Indonezia. De asemenea, nu cunoştea specialitatea lui.

Suleiman verifica drumul de acces către clădirea ce servea atât pentru sosiri, cât şi pentru plecări la acelaşi nivel: căuta un taxi, când a apărut unul ce se îndrepta spre ei. Era ocupat, dar aproape sigur pasagerii veneau să se îmbarce pentru vreun zbor.

Din taxi au coborât doi bărbaţi, iar Martin a surprins imediat accentul britanic. Amândoi erau masivi şi musculoşi, purtând şorturi kaki şi cămăşi largi, înflorate. Din cauza soarelui puternic, a umidităţii aerului şi a temperaturii de treizeci de grade, amândoi erau transpiraţi. Unul din ei a scos din buzunar bani malaysieni ca să-i plătească şoferului, iar celălalt s-a apucat să descarce bagajele din taxi. Aveau două valize cu nervuri de rezistenţă şi două seturi de echipamente de scufundare. Amândoi făcuseră scufundări în recifele din largul insulei pentru revista britanică *Sport Diver.*

Bărbatul care se ocupa de bagaje nu putea descărca toate cele patru genţi deodată, două fiind cu haine şi două cu echipamentele de scufundare. Înainte ca Suleiman să apuce a scoate vreo vorbă, Martin s-a grăbit să îl ajute pe cel cu bagajele să mute unul dintre echipamentele de scufundare de pe stradă pe trotuar. Pe când făcea asta, a strecurat formularul de aterizare, aşa împăturit cum era, într-unul dintre numeroasele buzunare laterale ale genţii.

— Mulţumesc, amice, i-a zis scufundătorul, după care el şi colegul lui s-au îndreptat spre zona plecări pentru avionul de Kuala Lumpur, de unde aveau legătură spre Londra.

Adresându-i-se taximetristului de origine malaysiană în engleză, Suleiman i-a dat adresa; o agenţie de navlositori din mijlocul portului. Acolo, în sfârşit, cei doi călători au găsit pe cineva care îi aştepta. La fel ca şi proaspăt sosiţii, gazda nu stârnea curiozitatea cuiva purtând îmbrăcăminte ostentativă sau barbă. Ca şi ei, arăta *takfir.* S-a prezentat drept domnul Lampong şi i-a dus până la un iaht de croazieră lung de cincisprezece metri, făcut să arate însă ca un vas al cuiva pasionat de pescuit, amarat lângă digul spre larg. După câteva minute, au ieşit din port.

Iahtul şi-a stabilizat viteza la zece noduri şi a virat spre nord-est, îndreptându-se către Kudat, locul de trecere spre Marea Sulu şi ascunzătoarea teroriştilor din provincia Zamboanga din Filipine.

Călătoria lungă se dovedise obositoare, îngăduind celor doi doar să moţăie când şi când în avion. Legănatul mării era ispititor, iar după arşiţa ca de saună din Labuan, briza aducea un aer proaspăt şi ceva mai răcoros. Ambii pasageri au adormit curând. Timonierul aparţinea grupării teroriste Abu Sayyaf şi cunoştea perfect drumul; doar se întorcea acasă. Soarele a

coborât, iar întunericul tropical nu a întârziat să se aştearnă. Iahtul a continuat să navigheze prin noapte prin dreptul luminilor oraşului Kudat, prin strâmtoarea Balabac, trecând graniţa invizibilă şi pătrunzând în apele filipineze.

Domnul Wei îşi terminase misiunea înainte de termen şi se îndrepta deja spre China natală. Abia aşteptase să plece de acolo. Acum era mulţumit că se afla pe un vas chinezesc şi putea să se bucure de mâncare chinezească, fără să mai fie silit să înghită mizeriile pe care tâlharii mării le pregăteau în tabăra lor din acel golfuleţ ascuns.

Habar nu avea ce lăsase în urmă şi nici nu-l interesa asta. Spre deosebire de ucigaşii din organizaţia Abu Sayyaf sau doi, trei fanatici indonezieni care stăteau în genunchi să se roage, cu fruntea lipită de covoraşe, iar asta de cinci ori pe zi, Wei Wing Li, ca membru al triadei Cap de Şarpe, nu ridica rugi către nimeni.

Prin munca lui, realizase o replică perfectă a navei *Countess of Richmond,* pornindu-se de la un vas de dimensiuni, tonaj şi deplasament similare. Habar nu avea cum se chemase vasul originar şi nici cum se va numi cel făcut de el. Pe el nu-l interesa decât ruloul de dolari în bancnote de valoare mare ce fuseseră extraşi de la o bancă din Labuan în baza unei linii de credit aranjate de regretatul domn Tewfik al-Qur, din Cairo, cu ultima adresă la morga din Peshawar.

Spre deosebire de domnul Wei, căpitanul McKendrick se ruga. Nu la fel de des cum s-ar fi cuvenit, ştia asta, dar fusese educat ca bun catolic; pe puntea de comandă exista o figurină a Fecioarei, puţin în faţa timonei, dar şi un crucifix agăţat pe peretele din cabina lui. Înainte de a pleca în vreun voiaj se ruga întotdeauna pentru a nu avea parte de peripeţii, iar la întoarcere îi mulţumea Domnului că se întorsese teafăr.

Acum nu trebuia să se roage, pentru că pilotul sabah a scos vasul dincolo de pragurile de nisip, ducând-o la dana rezervată la cheiul de la Kota Kinabalu, care fusese cândva portul colonial Jesselton, unde neguţătorii britanici, pe vremurile dinaintea inventării frigiderelor, dacă primeau unt la cutie în cursul escalelor lunare, trebuiau să îl toarne pe pâine dintr-o căniţă cu cioc.

Căpitanul McKendrick şi-a trecut încă o dată basmaua de bumbac peste gâtul transpirat şi i-a mulţumit pilotului. Acum putea în sfârşit să închidă toate uşile şi hublourile şi să-şi

găsească alinarea în camera în care avea aer condiţionat. Acest lucru, a socotit el, plus o bere de la gheaţă aveau să-i prindă numai bine. Balastul de apă urma să fie evacuat a doua zi dimineaţă. Uitându-se spre chei, în lumina de acolo a zărit buştenii care trebuiau încărcaţi la bord. Dacă echipa de încărcare va fi harnică, a doua zi spre seară putea ieşi din nou în larg.

După ce au schimbat avionul la Kuala Lumpur, cei doi tineri scufundători s-au îmbarcat pe un aparat British Airways cu direcţia Londra şi, cum nu călătoreau cu o companie zgârcită, consumaseră suficientă bere cât să adoarmă profund. Zborul dura douăsprezece ore, dar ei mergeau în sensul invers al fusurilor orare, câştigând opt ceasuri, astfel că aveau să aterizeze pe Heathrow în zori. Valizele cu rame rezistente se găseau în cala avionului, însă costumele de scufundare stăteau deasupra capetelor, pe etajeră.

În ele se aflau labe de înot, măşti, costume etanşe, regulatoare de respirat şi jachete de control al flotabilităţii şi numai cuţitele de scufundător se găseau în valizele din cală. Însă buzunarul unuia dintre costumele de scufundare mai conţinea un formular de viză malaysian, care încă nu fusese descoperit.

Într-un golfuleţ din peninsula Zamboanga, stând pe o schelă atârnată la pupa şi lucrând la lumina reflectoarelor, un vopsitor priceput tocmai definitiva ultimul „D” la numele navei amarate. La catarg flutura moale un pavilion britanic. De o parte şi de alta a provei şi pe pupa rotunjită scria: *„Countess of Richmond”* şi, sub numele de la pupa, „Liverpool”. Odată cu coborârea vopsitorului şi cu stingerea reflectoarelor, transformarea navei era deplină.

În zori, un iaht arătând ca o ambarcaţiune a unui pasionat de pescuit a pătruns încet în golfuleţ. Îi aducea pe ultimii doi membri ai noului echipaj al fostei nave *Java Star,* cei care urmau să plece în ultimul voiaj, al ei şi al lor.

Încărcarea navei *Countess of Richmond* a început în zori, când aerul era încă răcoros şi suportabil. În mai puţin de trei ore urma să se facă la fel de cald ca într-o saună. Macaralele de pe chei nu erau tocmai moderne, dar hamalii îşi cunoşteau treaba, astfel că, legănându-se la capătul lanţurilor, la bord se încărcau buşteni de esenţă rară, pe care echipajul asudat se chinuia să îi aşeze în

magazia navei.

În arşiţa de la miezul zilei, până şi localnicii s-au văzut siliţi să oprească lucrul şi, vreme de patru ore, vechiul port a rămas dormitând, oamenii retrăgându-se la umbră. Mai era numai o lună până la musonul de primăvară, iar umiditatea, care şi aşa nu cobora niciodată sub nouăzeci la sută, acum dădea să urce spre sută la sută.

Căpitanul McKendrick s-ar fi simţit mai fericit în larg, dar încărcarea şi înlocuirea prelatelor de pe punte s-a făcut abia spre apusul soarelui, iar pilotul avea să vină la bord doar a doua zi dimineaţă pentru a scoate cargoul din golfuleţul acela. Asta însemna să petreacă încă o noapte în atmosfera ca de seră, aşa că McKendrick a oftat din rărunchi şi a coborât să-şi caute refugiul în cabina lui cu aer condiţionat.

Agentul local a urcat la bord împreună cu pilotul la ora şase dimineaţa, când au fost semnate şi toate documentele necesare. După aceea, *Countess* s-a desprins de chei, pătrunzând curând în apele Mării Chinei de Sud.

Aşa cum procedase şi *Java Star,* a virat spre nord-est pentru a ocoli capătul nordic al insulei Borneo, apoi a coborât spre sud prin arhipelagul Sulu, îndreptându-se spre Java, unde, la Surabaya, căpitanul ştia că avea de încărcat şase containere maritime gemând de mătăsuri orientale.

Nu avea de unde să ştie că la Surabaya nu-l aşteptau nici un fel de mătăsuri.

După ce a tras la un debarcader dărăpănat, aflat la jumătatea micului golf, de pe iaht au coborât trei bărbaţi. Domnul Lampong a pornit în frunte, îndreptându-se către o clădire aşezată pe piloni deasupra apei, ce slujea drept dormitor şi cantină pentru oamenii care aveau să plece în misiunea cunoscută de Martin sub numele de Pisica-de-Mare, iar de Lampong, sub numele de al-Isra. Alţii din clădirea aceea urmau să rămână acolo. Prin truda lor, după răpire, *Java Star* fusese pregătită pentru ultimul ei voiaj.

Amestecaţi, acolo erau cazaţi indonezieni din Jemaat Islamiya, grupul care plasase bombele din Bali, dar şi alţii, proveniţi din diverse insule, precum şi filipinezi din organizaţia Abu Sayyaf. Acei oameni vorbeau limba locală, numită tagalog, dar şi dialecte din Java, la care se adăuga araba vorbită de cei care proveneau din insulele situate mai departe, spre vest. Treptat, Martin a reuşit să identifice membrii echipajului şi sarcinile specifice ale

fiecăruia.

Mecanicul, navigatorul şi operatorul radio erau indonezieni. Suleiman l-a informat că era specialist în filmări. Înainte de a muri ca un martir, el avea sarcina să filmeze momentul culminant cu ajutorul unei camere video şi, cu ajutorul laptopului şi a telefonului prin satelit, să transmită totul în direct postului de televiziune al-Jazeera.

Mai era şi un adolescent care arăta ca un pakistanez, însă Lampong i s-a adresat în engleză. După ce l-a auzit răspunzând, Martin şi-a dat seama că băiatul se născuse şi crescuse în Anglia, fiind însă de origine pakistaneză. După accent, provenea din nordul ţării, cel mai probabil din zona Leeds/Bradford. Martin nu şi-a explicat prezenţa acestuia acolo decât în calitate de bucătar.

În echipaj mai erau incluşi trei oameni: Martin, care îşi datora prezenţa ca un dar personal primit din partea lui Osama bin Laden; un inginer chimist şi, probabil, expert în explozivi; şi comandantul misiunii. Acesta din urmă încă nu sosise. Aveau să-l întâlnească mai târziu.

Pe la jumătatea dimineţii, Lampong, în funcţia sa de comandant local, a primit un apel pe telefonul prin satelit. Unul scurt şi cu multe precauţii, dar care se dovedise suficient. *Countess of Richmond* părăsise Kota Kinabalu şi ieşise în larg. Trebuia să ajungă între insulele Tawitawi şi Jolo pe la ora apusului. Echipajele de pe şalupele rapide, care urmau să intercepteze nava, mai aveau de aşteptat patru ore până la plecare. Suleiman şi Martin au renunţat la hainele occidentale, punându-li-se la dispoziţie o ţinută lejeră, constând din pantaloni, cămăşi înflorate şi sandale. Li s-a îngăduit să coboare treptele până la apa mică a golfului, ca să se spele înainte de a-şi rosti rugăciunile şi de a lua cina alcătuită din peşte şi orez.

Cum nu înţelegea limba vorbită de ceilalţi, Martin nu putea decât să se uite în jur şi să aştepte.

Cei doi scufundători s-au socotit norocoşi. Cum pasagerii din Malaysia, adică majoritatea, au fost dirijaţi către culoarul celor care nu aveau paşapoarte britanice, asta le-a permis celor câţiva britanici să intre foarte curând la controlul pentru imigranţi. Ajungând printre primii la caruselul de bagaje, cei doi şi-au recuperat valizele şi s-au îndreptat spre sala vămii, la poarta celor care nu aveau nimic de declarat.

Probabil ţestele lor rase, ori bărbile nerase de câteva zile, ori

braţele musculoase şi cămăşile înflorate, cu mânecă scurtă, purtate de ei în acea zi friguroasă de martie au atras atenţia vameşilor, care i-au chemat la masa de verificare a bagajelor.

— Prezentaţi-ne paşapoartele, vă rugăm!

Totul, o simplă formalitate. Erau în ordine.

— De unde aţi sosit?

— Malaysia.

— Scopul vizitei?

Unul dintre tineri a arătat cu degetul spre geanta cu echipamentul de scufundare. Expresia de pe faţa lui dădea de înţeles că întrebarea era nelalocul ei, având în vedere că pe genţile lor trona emblema unei companii renumite pentru asemenea echipamente. Cu toate acestea, nu este recomandabil să iei un vameş peste picior. Funcţionarul care, în cursul îndelungatei lui cariere, interceptase cantităţi importante de substanţe exotice pentru fumat sau injectat venind din Orientul Îndepărtat şi-a păstrat calmul, figura rămânându-i impasibilă. A făcut un gest către una dintre genţi.

În ea nu se găsea decât echipamentul obişnuit de scufundare. În timp ce trăgea fermoarul la loc şi-a vârât degetele şi prin buzunarele laterale. Dintr-unul a scos un cartonaş îndoit, l-a privit şi a citit ce scria pe el.

— De unde aveţi asta, domnule?

Scufundătorul s-a uitat la vameş sincer nedumerit.

— Habar n-am. Acum îl văd prima oară.

Aflat la câţiva metri, un alt vameş a simţit încordarea crescândă, trădată de politeţea exagerată, aşa că s-a apropiat.

— Vă rog să rămâneţi aici, i-a invitat primul vameş pe cei doi şi a ieşit pe uşa aflată în spatele lui.

Oglinzile mari din sălile Vămii nu sunt puse acolo pentru ca persoanele cochete să-şi refacă machiajul. Prin ele se poate vedea, iar dincolo de ele se găsesc ofiţerii de serviciu de la securitate internă – în cazul de faţă, cei de la MI5.

După câteva minute, fiecare din scufundători, cu bagajul din dotare, se afla în câte o cameră de interogatoriu. Vameşii le-au luat genţile la puricat, nescăpând nimic. Nu au găsit nimic ilegal.

Bărbatul îmbrăcat civil a examinat formularul acum despăturit.

— Cred că mi l-a pus cineva acolo, a protestat scufundătorul.

Se făcuse deja ora nouă şi jumătate. Steve Hill se găsea la biroul lui de la Vauxhall Cross când a primit un apel pe telefonul personal, al cărui număr era secret.

— Cu cine vorbesc? l-a întrebat cineva.

Hill s-a zbârlit la el.

— Poate că eu ar trebui să vă pun această întrebare! Cred că aţi greşit numărul, a răspuns.

Ofiţerul de la MI5 citise mesajul care fusese strecurat în bagajul scufundătorului şi era dispus să creadă explicaţia tânărului. Caz în care…

— Vă vorbesc de la Heathrow, Terminalul 3. De la biroul de securitate internă. Am interceptat un pasager venit din Orientul Îndepărtat. Am găsit un mesaj scris de mână, vârât pe ascuns în geanta unui scufundător. Vă spune ceva cuvântul Pârghia?

Steve Hill a recepţionat vorbele acelea ca pe un pumn în stomac. Nu era vorba despre un apel greşit; nu se încurcaseră liniile. S-a prezentat cu grad şi cu funcţie şi a cerut ca ambii bărbaţi să fie reţinuţi, precizând că venea personal la aeroport. După cinci minute, automobilul în care se afla a ieşit din parcarea subterană, a trecut Vauxhall Bridge şi a virat pe Cromwell Road, îndreptându-se către Heathrow.

Până la urmă, scufundătorii au avut ghinionul de a-şi pierde întreaga dimineaţă, dar după ce a discutat cu ei timp de o oră, Steve Hill a rămas convins că oamenii erau nevinovaţi şi total neştiutori. Le-a asigurat un mic dejun complet de la cantina angajaţilor aeroportului şi i-a rugat să-şi scormonească mintea pentru a găsi o explicaţie referitoare la prezenţa formularului pliat şi vârât în buzunarul genţii.

Cei doi au trecut în revistă toate persoanele pe care le-au întâlnit după ce-şi făcuseră bagajele. În cele din urmă, unul din ei a zis:

— Mark, nu cumva o fi fost tipul ăla cu mutră de arab, care te-a ajutat să descarci bagajele din taxi când am ajuns la aeroport?

— Care tip cu mutră de arab? a întrebat Hill.

Cei doi l-au descris pe bărbat aşa cum au putut. Păr negru, barbă neagră. Frumos tunsă. Ochi negri, pielea măslinie. În jur de patruzeci şi cinci de ani, în bună formă fizică. În costum închis la culoare. Hill cunoştea descrierea făcută de frizerul şi de croitorul din Ras-al-Khaimah. Era vorba de Pârghia. Le-a mulţumit sincer celor doi şi a cerut să li se asigure transportul cu automobilul până acasă, în Essex.

Când le-a telefonat lui Gordon Phillips la Edzell şi lui Marek Gumienny, aflat la micul dejun în Washington, Hill a putut să le dezvăluie conţinutul mesajului mâzgălit pe formular. Scria

simplu:

DACĂ ÎŢI IUBEŞTI ŢARA, CÂND AJUNGI ACASĂ TELEFONEAZĂ LA XXXXXXXXXX. ANUNŢĂ LA ACEST NUMĂR CĂ PÂRGHIA SPUNE CĂ VA FI VORBA DE UN VAS.

— Treceţi la treabă neîntârziat, le-a zis el celor de la Edzell. Scotociţi prin toată lumea şi căutaţi un vas dat dispărut.

Ca şi căpitanul Herrmann de pe *Java Star,* Liam McKendrick hotărâse să piloteze personal nava pe lângă o serie de promontorii, predând timona doar după ce a trecut de strâmtoarea dintre insulele Tawitawi şi Jolo. În faţă se deschidea întinderea uriaşă a Mării Celebes, astfel că nava şi-a urmat cursul direct spre sud, către strâmtoarea Makassar.

Avea un echipaj alcătuit din şase oameni: cinci indieni din Kerala, toţi creştini, credincioşi şi harnici şi secundul lui, un bărbat din Gibraltar. Lăsase timona în grija acestuia şi coborâse în cabină când şalupele au apărut pe nepregătite dinspre pupa. Ca şi în cazul navei *Java Star,* echipajul n-a avut nici o şansă. Zece tâlhari ai mării au sărit peste balustradă în câteva secunde şi au urcat în goană pe puntea de comandă. Domnul Lampong, şeful atacului, a ajuns la bord fără a se zori.

De data aceasta nu a mai fost nevoie să apeleze la întregul ritual al ameninţărilor cu violenţa pentru cazul în care oamenii din echipaj nu s-ar fi supus ordinelor. Singura sarcină a vasului *Countess of Richmond* era aceea de a dispărea pe veci, împreună cu echipajul. Ceea ce o ademenise în acele ape – preţioasa încărcătură – trecea la pierderi, lucru regretabil, dar inevitabil.

Echipajul a fost silit să se adune la parapetul pupa şi mitraliat. Trupurile lor, încă zbătându-se, parcă în semn de protest faţă de nedreptatea morţii, au fost aruncate peste balustradă. Nici măcar nu era nevoie de greutăţi ori de balast pentru a le trimite la fund. Lampong ştia că zona era înţesată de rechini.

Urlând la ucigaşi cu furie neputincioasă şi numindu-l pe Lampong un porc păgân, Liam McKendrick a fost ultimul împuşcat. Fanaticului musulman nu-i plăcea să fie numit porc, de aceea a avut grijă ca marinarul din Liverpool să fie înţesat de gloanţe, dar să rămână încă viu când va ajunge în apă.

Piraţii Abu Sayyaf scufundaseră destule nave ca să ştie unde

erau plasate prizele de apă de mare. În timp ce santinele au început să fie inundate sub mărfuri, atacatorii au plecat de la bord şi au rămas la câteva sute de metri depărtare, până când, lăsându-se pe pupa, cu prova în aer, nava s-a răsturnat spre spate şi s-a rostogolit încet către fundul Mării Celebes. După ce a dispărut cu totul, ucigaşii au făcut calea întoarsă spre bârlogul lor.

Grupul cazat în casa pe piloni din golfuleţul filipinez a primit un apel scurt pe telefonul prin satelit din partea lui Lampong, prin care se stabilea ora plecării. Membrii echipajului au coborât la iahtul cu motor amarat la picioarele treptelor. Lui Martin nu i-a scăpat faptul că oamenii care rămâneau acolo nu se arătau nicidecum uşuraţi, ci manifestau o invidie profundă.

De-a lungul carierei lui în cadrul forţelor speciale, nu întâlnise nici un atentator sinucigaş înainte de declanşarea bombei. Acum era înconjurat doar de asemenea oameni, ba chiar devenise unul dintre ei.

La castelul Forbes citise pe săturate despre starea de spirit a unor astfel de persoane; despre convingerea lor de nezdruncinat că săvârşesc fapta în numele unei cauze cu adevărat sfinte; că ea este aprobată în mod automat de Allah; că ea garantează acceptarea imediată în grădina paradisului; şi că aceasta întrece cu mult orice dragoste de viaţă va mai fi dăinuind în suflet.

Ajunsese de asemenea să înţeleagă profunzimea urii ce li se transmite acestor oameni *shahid* împreună cu dragostea faţă de Allah. Existenţa numai a unuia din aceste două sentimente nu ar fi de ajuns. Ura trebuie să fie ca un acid coroziv în adâncul sufletului, iar el era înconjurat de ea.

O văzuse pe feţele tâlharilor din gruparea Abu Sayyaf, care savurau orice şansă de a ucide un occidental; o percepuse în sufletele arabilor atunci când se rugau ca prin moartea lor să aibă norocul de a ucide cât mai mulţi creştini, evrei şi musulmani mai puţin credincioşi; dar, mai presus de toate, descoperise acea ură în ochii lui al-Khattab şi-ai lui Lampong, tocmai pentru că ei se întinau singuri pentru a trece neobservaţi printre duşmani.

În timp ce iahtul înainta încet în susul estuarului îngust, pătrunzând în adâncul junglei ce acoperea cerul de deasupra lor, Martin şi-a studiat camarazii. Cu toţii împărtăşeau ura şi fanatismul. Acei oameni se considerau mai binecuvântaţi decât oricare alţi Credincioşi Adevăraţi de pe lume.

Martin era convins că oamenii din jurul lui ştiau la fel de puţin ca şi el ce fel de sacrificiu îi aştepta; nu ştiau unde vor merge, nici care le va fi ţinta şi cu ce o vor distruge.

Pentru că se oferiseră să moară şi fuseseră acceptaţi şi aleşi cu mare grijă, ştiau doar că vor da o lovitură răsunătoare Marelui Satan, într-o manieră despre care avea să se vorbească vreme de o sută de ani. Ca şi Profetul de altădată, ei plecau într-o călătorie măreaţă spre cer; călătoria numită al-Isra.

În faţa lor, estuarul s-a lăţit şi s-a despărţit în două. Iahtul a pătruns pe braţul mai larg şi după un cot al acestuia le-a apărut în faţă un vas amarat. Stătea cu prova spre ieşirea din estuar, pregătită să iasă pe mare. Încărcătura de punte era ţinută, după toate probabilităţile, în şase containere maritime care ocupau toată puntea prova. Şi purta numele de *Countess of Richmond.*

Vreme de o clipă, Martin a cochetat cu ideea de a încerca o evadare în junglă. Făcuse o pregătire de două săptămâni de supravieţuire în jungla din Belize, şcoala de antrenament a SAS. Şi-a dat seama însă că gândul care-i încolţise în minte nu avea nici o şansă de realizare. Fără busolă sau macetă nu ar fi putut înainta nici măcar doi kilometri, iar vânătorii porniţi pe urmele lui l-ar fi prins în mai puţin de o oră. După aceea ar urma zile de dureri sfâşietoare cât s-ar încerca smulgerea de secrete de la el. Nu avea nici un rost să încerce. Va trebui să aştepte o şansă mai bună, asta dacă va apărea vreuna.

Unul după altul, membrii echipajului au urcat scara ce ducea pe puntea cargoului: mecanicul, navigatorul şi operatorul radio, toţi indonezieni; chimistul şi fotograful, amândoi arabi; pakistanezul din Marea Britanie, având accentul tipic celor din nordul Angliei, care fusese inclus pentru situaţia în care cineva ar fi insistat să discute cu *Countess* prin radio; şi Afganul, care putea fi învăţat să stea la timonă şi să manevreze nava. În cursul instructajului de la Forbes, în nenumăratele ore în care studiase feţele suspecţilor cunoscuţi, nu văzuse pe nici unul dintre cei alături de care era acum. Când a ajuns pe punte, l-a văzut pe bărbatul care avea să-i comande în acea misiune aducătoare de glorie eternă. Pe acesta l-a recunoscut. Din galeria de figuri care îi fusese arătată la castelul Forbes, acum o avea în faţă pe aceea a lui Yusuf Ibrahim, adjunctul şi mâna dreaptă a lui al-Zarqawi, iordanianul ucigaş, care îi era şi conaţional.

La Forbes, omul era catalogat ca aparţinând „primei divizii”. Un bărbat scund şi masiv, aşa cum se putea anticipa, iar ciotul

braţului stâng îi atârna pe lângă corp. Luptase în Afganistan împotriva sovieticilor, iar în timpul unui atac aerian se alesese cu câteva şrapnele în braţ. Refuzând să accepte o amputare, omul preferase să păstreze braţul inutil, atârnând moale.

Fuseseră lansate zvonuri cum că ar fi murit în Afganistan: se vădea că nu era adevărat. Fusese oblojit în peşterile de acolo, apoi dus în secret în Pakistan pentru o intervenţie chirurgicală mai complicată. După retragerea forţelor sovietice, omul dispăruse.

Bărbatul cu braţul beteag apăruse din nou după invadarea Irakului de către Coaliţie, în 2003, după ce-şi petrecuse timpul cât fusese dat dispărut ca şef al securităţii într-una dintre taberele al-Qaeda aflate sub conducere talibană.

Preţ de o clipă, Mike Martin a simţit că i se opreşte inima în piept la gândul că bărbatul l-ar fi cunoscut pe Izmat Khan din perioada petrecută în Afganistan şi ar fi dorit să depene amintiri împreună cu el. Însă comandantul misiunii s-a mulţumit să îl privească ţintă, cu ochi mici şi negri, lipsiţi de orice expresie.

Acel om ucisese fără încetare timp de douăzeci de ani şi îi făcea plăcere să ucidă. În Irak, în calitate de sfetnic al lui Musab al-Zarqawi, tăiase capetele unor oameni în faţa camerelor de filmat şi îi plăcuse asta. Simţea plăcere să audă oamenii jeluindu-se şi urlând. Martin a privit în ochii goi, de maniac şi l-a salutat pe bărbat în modul cuvenit. „Pacea fie cu tine, Yusuf Ibrahim, Măcelarul de la Karbala.”

14

Fosta navă *Java Star* a ieşit din ascunsul estuar filipinez la douăsprezece ore de la distrugerea vasului *Countess of Richmond.* A traversat Golful Moro şi a pornit spre Marea Celebes, îndreptându-se către sud prin sud-vest pentru a relua ruta maritimă urmată de *Countess,* dacă aceasta ar fi trecut prin strâmtoarea Makassar.

Timonierul indonezian s-a instalat la cârmă, însă alături de el stăteau adolescentul britanic de origine pakistaneză şi Afganul, cărora le dădea instrucţiuni privind modalitatea de menţinere a cursului navei pe mare.

Cu toate că nici unul dintre cursanţi nu avea cum să ştie, agenţiile de luptă antiteroristă din lumea marinei comerciale au cunoştinţă de ani de zile – iar acest lucru întotdeauna le face să rămână perplexe – de numeroasele răpiri de vase ce se petrec în acele ape, acţiuni în care navele sunt făcute să meargă în cerc vreme de câteva ore, având echipajele azvârlite în puţul lanţului, după care sunt abandonate.

Motivul era că, aşa cum răpitorii de avioane de la 11 septembrie se instruiseră în şcoli de pilotaj din SUA, tot astfel fuseseră şcoliţi şi răpitorii din Orientul Îndepărtat să manevreze vase pe mare. Indonezianul de la cârma vasului botezat *Countess of Richmond* se număra printre aceştia.

Mecanicul de bord chiar practicase această meserie, asta până când vasul pe care lucrase fusese răpit de gruparea Abu Sayyaf. Ca să nu fie ucis, consimţise să li se alăture teroriştilor, devenind unul dintre ei.

Cel de-al treilea indonezian învăţase totul despre procedurile radio cât lucrase la căpitănia portului dintr-un orăşel din Borneo de Nord; după aceea, fusese radicalizat în religia islamică şi intrase în rândurile organizaţiei Jemaat Islamiya, ajutând ulterior la plasarea bombelor ce explodaseră în discoteca din Bali.

Aceştia erau doar trei dintre cei opt care aveau nevoie de cunoştinţe tehnice privitoare la navă. Chimistul arab răspundea de detonarea încărcăturii, desigur; omul din EAU, Suleiman, trebuia să preia în direct imaginile ce aveau să zdruncine întreaga lume; pakistanezul trebuia, în caz de necesitate, să mimeze vocea cu accent nordic a căpitanului McKendrick, iar

Afganul urma să-l înlocuiască pe timonier în cursul zilelor de navigaţie care îi aşteptau.

Spre sfârşitul lunii martie, primăvara nu făcuse nici cea mai timidă încercare de a se instala în Munţii Cascadelor. Era încă amarnic de frig, iar zăpada se păstrase în strat gros în pădurea de dincolo de zidurile Cabanei.

Înăuntru era cald şi plăcut. În ciuda televizorului care funcţiona zi şi noapte, a filmelor pe DVD şi a jocurilor de tot felul, duşmanul cel mai temut era plictiseala. Ca şi în cazul paznicilor de far, oamenii nu aveau prea multe de făcut, iar perioada de şase luni le punea la mare încercare capacitatea sufletească de a suporta singurătatea şi de a se adapta situaţiei.

Cu toate acestea, oamenii care asigurau paza puteau pune în picioare schiuri sau tălpici, pornind prin pădure ca să-şi păstreze forma fizică şi să mai scape de dormitor, de cantină şi de sala de jocuri. Pentru deţinut, imun la fraternizare, încordarea era mult mai puternică.

Izmat Khan îl auzise pe preşedintele tribunalului militar de la Guantanamo declarându-l liber să plece şi era convins că nu ar fi rămas mai mult de un an în închisoarea Pul-i-Charki. Când fusese adus în sălbăticia aceea solitară, poate pentru totdeauna, cu greu îşi stăpânise răcnetul de furie care creştea în el.

Aşa că îmbrăca jacheta căptuşită cu capoc ce îi fusese dată de temniceri, ieşea afară şi se plimba încolo şi încoace prin curticica împrejmuită de zid. Zece paşi lungime, cinci lăţime. Putea să umble şi cu ochii închişi, fără să se izbească de vreun perete de beton. Singura variaţie apărea pe cer, din când în când.

De cele mai multe ori vedea nori grei şi plumburii, din care se porneau ninsorile. Însă ceva mai devreme, în perioada aceea în care creştinii îşi împodobesc brazii şi cântă în jurul lor, cerul fusese senin, dar frigul devenise extrem de pătrunzător.

Apoi mai văzuse vulturi şi corbi zburând sau plutind pe deasupra. Păsările mai mici se opreau câteodată pe coama zidului şi îl priveau, întrebându-se probabil de ce nu putea şi el să li se alăture, la fel de liber ca ele. Însă cel mai mult îi plăcea să urmărească avioanele.

Ştia că unele erau de luptă, deşi el nu auzise niciodată nici de Munţii Cascadelor, nici de baza aeriană McChord, situată la optzeci de kilometri spre vest. Însă văzuse avioane americane de luptă venind în misiuni de bombardament în nordul

Afganistanului şi le recunoscuse pentru că semănau cu acelea.

Apoi erau avioanele de pasageri. Acestea arătau altfel, având desene diferite pe ampenajul cozii, însă îşi dăduse seama că nu reprezentau însemne naţionale, ci doar sigle ale companiilor. Cu excepţia frunzei de arţar. Unele dintre avioane aveau acea frunză pe coadă, iar ele urcau mereu şi veneau întotdeauna dinspre nord.

Nordul era uşor de depistat; spre vest putea vedea soarele apunând, iar rugăciunile le adresa în direcţie opusă, spre Mecca, aflată foarte departe spre răsărit. Bănuia că se afla în Statele Unite, deoarece glasurile gărzilor sunau astfel. Atunci de ce veneau dinspre nord avioanele cu o altă emblemă naţională? Asta pentru că probabil acolo se afla altă ţară, unde oamenii se rugau la o frunză roşie pe fundal alb. Aşa că se plimba de colo-colo şi se întreba ce nume purta ţara frunzei roşii. De fapt, urmărea zborurile Air Canada ce porneau din Vancouver.

Într-un bar rău famat din zona docului din Port of Spain, Trinidad, doi marinari de pe un vas comercial au fost atacaţi de o bandă locală şi ucişi. Ambii fuseseră înjunghiaţi cu mare pricepere.

Până la sosirea poliţiei, martorii uitaseră mai tot ce văzuseră şi-şi aminteau doar că atacatorii fuseseră cinci la număr, că ei provocaseră încăierarea de la bar şi că erau localnici. Poliţia nu a reuşit să obţină şi alte informaţii, astfel că nu au fost operate arestări.

În realitate, ucigaşii aparţineau lumii interlope locale şi nu aveau nimic de a face cu terorismul islamic. Însă cel care îi plătise era un şef al organizaţiei teroriste Jamaat-al-Muslimeen, principala grupare din Trinidad care luptă de partea al-Qaeda.

Deşi destul de puţin cunoscută mediilor de informare occidentale, JaM a crescut numeric în ultimii ani, la fel ca şi alte grupări din bazinul Caraibilor. Într-o zonă cunoscută pentru credinţa creştină simplă, Islamul a cucerit mereu teren datorită imigranţilor din Orientul Mijlociu, din Asia Centrală şi de pe subcontinentul indian.

Banii plătiţi de JaM pentru acele crime la comandă proveneau de la o linie de credit stabilită de regretatul domn Twefik al-Qur, iar ordinele precise fuseseră transmise de doctorul al-Khattab, care se afla încă pe insulă.

Nimeni nu făcuse vreo încercare de a le fura portofelele

morţilor, astfel că poliţia din Port of Spain a reuşit identificarea lor pe loc: doi cetăţeni venezueleni angajaţi pe un vas sub pavilion venezuelean aflat în port.

Pablo Montalban, căpitanul navei, a rămas şocat şi întristat când a fost informat de pierderea celor doi matrozi, însă nu putea zăbovi prea mult acolo.

Amănuntele legate de transportul cadavrelor înapoi la Caracas au căzut în sarcina Ambasadei şi Consulatului Venezuelei, iar căpitanul Montalban a luat legătura cu agentul său local pentru a-i găsi alţi doi marinari. Acesta s-a interesat şi a avut noroc. A apărut cu doi tineri indieni din Kerala, politicoşi şi dornici de muncă, care traversaseră lumea la bordul unui vas şi care, chiar dacă nu aveau acte de naturalizare, deţineau brevete de marinari în bună regulă.

Au fost angajaţi şi, alăturându-se celorlalţi patru marinari din echipajul vasului *Dona Maria,* au ieşit din port doar cu o zi întârziere.

Căpitanul Montalban ştia vag că în India hinduismul este religia predominantă, dar nu avea habar că acolo se află şi o sută cincizeci de milioane de musulmani. Tot astfel, nu avea ştiinţă că radicalizarea musulmanilor indieni se dovedise la fel de intensă ca şi aceea din Pakistan, sau că statul Kerala, cândva un leagăn al comunismului, devenise un teritoriu foarte receptiv pentru extremismul islamic.

Cei doi marinari proaspăt angajaţi porniseră din India ca salahori, dar primiseră ordin să capete experienţă marinărească. Şi, în cele din urmă, venezueleanul catolic nu avea habar că, deşi nici unul din cei doi nu avea gânduri sinucigaşe, ei lucrau pentru Jamaat-al-Muslimeen. Cei doi nefericiţi de la bar fuseseră omorâţi tocmai în vederea instalării celor doi mateloţi indieni pe acel vas.

După ce a auzit vestea sosită din Orientul Îndepărtat, Marek Gumienny a decis să traverseze Atlanticul. De această dată a adus cu sine un specialist într-o altă disciplină.

— Experţii în probleme arabe şi-au făcut datoria, Steve, i-a zis el lui Hill înainte de a se îmbarca. Acum avem nevoie de oameni care să cunoască dedesubturile din marina comercială mondială.

Omul pe care îl adusese lucra la Biroul Vămii şi Protecţiei Frontierei a SUA, Divizia marină comercială. Steve Hill a venit în nord, pornind de la Londra însoţit de un coleg de-al său, care provenea de la Brigada Antitero, secţiunea maritimă a SIS.

La Edzell, cei doi tineri s-au cunoscut: Chuck Hemingway din New York şi Sam Seymour din Londra. Fiecare auzise de celălalt din ziare şi din informări în cadrul comunităţii antitero occidentale. Li s-a transmis că aveau la dispoziţie douăsprezece ore pentru analiza şi realizarea unei evaluări a ameninţării şi a unui plan de luptă pentru a face faţă riscului. După examinarea atentă a situaţiei, când li s-au adresat lui Gumienny, Hill, Phillips şi McDonald, Chuck Hemingway a vorbit primul:

— Nu avem de a face cu o simplă vânătoare, ci avem o problemă de genul căutării acului în carul cu fân. Când ieşi la vânătoare, cunoşti şi ţinta; noi nu ştim decât că e vorba de o navă. Probabil. Să pornim de aici. Există patruzeci şi şase de mii de nave comerciale care navighează chiar în acest moment pe apele oceanelor şi mărilor. Jumătate dintre ele folosesc pavilioane de complezenţă, care pot fi schimbate conform capriciilor căpitanilor. Şase şeptimi din suprafaţa Pământului este acoperită de ocean, ceea ce înseamnă că aria este atât de vastă, încât întotdeauna există mii de nave care-s practic invizibile în larg, fără a zări uscatul şi nici vreo altă navă. Optzeci la sută din comerţul mondial se desfăşoară pe mare, iar asta înseamnă transporturi de şase miliarde de tone. Iar pe glob există patru mii de porturi comerciale practicabile. Dumneavoastră doriţi să descoperiţi o navă: dar nu ştiţi tipul, dimensiunile, tonajul, forma, vechimea, apartenenţa, pavilionul sub care navighează, numele sau căpitanul acesteia. Pentru a avea o speranţă de a găsi acest vas – noi le numim nave-fantomă – sunt necesare ceva mai multe elemente; ori de o căruţă de noroc. Ne puteţi oferi ceva în plus?

S-a aşternut o tăcere deprimantă.

— Situaţia e cam sumbră, a spus Marek Gumienny. Sam, nu ne-ai putea oferi şi o rază de speranţă?

— Eu şi Chuck suntem de acord că ar putea exista o soluţie dacă identificăm tipul de ţintă avut în vedere de terorişti, după care trecem la verificarea oricărei nave ce se îndreaptă către ea, cerând apoi o inspecţie la sânge a vasului şi a încărcăturii lui, a spus Seymour.

— Suntem numai urechi, a zis Hill. Cam ce fel de ţintă ar putea avea în vedere?

— Pe cei care lucrează în domeniul nostru îi îngrijorează de multă vreme anumite lucruri şi s-au întocmit nenumărate rapoarte în ultimii ani. Oceanele reprezintă terenul de joacă al

teroriştilor. Faptul că al-Qaeda a ales ca prim eveniment de anvergură un atac din aer a fost practic lipsit de logică. Ei sperau să distrugă doar patru etaje din turnurile World Trade Center şi chiar şi aşa s-ar fi considerat incredibil de norocoşi. În tot acest timp marea le-a făcut cu ochiul.

— Securitatea porturilor a devenit tot mai strictă, a zis Marek Gumienny cu convingere. Ştiu bine asta, doar am văzut ce bugete sunt alocate pentru asta.

— Cu tot respectul, domnule, nu este de ajuns. Ştim că răpirile de nave în apele din jurul Indoneziei – vreau să zic, în toate privinţele – au crescut constant de la începutul mileniului trei. O parte dintre aceste acţiuni au rostul de a produce bani pentru vistieriile terorismului. Alte evenimente produse pe mare pur şi simplu sfidează logica.

— De exemplu?

— S-au înregistrat zece cazuri în care tâlharii mărilor au furat remorchere. Unele nu au mai fost regăsite. Acestea nu au nici o valoare dacă s-ar încerca vinderea lor, pentru că sunt greu de deghizat şi sar oricui în ochi. La ce slujesc? Noi credem că ar putea fi folosite pentru remorcarea unui supertanc petrolier capturat, până într-un port internaţional foarte activ, precum Singapore.

— Ca să explodeze acolo? a întrebat Hill.

— Nici nu este nevoie. Ajunge scufundarea lui cu bocaporţii deschişi. Portul ar putea fi închis după aceea vreme de un deceniu.

— De acord, a spus Marek Gumienny, aşadar… ţinta probabilă numărul unu. Se ia un supertanc petrolier pentru a închide un port comercial. Este spectaculoasă o asemenea acţiune? Mi se pare foarte modestă, afectând doar portul respectiv… fără să se înregistreze victime.

— Situaţia este mai gravă, a zis Chuck Hemingway. Există şi alte lucruri ce pot fi distruse printr-un vas care blochează un port, producând daune uriaşe economiei mondiale. În filmul video făcut în octombrie 2004, bin Laden a spus că va trece la producerea de pagube economice. În supermarketuri, în malluri ori în staţiile de benzină nimeni nu-şi dă seama că întregul comerţ mondial face eforturi extraordinare să realizeze livrări la termen. Nimeni nu vrea să mai păstreze stocuri. Tricourile produse în China care se vând la Dallas luni au sosit probabil în port în vinerea precedentă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru

benzină. Ce părere aveţi de Canalul Panama? Sau de Suez? Dacă acestea s-ar închide, întreaga economie globală ar fi cuprinsă de haos. Vorbim în acest caz de pagube de sute de miliarde de dolari. În prezent, există zece strâmtori extrem de importante şi suficient de înguste, astfel încât eşuarea de-a curmezişul a unei nave comerciale de mari dimensiuni ar însemna închiderea lor.

— Bine, bine, a zis Marek Gumienny, dar eu trebuie să-i informez pe preşedinte şi pe alţi cinci importanţi oameni de stat. Tu, Steve, ai de informat un prim-ministru. Nu putem să ne bazăm pe un simplu mesaj din partea Pârghiei. Şi nici nu ne putem lăsa copleşiţi de lacrimi. Trebuie să propunem măsuri concrete. Iar acestea trebuie să dea rezultate, nu să rămână doar pe hârtie. Aşa că vă invit să faceţi o listă cu probabilităţile şi să sugeraţi unele contramăsuri. Ce naiba, doar avem suficiente resurse pentru autoapărare!

Chuck Hemingway a scos un document pe care el şi Seymour îl pregătiseră ceva mai devreme.

— Iată, domnule, noi considerăm că o primă probabilitate ar fi capturarea unei nave foarte mari – tanc petrolier, cargobot sau mineralier – şi scufundarea ei într-o strâmtoare îngustă, dar vitală. Care ar fi măsurile de contracarare? Identificarea tuturor acestor locuri şi plasarea de nave de război la ambele capete. Toate vasele care intră să fie controlate de puşcaşii marini.

— Iisuse, a zis Steve Hill, asta ar crea haos! Se va susţine că şi noi acţionăm ca piraţii. Ce ne facem cu statele în ale căror ape teritoriale am pătrunde? Nu ar avea nici un cuvânt de spus?

— Dacă teroriştii ar duce acţiunea până la capăt, atât vasele, cât şi ţările afectate ar fi ruinate. Trebuie acţionat imediat – puşcaşii marini pot urca la bord fără ca nava să încetinească. Şi, cinstit vorbind, teroriştii de la bordul unei nave-fantomă nu ar permite accesul la bord. Ar trebui să riposteze, în acest fel expunându-se şi ar scufunda vasul în mod prematur. Eu cred că şi armatorii ar vedea lucrurile ca noi.

— Şi a doua probabilitate? a întrebat Steve Hill.

— Dirijarea vasului-fantomă, încărcat cu exploziv, într-o instalaţie cum ar fi o insulă pe unde trec conducte de ţiţei sau într-o platformă petrolieră, distrugând-o. Asta ar provoca daune ecologice şi economice enorme, care nu s-ar repara sau recupera vreme de ani de zile. Aşa a procedat Saddam Hussein în Kuweit, incendiind toate puţurile de extracţie atunci când au intervenit forţele Coaliţiei, astfel încât să aplice tactica pământului pârjolit.

Contramăsura este aceeaşi. Identificarea şi interceptarea oricărei nave care se apropie de respectiva ţintă. Identificarea fără echivoc în exteriorul unui cordon sanitar plasat la cincisprezece kilometri de obiectivul economic.

— Nu avem atâtea nave de război, a protestat Steve Hill. Orice insulă de acest gen, orice rafinărie din largul coastelor şi orice platformă marină de foraj?

— Tocmai de aceea deţinătorii naţionali vor trebui să suporte din costuri. Şi nu va fi nevoie de nave de luptă. Dacă vasul nostru de interceptare este atacat, nava-fantomă se dă în vileag şi poate fi scufundată din aer, domnule.

Marek Gumienny şi-a trecut palma peste frunte.

— Altceva?

— Mai există şi o a treia probabilitate, a zis Seymour. Folosirea de explozivi pentru a produce un masacru îngrozitor. În acest caz, ţinta ar putea fi o staţiune turistică extrem de populată, situată pe litoral. E o perspectivă oribilă, care îmi aduce aminte de distrugerea oraşului Halifax, din Nova Scotia, în 1917, când un vas cu muniţie a explodat în mijlocul portului de acolo. Deflagraţia a şters oraşul de pe faţa pământului. Explozia continuă să fie considerată cea mai mare petrecută vreodată în lume, dar de altă origine decât nucleară.

— Va trebui să raportez toate acestea şefilor mei, Steve şi sigur n-o să le placă, a zis Gumienny atunci când şi-au luat rămas-bun pe aeroport. Apropo, dacă se întreprind contramăsuri şi va trebui să le luăm, ne va fi imposibil să evităm descoperirea lor de către jurnalişti. Vom stabili cea mai bună legendare pentru ca teroriştii să nu-l bănuiască pe colonelul Martin că ar fi divulgat ceva despre planurile lor. Dar, după cum ştii, deşi îmi scot pălăria în faţa lui, trebuie să accepţi realitatea. Există toate probabilităţile ca el să fie sacrificat.

Maiorul Larry Duval a aruncat o privire pe geamul clădirii de dirijare a zborurilor de pe aeroportul din Arizona şi, aşa cum i se întâmpla mereu, a rămas fermecat de imaginea aparatului F-15 Strike Eagle care îl aştepta. Zburase pe versiunea F-15E vreme de zece ani şi o socotea iubirea vieţii lui.

De-a lungul carierei avusese prilejul să piloteze şi F-111 Aardvark şi F-4G Wild Weasel şi acestea erau avioane cât se poate de serioase, pe care Forţele Aeriene ale SUA îi oferiseră privilegiul de a zbura, dar Eagle îi cucerise inima, pentru că,

după douăzeci de ani de zboruri militare, acesta i se părea cel mai bun.

Încă se lucra la avionul de luptă pe care urma să zboare în ziua aceea de la baza aeriană Luke până în statul Washington. Imun la iubire sau dorinţe, la ură sau teamă, aparatul stătea mut în mijlocul oamenilor în salopete, bărbaţi şi femei, care se agitau în jurul lui sau îşi găseau de lucru pe fuzelajul lui. Larry Duval îşi invidia avionul; în ciuda complexităţii lui extraordinare, el nu putea simţi nimic. Nu avea cum să se teamă.

Avionul care se pregătea pentru testul de zbor din acea dimineaţă se aflase la baza aeriană Luke pentru reparaţii capitale şi asigurarea de asistenţă tehnică la sol. După ce petrecuse atâta timp în ateliere, reglementările stabileau că aparatul trebuia să facă un zbor de probă.

De aceea, aştepta în soarele puternic de primăvară pe aerodromul din Arizona; 19,5 metri lungime, 5,6 metri înălţime şi deschiderea ampenajului de 13 metri, cântărind 18 tone neîncărcat şi 37 de tone încărcat la maximum. Larry Duval s-a întors atunci când ofiţerul lui pentru sisteme de armament, căpitanul Nicky Johns, a apărut după ce făcuse verificarea echipamentelor. În avion, ofiţerul care se ocupă de armament stă în spatele pilotului, înconjurat de aparatură de precizie ce costă milioane de dolari. În cursul îndelungatului zbor până la baza aeriană McChord, el trebuia să le testeze pe toate.

Vehiculul decapotabil s-a apropiat de clădire şi cei doi membri ai echipajului au urcat pentru a fi duşi la avionul care se afla la depărtare de un kilometru. Au petrecut zece minute pentru verificările dinaintea zborului, cu toate că pericolul ca vreun membru al echipelor de verificare la sol să fi ignorat ceva era foarte redus.

După ce s-au instalat şi şi-au prins centurile de siguranţă, i-au salutat din cap pe oamenii din echipa de la sol, care au coborât şi s-au îndepărtat, lăsându-i singuri pe cei doi.

Larry Duval a pornit cele două puternice motoare F-100, cupola cabinei s-a închis cu un şuierat uşor, semn că se etanşase, iar Eagle a început să ruleze pe pistă. A virat în briza uşoară, s-a oprit o clipă, a primit aprobarea de decolare şi s-a lăsat pe spate pentru o ultimă testare a frânelor. Apoi, flăcările lungi de zece metri au ţâşnit din dispozitivele gemene de postcombustie şi maiorul Duval a dezlănţuit întreaga lor putere.

După un rulaj de aproape un kilometru şi jumătate, cu o viteză

de 340 de kilometri pe oră, roţile s-au desprins de asfalt iar aparatul Eagle s-a ridicat de la sol. Cu roţile escamotate, cu flapsurile în poziţie, reducând gazele pentru a scoate motoarele din modul de lucru postcombustie şi a le pune în cel de putere, Duval a stabilit un regim de urcare de 1 500 de metri pe minut şi, din spatele său, ofiţerul de sisteme i-a transmis cap compasul pentru destinaţia lor. Ajunşi la 9 000 de metri altitudine, pe un cer de un albastru impecabil, aparatul a fost pus în palier, îndreptându-şi botul spre nord-vest, unde se afla Seattle. Dedesubt, Munţii Stâncoşi erau înveşmântaţi în zăpadă, urmând a-i însoţi pe tot drumul.

La Ministerul de Externe britanic, detaliile definitive privind transportul guvernului şi al consilierilor pentru întrunirea G8 din aprilie erau aproape stabilite. Delegaţia trebuia să zboare cu un avion închiriat de la Heathrow până la Aeroportul JFK din New York, urmând a fi întâmpinată de Secretarul de Stat al SUA.

Celelalte delegaţii, cu excepţia celei americane, vor zbura din capitalele ţărilor lor până la acelaşi Aeroport Kennedy.

Delegaţiile vor rămâne în aeroport, în zona de îmbarcare, la aproape doi kilometri depărtare de orice demonstranţi şi protestatari, rămaşi în afara perimetrului. Preşedintele nu ţinea câtuşi de puţin ca oamenii pe care îi numea „descreieraţi” să răcnească insulte la adresa oaspeţilor lui sau să îi hărţuiască în vreun fel. Nu se dorea repetarea evenimentelor de la Seattle şi de la Genova.

Transferul de la Aeroportul JFK se va face printr-un pod de elicoptere care îşi vor lăsa pasagerii într-un al doilea mediu, perfect protejat. De acolo, aceştia se vor putea plimba în incinta unde se va desfăşura conferinţa cu durata de cinci zile şi vor trăi în lux şi-n intimitate perfectă. Planul era simplu şi fără cusur.

— Nimeni nu s-a gândit la asta până acum, dar, dacă analizezi mai bine, ideea este sclipitoare, a spus un diplomat britanic. Probabil că la fel va trebui să procedăm şi noi într-o bună zi.

— Partea bună a situaţiei este că, după Gleneagles, n-o să ne mai vină rândul curând să organizăm un G8, a mormăit un coleg cu experienţă mai bogată. Lasă-i pe alţii să-şi bată capul cu problemele de securitate vreme de câţiva ani.

Marek Gumienny i-a telefonat curând lui Steve Hill. Fusese condus de directorul agenţiei lui până la Casa Albă, iar acolo le

explicase celor şase responsabili deducţiile ce urmaseră primirii unui mesaj ciudat tocmai din îndepărtata şi aproape necunoscuta insulă numită Labuan.

— Şefii mei au cerut acelaşi lucru ca de obicei, l-a anunţat Gumienny. Indiferent ce ar fi, oriunde s-ar afla, trebuie descoperit şi distrus.

— Guvernul meu s-a exprimat cam în aceiaşi termeni, a zis Steve Hill. Nu ni se pune nici o oprelişte, dar trebuie să distrugem ameninţarea pe loc. Şi vor să colaborăm în chestiunea asta.

— Asta nu-i o problemă, Steve. Numai că şefii mei sunt convinşi că ţinta va fi SUA, astfel că protecţia coastelor noastre devine prioritară faţă de oricare alte zone din Orientul Mijlociu, Asia ori Europa. Avem acces prioritar la toate atuurile noastre – sateliţi, nave de luptă, tot ce există. Dacă depistăm vasul-fantomă undeva în largul coastelor, de acord, folosim ce avem mai bun ca să-l distrugem.

Directorul american al Serviciilor Naţionale de Informaţii, John Negroponte, a autorizat CIA să îi informeze pe omologii britanici, cu condiţia păstrării secretului, asupra tuturor măsurilor ce urmau să fie luate de Statele Unite.

Strategia de apărare se baza pe trei etape: supraveghere aeriană, identificarea vasului şi „verificarea” acestuia. Orice explicaţie nesatisfăcătoare, orice abatere nejustificată de la curs sau drum va declanşa interceptarea. Orice încercare de opoziţie va atrage după sine distrugerea pe mare.

Pentru a stabili o zonă marină de interes, a fost trasată o linie pentru a crea un cerc complet cu raza de 480 de kilometri în jurul insulei Labuan. Din curba nordică a acestui cerc s-a tras o linie peste Pacific, până în Anchorage, situat pe coasta sudică a Alaskăi. O a doua linie a fost trasată de la arcul sudic al cercului indonezian, pornind către sud-est, peste Pacific, spre coasta Ecuadorului.

Zona cuprinsă aparţinea cu precădere Oceanului Pacific. Includea întregul litoral occidental al Canadei şi al SUA, dar şi al Mexicului, până în Ecuador, plus Canalul Panama.

Deocamdată nu era nevoie ca ştirea să fie dată publicităţii, aşa se hotărâse la Casa Albă, dar se intenţiona monitorizarea tuturor navelor din acel triunghi care se îndreptau spre coastele americane. Navele care ieşeau din acel triunghi, navigând spre Asia, nu prezentau interes. Restul vor fi identificate şi verificate.

Graţie anilor de presiune exercitată de unele organisme guvernamentale socotite deseori demente, exista şi un aliat procedural. Marile companii de transport maritim conveniseră să prezinte planuri de destinaţie, tot astfel cum companiile aeriene au planuri de zbor, iar asta ca procedură de rutină. Şaptezeci la sută dintre vasele aflate în zona de verificare vor fi cuprinse în acest plan şi companiile deţinătoare vor lua legătura cu căpitanii. În baza noilor reglementări, exista un acord prin care căpitanii aflaţi pe mare vor folosi întotdeauna un anumit cuvânt, cunoscut doar de armatori, pentru a anunţa că sunt în siguranţă. Nefolosirea acelui cuvânt prestabilit putea însemna că respectivul căpitan vorbea sub ameninţarea forţei.

La 72 de ore după conferinţa desfăşurată la Casa Albă, primul satelit KH-11 Keyhole s-a poziţionat pe orbita cuvenită din spaţiu şi a început să fotografieze cercul indonezian. Computerele lui primiseră instrucţiuni să fotografieze, indiferent de direcţia de deplasare, orice navă comercială care se afla pe o rază de 480 de kilometri de insula Labuan. Computerele respectă instrucţiunile, bineînţeles. Când s-a demarat operaţiunea de fotografiere, *Countess of Richmond,* care se îndrepta spre sud prin strâmtoarea Makassar, se afla la 500 de kilometri sud de Labuan. De aceea, ea nu a fost fotografiată.

Văzută de la Londra, obsesia celor de la Casa Albă că urmau să fie victime ale unui atac dinspre Pacific reprezenta doar o parte a tabloului general. Avertismentele prezentate în cursul discuţiei de la Edzell fuseseră supuse, atât în Marea Britanie, cât şi în SUA, unor analize amănunţite, iar constatările se dovediseră a veni în sprijinul afirmaţiilor iniţiale.

După o discuţie telefonică lungă pe firul roşu, între prim-ministrul britanic şi preşedintele de la Casa Albă, s-a ajuns la o înţelegere privind cele două strâmtori vitale situate la est de insula Malta. Acordul prevedea că Marina Regală, în cooperare cu egiptenii, va monitoriza capătul sudic al Canalului Suez pentru a intercepta toate navele care veneau din Asia, mai puţin cele foarte mici.

Navele de luptă ale Marinei SUA, prezente în Golful Persic, în Marea Arabiei şi în Oceanul Indian, vor patrula prin Strâmtoarea Ormuz. Acolo, ameninţarea putea veni doar din partea unei nave uriaşe, capabile să se scufunde în canalul adânc de pe mijlocul strâmtorii. Pe acolo treceau cu precădere supertancuri petroliere,

care pătrundeau goale dinspre sud, revenind jos în apă, pline cu ţiţei, după ce încărcaseră pe una dintre zecile de insule împrăştiate între Iran, EAU, Qatar, Bahrein, Arabia Saudită şi Kuweit.

Din fericire pentru americani, companiile care posedau asemenea vase erau destul de puţine şi dispuse să coopereze pentru a preveni un dezastru. Plasarea unui grup de puşcaşi marini americani, aduşi de un elicopter Sea Stallion, pe puntea unui supertanc petrolier care se îndreaptă spre strâmtoare, dar având de parcurs încă 480 de kilometri până acolo şi efectuarea unui scurt control pe punte ar fi luat foarte puţin timp şi nu ar fi încetinit deloc vasul.

În privinţa ameninţărilor cu numerele doi şi trei, fiecare guvern european care deţinea un mare port a fost prevenit de posibila existenţă a unei nave-fantomă sub comanda unor terorişti. Danemarcei îi revenea sarcina de a proteja Copenhaga; Suediei, să poarte de grijă porturilor Stockholm şi Goteborg; Germaniei, să vegheze orice nave pătrundeau în Hamburg şi Kiel; Franţa a fost avertizată să apere Brestul şi Marsilia. Avioanele marinei britanice din Gibraltar au început să patruleze strâmtoarea dintre Coloanele lui Hercule, între Stâncă şi Maroc, pentru a identifica orice navă sosită dinspre Atlantic.

Pe drumul străbătut pe deasupra Munţilor Stâncoşi, maiorul Duval a efectuat toate manevrele de testare, iar aparatul s-a comportat perfect. Însă între timp vremea se schimbase.

Cerul albastru, fără pic de nori, din Arizona a făcut loc la început unor nori cirus în filamente, care s-au îngroşat atunci când a depăşit Nevada, îndreptându-se spre Oregon. Când a traversat fluviul Columbia, pătrunzând în statul Washington, norii de sub el erau compacţi începând de la coroanele copacilor şi până la şase mii de metri altitudine şi se deplasau dinspre nord, unde se afla frontiera cu Canada. La nouă mii de metri altitudine, avionul avea încă parte de cer senin, însă coborârea presupunea o deplasare de durată printr-o pătură densă de vapori. Când mai avea 360 de kilometri până la destinaţie, a vorbit cu turnul de control de la baza aeriană McChord şi a solicitat o coborâre dirijată până la aterizare.

McChord i-a cerut să păstreze un curs către est, să vireze pentru sosire deasupra oraşului Spokane şi să coboare conform instrucţiunilor pe care le va primi. Aparatul Eagle tocmai executa

virajul stânga, spre McChord, când ceea ce avea să devină cea mai scumpă şurubelniţă pentru Forţele Aeriene ale SUA a alunecat din locul unde fusese uitată, prinsă între două conducte hidraulice din motorul dreapta. Odată cu redresarea aparatului, şurubelniţa a căzut între palele turboventilatorului.

Primul indiciu a fost un zdrăngănit puternic venind de undeva din măruntaiele motorului F-100 din dreapta, în clipa în care lamelele compresorului, subţiri ca nişte cuţite de tranşat carnea şi învârtindu-se cu o viteză apropiată de aceea a sunetului, au început să se foarfece. Fiecare dintre lamelele forfecate a ajuns să le blocheze pe celelalte. În cele două cabine s-a aprins câte o lumină roşie, drept răspuns la întrebarea răcnită lui Nicky Johns:

— Ce mama dracului e asta?

În faţa lui, Larry Duval asculta un sfat venit din minte, care-i striga: „Opreşte motorul!”

După atâţia ani de experienţă, degetele lui Duval au acţionat aproape fără nici un alt îndemn: au închis comutatoarele, unul după altul, pentru alimentare, circuite electrice, sistem hidraulic. Însă motorul din dreapta luase foc. Stingătoarele de incendiu din interior au intrat în funcţiune în mod automat, dar intervenţia venea prea târziu. Motorul F-100 se destrăma în bucăţi, în cadrul unui proces cunoscut sub numele de „distrugere catastrofală a motorului”.

În spatele lui Duval, ofiţerul pentru sisteme de armament tocmai transmitea către McChord:

— Ajutor, ajutor, ajutor, motorul dreapta a luat foc…

A fost întrerupt de un alt zgomot înfiorător, venit din spatele lui. Departe de a se opri, fragmente din motorul dreapta pătrunseseră prin panoul parafoc şi îşi croiau drum spre babord. Imediat după aceea s-au aprins alte lumini roşii de alarmă. Luase foc şi cel de-al doilea motor. Cu puţinul combustibil de care mai dispunea şi cu un singur motor în funcţiune, Larry Duval ar fi reuşit să aterizeze. Dar cu ambele motoare pierdute, un aparat de luptă modern nu planează aidoma avioanelor de altădată, ci intră în picaj, ca un glonţ.

Ulterior, căpitanul Johns va declara în cadrul anchetei că glasul pilotului a rămas calm şi lipsit de inflexiuni. Comutase aparatul de radioemisie pe „transmisie”, astfel încât controlorul de trafic aerian de la McChord nu trebuia să primească alte informaţii: auzea totul în timp real.

— Am pierdut ambele motoare, a zis maiorul. Pregătire pentru

ejectare.

Ofiţerul pentru sisteme a aruncat o ultimă privire la instrumentele de bord pe care le avea în faţă. Altitudine: 7 200 metri. Cădere în picaj, unul accentuat. Afară, soarele încă strălucea, dar stratul de nori se repezea grăbit spre ei. A aruncat o privire peste umăr. Avionul Eagle devenise o adevărată torţă, cuprins fiind de flăcări de la un capăt la celălalt. A auzit aceeaşi voce calmă din faţă:

— Ejectare. Ejectare.

Fiecare a dus mâna la mânerul aflat lângă scaun şi a tras de el. Doar atât trebuiau să facă. Scaunele de ejectare moderne sunt atât de automatizate, încât, chiar dacă persoanele aflate în ele şi-au pierdut cunoştinţa, ele vor face totul în locul lor.

Nici Larry Duval, nici Nicky Johns nu şi-au văzut avionul pierind. Cu câteva secunde înainte de prăbuşirea lui iremediabilă, trupurile lor au fost azvârlite în sus, prin cupola care s-a fărâmiţat, ajungând în frigul cumplit din stratosferă. Scaunele le-au blocat picioarele şi braţele, pentru ca membrele să nu le fluture prin aer, rezultând fracturi. Tot scaunele le-au apărat feţele de explozia care le-ar fi putut face pometii să treacă prin ţeastă.

Ambele ejectoare s-au stabilizat cu ajutorul unor paraşute minuscule şi s-au prăbuşit spre pământ. Într-o clipă, amândoi s-au pierdut în stratul gros de nori. Chiar şi atunci când au putut vedea ceva prin vizoare, cei doi membri ai echipajului nu au reuşit decât să urmărească defilarea cu repeziciune a norilor cenuşii prin dreptul lor.

Scaunele au „simţit” când cei doi se aflau suficient de aproape de sol şi şi-au eliberat poverile. Chingile de fixare s-au desfăcut brusc, iar cei doi bărbaţi, acum aflaţi la depărtare de peste un kilometru şi jumătate unul de celălalt, au fost azvârliţi din scaune, care s-au prăbuşit spre pământ.

Paraşutele lor s-au deschis automat. Mai întâi s-a desfăcut o mică paraşută stabilizatoare care să-l redreseze pe militar, apoi a urmat cupola cea mare. Amândoi bărbaţii au simţit o smucitură puternică în momentul când viteza de coborâre de aproape două sute de kilometri pe oră a scăzut brusc la circa douăzeci de kilometri pe oră.

Au început să simtă frigul aprig prin costumele de zbor uşoare, din nailon. Păreau să se afle într-o lume umedă şi ciudată, de culoare cenuşie, ceva între rai şi iad, asta până când s-au

prăbuşit peste crengile de sus ale pinilor şi molizilor.

În semiobscuritatea de sub baza norilor, maiorul a aterizat într-un soi de luminiş, căderea fiindu-i atenuată de crengile arcuite ale coniferelor ce stăteau întinse deasupra solului. După câteva secunde în care s-a simţit ameţit şi lipsit de suflu, a eliberat catarama principală a paraşutei de la centura din jurul taliei şi s-a ridicat în picioare. Apoi a început să transmită prin radio, pentru ca salvatorii să stabilească poziţia în care se găsea.

Nicky Johns a căzut tot în copaci, dar nu într-un luminiş, precum Duval; el a nimerit chiar în desiş. Imediat ce s-a izbit de crengi, a fost acoperit de zăpada care a căzut de pe ele. A aşteptat bufnitura care-l anunţa că ajunsese pe pământ, dar nu s-a întâmplat asta. Deasupra lui, în crepusculul îngheţat, a văzut că i se prinsese cupola paraşutei în coronamentul copacilor. Privind în jos, reuşea să vadă pământul. A socotit că pe sol se aflau doar zăpadă şi ace de pin, apreciind distanţa la patru metri şi ceva. A inspirat adânc, a desfăcut catarama de fixare şi şi-a dat drumul.

Dacă ar fi fost norocos, ar fi aterizat, apoi s-ar fi ridicat în picioare. Însă a simţit cum piciorul stâng i-a plesnit exact în dreptul pulpei, când acesta i-a alunecat printre două crengi groase ascunse de zăpadă. Asta reprezenta un avertisment că frigul şi şocul vor începe să-l vlăguiască fără milă destul de curând. Şi-a desfăcut şi el emiţătorul şi a început să transmită.

După ce echipajul a fost ejectat, aparatul Eagle a încercat să mai zboare câteva secunde. S-a întors cu botul în sus, s-a zbătut să păstreze palierul, s-a înclinat, reluându-şi picajul şi, pe când pătrundea în stratul gros de nori, a explodat. Flăcările ajunseseră la rezervoarele de combustibil.

În momentul dezintegrării, ambele motoare s-au smuls din nituri şi s-au prăbuşit. La şase mii de metri dedesubt, motoarele încinse aproape la roşu, grele de cinci tone, au căzut cu viteza de opt sute de kilometri pe oră asupra sălbăticiei din Munţii Cascadelor. Unul dintre ele a sfârtecat douăzeci de copaci. Celălalt a produs pagube mult mai mari.

Ofiţerului pentru operaţiuni speciale de la CIA, care comanda garnizoana Cabanei, i-au trebuit peste două minute ca să-şi recapete conştiinţa şi să se ridice de pe podeaua cantinei, unde tocmai îşi lua prânzul. Se simţea ameţit şi cuprins de greaţă. Înconjurat de un nor de praf, s-a rezemat de peretele cabanei din buşteni şi a strigat după cei pe care îi ştia în apropiere. A auzit

doar gemete. După douăzeci de minute, a reuşit să facă un bilanţ. Cei doi oameni ai săi care jucau biliard în sala de recreare muriseră. Alţi trei erau răniţi. Cei care plecaseră la o plimbare pe afară fuseseră norocoşii. Se aflaseră la o sută de metri depărtare atunci când meteoritul, aşa după cum socotiseră ei atunci, izbise Cabana. Când au avut confirmarea că, din doisprezece oameni CIA, doi muriseră, trei aveau nevoie de spitalizare de urgenţă, cei doi care plecaseră în plimbare erau nevătămaţi, iar ceilalţi cinci erau zdruncinaţi serios, au verificat să vadă ce făcea deţinutul.

Ulterior aveau să fie acuzaţi că nu reacţionaseră suficient de rapid, însă ancheta a tras concluzia, în cele din urmă, că avuseseră toate justificările pentru a se îngriji în primul rând de propria soartă. O simplă privire aruncată pe vizor, în camera Afganului, i-a convins că acolo era prea multă lumină. Când au dat buzna înăuntru, uşa dinspre camera de locuit către curtea pentru mişcare era deschisă. Camera în sine, fiind din beton armat, rămăsese intactă.

Zidul incintei nu rezistase însă. Chiar dacă acesta fusese din beton, motorul F-100 smulsese în cădere o bucată de peste un metru şi jumătate din zid, după care ricoşase în clădirea unde stăteau membrii garnizoanei. Iar afganul dispăruse.

15

În timp ce capcana maritimă desfăşurată de americani se închidea în jurul Filipinelor, insulei Borneo şi Indoneziei de Est, apoi peste Pacific, spre coasta SUA, *Countess of Richmond* s-a furişat din Marea Flores, prin strâmtoarea Lombok dintre insula Lombok şi Bali, ajungând în Oceanul Indian. Apoi a virat spre vest, pornind spre Africa.

Apelul disperat al muribundului aparat Eagle fusese recepţionat în cel puţin trei locuri. Baza aeriană McChord îl înregistrase bineînţeles pe bandă, deoarece operatorii săi discutaseră cu echipajul. Staţia Aeriană Navală de pe insula Whidbey, la nord de McChord, supraveghea în permanenţă canalul 16, lucru valabil şi pentru unitatea Gărzii de Coastă a SUA de la Bellingham. După câteva secunde de la recepţionarea apelului, staţiile au luat legătura între ele, pentru a anunţa că erau pregătite pentru realizarea triangulaţiei şi descoperirea poziţiei exacte a echipajului care se prăbuşise undeva în munţi.

Au apus demult zilele în care piloţii se legănau neajutoraţi pe mare, într-o barcă gonflabilă, ori zăceau în vreo pădure, aşteptând să fie găsiţi. Membrii aparatelor moderne de zbor poartă o vestă de salvare cu o baliză ultramodernă, mică, dar puternică şi un emiţător care permite comunicarea vocală.

Balizele au fost recepţionate imediat, iar cele trei posturi de recepţie au putut localiza oamenii cu o precizie de câţiva metri. Maiorul Duval se afla în mijlocul parcului naţional, iar căpitanul Johns căzuse în pădurea unde se efectuau exploatări forestiere. Din cauza iernii, amândouă erau închise accesului public.

Stratul de nori, ce cobora până aproape de vârfurile copacilor, împiedica organizarea acţiunii de salvare cu elicoptere, modalitatea cea mai rapidă şi mai comodă. Nebulozitatea accentuată îi silea pe salvatori să folosească metode tradiţionale. Vehiculele de teren sau cele cu semişenile urmau să ducă echipele de salvatori până în punctul cel mai apropiat, folosindu-se drumurile forestiere; de acolo şi până la aviatorii căzuţi, calea avea să fie străbătută cu sudoare şi eforturi.

De-acum, duşmanul devenea hipotermia, iar în cazul lui Johns, care avea piciorul rupt, trauma. Şeriful din districtul Whatcom a

transmis prin radio că adjuncţii săi erau pregătiţi să plece la drum şi că se puteau întâlni peste jumătate de oră în orăşelul Glacier, situat la marginea pădurii. Aceştia se aflau mai aproape de Nicky Johns, cel care avea piciorul rupt. În jurul orăşelului locuiau şi o parte dintre tăietorii de lemne, iar ei cunoşteau fiecare drum forestier ce străbătea pădurea. Şerifului i-a fost transmisă poziţia exactă a lui Johns, după care acesta a pornit în căutare.

Pentru a menţine ridicat moralul rănitului, cei de la baza aeriană McChord au ţinut legătura cu şeriful prin chiar aparatul de comunicaţii plasat în vesta de salvare a ofiţerului, astfel ca echipa de căutare să-l poată încuraja pe aviator în timp ce se apropiau de el.

Cei de la Washington National Park Service au ales să-l salveze pe maiorul Duval. Aveau experienţă cât să le dea şi altora; aproape în fiecare an trebuiau să salveze câte un excursionist imprudent, care aluneca şi se prăbuşea pe undeva. Cunoşteau toate drumurile din Parcul Naţional şi, dacă drumurile deveneau impracticabile, ştiau şi potecile. Au venit cu automobile şenilate şi cu snowmobile. Cum omul care trebuia salvat nu era rănit, din fericire, nu aveau nevoie de brancardă.

Însă, pe măsură ce timpul se scurgea, temperatura corporală a aviatorilor începea să scadă, pentru Duval mai încet, mai rapid pentru Johns, incapabil să se mişte. Salvatorii trebuiau să se grăbească, pentru a le asigura celor doi mănuşi, ghete şi pături, dar şi supă fierbinte înainte ca gerul să-i răpună.

Nimeni nu le-a spus salvatorilor, fiindcă în acele momente nu ştia nimeni asta, că în Wilderness se mai afla un om, unul extrem de primejdios.

Echipa CIA de la Cabană avusese un noroc neaşteptat: sistemul lor de comunicare supravieţuise loviturii. Comandantul putea apela un singur număr, dar era cel mai potrivit. Apelul a mers pe o linie protejată direct la biroul directorului adjunct pentru operaţiuni, Marek Gumienny, la Langley. Cum Langley se afla la trei fusuri orare mai spre est, unde era doar patru după-amiază, receptorul a fost ridicat chiar de către Gumienny.

În timp ce asculta mesajul, a rămas foarte tăcut. Nu a început să strige sau să acuze, cu toate că i se comunica un dezastru suferit de Companie. Colegul lui mai tânăr din Munţii Cascadelor încă nu încheiase de prezentat situaţia, dar el deja analiza

proporţiile catastrofei. Având în vedere temperatura scăzută de acolo, cele două cadavre mai puteau aştepta o vreme. Cei trei răniţi trebuiau trataţi de urgenţă. Iar evadatul trebuia hăituit şi prins.

— Putem trimite un elicopter până la voi? a întrebat el.

— Nu, domnule, plafonul norilor este foarte coborât şi se pare că va ninge abundent curând.

— Care e cel mai apropiat oraş de unde porneşte vreun drum într-acolo?

— Se numeşte Mazama. E aproape de Wilderness, dar există un drum accesibil pe vreme bună, care duce din oraş până la trecătoarea Hart's. Asta e la aproape doi kilometri de noi. De acolo până aici nu există drum practicabil.

— Te afli într-un laborator secret de cercetare, înţelegi? Aţi suferit un accident grav. Ai nevoie de ajutor în regim de urgenţă. Cheamă-l pe şeriful din Mazama şi cere-i să vină acolo cu tot ce are. Automobile cu şenile, snowmobile, maşini de teren, cât de aproape se poate. Schiuri şi sănii pentru ultimii kilometri. Să-i ducă pe răniţi la spital. Până atunci însă aveţi cum să vă încălziţi?

— Da, domnule. Două încăperi au fost distruse, dar am reuşit să izolăm trei. Sistemul de încălzire centrală nu mai funcţionează, dar avem buşteni pentru foc.

— Bine. Când ajung salvatorii la voi, încui tot ce se poate, distrugi echipamentele de transmisiuni secrete, aduci codurile cu tine şi te ocupi de răniţi.

— Domnule.

— Da.

— Ce facem cu Afganul?

— Lasă-l în seama mea.

Marek Gumienny s-a gândit la scrisoarea originală pe care John Negroponte i-o dăduse la începutul Operaţiunii Pârghia. Puteri absolute. Fără limite. Era vremea ca armata să-şi merite banii contribuabililor. A sunat la Pentagon.

Graţie anilor de activitate în cadrul Companiei şi a noului mod în care se transmiteau informaţiile, avea legături strânse cu Agenţia de Informaţii pentru Apărare, iar cei de acolo erau în cele mai bune relaţii cu cei de la Forţele Speciale. După douăzeci de minute a aflat că norocul îi surâdea, cu toate că avusese parte de o zi foarte proastă până în acel moment.

La nici şapte kilometri depărtare de baza aeriană McChord se

află Fort Lewis, care aparţine armatei. Deşi este o tabără militară uriaşă, există un colţişor în care persoanele neautorizate nu au acces, iar acolo se află Grupul Întâi al Forţelor Speciale, cunoscut puţinilor săi prieteni drept Detaşamentul de Operaţiuni (OD) Alpha 143. Ultima cifră, 3, înseamnă că este vorba despre o companie de vânători de munte, ori o echipă A. Comandantul de operaţiuni era căpitanul Michael Linnett.

Când adjutantul unităţii a primit apelul de la Pentagon, nu s-a putut arăta prea săritor, chiar dacă i se adresa unui general cu două stele.

— Domnule, în aceste momente detaşamentul nu se află în bază. Participă la un exerciţiu tactic pe versanţii de la Mount Rainier.

Generalul din Washington nu auzise în viaţa lui de acel pisc sumbru aflat departe, la sud de Tacoma, în districtul Pierce.

— Îi poţi readuce la bază cu elicopterul, domnule locotenent?

— Da, domnule, cred că da. Plafonul norilor este suficient de înalt.

— Îi poţi transfera pe calea aerului într-un loc numit Mazama, în apropiere de trecătoarea Hart’s, de la marginea Wilderness?

— Domnule, trebuie să verific.

A revenit la telefon după trei minute. Generalul a trebuit să aştepte.

— Nu, domnule. Plafonul de nori de acolo este extrem de coborât şi se aşteaptă ninsoare. Ca să ajungă acolo, trebuie să se deplaseze cu camioanele.

— În fine, fă-i să ajungă acolo pe calea cea mai rapidă. Spui că efectuează manevre acum?

— Da, domnule.

— Au la ei tot ce le trebuie ca să acţioneze în Pasayten Wilderness?

— Tot necesarul pentru operaţiuni pe teren greu, la temperaturi sub zero grade, domnule general.

— Şi muniţie de luptă?

— Desigur. Au folosit aşa ceva la o simulare de urmărire a unui terorist în Parcul Naţional Rainier.

— Ei bine, acum nu mai e nevoie să simuleze, domnule locotenent. Să aduci unitatea la biroul şerifului din Mazama. Te coordonezi cu un om de la CIA pe nume Olsen. Rămâi în contact permanent cu Alpha şi-mi raportezi progresele realizate.

Cuprins de un soi de grabă în timp ce cobora de pe Mount

Rainier, ca să economisească timp, căpitanul Linnett a solicitat transportul grupului pe calea aerului. Fort Lewis avea propriul elicopter de transport personal de tip Chinook, iar peste jumătate de oră acesta prelua echipa Alpha din parcarea vizitatorilor, la acea dată pustie, situată la poalele muntelui.

Aparatul Chinook i-a dus pe membrii echipei spre nord, cât de departe i-au îngăduit norii de ninsoare şi i-a depus pe un mic aerodrom situat la vest de Burlington. Camionul era deja în drum de circa o oră spre acel loc, astfel că a sosit aproape odată cu elicopterul.

De la Burlington, Autostrada Interstatală 20 şerpuieşte printr-un peisaj neprietenos de-a lungul râului Skagit, până la Munţii Cascadelor. Iarna, acel drum este închis traficului, cu excepţia vehiculelor oficiale şi a celor echipate în mod special; camionul era echipat pentru orice tip de teren, ba chiar şi pentru unele neinventate încă. Cu toate acestea, vehiculul a înaintat încet. Au trecut patru ore până când şoferul epuizat a pătruns în orăşelul Mazama.

Şi oamenii din echipa CIA erau la capătul puterilor, dar măcar colegii lor răniţi, dopaţi cu morfină, fuseseră îmbarcaţi în ambulanţe ce se îndreptau spre sud, unde aveau să fie preluaţi de un elicopter şi duşi la Tacoma Memorial Hospital.

Olsen i-a comunicat căpitanului Linnett ceea ce socotea că îi era de ajuns pentru îndeplinirea misiunii. Linnett a cerut mai multe detalii, precizând că avea aprobare pentru a desfăşura respectiva operaţiune.

— Fugarul acesta are îmbrăcăminte şi încălţăminte potrivite pentru zonele arctice?

— Nu. Ghete normale, pantaloni călduroşi, o jachetă matlasată, destul de călduroasă.

— Nu are schiuri ori tălpici de zăpadă? E înarmat?

— Nu, nici vorbă.

— S-a întunecat. Are ochelari de văzut pe întuneric? Ceva care să-l ajute la deplasare?

— Nu, sigur nu. Era un prizonier păzit foarte atent.

— E un om mort, a zis Linnett. Pe frigul ăsta, abia înaintând prin zăpadă de un metru, fără busolă, ar putea să se învârtă în loc. Îl prindem fără nici o problemă.

— Nu ţi-am spus ceva. E muntean. Născut şi crescut la munte.

— Prin zonă?

— Nu. În Tora Bora. E afgan.

Linnett l-a privit lung pe Olsen, parcă incapabil să priceapă. El luptase în Tora Bora. Participase la prima invazie a Afganistanului, când Forţele Speciale ale Coaliţiei, soldaţi americani şi britanici, au escaladat Spin Ghar în căutarea grupului de fugari saudiţi, dintre care exista unul înalt de 1,90 metri. Apoi revenise pentru a participa la Acţiunea Anaconda. Iar acea operaţiune nu mersese prea bine. Pierduseră atunci o mulţime de oameni bine instruiţi. Linnett dorea să regleze conturile cu orice pashtun din Tora Bora.

— Pe cai! a strigat el, iar membrii echipei Alpha au urcat din nou în camion.

Acesta avea să-i ducă restul drumului până la trecătoarea Hart's. După aceea, trebuiau să apeleze la străvechile mijloacele de transport în asemenea locuri: schiurile şi tălpicile.

În timp ce se îndepărtau, şeriful le-a comunicat prin radio că fuseseră găsiţi şi coborâţi ambii aviatori, înfriguraţi, dar vii. Asta era o veste bună, dar venea cam târziu pentru un bărbat pe nume Lemuel Wilson.

Anchetatorii anglo-americani din domeniul marinei comerciale care preluaseră Operaţiunea Pârghia se concentrau tot asupra ameninţării numărul unu, ideea că al-Qaeda ar putea plănui blocarea unei artere vitale de transport, mai precis a unei strâmtori înguste.

Într-o asemenea situaţie, dimensiunile navei erau de importanţă capitală. Încărcătura nici nu conta, decât doar că eliberarea ţiţeiului ar fi făcut imposibilă orice intervenţie de distrugere din partea scufundătorilor specializaţi în dinamitări subacvatice. S-au făcut verificări în întreaga lume pentru a se identifica orice vas aflat în voiaj care să aibă un tonaj corespunzător.

Evident, cu cât sunt mai mari, cu atât navele de acest gen sunt mai puţine, iar majoritatea aparţin unor companii gigantice şi respectabile. Au fost verificate principalele cinci sute de tancuri petroliere mari şi foarte mari, pe scurt ULCC şi VLCC, cunoscute publicului sub numele de supertancuri şi nici unul dintre ele nu suferise vreun atac. Apoi tonajele au fost reduse în module de câte zece mii de tone, cu încărcătură cu tot. După ce s-a constatat că nici una dintre navele de la cincizeci de mii de tone în sus nu păţise nimic, panica legată de „blocarea unei strâmtori" a început să se risipească.

Registrul Naval Lloyd’s reprezintă probabil cea mai completă arhivă din lume, iar echipa de la Edzell a înfiinţat o legătură directă cu compania, care a fost menţinută permanent în uz. La recomandarea celor de la Lloyd’s, analiştii s-au concentrat asupra navelor sub pavilion de complezenţă şi a celor înregistrate în porturi dubioase sau în proprietatea unor armatori suspecţi. Lloyd’s şi Brigada Antitero (Marină) a SIS au colaborat cu CIA şi cu Garda de Coastă pentru a stabili un statut de „a nu se apropia de coastă” pentru peste două sute de vase, fără ca armatorii sau căpitanii lor să ştie acest lucru. Cu toate acestea, nu au constatat ceva care să lămurească lucrurile cât de cât.

Căpitanul Linnett cunoştea munţii şi îşi dădea seama că un om fără încălţăminte specială, care ar încerca să înainteze prin zăpada acoperind terenul presărat de copaci căzuţi, rădăcini, crăpături în sol, şanţuri, adâncituri şi torente, s-ar putea socoti fericit dacă ar parcurge un kilometru pe oră.

Un asemenea om probabil s-ar împiedica şi s-ar scufunda prin stratul de zăpadă până la apa vreunui pârâu şi, cu membrele inferioare ude, ar începe să piardă căldură într-un ritm alarmant, ceea ce ar duce la hipotermie şi la degerături la degetele picioarelor.

Mesajul primit de Olsen de la Langley nu lăsa loc nici unui dubiu; fugarul nu trebuia cu nici un chip să ajungă în Canada şi nici la vreun telefon care să funcţioneze. Nimic nu trebuia lăsat la voia întâmplării.

Linnett avea puţine îndoieli. Fără busolă, omul lui sigur se va învârti în loc. Poate că se va împiedica şi va cădea la fiecare pas făcut. Nu avea cum să vadă pe întunericul de sub copaci, unde nici măcar lumina lunii nu putea pătrunde, asta în cazul în care nu ar fi fost ascunsă de pătura groasă de nori de ninsoare.

Adevărat, omul avea un avantaj de cinci ore; dar chiar dacă ar fi mers în linie dreaptă, asta ar fi însemnat că parcursese cel mult cinci kilometri. Cei de la Forţele Speciale puteau înainta de trei ori mai repede pe schiuri, iar dacă stâncile şi trunchiurile copacilor doborâţi i-ar fi silit să apeleze la tălpici, tot ar fi mers de două ori mai repede decât fugarul.

Avea dreptate în privinţa schiurilor. Din locul în care îi lăsase camionul şi până la capătul drumului, a ajuns la Cabana distrusă în mai puţin de o oră. El şi oamenii lui au examinat totul pe fugă, pentru a constata dacă nu cumva evadatul se întorsese pentru a-

şi procura echipament mai bun. Nu au descoperit nici un semn în acest sens. Cele două cadavre, devenite ţepene din cauza frigului, erau întinse cu mâinile încrucişate peste piept în sala de mese, acum îngheţată, la adăpost de animalele sălbatice. Trupurile neînsufleţite trebuiau să aştepte ridicarea stratului de nori, care să permită aterizarea unui elicopter.

Într-o echipă de tip A sunt doisprezece oameni; Linnett era singurul ofiţer, iar adjunctul lui avea gradul de subofiţer. Ceilalţi zece erau militari angajaţi cu contract, cel mai mic grad fiind cel de sergent. Între aceştia se găseau doi genişti (specialişti în demolări), doi operatori radio, doi „medici”, un sergent coordonator (având nu una, ci două specializări), un sergent specializat în informaţii şi doi lunetişti. Cât Linnett a stat în cabana distrusă, sergentul coordonator, un expert în urmăriri, a verificat terenul din apropiere.

Ninsoarea anunţată nu mai sosise; zona din jurul platformei de aterizare pentru elicopter şi porţiunea din faţa uşii, pe unde sosise echipa de salvare din Mazama, erau presărate cu tot felul de urme de încălţăminte. Însă de la zidul dărâmat al incintei pornea un singur şir de paşi, către nord.

„Să fie o coincidenţă?” s-a întrebat Linnett. Era singura direcţie în care fugarul nu trebuia să o pornească. Ducea spre Canada, aflată la treizeci şi opt de kilometri depărtare. Pentru afgan însă, asta însemna patruzeci şi patru de ore de mers. Nu avea şanse să ajungă acolo, chiar dacă ar fi străbătut distanţa în linie dreaptă. În orice caz, echipa Alpha avea să-l prindă din urmă înainte de a apuca să parcurgă jumătate din acel drum.

Cu ajutorul tălpicilor, au avut nevoie de încă o oră pentru a străbate următorul kilometru şi jumătate. Iar atunci au descoperit următoarea cabană. Nimeni nu menţionase celelalte două sau trei cabane acceptate în Pasayten Wilderness deoarece acestea existau la data când se interzisese ridicarea oricărei construcţii în respectiva zonă. Iar în aceasta pătrunsese cineva. Geamul triplu fusese spart, iar piatra ce zăcea alături de gaura mare nu lăsa nici o umbră de îndoială că aşa decurseseră lucrurile.

Căpitanul Linnett a intrat primul, ţinând ţeava carabinei îndreptată în faţă, cu piedica ridicată. Grupaţi în jurul geamului spart, doi oameni de-ai lui îi asigurau acoperirea. A avut nevoie de mai puţin de un minut ca să se asigure că nu mai era nimeni în cabană, în depozitul alăturat de buşteni de foc ori în garajul

gol. Cu toate acestea, semnele se vedeau peste tot. Linnett a încercat să aprindă lumina de la comutator, dar era evident că energia electrică provenea de la un generator atunci când proprietarul se afla acolo, iar sursa de energie era încuiată în spatele garajului. Prin urmare, echipa a trebuit să se bizuiască pe lumina lanternelor.

Lângă şemineul adânc din camera de zi se aflau o cutie de chibrituri şi câteva lumânări lungi din spermanţet, folosite pentru aprinderea buştenilor din vatră; de asemenea, o legătură de lumânări pentru cazul în care generatorul nu ar fi funcţionat. Intrusul folosise lumânările ca să se orienteze. Căpitanul Linnett s-a întors către unul dintre sergenţii săi specialişti în comunicaţii.

— Treziţi-l pe şeriful districtului şi aflaţi cui îi aparţine cabana asta, a zis el.

Apoi s-a apucat să o cerceteze amănunţit. Nu a descoperit nimic distrus, însă intrusul scotocise prin toate lucrurile care se găseau în acel loc.

— E a unui chirurg din Seattle, l-a anunţat sergentul. Îşi petrece o parte din concediu aici, în timpul verii, după care închide totul la venirea toamnei.

— Vreau numele lui şi numărul de telefon. Sigur i le-a comunicat şerifului.

După ce sergentul le-a obţinut, i s-a ordonat să ia legătura cu Fort Lewis, pentru ca oamenii de acolo să îl sune pe chirurg acasă şi să i se facă legătura directă. Faptul că proprietarul era chirurg reprezenta o şansă nesperată; asemenea oameni răspund oricând la pagerele pentru situaţii de urgenţă pe care le au asupra lor. Iar situaţia de faţă cu siguranţă se încadra în respectiva categorie.

Nava-fantomă nici nu s-a apropiat de Surabaya. Nici vorbă să fi existat vreun transport de mătăsuri orientale scumpe care să trebuiască să fie încărcat, iar cele şase containere maritime ocupau deja puntea pupa.

Countess of Richmond a ocolit pe la sud insula Java, a trecut prin dreptul Insulei Crăciunului şi s-a îndreptat spre Oceanul Indian. Pentru Mike Martin, rutina de la bord devenise un adevărat ritual.

Dementul Ibrahim rămăsese mai tot timpul în cabina lui, iar partea bună a lucrurilor era că se simţea rău aproape în permanenţă. Dintre ceilalţi şapte oameni de la bord, mecanicul

îşi vedea de motoare, care funcţionau la putere maximă, fără a se ţine cont de consumul de combustibil. Evident, *Countess of Richmond* nu avea nevoie de motorină pentru voiajul de întoarcere.

Pentru Martin, cele două enigme, legate între ele, nu-şi găseau răspuns. Încotro se îndrepta nava şi ce putere explozivă avea sub punte? Cu posibila excepţie a inginerului chimist, se părea că nimeni nu avea habar. Însă omul nu se arăta dispus să vorbească pe această temă, astfel că subiectul nu era abordat niciodată.

Expertul radio efectua o supraveghere a eterului şi sigur aflase că se desfăşurau operaţiuni de căutare pe întregul Pacific şi la intrările în strâmtoarea Ormuz şi în Canalul de Suez. Probabil că îi raportase acest lucru lui Ibrahim, însă nu adusese vorba despre asta faţă de altcineva din echipaj.

Ceilalţi cinci oameni apăreau cu rândul în bucătărie, unde mâncau farfurii întregi de hrană de la cutie, apoi făceau de serviciu la cârma navei. Navigatorul a stabilit cursul: numai spre vest, apoi sud cart la vest, către Capul Bunei Speranţe.

În restul timpului, oamenii se rugau de cinci ori pe zi, aşa cum o cereau canoanele, citeau din Coran ori priveau marea.

Martin s-a gândit să încerce preluarea controlului pe navă. Nu avea armă, dar exista posibilitatea de a fura un cuţit de la bucătărie şi ar fi trebuit să ucidă şapte oameni, dintre care unul, Ibrahim, putea deţine una sau mai multe arme de foc. Pe de altă parte, oamenii erau împrăştiaţi de la sala motoarelor până la cabina radio şi compartimentul de locuit prova. Dacă – şi când – aveau să se apropie de vreo ţintă clară de la ţărm, trebuia să ia şi hotărârea de a interveni. Deocamdată se aflau în mijlocul Oceanului Indian şi mai avea vreme.

Nu ştia dacă mesajul lăsat de el în geanta scufundătorului fusese găsit sau dacă nu cumva ajunsese aruncat undeva în vreun pod, necitit; de asemenea, nu ştia nici că biletul lui declanşase o vânătoare generală pe mare.

— Doctorul Berenson la telefon, cu cine vorbesc?

Michael Linnett a luat microfonul de pe aparatul aflat în spinarea sergentului şi a minţit:

— Sunt de la biroul şerifului din Manzana. În acest moment mă aflu în cabana dumneavoastră din Wilderness. Cu regret, vă informez că a avut loc o spargere.

— Ei, asta-i bună! La naiba, sunt pagube mari? a întrebat

doctorul din Seattle cu glas subţirel.

— Individul a pătruns după ce a spart geamul de la uşa de intrare cu o piatră, domnule doctor. Asta pare a fi singura daună adusă clădirii. Acum aş dori să aflu ce s-a furat. Aţi avut arme de foc?

— Sigur că nu. Deţin două arme de vânătoare şi una cu pompă, dar le aduc cu mine la începutul toamnei.

— Bine, acum, îmbrăcăminte. Aveţi un dulap cu haine călduroase de iarnă?

— Da, într-un dulap aflat chiar lângă uşa dormitorului.

Căpitanul Linnett a făcut semn din cap către sergentul organizator, care a pornit spre locul indicat, ghidându-se cu ajutorul lanternei. Dulapul era încăpător, plin cu îmbrăcăminte de iarnă.

— Trebuie să fie acolo o pereche de ghete arctice, pantaloni vătuiţi şi o jachetă groasă cu glugă.

Toate dispăruseră.

— Schiuri sau tălpici de mers pe zăpadă, domnule doctor?

— Bineînţeles şi una şi alta. În acelaşi dulap.

Dispărute şi acestea.

— Arme de orice alt fel? Busolă?

Cuţitul de vânătoare ar fi trebuit să fie în teaca lui, pe dosul uşii de la dulap, iar busola şi lanterna, în sertarele de la birou. Fuseseră luate şi acelea. În afară de asta, fugarul dăduse iama şi în bucătărie, dar acolo nu se aflase mâncare proaspătă. Au găsit o conservă de fasole gătită, desfăcută de curând şi golită, iar deschizătorul rămăsese pe blatul mesei, alături de două cutii goale de băuturi răcoritoare. Mai existase şi un borcan de murături gol, plin cu monede de 25 de cenţi, dar doctorul nu-şi amintea un asemenea amănunt.

— Vă mulţumesc, domnule doctor. Când se îndreaptă vremea, poate veniţi aici cu nişte oameni care să schimbe geamul şi să faceţi formele pentru obţinerea de despăgubiri.

Apoi comandantul echipei Alpha a întrerupt legătura şi s-a uitat spre oamenii lui. A spus doar atât:

— Să mergem.

Ştia că lucrurile luate de afgan schimbaseră datele problemei şi că situaţia nu se prezenta prea bine. A socotit că fugarul, care probabil stătuse în cabană mai bine de o oră, faţă de cele treizeci de minute cât rămăsese el cu echipa, avea un avans de două sau trei ore, însă acum se putea deplasa mult mai repede.

Lăsând mândria deoparte, a decis să ceară întăriri. A ordonat o pauză şi a luat din nou legătura cu Fort Lewis.

— Spuneţi-le celor de la McChord că am nevoie de un Spectre, dar în regim de urgenţă. Folosiţi-vă de toată autoritatea, apelaţi chiar şi la Pentagon, dacă trebuie. Îl vreau deasupra Munţilor Cascadelor, ţinând legătura direct cu mine.

În timp ce aşteptau apariţia noului lor aliat, cei doisprezece oameni din grupa Alpha 143 au continuat marşul, mărind ritmul de mers. În frunte mergea sergentul coordonator, care, la lumina lanternei, se ţinea după urmele tălpicilor lăsate de fugar pe zăpada îngheţată. Iuţiseră pasul, însă aveau asupra lor echipament mult mai greu decât omul pe care îl căutau. Linnett a apreciat că înaintau cu spor, dar problema era dacă reuşeau să câştige teren faţă de urmărit. Apoi s-a pornit ninsoarea. Venea deopotrivă ca o binecuvântare şi ca un blestem. Fulgii ce cădeau cu un aspect înşelător de blândeţe, acoperind pietrele şi cioturile de copaci, le permiteau să îşi pună în picioare schiurile, grăbind astfel deplasarea. Pe de altă parte, zăpada a ascuns curând urmele fugarului.

Linnett avea nevoie de o îndrumare din cer, iar ea i-a sosit puţin după miezul nopţii sub forma unui avion Lockheed Martin AC-130 Hercules, care se rotea la şase mii de metri altitudine, deasupra stratului de nori, dar putând să „vadă” prin aceştia.

Din punctul de vedere al inamicului de la sol, printre numeroasele jucării ce li se pun la dispoziţie celor de la Forţele Speciale, aparatul Spectre este cât se poate de periculos.

Avionul, conceput la origini pentru transport, a fost golit, iar măruntaiele i-au fost înlocuite cu o serie de echipamente proiectate să localizeze, să ochească şi să ucidă orice adversar de la sol. Aparatura în valoare de şaptezeci şi două de milioane de dolari nu este deloc iubită de duşmani.

Când îşi îndeplineşte rolul primar de „localizare”, funcţionarea aparaturii nu este influenţată de lumină sau de întuneric, de vânt sau de ploaie, de ninsoare ori de grindină. Cei de la compania Raytheon au avut amabilitatea de a pune la dispoziţie un radar cu apertură sintetică şi un dispozitiv cu infraroşii de vizualizare pe baza diferenţelor de temperatură, care poate depista orice organism ce degajă căldură. Iar imaginea obţinută nu este doar o pată neclară; ea este suficient de clară pentru a putea deosebi un animal de un om. Însă respectiva aparatură încă nu era capabilă să surprindă şi să înţeleagă ciudăţeniile domnului

Lemuel Wilson.

Şi acesta avea o cabană în Pasayten Wilderness, undeva pe la poalele Muntelui Robinson. Spre deosebire de chirurgul din Seattle, el se mândrea cu faptul că putea ierna acolo, deoarece nu avea o casă în vreun oraş unde să locuiască.

Aşadar, supravieţuia fără energie electrică, încălzindu-se la foc de buşteni şi folosind lămpi cu petrol lampant pentru iluminat. În fiecare vară vâna şi usca bucăţi de carne pe care le mânca iarna. Îşi tăia singur lemnele şi aduna fân şi furaje pentru poneiul de munte pe care îl avea. Însă mai avea o pasiune.

Avea un aparat de radiorecepţie pentru amatori, alimentat de la un generator minuscul, care îl ajuta să-şi petreacă zilele lungi de iarnă scotocind pe lungimile de undă folosite de şerif, de serviciile de urgenţă şi de alte instituţii publice. În acest fel a auzit vorbindu-se de echipajul format din doi aviatori care se prăbuşise în Wilderness şi despre eforturile echipelor de salvare pentru a se îndrepta spre ei.

În mândria lui, Lemuel Wilson se socotea un cetăţean responsabil. De obicei, autorităţile îi socotesc doar „băgăcioşi” pe asemenea oameni. Imediat ce aviatorii au anunţat situaţia în care se găseau şi autorităţile au răspuns, dând poziţia lor exactă, Lemuel Wilson a înşeuat poneiul şi a pornit în căutarea celor doi oameni. Intenţiona să traverseze jumătatea sudică a Wilderness, pentru a ajunge în Parcul Naţional ca să-l salveze pe maiorul Duval.

Echipamentul de radiorecepţie era prea greoi ca să-l ia cu el, astfel că nu a mai apucat să afle că piloţii fuseseră deja salvaţi. Cu toate acestea, a intrat în contact cu un om.

Atacul bărbatului l-a luat prin surprindere. Tocmai îşi îndemna căluţul printr-un troian ceva mai mare decât altele, când i-a apărut în cale ceva semănând cu un val de zăpadă. Însă acel morman alb era un om îmbrăcat într-un costum din două piese, matlasat, confecţionat dintr-un material argintiu de ultimă generaţie.

Cuţitul de vânătoare marca Bowie nu era ultramodern, fiind inventat pe vremea asediului de la Alamo, dar rămânând extrem de eficient. Atacatorul l-a prins pe Wilson de gât şi l-a tras jos de pe cal; pe când cădea, lama cuţitului i-a pătruns în cuşca toracică prin spate şi i-a despicat inima.

Detectorul de imagini pe baza căldurii degajate de corpuri poate descoperi oameni, însă cadavrul lui Lemuel Wilson, azvârlit

într-o prăpastie aflată la zece metri de locul în care murise, s-a răcit foarte repede. Treizeci de minute mai târziu, când avionul AC-130 Spectre şi-a început misiunea de patrulare deasupra munţilor, Lemuel Wilson nu a apărut pe ecran.

— Sunt Spectre Echo Foxtrot, apel către echipa Alpha. Alpha, mă auzi?

— Foarte bine şi clar, a răspuns căpitanul Linnett. Suntem doisprezece oameni pe schiuri; ne vedeţi?

— Dacă zâmbiţi frumos, vă facem şi o poză, i-a răspuns operatorul aflat la şase mii de metri deasupra lor.

— Să lăsăm distracţia pentru mai târziu, a zis Linnett. La circa cinci kilometri spre nord de noi se află un fugar. Singur, pe schiuri, se îndreaptă spre nord. Se confirmă?

A urmat un moment lung de tăcere.

— Negativ. Nu avem o astfel de imagine, i-a răspuns operatorul.

— Trebuie să fie, a insistat Linnett. Este undeva în faţa noastră.

Lăsaseră în urmă şi ultimii arţari şi zade. Au ieşit din pădure, ajungând într-o zonă de grohotiş, continuând să urce spre nord, iar ninsoarea cădea direct pe ei, fără a mai întâlni crengi de copaci pe care să se aştearnă. Departe în urmă se aflau Lake Mountain şi Monument Peak. Oamenii lui arătau ca nişte siluete fantomatice, nişte strigoi albi într-un peisaj dominat de alb. Era convins că dacă lor le era greu să înainteze, nici afganului nu-i venea uşor. Iar faptul că el nu apărea pe ecran avea o singură explicaţie: omul se adăpostise într-o peşteră sau în vreo adâncitură în zăpadă. Acoperişul de deasupra lui ar fi mascat căldura degajată de corp. Asta însemna că se apropiau de fugar. Cu schiurile, se deplasau rapid pe versantul muntelui; în faţă, aveau să intre din nou în pădure.

Echipamentele avionului Spectre au stabilit poziţia lui Linnett cu o precizie de centimetri. Se afla la nouăsprezece kilometri de graniţa cu Canada. Mai erau cinci ore până în zori, sau ceea ce se poate socoti răsărit de soare în acel ţinut al zăpezii, al culmilor maiestuoase, al stâncilor şi al copacilor.

Linnett a mai aşteptat o oră. Avionul se rotea şi veghea, dar nu detectase nimic care ar fi putut prezenta interes.

— Mai verificaţi, a cerut căpitanul.

Începuse să creadă că se petrecuse ceva. Să fi murit afganul undeva pe drum? Tot ce se putea, iar asta ar fi explicat

imposibilitatea detectării. Să se fi adăpostit în vreo peşteră? Şi asta era posibil, dar fie murea acolo, fie ieşea şi îşi continua fuga. Iar atunci…

Izmat Khan, care îşi îndemna calul robust, dar obosit să înainteze prin zona de grohotiş, ca să reintre în pădure, mărise de fapt distanţa. Busola îi spunea că se îndrepta spre nord, iar unghiul de şedere pe cal îi spunea că urcă.

— Scanez un arc de nouăzeci de grade, avându-vă pe voi în centru, l-a anunţat operatorul de imagini pe Linnett. Exact până la frontieră. În acest arc am detectat opt animale. Patru căprioare, doi urşi negri, dar cu semnal foarte slab, pentru că hibernează în nişte văgăuni, probabil, ceva care seamănă cu o puma şi un elan care înaintează spre nord. Se află la şase kilometri şi jumătate în faţa voastră.

Îmbrăcămintea cumpărată de chirurg se dovedea extraordinar de bună. Aproape la capătul puterilor, calul transpira şi apărea foarte clar pe ecran, însă omul călare pe el, aplecat în faţă, pe gâtul animalului, îndemnându-l înainte, era atât de bine mascat, încât se confunda cu animalul.

— Domnule, a spus unul dintre sergenţii artificieri, eu sunt din Minnesota.

— Te rog să-ţi exprimi problemele personale faţă de capelan, l-a repezit Linnett.

— Altceva voiam să spun, domnule, a continuat omul, a cărui faţă abia se vedea de sub cuşma de zăpadă, anume că elanii nu urcă muntele pe o vreme ca asta. Se duc în văi, ca să caute licheni. Imposibil să fie un elan acolo.

Linnett a ordonat o pauză. Toţi aveau nevoie de un repaus. Apoi a privit înainte, prin ninsoare. Nu pricepea defel cum de reuşise omul acela să înainteze atât de mult. Probabil dăduse peste o altă cabană izolată, unde ierna vreun dement care avea şi un grajd. Altfel nu se explica felul în care afganul găsise un cal, cu ajutorul căruia se îndepărta rapid.

La şase kilometri şi ceva depărtare, pătruns în pădurea deasă, Izmat Khan, care îl luase prin surprindere pe Lemuel Wilson, a căzut la rându-i victimă unei ambuscade. Bătrână şi prea lentă ca să vâneze căprioare, puma era însă şireată şi foarte flămândă. A apărut de pe un prag dintre doi copaci, iar poneiul ar fi mirosit-o dacă nu ar fi fost epuizat.

Afganul nu şi-a dat seama decât că un animal iute, de culoare cafenie, sărise la cal şi alunecase înspre coaste. A avut totuşi

timp să înşface puşca lui Wilson din husa aflată la oblâncul şeii şi s-a lăsat să cadă de pe crupa calului. A aterizat la pământ, s-a răsucit şi a tras.

Fusese norocos că puma se repezise la cal, nu la el, dar rămăsese fără mijloc de transport. Animalul era încă viu, dar avea răni deschise la cap şi la umeri, făcute de ghearele felinei furioase şi flămânde. Calul nu avea să se mai ridice de jos. A folosit un al doilea glonţ pentru a-i curma suferinţa. Animalul s-a înmuiat şi s-a prăbuşit peste cadavrul pumei. Pentru afgan nu avea nici o importanţă, dar torsul şi picioarele din faţă ale fiarei ajunseseră sub calul mort.

A desfăcut tălpicile de zăpadă prinse dinapoia şeii şi le-a potrivit peste bocanci, a pus puşca pe umăr, a consultat busola şi a pornit mai departe. La o sută de metri de el se găsea o scobitură în stâncă. S-a oprit sub aceasta ca să-şi mai tragă sufletul după ce înotase prin zăpadă. Nu avea cum să ştie, dar în acest fel a devenit invizibil pentru detectorul de căldură.

— Trageţi în elanul ăla, a zis căpitanul Linnett. Cred că e de fapt un cal cu fugarul în spinare.

Operatorul a examinat din nou imaginea.

— Ai dreptate, a zis el. Văd şase picioare. S-a oprit să se odihnească. La următoarea tură, îl lichidăm.

Secţiunea pentru „distrugere” a avionului Spectre este asigurată de trei sisteme. Cea mai temută este reprezentată de un tun M102 de 105 mm, care are o putere distructivă prea mare pentru a fi folosită împotriva unui singur om.

Apoi urmează tunul Bofors de calibru 40 mm, creat demult, ca variantă a tunului antiaerian de provenienţă suedeză, o armă cu repetiţie şi ale cărei proiectile au destulă putere pentru a face bucăţi clădiri şi chiar tancuri. Echipajul de pe Spectre, aflând că ţinta era un om călare, a ales mitraliera Gau-12/U Gatling. Această armă fioroasă trage 1 800 de cartuşe pe minut şi fiecare glonţ este de 25 de mm diametru, unul singur fiind suficient pentru a dezmembra trupul omenesc. Focul dezlănţuit de arma cu cinci ţevi rotative este atât de intens, încât, dacă ea ar fi folosită pe un stadion de fotbal vreme de treizeci de secunde, nu ar mai rămâne în viaţă nimic mai mare decât un şoricel. Dar până şi acesta ar muri de şoc.

Altitudinea maximă de la care poate trage această mitralieră cu lanţ este de trei mii şase sute de metri, astfel că, în turul de revenire, aparatul Spectre a coborât la trei mii de metri, a fixat

ţinta şi a tras timp de zece secunde, slobozind trei sute de gloanţe în cadavrul calului din pădure.

— Nu a mai rămas nimic din el, a spus operatorul. Şi om şi animal, amândoi au dispărut.

— Mulţumesc, Echo Foxtrot, a spus Linnett. De aici încolo ne ocupăm noi.

Odată îndeplinită misiunea, aparatul Spectre s-a întors la baza aeriană McChord.

Ninsoarea s-a oprit, iar schiurile fâşâiau pe stratul proaspăt de zăpadă, ajutându-i pe atleţii iscusiţi de pe ele să înainteze cu repeziciune, astfel că echipa Alpha a ajuns la rămăşiţele însângerate. Puţine fragmente rămase aveau dimensiuni mai mari decât braţul unui bărbat, dar ele erau resturi de cal, nu de om. Cu excepţia bucăţilor de blană cafenie.

Linnett a rămas acolo zece minute, căutând bucăţi din îmbrăcămintea călduroasă, din ghete, oase, craniu, cuţit, barbă ori tălpici de zăpadă.

Schiurile zăceau în apropiere, dar unul dintre ele era rupt. Asta se întâmplase din cauza prăbuşirii calului. A găsit şi o husă din blană de oaie, dar puşca lipsea. Tălpicile de zăpadă dispăruseră odată cu afganul.

Mai erau două ore până în zori şi urmărirea devenise o adevărată cursă de rezistenţă. Un om pe tălpici, doisprezece pe schiuri. Toţi epuizaţi, toţi disperaţi. Echipa Alpha şi-a verificat poziţia cu ajutorul sistemului GPS. Pe când spre răsărit cerul se lumina treptat, unul dintre sergenţi a murmurat:

— Graniţa e la un kilometru.

Douăzeci de minute mai târziu, au ajuns la o stâncă de pe care se vedea o vale. Dedesubt exista un drum forestier care constituia linia de graniţă dintre SUA şi Canada. Exact în faţa lor se găsea o altă ieşitură de stâncă, având o zonă curăţată, pe care se înălţau câteva cabane unde locuiau tăietorii de lemne canadieni atunci când activitatea era reluată după căderile de zăpadă.

Linnett s-a ghemuit şi-a încordat braţele ca să nu-i tremure şi a examinat peisajul prin binoclu. Nu a surprins nici o mişcare. Lumina creştea odată cu zorile.

Fără să le spună nimeni, lunetiştii lui şi-au scos armele din husele în care stătuseră în tot timpul misiunii, au montat vizoarele, au introdus fiecare câte un cartuş pe ţeavă şi s-au întins la pământ, privind peste acel hău prin lunete.

Potrivit părerii celor din armată, lunetiştii reprezintă o specie aparte. Ei nu se apropie niciodată de oamenii pe care îi ucid; cu toate acestea, îi văd mai clar şi mai îndeaproape decât oricare altă persoană. În situaţia în care lupta corp la corp aproape că a dispărut, majoritatea oamenilor nu mor de mâna duşmanului, ci prin intervenţia unui computer. Ei sunt spulberaţi de vreun proiectil pornit de pe alt continent ori de undeva din adâncul mării. Ei sunt şterşi de pe faţa pământului de vreo bombă inteligentă lansată de pe un avion pe care nu îl aud şi nici nu-l văd. Mor pentru că cineva lansează un proiectil de la două ţări distanţă. În situaţiile în care se află mai aproape, ucigaşii, ghemuiţi înapoia unei mitraliere plasate pe un elicopter ce zboară cu o viteză ameţitoare, îşi văd victimele ca pe nişte forme neclare, alergând, încercând să se ascundă ori să riposteze cu foc. Însă ei nu îşi văd duşmanii ca pe nişte fiinţe umane reale.

Lunetiştii îşi văd ţintele exact astfel. Când stă întins, într-o tăcere deplină, trăgătorul de elită îşi vede ţinta ca pe un bărbat cu barba nerasă de trei zile, un bărbat care se întinde şi cască de somn, care înfulecă fasole dintr-o conservă, îşi trage fermoarul de la şliţ sau pur şi simplu priveşte neştiutor spre lentila ce se află la peste un kilometru depărtare de el, care îi rămâne nevăzută. Iar apoi moare. Lunetiştii sunt oameni care se deosebesc de restul lumii – cel puţin mintal.

Pe de altă parte, ei trăiesc într-o lume aparte. Obsesia lor pentru precizie devine atât de apăsătoare, încât ei cad într-o muţenie populată doar de noţiuni precum: greutatea capetelor proiectilelor, puterea diferitelor încărcături de praf de puşcă, modul în care poate fi deviat de vânt un proiectil, distanţa la care va suferi o cădere a traiectoriei, ce amănunt ar putea duce la încă o mică îmbunătăţire a armei.

Aidoma tuturor specialiştilor, manifestă pasiuni faţă de echipamente folosite de rivali în ale meseriei. Unor lunetişti le place să folosească un glonţ foarte mic, precum M700, folosit de armele Remington calibru 7,81 mm, care este atât de mic, încât trebuie să fie prins într-un manşon detaşabil pentru a putea fi propulsat prin ţeavă.

Alţii rămân fideli armei M21, versiunea pentru ţintaşi a puştii de luptă standard M14. Cea mai grea dintre toate armele este Barrett Light Fifty, un adevărat monstru, care scuipă un glonţ de dimensiunile unui arătător uman la distanţă de doi kilometri cu o viteză care, înmulţită cu greutatea lui, poate face corpul

omenesc să explodeze.

Întins şi nemişcat, la picioarele căpitanului Linnett se afla lunetistul lui cel mai bun, sergentul Peter Bearpaw. Acesta era fiul unui metis de indian Sioux şi al unei femei hispanice. Provenea de la periferia oraşului Detroit, astfel că armata reprezenta viaţa lui. Avea pometii proeminenţi şi ochi coborâţi spre extremităţi, amintind de cei ai unui lup. Şi era cel mai bun ţintaş dintre Bretele Verzi.

În acele momente, când privea prin lunetă malul de dincolo de vale, avea în mâini o armă Cheyenne 408, produsă de CheyTac din Idaho. O versiune ceva mai modernă decât altele, ea devenise arma lui preferată după ce trăsese cu ea peste trei mii de gloanţe în poligon. Era o armă cu închizător, pe care o preţuia, deoarece blocarea totală a închizătorului îi conferea glonţului o stabilitate suplimentară în momentul detonării.

Introdusese un singur cartuş, foarte lung şi subţire, iar el îi lustruise şi-i ascuţise vârful pentru a elimina până şi cea mai neînsemnată vibraţie în zbor. Iar pe ţeavă îşi instalase un mecanism de ochire Jim Leatherwood x 24.

— Îl am în vizor, domnule căpitan, a şoptit el.

Nu izbutiseră să-l descopere pe fugar cu ajutorul binoclului, dar trăgătorul reuşise să-l descopere prin dispozitivul de ochire. Aşezată printre cabanele de dincolo de vale, înconjurată din trei părţi de pereţi de lemn şi având o singură uşă din plexiglas, se afla o cabină telefonică.

— E înalt, cu părul lung şi barba stufoasă?

— Întocmai, domnule.

— Ce face?

— E într-o cabină telefonică, domnule.

Izmat Khan nu comunicase mai deloc cu deţinuţii din Guantanamo, dar unul cu care îşi petrecuse multe luni în regim „solitar” era un iordanian care luptase în Bosnia prin anii 1990, după care se întorsese şi devenise instructor în una dintre taberele al-Qaeda. Şi acel om făcea parte dintre radicali.

Cum măsurile de securitate nu se mai respectau cu mare stricteţe în perioada Crăciunului, cei doi descoperiseră că puteau şopti de la o celulă la cealaltă. „Dacă vei apuca să ieşi de aici, îi spusese iordanianul, am un prieten. Am fost împreună în tabere de instruire. Nu te va trăda şi va ajuta un Adevărat Credincios. Să-i spui că vii din partea mea.”

Aşa aflase numele acela. Şi un număr de telefon. Izmat Khan

nu ştia din ce ţară era acel număr. Nu stăpânea nici complexitatea sistemului de formare a numărului, pentru care însă avea monede suficiente, dar, lucrul cel mai grav, nu cunoştea prefixul care trebuia format pentru o convorbire cu plecare din Canada. Aşa că a vârât o monedă în aparat şi a cerut cu operatoarea.

— Ce număr doriţi să formaţi? l-a întrebat telefonista canadiană.

Rar, vorbind chinuit engleză, el a pronunţat cifrele pe care le reţinuse cu atâta dificultate.

— Acesta e un număr din Marea Britanie, i-a explicat operatoarea. Folosiţi monede americane?

— Da.

— Aparatul le acceptă. Introduceţi opt monede şi vă fac eu legătura. Când auziţi un piuit, să mai introduceţi bani dacă vreţi să continuaţi convorbirea.

— Ai ţinta în vizor? a întrebat Linnett.

— Da, domnule.

— Trage.

— Domnule, dar se află în Canada.

— Trage în el, sergent!

Peter Bearpaw a inspirat calm, a reţinut aerul în piept şi a apăsat pe trăgaci. Dispozitivul de stabilire a distanţei îi spunea că până la ţintă îl despărţeau 1 920 de metri, depăşind astfel raza de acţiune a armei, care era de 1 600 de metri pe vreme fără vânt.

Izmat Khan tocmai introducea monede în fanta telefonului. Stătea cu privirea în jos, spre aparat. Uşa din plexiglas a cabinei telefonice s-a dezintegrat în mii de cioburi mărunte, iar glonţul a dislocat partea occipitală de restul capului afganului.

Operatoarea a fost cât de răbdătoare s-a putut. Bărbatul din tabăra forestieră băgase doar două monede în aparat, apoi lăsase receptorul să atârne şi, după toate probabilităţile părăsise cabina. În cele din urmă, nu a avut încotro şi a închis, anulând apelul.

Din cauza problemelor pe care le-ar fi creat anunţarea autorităţilor în legătură cu împuşcarea unei persoane dincolo de frontieră, incidentul a fost trecut sub tăcere.

Căpitanul Linnett a raportat comandantului său, care l-a anunţat pe Marek Gumienny la Washington. După aceea, totul a fost trecut în uitare.

Cadavrul a fost găsit la revenirea lucrătorilor forestieri. Telefonul rămas deschis fusese deconectat. Medicul legist nu a putut decât să întocmească actul de deces. Bărbatul purta haine confecţionate în SUA, dar într-un ţinut de frontieră acest lucru nu era ieşit din comun. Nu avea acte asupra lui, iar pe plan local nu îl cunoştea nimeni.

Neoficial, s-a considerat că omul fusese victima unei glonţ rătăcit, pornit din puşca vreunui vânător de căprioare, aşadar, alt deces produs din neglijenţă sau din pricina unui ricoşeu. Bărbatul a fost înmormântat în anonimat.

Pentru că nimeni de la sud de graniţă nu ţinea să atragă atenţia asupra sa, nu s-a solicitat autorităţilor canadiene numărul pe care voise să-l apeleze acel fugar. Până şi simpla formulare a unei asemenea întrebări ar fi dat în vileag locul de unde pornise glonţul. De aceea, s-a preferat discreţia totală.

Fapt e că la numărul cerut ar fi răspuns cineva care stătea într-un micuţ apartament din apropierea campusului universităţii Aston din Birmingham. Acolo locuia doctorul Ali Aziz al-Khattab, iar telefonul îi era pus sub urmărire de către MI5. Autorităţile britanice aşteptau să culeagă suficiente dovezi care să justifice arestarea acestuia. Acest lucru avea să se întâmple abia peste o lună. Însă în dimineaţa aceea, afganul încercase să telefoneze singurului om de la vest de Suez care cunoştea numele vasului-fantomă.

16

După două săptămâni, entuziasmul declanşat de vânătoarea unui vas-fantomă ce părea să nu existe începuse să se stingă, iar tonul era dat de Washington.

Cât timp, efort şi cheltuieli se puteau investi din cauza unui bilet nu tocmai explicit, mâzgălit pe un formular şi strecurat într-o geantă pe o insulă despre care nu auzise mai nimeni? Marek Gumienny tocmai se deplasase la Londra pentru a se consulta cu Steve Hill, când Sam Seymour, expertul SIS în terorism maritim, a telefonat de la sediul din Ipswich al Registrului Naval Lloyd's şi a inflamat lucrurile. Se răzgândise. Hill i-a ordonat să vină la Londra pentru a da explicaţii.

— Gândind retrospectiv, a zis Seymour, ideea ca al-Qaeda să folosească o navă uriaşă pentru a bloca o cale maritimă vitală, provocând astfel o disfuncţie majoră în comerţul mondial, ne-a apărut ca fiind cea mai plauzibilă. Dar nu a fost singura idee.

— Şi ce te face să crezi că urmăm o pistă greşită? l-a întrebat Marek Gumienny.

— Faptul că am verificat toate navele de mari dimensiuni din lume ce ar putea fi folosite în acest scop. Nici una nu ridică semne de întrebare. În acest fel, ne rămân opţiunile doi şi trei, care seamănă între ele, dar au ţinte diferite. Cred că acum ar trebui să analizăm cel de-al treilea scenariu: o crimă în masă într-un oraş de pe litoral. Ameninţarea publică lansată de bin Laden privind atacarea intereselor economice ar putea fi o cacealma, ori s-a răzgândit între timp.

— Bine, Sam, dar convinge-mă. Eu şi Steve avem stăpâni politici care vor rezultate, altfel ne iau pielea. Despre ce fel de navă ar putea fi vorba, dacă nu e una care să blocheze un canal maritim?

— Pentru ameninţarea numărul trei nu ne mai interesează atât de mult nava, cât încărcătura. Ea nu trebuie să fie mare, ci cât mai primejdioasă. Cei de la Lloyd's au o secţie care se ocupă de mărfurile periculoase. Evident, primele de asigurare sunt mai mari.

— Nave încărcate cu muniţie? a întrebat Hill. Altă explozie de genul celei de la Halifax?

— După părerea experţilor, muniţia militară nu mai

explodează chiar ca în 1917. Cea care se produce în prezent are nevoie de o iniţiere mult mai puternică pentru a exploda în interiorul navei. Mai gravă e explozia unei fabrici de artificii, dar tot nu ar merita calificativul de „spectaculos”, ca distrugerile produse pe 11 septembrie. Scurgerile de substanţe chimice de la fabrica din Bhopal au fost mai periculoase şi era vorba de dioxină, un erbicid mortal.

— Şi atunci, un camion-cisternă încărcat cu dioxină, pătruns în Park Avenue şi terminând treaba cu un exploziv precum Semtexul, a sugerat Hill.

— Da, dar aceste substanţe chimice sunt foarte strict supravegheate în halele de producţie şi depozitare, a obiectat Gumienny. Cum să fure produsele fără să observe cineva?

— Iar nouă ni s-a spus clar că purtătorul va fi un vapor, a zis Seymour. Deturnarea unui asemenea transport ar da naştere unor reacţii imediate.

— Cu excepţia unor ţări din Lumea a Treia, unde practic nu se respectă nici o lege, a spus Gumienny.

— Dar aceste substanţe toxice ucigătoare nu se mai fabrică în astfel de ţări, nici măcar din raţiuni ce ţin de ieftinătatea forţei de muncă, domnule.

— Aşadar, iar ne întoarcem la navă? a întrebat Hill. Un alt tanc petrolier care va exploda?

— Ţiţeiul nu explodează, a precizat Seymour. Când petrolierul *Torrey Canyon* s-a rupt în largul coastelor franceze, a fost nevoie de bombe cu fosfor pentru a iniţia aprinderea şi arderea ţiţeiului. Un tanc petrolier căruia i se deschid vanele produce doar daune ecologice, nu crime în masă. Însă acest lucru s-ar realiza cu un vas mai mic care ar transporta gaz. Gaz lichid, foarte concentrat, ca să poată fi transportat economic.

— Gaze naturale, în formă lichidă? a întrebat Gumienny. A încercat apoi să calculeze prin câte porturi din SUA intrau importuri de gaze pentru industria energetică şi numărul acestora l-a înspăimântat. „Dar, s-a gândit el, astfel de instalaţii portuare sunt la depărtare mare de aşezările umane.”

— Gazul lichefiat este greu de aprins, l-a contrazis Seymour. Se transportă la o temperatură de minus 125°C, cu nave speciale, având corp dublu. Chiar dacă ar fi deturnată o asemenea navă, gazul ar trebui să se scurgă în atmosferă timp de ore întregi pentru a putea lua foc. Dar potrivit specialiştilor există alt pericol, care îi sperie de moarte. Gazul petrolier

lichefiat. Pe scurt GPL. Are o asemenea forţă, încât chiar şi un tanc petrolier de mici dimensiuni, dacă i se dă foc şi se produce o spărtură catastrofică, în zece minute ar putea dezlănţui o forţă distructivă cât treizeci de bombe nucleare de genul celei folosite la Hiroshima. Ar fi cea mai mare explozie nucleară de pe planetă.

S-a lăsat o tăcere totală în sala de şedinţe de unde se putea vedea Tamisa. Ridicându-se, Steve Hill s-a apropiat de fereastră şi a privit fluviul ale cărui ape reflectau lumina soarelui de aprilie.

— Mai pe şleau, Sam, ce vrei de fapt să ne comunici?

— Cred că nu căutăm vasul care trebuie şi nici unde s-ar cuveni. Avem marele avantaj că această piaţă este foarte redusă şi extrem de specializată. Dar Statele Unite sunt cel mai mare importator de gaz petrolier lichefiat. Ştiu că la Washington există părerea că nu facem decât să vânăm cai verzi pe pereţi. Consider că trebuie să mergem până la capăt. SUA poate verifica toate tancurile de acest fel care urmează să pătrundă în apele sale teritoriale şi nu doar din Orientul Îndepărtat. Şi să le oprească pentru control. În baza datelor de la Lloyd’s, pot verifica orice alt transport de gaz petrolier lichefiat în orice parte a lumii; indiferent de rută.

Marek Gumienny a revenit la Washington cu primul zbor. Trebuia să participe la nişte şedinţe şi să rezolve o serie de probleme. În timp ce decola de pe Heathrow, *Countess of Richmond* trecea prin dreptul Capului Agulhas din Africa de Sud şi pătrundea în Atlantic.

Nava realizase o viteză de deplasare foarte bună, iar navigatorul, unul dintre cei trei indonezieni, estima că datorită Curentului Agulhas şi a celui nordic, numit Benguela, vasul va mai câştiga o zi, având astfel suficient timp să ajungă la destinaţie conform planului.

În apele din largul Capului şi în cele ale Atlanticului existau şi alte nave care treceau din Oceanul Indian, îndreptându-se către Europa sau către America de Nord. Unele erau mineraliere uriaşe; altele erau vase de transport general care aduceau cantităţi tot mai mari de mărfuri produse în Asia către ambele continente occidentale, pe măsură ce specialiştii în marketing îşi „externalizau” tot mai mult bazele de producţie către fabricile cu forţă de muncă ieftină din Orient. Altele erau supertancuri petroliere prea mari chiar şi pentru capacitatea Canalului Suez, care îşi urmau drumul de la est la vest dirijate de computere, în

vreme ce echipajele lor jucau cărţi.

Toate acestea fuseseră observate. Din cer, nevăzuţi şi nebăgaţi în seamă, sateliţii vegheau permanent, iar camerele acestora de luat vederi şi de fotografiat transmiteau la Washington fiecare detaliu privind structura vaselor şi numele înscris la pupa. Ba mai mult, în baza unei legislaţii adoptate recent, toate navele aveau repetoare de impulsuri care emiteau semnalul propriu de identificare către staţii de recepţie. Fiecare asemenea identificare a fost verificată, între aceste nave numărându-se şi *Countess of Richmond,* pentru care Lloyd's şi Siebart and Abercrombie au garantat că era un cargou mic, înregistrat la Liverpool, care ducea un transport pe o rută planificată de la Surabaya la Baltimore. Americanii nu au considerat necesar să investigheze mai amănunţit; acel cargou se găsea la mii de kilometri depărtare de coastele SUA.

La câteva ore după întoarcerea lui Marek Gumienny la Washington, măsurile de securitate s-au modificat. În Pacific, cordonul de verificare şi examinare s-a extins până la o mie şase sute de kilometri de coastă. Un cordon similar a fost stabilit şi în Atlantic, din Labrador până în Porto Rico, apoi prin Marea Caraibilor, până la peninsula Yucatan din Mexic.

Fără multe vorbe şi comentarii, nu s-a mai pus accentul pe verificarea tancurilor petroliere şi a navelor de transport uriaşe (care oricum fuseseră analizate) şi s-a trecut la verificarea nenumăratelor tancuri de mici dimensiuni care străbat apele din Venezuela şi până la fluviul St Lawrence. Toate avioanele de recunoaştere EP-3 Orion disponibile au fost trimise să patruleze de-a lungul coastei, acoperind în zbor sute de mii de kilometri pătraţi de mare tropicală şi subtropicală, căutând tancuri mici şi, în special, pe cele care transportau gaze lichefiate.

Industria americană a cooperat din plin, punând la dispoziţie amănunte privind fiecare transport aşteptat, locul de descărcare şi data sosirii. Aceste date au fost comparate cu cele rezultate din misiunile de recunoaştere. Navelor care transportau gaze li se permitea să sosească şi să tragă în docuri, dar numai după ce luau la bord echipe alcătuite din oameni ai Marinei SUA, din puşcaşi marini sau din personal al Pazei de Coastă, pentru a fi escortate sub pază, începând de la o distanţă de 350 de kilometri de ţărm.

Dona Maria se afla în Port of Spain când cei doi terorişti

proaspăt incluşi în echipaj au văzut semnalul pe care, conform instrucţiunilor, trebuiau să-l primească. Iar când au primit semnalul, au acţionat conform aceloraşi instrucţiuni.

Republica Trinidad şi Tobago este un mare furnizor de diverse produse petrochimice către Statele Unite. *Dona Maria* era amarată lângă insula din larg, în zona în care puteau pătrunde doar tancuri petroliere, mari şi mici, pentru încărcare şi pentru a ieşi pe mare fără să se apropie câtuşi de puţin de oraş.

Dona Maria era unul dintre tancurile cele mai mici, fiind membră a unei flotile de vase ce servesc insulele ale căror instalaţii portuare nu au nevoie şi nici nu pot primi nave gigant. Vasele mari aduc de obicei ţiţeiul venezuelean, care este prelucrat până la diferitele sale „fracţiuni” la rafinăria de pe ţărm, apoi este pompat către insulă pentru încărcarea în vasele de dimensiuni mici.

Alături de alte două tancuri mici, *Dona Maria* se afla într-o zonă specială, îndepărtată, a portului de încărcare. Încărcătura ei consta în gaz petrolier lichefiat şi nimeni nu ţinea să se afle în apropiere pe durata încărcării. Când a terminat, după-amiaza era pe sfârşite, iar căpitanul Montalban a pregătit nava pentru ieşirea în larg.

Rămăseseră două ore de lumină când nava a desfăcut parâmele şi s-a îndepărtat uşurel de digul de larg. La aproape doi kilometri în larg, a trecut prin apropierea unei bărci gonflabile rigide, în care stăteau patru bărbaţi cu undiţe în mâini. Acela era semnul aşteptat.

Cei doi indieni şi-au părăsit posturile, au coborât la cabine de unde şi-au luat pistoalele şi au revenit pe punte. Unul din ei s-a dus către mijlocul tancului, unde sabordurile de furtună sunt cel mai aproape de nivelul apei, pe unde urmau să vină la bord cei patru. Celălalt s-a dus pe punte şi i-a pus arma la tâmplă căpitanului Montalban.

— Te rog să nu faci nici o mişcare, căpitane, i-a zis acesta foarte politicos. Nu e nevoie să încetinim. Prietenii mei vor urca la bord peste câteva minute. Să nu încerci să transmiţi ceva, pentru că voi fi nevoit să te ucid.

Căpitanul rămăsese prea şocat ca să încerce vreo manevră. Când şi-a mai revenit din uimire, a aruncat o căutătură către aparatul de radiorecepţie aflat într-o latura a cabinei de comandă, dar indianul i-a surprins privirea şi a clătinat din cap. Cu asta, orice rezistenţă a fost înfrântă. Câteva minute mai

târziu, cei patru terorişti au urcat la bord, astfel că opoziţia ar fi fost inutilă.

Ultimul venit la bord a făcut o tăietură lungă în barca gonflabilă, atunci când a părăsit-o, iar aceasta s-a scufundat imediat în siajul navei. Ceilalţi trei bărbaţi îşi luaseră deja genţile de pânză pe umeri şi păşeau peste numeroasele ţevi, tuburi şi tambuchiuri a căror prezenţă este tipică pentru puntea dinspre prova, îndreptându-se către pupa.

Au apărut pe punte după câteva secunde: doi algerieni şi doi marocani, cei după care doctorul al-Khattab trimisese cu o lună înainte. Vorbeau doar araba maură, dar cei doi, la fel de politicoşi, au tradus spusele lor. Cei patru membri ai echipajului, de origine sud-americană, au fost convocaţi pe puntea prova şi puşi să aştepte. Trebuia calculat şi respectat un nou curs al navei.

La o oră după căderea întunericului, cei patru marinari au fost ucişi cu sânge rece şi azvârliţi peste bord după ce de gleznele fiecăruia a fost legată câte o bucată de lanţ de ancoră scos din magazie. Dacă în căpitanul Montalban mai rămăsese vreun dram de voinţă de a se opune, de-acum aceasta dispăruse cu totul. Execuţiile au fost duse la îndeplinire cu un aer mecanic, nepăsător; acasă la ei, cei doi algerieni făcuseră parte din Grupul Armat Islamic şi măcelăriseră sute de felahi neajutoraţi, ţărani din zone izolate, a căror ucidere în masă reprezentase doar o modalitate de a transmite un mesaj guvernului de la Alger. Bărbaţi, femei, copii, bolnavi şi bătrâni, acelor oameni nu le păsa, astfel că lichidarea celor patru marinari a fost o simplă formalitate.

În cursul nopţii, *Dona Maria* a navigat cu viteză spre nord, dar nu către destinaţia ei planificată, Porto Rico. Spre babord se întindea bazinul Mării Caraibilor, deschis tocmai până în Mexic. Spre tribord, foarte aproape, se aflau cele două lanţuri muntoase numite insulele Windward şi Leeward, ale căror ape litorale foarte calde adeseori sunt socotite numai destinaţii de vacanţă, dar pe acolo circulă sute de mici nave costiere şi tancuri care alimentează insulele, ţinându-le în viaţă pentru beneficiul turiştilor.

În puzderia aceea de insule şi de nave costiere, *Dona Maria* avea să se piardă, dispărând cu totul până în momentul când s-a constatat întârzierea ei la Porto Rico.

Când *Countess of Richmond* a ajuns în zona de calm ecuatorial, marea s-a liniştit, iar Yusuf Ibrahim a putut ieşi din cabină. Era palid şi stors de puteri din cauza greţurilor şi a vărsăturilor, însă ochii negri, plini de ură, s-au dovedit neschimbaţi atunci când a dat ordine. Din depozitul aflat în camera motoarelor, echipajul a scos o şalupă rapidă, gonflabilă, lungă de şase metri. După ce a fost umflată bine, au suspendat-o de două gruie deasupra pupei.

Apoi a fost nevoie de şase oameni care, gemând şi asudând, au adus din altă magazie de sub punte motorul exterior de o sută de cai-putere şi l-au fixat în partea din spate a bărcii. După aceea, şalupa fost coborâtă în apa liniştită de la pupa.

Au fost apoi coborâte şi ataşate rezervoarele de combustibil. După câteva rateuri, motorul a prins viaţă. Navigatorul indonezian s-a instalat la volan şi a făcut cu viteză un cerc în jurul vasului.

În cele din urmă, ceilalţi şase oameni au coborât o scară peste parapetul navei ca să i se alăture, lăsându-l doar pe ucigaşul infirm la timonă. În mod evident, era o repetiţie generală.

Scopul acelui exerciţiu era de a permite cameramanului, Suleiman, să ajungă la trei sute de metri de cargou şi să îl filmeze cu ajutorul echipamentului digital. Făcând legătura prin laptop cu telefonul prin satelit Mini-M, imaginile luate de el puteau fi trimise altui website din altă parte a lumii, pentru a fi înregistrate şi transmise.

Mike Martin şi-a dat seama ce vedea. Pentru terorism, internetul şi cyberspaţiul au devenit arme de propagandă obligatorii. Este bună orice atrocitate despre care se poate citi într-o transmisiune de ştiri; orice atrocitate care poate fi văzută de milioane de tineri musulmani din şaptezeci de ţări reprezintă o mină de aur. De acolo provin recruţii: văzând asemenea lucruri, tânjesc şi ei să le imite.

Martin văzuse la castelul Forbes înregistrări video din Irak, cu atentatori sinucigaşi care zâmbiseră spre cameră înainte de a pleca să moară având drept martor aparatul de filmat. În asemenea cazuri, cameramanul supravieţuia; în privinţa şalupei rapide ce descria un cerc în jurul navei, era limpede că şi ţinta va trebui să apară în cadru, iar filmarea va continua până când barca şi cei şapte oameni de la bord aveau să dispară. Din câte se părea, la timonă urma să rămână doar Ibrahim.

Martin nu avea cum să ştie când şi unde se va produce atacul

şi nici ce grozăvie se găsea în containerele de pe navă. A analizat un scenariu: să ajungă primul pe vas, să lase şalupa în derivă, să-l ucidă pe Ibrahim şi să preia controlul asupra cargoului. Dar nu avea şanse de reuşită. Şalupa era atât de rapidă, încât cei şase de pe ea ar fi ajuns la bord în câteva secunde.

După încheierea exerciţiului, şalupa a fost agăţată din nou de gruie, unde arăta ca orice barcă de salvare a navei, apoi mecanicul a sporit puterea motoarelor, iar *Countess of Richmond* a pornit spre nord-vest, ca să navigheze de-a lungul coastei Senegalului.

Scăpând de starea de rău, Yusuf Ibrahim a început să petreacă mai mult timp pe puntea de comandă ori în careul ofiţerilor, unde membrii echipajului luau masa. Atmosfera era deja extrem de încordată, iar prezenţa lui acolo nu făcea decât să sporească tensiunea.

Toţi cei opt bărbaţi de la bord hotărâseră să moară *shahid,* adică devenind martiri. Însă aşteptarea şi plictiseala accentuau apăsarea nervoasă pe care o simţeau cu toţii. Doar rugăciunile permanente şi lectura obsesivă din Sfântul Coran le permitea să-şi păstreze calmul şi să rămână ferm convinşi de justeţea hotărârii luate.

Doar inginerul specialist în explozivi şi Ibrahim ştiau ce se afla în containerele metalice care ocupau toată puntea din faţă a navei *Countess of Richmond,* de la cabina de comandă şi până la proră. Şi doar Ibrahim părea să cunoască destinaţia finală şi ţinta stabilită. Ceilalţi şapte oameni trebuiau să creadă în promisiunea că gloria lor va dăinui veşnic.

La câteva ore după ce comandantul misiunii li se alăturase, Martin îşi dăduse seama că devenise obiectul privirilor impenetrabile şi demente ale lui Ibrahim. Nu s-ar fi dovedit uman dacă acel lucru nu l-ar fi tulburat defel.

Au început să-l bântuie întrebări neliniştitoare. Se putea oare ca Ibrahim să-l fi cunoscut personal pe Izmat Khan în Afganistan? Aveau să îi fie adresate întrebări la care să nu poată răspunde? Făcuse cumva vreo greşeală, uitând câteva cuvinte, atunci când îşi rostise rugăciunile? Avea Ibrahim să-l pună la încercare cerându-i să recite pasaje pe care nu le studiase?

Pe jumătate avea dreptate, pe jumătate greşea. Dementul iordanian aflat de cealaltă latură a mesei nu-l văzuse niciodată pe Izmat Khan, dar auzise de legendarul luptător taliban. Şi nu

fusese făcută nici o greşeală în timpul rugăciunilor. Ibrahim îl detesta pur şi simplu pe cel din neamul pashtun pentru reputaţia pe care şi-o câştigase în luptă, ceva ce el nu reuşise. Din acea ură se născuse dorinţa de a descoperi că afganul era totuşi un trădător, pentru a-l putea demasca şi ucide.

Îşi ţinea însă furia în frâu din cel mai simplu motiv din lume. Se temea de muntean; chiar dacă purta un pistol în eşarfa petrecută peste brâu, pe sub robă şi jurase să moară, nu reuşea să-şi reprime teama faţă de omul din Tora Bora. De aceea cugeta, privea, aştepta şi nu-şi trăda în nici un fel intenţiile.

Era a doua oară când căutarea declanşată de Occident pentru găsirea navei-fantomă, chiar dacă aceasta exista, condusese la crearea unui sentiment de adâncă frustrare. Steve Hill era bombardat cu cereri de a face informări, de a furniza orice, numai să domolească îngrijorarea care se manifesta chiar şi dinspre cabinetul prim-ministrului.

Controlorul pentru Orientul Mijlociu nu putea oferi nici un răspuns la cele patru întrebări care îl asaltau din partea prim-ministrului britanic şi a preşedinţiei SUA. Exista acea navă? Dacă da, ce anume este, unde se află şi care oraş va deveni ţintă? Şedinţele zilnice deveniseră un adevărat purgatoriu.

Conducătorul SIS, cunoscut şi numit întotdeauna cu iniţiala „C”, păstra o tăcere încremenită şi mohorâtă. După cele petrecute la Peshawar, toate autorităţile superioare erau convinse că se punea la cale un atentat spectaculos. Iar lumea informaţiilor şi a dezinformării nu se arată milostivă faţă de cei care nu-şi slujesc cum trebuie stăpânii politici.

De când se descoperise în vamă acel mesaj mâzgălit pe un formular de debarcare, nu se mai primise nici un semn de viaţă din partea lui Crowbar. Era încă viu, ori cumva murise? Nimeni nu ştia, iar unii nici nu se mai sinchiseau. Se scurseseră aproape patru săptămâni şi, cu trecerea fiecărei zile, opinia aproape unanimă era că deja se putea vorbi despre el la timpul trecut.

Unii afirmau că el îşi îndeplinise misiunea, fiind prins şi omorât, aceasta însă conducând la abandonarea planului iniţial. Numai că Hill le-a recomandat tuturor să fie precauţi şi să continue căutarea sursei acelei ameninţări deocamdată nefondate. Pradă unei dispoziţii sumbre, a plecat cu automobilul până la Ipswich ca să discute cu Sam Seymour şi cu cei doi specialişti de la biroul de mărfuri periculoase de la Registrul

Naval Lloyd’s, care îl ajutau să treacă în revistă tot felul de variante, unele chiar bizare.

— Sam, când ai venit la Londra, ai spus ceva care mi-a făcut părul măciucă. Ceva despre puterea a treizeci de bombe de la Hiroshima. Cum Dumnezeu ar putea un tanc de dimensiuni reduse să dezvolte o forţă mai mare decât Proiectul Manhattan?

Sam Seymour era epuizat. La treizeci şi doi de ani îşi vedea cariera, altfel promiţătoare până atunci în cadrul Serviciilor de Informaţii, încheindu-se, iar pe sine se vedea azvârlit să lucreze la arhivele Registrului Central, cu toate că i se încredinţase o sarcină care, de la o zi la alta, părea tot mai greu de îndeplinit.

— Steve, în cazul bombei atomice, distrugerile se produc în patru faze. Emisia de lumină este atât de puternică şi de orbitoare, încât poate arde corneea celui care o priveşte dacă respectivul nu poartă ochelari cu lentile negre. Apoi se emite căldură, atât de intensă, încât pârjoleşte totul în calea ei. Unda de şoc dărâmă clădiri pe o rază de kilometri în jur, iar radiaţiile gamma sunt pe termen lung, provocând diferite forme de cancer şi malformaţii. În cazul exploziei gazului petrolier lichefiat, nu există trei dintre componente – rămâne doar căldura. Dar e o căldură atât de puternică, încât ea face oţelul să curgă precum mierea şi betonul să se transforme în praf. Ai auzit de bomba cu combustibil şi aer? E atât de îngrozitoare, că prin comparaţie napalmul pare joacă de copii, însă amândouă au aceeaşi sursă: petrolul. Gazul petrolier lichefiat este mai greu decât aerul. Când e transportat, el nu se păstrează la o temperatură foarte scăzută, precum gazul lichefiat, ci sub presiune. De aceea se transportă în nave cu pereţi dubli. Când se produce vreo fisură, petrolul lichefiat scapă afară, fără a fi detectat şi se combină cu aerul. E mai greu decât aerul, astfel că rămâne în jurul locului de unde s-a scurs, formând o bombă enormă, alcătuită dintr-o mixtură de combustibil şi aer. Dacă ia foc, întreaga încărcătură explodează, scoţând o flacără îngrozitoare, care degajă o căldură de până la cinci mii de grade Celsius. Iar după asta porneşte să înainteze în toate părţile. Îşi creează propriul vânt. Înaintează spre exterior faţă de sursă, devenind un val de flăcări, făcând scrum tot ce întâlneşte în cale până se termină combustibilul. În momentul ăla, se stinge ca o lumânare care nu mai are aer.

— Şi cât de departe s-ar rostogoli mingea de foc?

— Hm, după părerea noilor mei prieteni din domeniu, un tanc mic, de opt mii de tone, să zicem, cu vanele larg deschise, odată

aprinsă încărcătura, ar transforma în cenuşă tot ce există, inclusiv oamenii, pe o rază de cinci kilometri. A şi încă ceva, spuneam că dă naştere unui vânt propriu. Aspiră aerul de la periferie spre centru, ca să se alimenteze, astfel că până şi oamenii aflaţi într-un înveliş protector la cinci kilometri depărtare de epicentru ar muri asfixiaţi.

Steve Hill şi-a proiectat în minte imaginea unui oraş-port, după ce o asemenea oroare ar exploda chiar lângă chei. Nici măcar suburbiile cele mai îndepărtate nu ar putea supravieţui.

— Tancurile astea sunt verificate periodic?

— Până la ultimul. Indiferent dacă e mare sau mic, sau chiar insignifiant. Echipa de mărfuri periculoase de aici e alcătuită doar din doi oameni, dar sunt foarte buni. De fapt, mai au de verificat doar câteva asemenea tancuri. În ce priveşte cargourile pentru mărfuri generale, numărul lor ne-a făcut să le scoatem de pe listă pe cele sub zece mii de tone. Cu excepţia situaţiei în care ar pătrunde în zona americană interzisă de-a lungul fiecărui litoral. În acest caz, e treaba yankeilor să le detecteze şi să le investigheze. În rest, porturile mari din întreaga lume au fost prevenite că serviciile occidentale de informaţii consideră că există o navă-fantomă, răpită pe mare şi că trebuie să adopte propriile măsuri de securitate. Cu toate astea, portul ales drept ţintă de al-Qaeda pentru declanşarea unui masacru de proporţii ar trebui să fie plasat într-o ţară industrializată, din Occident; nu Lagos sau Dakar; nici în vreo ţară musulmană, hindusă ori budistă. În felul ăsta, lista porturilor non-americane se reduce la mai puţin de trei sute.

S-a auzit un ciocănit la uşă şi cineva şi-a strecurat capul în cameră. Un bărbat cu obrajii roz, foarte tânăr, pe nume Conrad Phipps.

— Sam, tocmai am primit ultimul nume. *Wilhelmina Santos,* plecată din Caracas, aduce gaz petrolier lichefiat la Galveston – se confirmă că totul e în regulă, americanii se pregătesc să urce la bordul ei.

— Asta e tot? a întrebat Hill. Toate tancurile din lume folosite pentru transportul GPL sunt în regulă?

— Lista nu e lungă, Steve, a zis Seymour.

— S-ar părea totuşi că ideea cu tancul GPL nu a dat rezultate, a constatat Hill, ridicându-se, în intenţia de a pleca spre Londra.

— Ar fi ceva care mă îngrijorează, domnule Hill, a spus specialistul în transporturi periculoase.

— Poţi să-mi spui Steve, l-a invitat Hill.

Cei de la SIS au păstrat mereu tradiţia de a se folosi numele de botez, de la cel mai sus în ierarhie, până la cel mai mic în grad, cu singura excepţia a şefului însuşi. Adresarea pe numele mic susţine spiritul de echipă, cel puţin aşa se crede.

— Ei bine, acum trei luni s-a pierdut un tanc pentru transportul de GPL, împreună cu toţi cei de la bord.

— Cum asta?

— Practic, nimeni nu a văzut nava scufundându-se. Căpitanul ei a anunţat prin radio, foarte înspăimântat, că s-a produs un incendiu catastrofal în camera motoarelor şi că nu credea că poate salva nava. După care… linişte. Se numea *Java Star.*

— S-a găsit vreo urmă din ea? a întrebat Seymour.

— Păi, da. Doar urme. Înainte de a se întrerupe legătura, căpitanul a dat coordonatele exacte. Prima sosită la faţa locului a fost o navă frigorifer, care venea de la sud. Căpitanul ei a raportat că a găsit bărci autogonflabile, centuri de salvare şi alte resturi plutind pe apă. Nici urmă de supravieţuitori. De atunci încoace nu s-a mai auzit de căpitan sau de vreun membru al echipajului.

— Tragic, dar care e problema? a întrebat Hill.

— E vorba de locul unde s-a petrecut sinistrul, domnule… adică… Steve. A fost în Marea Celebes. La trei sute cincizeci de kilometri de un loc numit insula Labuan.

— La dracu', a făcut Steve Hill şi a plecat imediat la Londra.

În vreme ce Martin stătea la timonă, *Countess of Richmond* a traversat ecuatorul. Se îndrepta spre nord prin nord-vest şi doar navigatorul ştia ruta exactă. Se îndrepta spre un loc situat la 1 300 de kilometri de Insulele Azore şi la 1 900 de kilometri est de coasta americană. Dacă s-ar fi prelungit spre vest, ruta ar fi dus nava spre Baltimore, adică în capătul nordic al golfului Chesapeake, foarte aglomerat în acea perioadă a anului.

Unii dintre cei de la bordul navei îşi începuseră deja pregătirile preliminare pentru intrarea în paradis. Asta presupunea să-şi radă tot părul de pe corp şi să-şi scrie testamentul de credinţă. Toate acestea s-au desfăşurat sub ochiul neiertător al camerei, iar testamentele au fost citite de către autori.

Şi Afganul a făcut acest lucru, dar a preferat să vorbească în pashto. Yusuf Ibrahim, care îşi petrecuse ceva timp în Afganistan, ştia câteva cuvinte din acea limbă, aşa că s-a

străduit să înţeleagă spusele Afganului, dar chiar dacă ar fi vorbit limba în mod curent, tot nu ar fi putut găsi vreun cusur acelui testament.

Omul din Tora Bora a vorbit despre dispariţia familiei sale în explozia unei rachete americane şi despre bucuria lui de a-i revedea din nou pe ai săi, după ce-i va pedepsi în cele din urmă pe slujitorii Marelui Satan. În timp ce vorbea, Martin şi-a dat seama că nimic din ce se rostea nu va ajunge undeva în formă fizică. Totul va fi transmis de Suleiman ca flux de date, înainte ca şi el, alături de echipamentele sale să dispară pe veci. Cu toate acestea, nimeni nu ştia cum vor muri şi ce pedeapsă va fi administrată Statelor Unite – excepţiile fiind expertul în explozivi şi Ibrahim însuşi. Iar ei nu scoteau nici o vorbă despre asta.

Având în vedere că întregul echipaj se hrănea exclusiv cu hrană la conservă, nimeni nu a băgat de seamă că un cuţit cu lama de optsprezece centimetri dispăruse din bucătăria navei.

Când a rămas singur, folosind o piatră de polizor din sertarul pentru cuţite, Martin i-a ascuţit lama, făcând-o să fie ca un brici. S-a gândit să se folosească de căderea întunericului pentru a trece peste pupa ca să sfârtece barca de salvare, dar până la urmă şi-a alungat ideea din minte.

Stătea împreună cu alţi patru oameni, care dormeau în paturile înguste din compartimentul de locuit situat la prova. La timonă se afla în permanenţă cineva, iar timoneria se găsea în imediata apropiere a punctului de acces pentru a trece peste pupa pe scara de frânghie. Expertul radio îşi ducea practic traiul în cabina de comunicaţii dinapoia punţii de comandă, iar mecanicul se afla aproape tot timpul în camera motoarelor, situată dedesubtul punţii de la pupa. Şi se putea întâmpla ca oricare dintre ei să scoată capul pe uşă şi să-l vadă.

Iar daunele ar fi fost observate imediat. Sabotorul ar fi fost descoperit pe dată. Pierderea bărcii ar fi constituit o piedică, dar nu atât de mare cât să impună abandonarea misiunii. Şi poate că ar fi existat şi timp suficient pentru a repara daunele. A renunţat la idee, însă cuţitul înfăşurat într-o cârpă şi l-a păstrat la spate, legat de talie. În fiecare cart pe care îl executa la timonă încerca să intuiască spre care port se îndreptau şi ce anume se afla în containerele maritime pe care ar fi putut să le saboteze, distrugându-le. Nu a reuşit să găsească răspuns la nici una din aceste întrebări, iar nava *Countess of Richmond* se îndrepta spre nord prin nord-vest.

Vânătoarea globală s-a declanşat din nou, de astă dată cu un scop mai precis. Se verificaseră toţi giganţii mărilor, toate tancurile petroliere şi navele pentru transportul gazelor lichefiate, fără a se găsi nimic în neregulă. Toate repetoarele de impulsuri de identificare efectuau transmisiile impuse; toate cursurile şi drumurile urmate erau conform voiajelor planificate; trei mii de căpitani vorbiseră personal cu sediile firmelor şi cu agenţii lor, dând amănunte referitoare la data naşterii lor şi chiar la propria pregătire, astfel încât, chiar dacă ar fi făcut declaraţiile sub ameninţarea armei, răpitorii nu ar fi avut cum să ştie dacă aceştia minţeau sau nu.

Oamenii din Marină, puşcaşii marini şi cei de la Garda de Coastă din SUA au făcut eforturi extraordinare, fără să se odihnească o clipă, urcând la bordul fiecărui vas şi escortându-l dacă avea ca destinaţie vreun port important. Acest lucru a provocat probleme economice, dar nu chiar atât de mari pentru a pricinui daune serioase celei mai puternice economii de pe pământ.

După pontul celor de la Ipswich, s-a verificat cu minuţie cine era proprietarul navei *Java Star.* Întrucât era un vas de mic tonaj, firma deţinătoare se ascundea înapoia unei companii necomerciale asociate unei bănci ce s-a dovedit a fi doar o plăcuţă cu un nume dintr-un paradis fiscal din Orientul Îndepărtat. Rafinăria din Borneo, care asigurase încărcătura, era în regulă, dar cei de acolo ştiau prea puţine despre vasul în sine. Au fost descoperiţi constructorii ei – de-a lungul existenţei sale, avusese şase proprietari – iar aceştia au pus la dispoziţie planurile navei. S-a descoperit şi o navă-soră, imediat ocupată de americani, care au măsurat-o cu micrometrul. Imaginile analizate pe computer au demonstrat că aceasta reprezenta o replică exactă a lui *Java Star* şi nimic mai mult.

S-a pornit în căutarea guvernului ţării al cărei pavilion de complezenţă îl avea nava ultima dată când a fost văzută. Era vorba despre o republică polineziană de pe un atol, iar anchetatorii au constatat curând că tancul pentru transportul gazelor lichefiate nu trăsese niciodată la vreun chei de acolo.

Lumea occidentală avea nevoie de răspunsuri la trei întrebări: Nava dispăruse deja? Dacă nu, unde se afla în acele momente? Şi sub ce nume? Sateliţii KH-11 primiseră instrucţiuni să îşi restrângă aria de cercetare la acele ambarcaţiuni care aduceau

cu *Java Star.*

În prima săptămână din luna aprilie, operaţiunea comună de la baza aeriană Edzell din Scoţia a fost întreruptă. Grupul de acolo nu putea face mai multe decât principalele servicii occidentale de informaţii, care acţionau deja în mod oficial.

Cu un sentiment de uşurare, Michael McDonald a revenit la Washington. A continuat să se ocupe de căutarea vasului-fantomă, dar de la Langley. O parte a misiunii CIA era aceea de a-i interoga din nou pe toţi cei aflaţi în centrele secrete de detenţie care, înainte de a fi fost capturaţi, ar fi putut auzi despre proiectul numit al-Isra. Şi au apelat la toate sursele din lumea ascunsă a terorismului islamic. Nimeni nu a reuşit să vină cu vreo sugestie. Însăşi expresia care se referea la călătoria fermecată prin noapte către iluminarea supremă părea să se fi născut şi dispărut odată cu teroristul egiptean care se aruncase în gol de la balcon în Peshawar.

Cu regret, s-a presupus că Mike Martin îşi pierduse viaţa în acea misiune. Era evident că făcuse tot ce îi stătuse în putinţă, iar dacă *Java Star* sau vreo altă bombă plutitoare era descoperită îndreptându-se către SUA, însemna că îşi îndeplinise sarcina. Însă nimeni nu-şi făcea speranţe că avea să-l revadă. Trecuse prea multă vreme de când dăduse ultimul semn de viaţă, strecurând acel bilet în geanta scufundătorului întâlnit pe insula Labuan.

Cu trei zile înainte de întrunirea G8, răbdarea tuturor a ajuns la limită, iar la nivelul cel mai înalt se dorea încheierea căutărilor efectuate în baza sugestiei venite din partea britanicilor. De la biroul său din Langley, Marek Gumienny l-a sunat pe Steve Hill pe o linie protejată pentru a-i transmite vestea.

— Steve, îmi pare rău. Îmi pare rău pentru tine, dar şi mai mult pentru omul tău, Mike Martin. Lumea de aici este convinsă că omul vostru a dispărut şi, în ciuda verificărilor fără precedent ale navelor pe plan global, credem că el s-a înşelat.

— Şi cu teoria lui Sam Seymour cum rămâne? a întrebat Hill.

— Acelaşi lucru. Nu are nici o valoare. Am verificat aproape toate tancurile petroliere de pe planetă, din toate categoriile. Mai sunt în jur de cincizeci de localizat şi identificat şi după aia, gata. Indiferent ce ar semnifica expresia respectivă, ori nu vom afla niciodată, ori s-a renunţat la idee. Stai puţin... Trebuie să răspund la un telefon. După câteva momente, Gumienny a

revenit. Există un vas care e în întârziere. A plecat din Trinidad către Porto Rico acum patru zile. Trebuia să ajungă ieri. Dar nu a apărut. Şi nici nu răspunde la apeluri.

— Ce fel de navă e? l-a întrebat Hill.

— Un tanc. De trei mii de tone. Pesemne s-o fi scufundat. Verificăm noi imediat.

— Şi ce transporta? a întrebat Hill.

— Gaz petrolier lichefiat, a venit răspunsul.

Un satelit Keyhole KH-11 a descoperit nava, la şase ore după ce reclamaţia celor din Porto Rico, transmisă la Houston, unde se afla sediul firmei care deţinea rafinăria, fusese transformată într-o stare de alarmă maximă.

Măturând estul Mării Caraibilor cu aparatele sale de captat imagini şi folosind senzorii de ascultare pentru a verifica o fâşie de 800 de kilometri de mare şi uscat, Keyhole a surprins un semnal al repetorului de impulsuri, iar computerul său i-a confirmat că venea din partea navei *Dona Maria,* care fusese dată dispărută.

Informaţia a fost transmisă imediat diverselor agenţii, motiv pentru care Marek Gumienny a fost întrerupt din convorbirea pe care o purta cu Londra. Între serviciile informate se numărau sediul SOCOM de la Tampa, Florida, Marina SUA şi Garda de Coastă. Tuturor le-a fost comunicată poziţia exactă a vasul considerat pierdut.

Prin lăsarea în funcţiune a repetorului de impulsuri, răpitorii fie dădeau dovadă de prostie, fie nădăjduiau să aibă un noroc chior. De fapt, ei respectau ordinele. Lăsând aparatul să emită, ei dăduseră în vileag numele vasului şi poziţia acestuia. Dacă l-ar fi închis, nava ar fi devenit suspectă de piraterie.

La timona micuţului vas-cisternă încă se afla înspăimântatul căpitan Montalban, care nu dormise aproape deloc în ultimele patru zile; i se îngăduia câte un pui de somn, după care era trezit din nou cu brutalitate. Nava se strecurase pe întuneric prin dreptul coastelor Porto Rico, trecuse la vest de insulele Turks şi Caicos şi se pierduse pentru o vreme printre cele şapte sute de insuliţe care alcătuiesc Arhipelagul Bahamas.

Când a fost descoperită de satelitul Keyhole, ea se îndrepta spre apus, pe la sud de Bimini, insula cea mai vestică a întregului arhipelag.

Cei de la Tampa au făcut o schiţă a rutei, încercând să

anticipeze destinaţia navei. Părea să se îndrepte către portul Miami, o cale navigabilă ce duce drept spre inima oraşului.

În mai puţin de zece minute, micul tanc şi-a atras însoţitori asupră-i. Un P-3 Orion, vânător de submarine, a decolat de la staţia aeriană navală de la Key West, a descoperit nava, a coborât până la câteva mii de metri şi a început să-i dea ocol, filmând-o din toate unghiurile. Vasul apărea pe un ecran cu plasmă de dimensiunile unui perete din sala de operaţiuni de la Tampa, fiind văzut aproape în mărime naturală.

— Iisuse, ia te uită ce chestie, a murmurat un operator, fără să se adreseze cuiva anume.

De când ieşiseră în larg, cineva se aplecase peste balustrada de la pupa şi, folosindu-se de o pensulă, trasase cu vopsea albă o bară transversală peste litera „i” din Maria. Încercase să boteze nava *Dona Marta,* dar pata albă era prea neîndemânatic făcută, astfel că putea păcăli pe privitor doar vreme de câteva secunde, după care falsul sărea în ochi.

Există două cutere ale Gărzii de Coastă, iar ele îşi au baza la Charleston, Carolina de Sud, ambele fiind din clasa Hamilton; amândouă se aflau în acele momente în larg. Acestea sunt 717 USCG *Mellon* şi sora ei, *Morgenthau. Mellon* era mai aproape şi a pornit spre nava fugară, trecând de la viteza optimă de croazieră la viteza de luptă. Navigatorul a evaluat că interceptarea avea să se realizeze peste nouăzeci de minute, chiar înainte de apusul soarelui.

Cuvântul „cuter” nu descrie în mod corespunzător nava *Mellon;* ea poate acţiona ca un mic distrugător, având 150 de metri lungime şi un deplasament de 3 300 de tone. În timp ce gonea prin hula de început de aprilie din Atlantic, echipajul ei a pregătit armamentul din dotare – pentru orice eventualitate. Tancul dat dispărut era calificat drept „posibil ostil”.

Armamentul de pe *Mellon* nu poate fi în nici un caz ignorat. Între cele trei sisteme de luptă ale navei, cea mai nevinovată armă este mitraliera cu bandă, tip Gatling, cu şase ţevi calibru 20 mm, capabilă să tragă aşa o ploaie de muniţie, încât este folosită ca armă antiproiectil. În teorie, chiar şi o rachetă care s-ar apropia de navă poate fi sfârtecată dacă încearcă să treacă prin grindina de gloanţe. Însă mitraliera Phalanx nu se foloseşte împotriva proiectilelor; ea poate distruge aproape orice, însă ţinta trebuie să se afle aproape.

La bord se mai aflau două tunuri Bushmaster de calibru 25

mm, nu la fel de rapide, dar mai grele, cu o putere suficientă să distrugă un tanc de dimensiuni modeste în câteva minute. Mai exista şi un tun cu foc rapid Oto Melara de calibru 76 mm, montat pe punte. În momentul în care *Dona Maria* a apărut ca un punct la orizont, toate cele trei sisteme de atac aveau servanţii pregătiţi de tragere, iar oamenii care stăteau ghemuiţi lângă armele pe care până atunci le folosiseră doar pentru exerciţii de instruire ar fi trebuit să fie nişte sfinţi dacă nu ar fi nutrit dorinţa secretă de a le folosi într-o luptă adevărată.

Având avionul Orion deasupra, filmând totul în timp real şi transmiţând imaginile către Tampa, *Mellon* a descris un viraj pe după pupa tancului şi a ajuns în linie cu acesta, reducând viteza şi aşezându-se la aproape două sute de metri la travers. Apoi cineva de pe cuter a lansat un mesaj prin portavoce către *Dona Maria.*

— Tanc neidentificat, sunt vasul *Mellon* de la Garda de Coastă a Statelor Unite! Vino în curent. Repet, vino în curent. Vrem să urcăm la bordul navei.

Cu ajutorul unui binoclu puternic, puteai vedea silueta căpitanului la timonă şi două siluete care îl flancau. Nu s-a primit nici un răspuns. Tancul nu a încetinit. Mesajul a fost repetat.

După cel de-al treilea mesaj, căpitanul cuterului a dat ordin să se tragă un singur proiectil în mare, în faţa provei navei. Când tromba de apă a erupt, stropind din belşug prova şi prelatele cu care cineva încercase în mod inutil să ascundă reţeaua de ţevi şi tuburi care trădau scopul real al tancului, cei de pe puntea de comandă a navei *Dona Maria* au priceput cu siguranţă mesajul. Cu toate acestea, vasul nu a redus viteza.

Apoi, pe uşa de la compartimentul de locuit pupa, chiar din spatele cabinei de comandă, au apărut doi bărbaţi. Unul din ei avea agăţată de gât o mitralieră M60. Era un gest inutil, care pecetluia soarta tancului. În lumina asfinţitului, trăsăturile lui de nord-african erau foarte clar vizibile. Omul a tras o rafală scurtă, gloanţele trecând pe deasupra cuterului, apoi a primit un cartuş în piept de la unul dintre oamenii înarmaţi cu carabine M16 de pe puntea lui *Mellon.*

Asta a pus capăt oricăror negocieri. După ce algerianul s-a prăbuşit pe spate, iar uşa de oţel pe care se ivise s-a închis, căpitanul de pe *Mellon* a cerut permisiunea să scufunde nava fugară. I s-a respins cererea. Mesajul de la bază era lipsit de orice echivoc.

— Retrageţi-vă de lângă navă. Îndepărtaţi-vă de ea, cât mai repede posibil. E o bombă plutitoare. Păstraţi o distanţă de doi kilometri faţă de tanc.

Cu părere de rău, *Mellon* s-a întors, a pus motoarele pe viteză maximă şi a lăsat tancul în pace. Cele două F-16 Falcon erau deja în aer, la depărtare de trei minute.

La Baza Forţelor Aeriene de la Pensacola, din Florida, există un escadron care poate ridica un avion în aer în doar cinci minute, la orice oră din zi şi din noapte. El este folosit în primul rând împotriva traficanţilor de droguri, din aer şi de pe mare, care încearcă să introducă diverse substanţe – dar în primul rând cocaină – în Florida şi în statele vecine.

Acestea au apărut pe cerul senin al asfinţitului, venind dinspre soare, au identificat tancul la vest de Bimini şi au armat rachetele Maverick. Pe ecranul său, fiecare pilot a văzut cum proiectilul inteligent se fixase pe ţintă, astfel că distrugerea navei a fost una foarte mecanică, precisă şi lipsită de orice emoţie.

S-a auzit un ordin scurt transmis de şeful escadrilei şi ambele rachete au pornit de sub burţile celor două avioane de luptă direct spre ţintă. Câteva secunde mai apoi, cele două încărcături, fiecare de câte 135 de kilograme de explozibil, au lovit tancul.

Chiar dacă încărcătura navei nu era amestecată cu aer pentru realizarea puterii maxime, detonaţiile celor două proiectile Maverick în adâncul petrolului gelificat au fost suficiente.

Aflaţi la doi kilometri depărtare, membrii echipajului de pe *Mellon* au urmărit cum tancul s-a transformat într-o torţă şi au rămas cât se poate de impresionaţi. Au simţit valul de căldură scăldându-le feţele şi au mirosit duhoarea benzinei concentrate ce ardea. Totul s-a petrecut foarte repede. Pe luciul apei nu a rămas nimic. Capetele dinspre pupa şi prova ale tancului s-a dus la fund ca două bucăţi separate de metal topit. Rămăşiţele de combustibil mai greu au mai licărit preţ de cinci minute, apoi marea a stins incendiul. Exact cum plănuise Ali Aziz al-Khattab.

În mai puţin de o oră, preşedintele SUA a fost întrerupt dintr-un banchet la care participa, comunicându-i-se un mesaj în şoaptă. A dat din cap, a cerut să îi fie prezentat un raport verbal complet a doua zi la ora opt în Biroul Oval şi a revenit la masă.

La opt fără cinci, directorul CIA şi Marek Gumienny au fost poftiţi în Biroul Oval. Gumienny mai fusese primit în acea

încăpere de două ori, însă şi de această dată a rămas impresionat. Înăuntru se aflau preşedintele şi ceilalţi cinci dintre cei şase capi ai Statelor Unite.

Formalităţile au fost scurte. Marek Gumienny a fost invitat să prezinte desfăşurarea şi încheierea unei acţiuni de durată în domeniul antitero, sub denumirea de Pârghia.

A prezentat totul pe scurt, conştient că bărbatul care stătea sub fereastra curbată care dădea spre Grădina cu Trandafiri, din sticlă groasă de cincisprezece centimetri, antiglonţ, detesta explicaţiile lungi. Regula sfântă ce trebuia respectată suna astfel: „Cincisprezece minute, iar apoi taci”. Mark Gumienny a prezentat complexitatea acţiunii în doar douăsprezece minute.

Când a terminat, s-a făcut tăcere.

— Deci pontul venit din partea britanicilor s-a dovedit bun? a întrebat vicepreşedintele.

— Da, domnule. Trebuie să-l considerăm mort pe agentul strecurat de britanici în sânul al-Qaeda, un ofiţer foarte curajos, pe care am avut onoarea să-l cunosc toamna trecută. Sigur ar fi dat vreun semn dacă era încă în viaţă. Cu toate acestea, a reuşit să ne transmită un mesaj. Arma folosită de terorişti era într-adevăr o navă.

— Nu aveam cunoştinţă de faptul că în fiecare zi sunt transportate încărcături atât de periculoase, s-a mirat Secretarul de Stat, în liniştea care a urmat.

— Nici eu, a recunoscut preşedintele. Iar acum, în legătură cu întrunirea G8, ce recomandări îmi puteţi face?

Secretarul Apărării a aruncat o privire către directorul Serviciilor Naţionale de Informaţii şi a făcut un semn din cap. Se vedea că-şi pregătiseră lecţia.

— Domnule preşedinte, avem toate motivele să considerăm că ameninţarea teroristă la adresa ţării noastre, mai precis împotriva oraşului Miami, a fost anihilată seara trecută. Pericolul a trecut. Cât priveşte reuniunea G8, în timpul conferinţei veţi fi sub protecţia Marinei SUA, care a dat garanţii că pe durata întâlnirii nu veţi fi ameninţaţi de nimic. Prin urmare, recomandarea noastră este să participaţi la G8 cu inima împăcată.

— Bine, atunci aşa voi proceda, desigur, a spus preşedintele Statelor Unite.

17

David Gundlach socotea că are cea mai bună slujbă din lume. Dacă nu, măcar aproape cea mai bună. Obţinerea celei de-a patra trese pe mânecă sau pe epolet, devenind căpitanul navei, ar fi însemnat un lucru extraordinar, dar el se mulţumea bucuros şi cu funcţia de secund.

În acea seară de aprilie stătea în latura tribord a uriaşei punţi de comandă şi privea în jos, la mulţimea fremătătoare de pe cheiul noului terminal Brooklyn, aflată la şaizeci de metri dedesubt. Brooklynul nu era deasupra lui; de la înălţimea aceea, ca şi cum s-ar fi găsit la etajul douăzeci şi trei al unei clădiri, domina mai tot cartierul.

Cheiul Doisprezece de pe Buttermilk Channel, a cărui inaugurare se făcea în acea seară, nu era nicidecum unul mic, însă transatlanticul îl ocupa aproape în întregime. Având lungimea de 345 de metri, 40 de metri lăţime şi pescajul de 12 metri, astfel încât întregul şenal trebuise să fie adâncit pentru el, transatlanticul era de departe cea mai mare navă de pasageri din lume. Cu cât se uita mai atent la ea, cu atât mai impunătoare i se părea secundului Gundlach, aflat la prima traversare de când fusese promovat.

În depărtare, dedesubt, în direcţia străzilor de dincolo de clădirile terminalului, zărea pancartele demonstranţilor furioşi şi nemulţumiţi. Poliţia newyorkeză dăduse dovadă de eficienţă şi izolase pur şi simplu întregul terminal. Ambarcaţiunile Poliţiei Portuare patrulau în jurul terminalului, pentru a se asigura că protestatarii nu vor reuşi să se apropie pe calea apei.

Însă chiar dacă ar fi reuşit vreunul să ajungă în preajma navei, tot nu i-ar fi slujit la nimic. Corpul de oţel al transatlanticului se înălţa ca un turn impunător din apă, având cele mai joase hublouri la o înălţime de peste cincisprezece metri. Aşadar, cei care se îmbarcau în acea seară nu aveau să fie tulburaţi.

Dar aceştia nu prezentau interes pentru protestatari. Deocamdată, la bord soseau doar cei umili şi de rang mic: stenografe, secretare, diplomaţi de grade inferioare, consilieri speciali şi toate celelalte furnici umane fără de care mai-marii lumii nu ar putea discuta despre foamete, sărăcie, securitate, bariere comerciale, apărare şi alianţe.

În momentul în care i-a trecut prin minte cuvântul „securitate”, David Gundlach s-a încruntat. El şi alţi ofiţeri de pe navă îşi petrecuseră ziua însoţind zeci de oameni de la serviciile secrete americane, care ţinuseră să vadă fiecare colţişor al transatlanticului. Toţi arătau la fel; cu toţii stăteau concentraţi şi îmbufnaţi; toţi vorbeau spre mâneci, unde aveau plasate microfoanele şi primeau răspunsurile în receptoarele minuscule plasate în ureche, fără de care s-ar fi simţit goi puşcă. În cele din urmă, Gundlach trăsese concluzia că oamenii aceia erau paranoici din punct de vedere profesional – de altfel, ei nu descoperiseră nimic în neregulă.

Trecutul celor 1 200 de membri ai echipajului fusese dezgropat şi verificat şi nu se constatase nici cel mai neînsemnat amănunt împotriva vreunuia. Marele Apartament Duplex, rezervat pentru preşedintele SUA şi Prima Doamnă, era deja sigilat şi păzit de oamenii din Serviciul Secret, asta după ce fusese percheziţionat centimetru cu centimetru. Doar asistând la desfăşurarea acelor proceduri şi-a putut da seama David Gundlach de cercul de protecţie care exista permanent în jurul preşedintelui.

Şi-a consultat ceasul. Mai erau două ore până când cei trei mii de pasageri vor termina îmbarcarea, după care se aştepta sosirea celor opt şefi de stat sau de guvern. Ca şi diplomaţii din Londra, admira simplitatea ideii de a angaja cel mai mare şi luxos transatlantic din lume pentru a găzdui cea mai importantă şi prestigioasă conferinţă mondială; aceasta avea să se desfăşoare pe durata celor cinci zile de croazieră peste Atlantic, între New York şi Southampton.

Ideea de a se organiza reuniunea pe o navă derutase toate forţele care, an de an, doreau să creeze un adevărat haos în jurul Conferinţei G8. Având la dispoziţie spaţii de cazare pentru 4 200 de suflete, *Queen Mary 2* era inexpugnabilă şi se dovedea mai sigură şi mai uşor de protejat decât un munte ori o insulă.

Gundlach va sta alături de căpitanul său când sirenele Typhoon vor slobozi nota gravă şi profundă pentru a-şi lua rămas-bun de la New York. Va stabili apoi puterea pe care trebuiau să o dezvolte cele patru motoare Mermaid montate în gondole separate, iar căpitanul, folosind *doar joystick-ul* minuscul de pe consola de comandă, va face nava să părăsească portul, intrând în East River fără nici un efort şi întorcând-o către apele îmbietoare ale Atlanticului. Întrucât comenzile

transatlanticului erau extrem de delicate, iar cele două motoare de la pupa se puteau roti la 360 de grade, nu era nevoie de remorchere pentru a-l scoate din terminal.

Departe, în est, *Countess of Richmond* trecea prin dreptul Insulelor Canare, care au rămas la tribord. Destinaţii de vacanţă, insulele căutate de foarte mulţi europeni care doreau să uite de zăpada şi de zloata din ţările lor de baştină, pentru a găsi soarele din apropierea coastelor africane în decembrie, tocmai dispăreau din câmpul vizual. Însă, cu un binoclu bun, piscul Muntelui Tiede se mai putea vedea la orizont.

Vasul mai avea două zile la dispoziţie până la intrarea lui în istorie. Navigatorul indonezian îşi instruise compatriotul din camera motoarelor să reducă puterea la „încet înainte”, astfel că acum naviga fără grabă prin hula domoală a serii de aprilie.

Vârful Muntelui Tiede a dispărut, iar timonierul a virat câteva grade la babord, unde, la 2 500 de kilometri depărtare, se afla coasta americană. Din spaţiu, nava a fost zărită din nou; şi iarăşi, computerele au recepţionat semnalele repetorului de impulsuri, au verificat evidenţele, au observat poziţia ei, departe în larg, neameninţătoare şi au repetat aprobarea în ce o privea: „Navă comercială autentică, nu prezintă pericol”.

Primul grup guvernamental sosit a fost cel condus de prim-ministrul Japoniei. Conform protocolului, membrii delegaţiei sosiseră pe Aeroportul Kennedy, venind direct de la Tokyo. Rămânând în partea de aeroport de unde plecau zborurile, departe de demonstranţii gălăgioşi, grupul fusese transferat în cabinele pentru pasageri ale unei mici flotile de elicoptere, care îi adusese din Jamaica Bay până în Brooklyn.

Zona de aterizare era în interiorul perimetrului unde se găseau clădirile mari şi depozitele care alcătuiau noul terminal. Din punctul de vedere al pasagerilor japonezi, protestatarii de dincolo de bariere, exprimându-şi pe muteşte părerile pe care voiau să le transmită, au dispărut pur şi simplu din raza vizuală. După ce palele rotorului şi-au încetinit turaţia, delegaţia a fost întâmpinată de ofiţerii navei şi condusă de-a lungul tunelului acoperit, până la intrarea în navă; iar de acolo, până la apartamentele regale.

Elicopterele au revenit apoi la Aeroportul Kennedy pentru a transporta delegaţia canadiană, care tocmai sosise.

David Gundlach a rămas pe puntea de comandă, lungă de cincizeci de metri dintr-o latură în cealaltă şi având ferestre panoramice spre mare. Cu toate că puntea de comandă se găsea la şaizeci de metri înălţime, prezenţa ştergătoarelor din faţa fiecărei ferestre arăta că, atunci când despica valurile Atlanticului, care pe la jumătatea iernii atingeau uneori şi optsprezece metri, prova vasului *Queen Mary 2* făcea ca jerbele de apă să ajungă şi să inunde acea punte superioară.

Însă potrivit prognozei meteo, acea traversare avea să fie liniştită; doar o hulă slabă şi vânturi uşoare. Transatlanticul va urma ruta drumului ortodromic, întotdeauna preferat de oaspeţi pentru vremea şi marea mai calme. Această rută o va duce într-un arc de cerc care va traversa Atlanticul în zona sa cea mai îngustă şi care, în partea sa cea mai sudică, se situa puţin la nord de Insulele Azore.

Ruşii, francezii, germanii şi italienii au sosit în ordine, la intervale regulate şi se întunecase atunci când britanicii, proprietarii vasului *Queen Mary 2,* au folosit elicopterele pentru a se îmbarca.

Preşedintele SUA, care urma să fie gazda cinei inaugurale imediat după ora opt seara, a sosit la ora şase fix cu obişnuitul elicopter de culoare albastru-închis al Casei Albe. Pe chei, o fanfară a marinei a intonat imnul *Hail to the Chief,* în timp ce preşedintele urca la bordul navei; după aceea uşile de oţel s-au închis, izolându-i pe participanţii la conferinţă de restul lumii. La şase şi jumătate au fost aruncate şi ultimele parâme de amarare, iar *Queen Mary,* pavoazată şi iluminată ca un oraş plutitor, a ieşit de la terminal, pătrunzând în East River.

Oamenii aflaţi în vase mai mici pe fluviu şi pe drumurile exterioare au urmărit-o plecând şi au fluturat braţele în semn de bun-rămas. De sus, dinapoia geamurilor groase şi călite, şefii de stat sau de guvern ale celor mai bogate naţiuni din lume au răspuns la saluturi. Statuia Libertăţii, iluminată orbitor, a defilat pe lângă vas, insulele au rămas în urmă, iar *Queen Mary* a căpătat treptat viteză.

De fiecare parte, cele două crucişătoare purtătoare de rachete, aparţinând flotei din Atlantic a Marinei SUA şi-au ocupat poziţiile de escortă stabilite, la câteva cabluri[11] distanţă şi s-au prezentat căpitanului. La babord se afla USS *Leyte Gulf,* iar la

[11] Unitate de măsură a distanţei, reprezentând 185,2 m (cablul englez) şi 219 m (cablul american), (n. tr.).

tribord, USS *Monterey.* În conformitate cu legile mării, comandantul transatlanticului a confirmat prezenţa lor şi le-a mulţumit căpitanilor. Apoi a părăsit puntea de comandă pentru a se schimba în vederea participării la cină. Lui David Gundlach i s-au încredinţat timona şi comanda transatlanticului.

Nu se asigura escorta de către submarine, deoarece nu era vorba despre un grup de transport. Submarinele erau absente din două motive. Nici o naţiune nu poseda tipul de submarin care să se măsoare cu capacitatea de detectare şi atac a rachetelor ce puteau fi lansate de pe crucişătoare, iar *Queen Mary* era atât de rapidă, încât nici un submarin nu ar fi reuşit să ţină ritmul.

În vreme ce convoiul a pornit la drum iar luminile de pe Long Island au rămas în urmă, secundul Gundlach a sporit puterea motoarelor pentru a atinge viteza de croazieră. Dacă era nevoie, cele patru motoare în gondolă, dezvoltând o putere însumată de 157 000 de cai-putere, puteau propulsa *Queen Mary* cu viteza de treizeci de noduri. Viteza normală de croazieră era de douăzeci şi cinci de noduri, iar escorta alcătuită din crucişătoare trebuia să se deplaseze cu viteza maximă pentru a nu rămâne în urmă.

Deasupra lor a apărut şi escorta aeriană: un aparat EC2 Hawkeye al Marinei SUA, cu dispozitive radar care vor mătura suprafaţa Atlanticului pe o rază de opt sute de kilometri în orice direcţie în jurul convoiului. Şi un EA-6B Prowler, capabil să blocheze orice sistem ofensiv de tragere care ar îndrăzni să se îndrepte împotriva convoiului, distrugând sursa respectivă cu ajutorul rachetelor HARM.

Aparatele care asigurau acoperirea aeriană aveau să fie realimentate în aer, asigurându-se schimburi la sfârşit de tură de către avioane pornind de la baze din SUA, până în momentul în care această acoperire avea să se facă de către avioane provenind de la baza americană din Insulele Azore. Iar aceasta va continua supravegherea până ce forţele sale vor fi înlocuite de aparate din Marea Britanie. Totul fusese prevăzut până la ultimul amănunt.

Cina s-a bucurat de un succes triumfal. Oamenii de stat erau numai zâmbete, soţiile lor sclipeau, bucătăria se dovedise superbă, iar paharele de cristal de la mese străluceau când erau umplute cu vinuri vechi.

Urmând exemplul preşedintelui american – cu atât mai mult cu cât celelalte delegaţii făcuseră zboruri lungi şi obositoare – participanţii s-au ridicat devreme de la mese şi s-au retras la

culcare.

Conferinţa s-a desfăşurat în plen a doua zi dimineaţă. Teatrul Curţii Regale suferise transformări pentru a putea găzdui toate cele opt delegaţii, fiecare având în spate câte o mică armată de consilieri care păreau aproape indispensabili.

Cea de-a doua noapte s-a desfăşurat ca şi prima, cu excepţia faptului că de această dată gazda a fost prim-ministrul britanic, în sala Queen's Grill, cu o capacitate de două sute de persoane. Cei de rang mai mic s-au împrăştiat prin uriaşul Restaurant Britannia sau prin diferitele bodegi şi baruri care serveau mâncare. Cei mai tineri, eliberaţi de regulile rigide ale diplomaţiei, au preferat ca după masă să meargă la Queen's Ballroom sau la clubul de noapte/discotecă G32.

Deasupra acestora, luminile erau scăzute pe puntea de comandă, unde David Gundlach veghea în cursul nopţii. În faţă, imediat sub ferestrele ce dădeau spre prova, avea o multitudine de ecrane cu plasmă care prezentau starea fiecărui sistem de pe navă.

Între acestea, cel mai important era radarul, care „privea" pe o rază de patruzeci de kilometri în jur. Putea vedea amprentele lăsate de crucişătoarele aflate de o parte şi de alta a transatlanticului şi, dincolo de ele, pe acelea ale altor nave care navigau în zonă.

Gundlach mai avea la dispoziţie un Sistem Automat de Identificare, ce putea recepţiona repetorul de impulsuri al oricărui vas aflat la kilometri depărtare şi un computer care făcea comparaţii în baza evidenţelor deţinute de Lloyd's, prin care se puteau identifica nu doar numele navei, ci şi ruta comunicată, încărcătura, canalul radio.

De fiecare parte a lui *Queen Mary,* tot în nişte cabine de comandă cufundate în semiîntuneric, cei de la radarele crucişătoarelor examinau ecranele din faţa lor, având aceeaşi misiune. Trebuiau să se asigure că nimic ameninţător nu se apropia de uriaşa navă care tăia apele cu viteză între vasele de luptă. Chiar şi pentru un cargou verificat şi inofensiv, limita de apropiere era stabilită la trei kilometri. În a doua noapte, de vas nu s-a apropiat nimic la mai puţin de zece kilometri.

Dată fiind altitudinea la care zbura, imaginea creată de E2C Hawkeye era mult mai cuprinzătoare. Această imagine semăna cu un fascicul circular de dimensiuni imense, care se deplasa peste Atlantic de la vest la est. Însă mai tot ce vedea se găsea la

kilometri buni depărtare, neexistând nimic în apropierea convoiului. Avionul alcătuia astfel un coridor lat de cincisprezece kilometri ce se deplasa în faţa navelor în mişcare şi comunica personalului de pe crucişătoare ce anume se afla în faţă. Apelându-se la realism, s-a stabilit de asemenea o limită a respectivei proiecţii. Limita era de patruzeci de kilometri, adică distanţa parcursă într-o oră.

În cea de-a treia noapte, puţin înainte de ora unsprezece, Hawkeye a lansat un avertisment de rutină.

— Există un cargou la patruzeci de kilometri în faţă, cu o abatere de trei kilometri sud în raport cu ruta planificată. Se pare că stă nemişcat pe apă.

Countess of Richmond nu era chiar nemişcată. Avea motoarele pornite şi cârma zero, astfel că elicele se roteau alene. Însă nava se găsea într-un curent de patru noduri, care o purta cu el, astfel încât nava să se menţină pe linia de plutire, iar asta însemna spre vest.

Şalupa rapidă gonflabilă fusese lăsată la apă şi stătea legată la babord, iar o scară din frânghie şi trepte de lemn coborau de la balustradă spre mare. În şalupa care se legăna în curent alături de navă se aşezaseră deja patru oameni.

Ceilalţi patru stăteau pe puntea de comandă. Ibrahim ţinea timona, privind spre orizont, căutând să vadă primele licăriri ale zilei ce venea.

Expertul radio, un bărbat de origine indoneziană, a reglat microfonul în privinţa puterii şi a clarităţii. Alături de el stătea adolescentul cu părinţi pakistanezi, care crescuse într-o suburbie din Leeds, comitatul Yorkshire. Cel de-al patrulea era Afganul. După ce radiotelegrafistul s-a declarat mulţumit, i-a făcut un semn din cap băiatului, care a confirmat şi s-a aşezat pe un taburet alături de consola navei, aşteptând apelul.

Acesta a venit din partea crucişătorului care naviga la distanţă de şase cabluri de tribordul lui *Queen Mary.* David Gunlach l-a auzit foarte limpede, aşa cum i se întâmpla în carturile de noapte. Canalul folosit era lungimea obişnuită pentru navele care navigau în Atlanticul de Nord. Vocea avea accent sudist.

— *Countess of Richmond, Countess of Richmond,* sunt crucişătorul Marinei SUA *Monterey.* Mă auzi?

Vocea care a răspuns era puţin distorsionată din cauza

echipamentului nu tocmai modern de la bordul bătrânului cargobot. Iar glasul avea pronunţia plată a vocalelor, tipică pentru Lancashire, ori poate Yorkshire.

— A, da, *Monterey,* aici *Countess.*

— Se pare că eşti cu maşina stopată. Precizează ce s-a întâmplat.

— Aici *Countess of Richmond.* Ni s-au încins motoarele… (A urmat un declic)… arborele principal… (S-au auzit pocnete şi paraziţi.)… reparăm cât de repede se poa'…

A urmat o scurtă tăcere din partea operatorului de pe crucişător. Apoi…

— Repetă, *Countess of Richmond,* repetă, te rog, nu am înţeles.

A venit şi răspunsul, cu un accent mai pronunţat decât înainte. Pe puntea de comandă a navei *Queen Mary,* secundul a văzut semnalul intrând pe ecranul lui de radar undeva la sud de direcţia drept înainte şi la o distanţă de croazieră de cincizeci de minute. Pe un alt ecran a văzut detaliile privitoare la *Countess of Richmond,* inclusiv confirmarea că repetorul de impulsuri de la bordul ei era autentic şi semnalul, precis. A intervenit în schimbul de replici radio.

— *Monterey,* sunt *Queen Mary 2.* Lasă-mă să încerc şi eu. David Gunlach se născuse şi crescuse în ţinutul Wirral din comitatul Cheshire, la nici optzeci de kilometri de Liverpool. Vocea celui de pe *Countess* îl trăda ca fiind din Yorkshire sau din Lancashire, foarte aproape de zona în care copilărise el.

— *Countess of Richmond,* sunt *Queen Mary 2.* Am înţeles că ţi s-a supraîncălzit rulmentul de la arborele motor şi că desfăşori reparaţii pe mare. Confirmă, te rog.

— Daa, corect. Sperăm să gătăm peste vreo oră, a venit răspunsul.

— *Countess,* te rog să te prezinţi în detaliu. Port de înmatriculare, portul de plecare, destinaţia şi încărcătura.

— *Queen Moory.* Înmatriculată în Liverpool, opt mii de tone, cargou pentru mărfuri generale, venim din Java cu brocart şi lemn oriental, ne îndreptăm spre Baltimore.

Gundlach şi-a aruncat ochii pe ecranul pe care se afişaseră informaţiile asigurate de biroul McKendrick Shipping din Liverpool, având ca brokeri pe Siebart and Abercrombie din Londra şi pe Lloyd's ca asigurător. Toate amănuntele erau corecte.

— Cu cine vorbesc, vă rog? a întrebat el.

— Sunt căpitanul McKendrick. Da' cin' sunteţi dumneavoastră?

— Secundul David Gundlach.

După ce au urmărit schimbul de replici cu dificultate, cei de pe *Monterey* au revenit.

— *Queen,* sunt *Monterey.* Vrei să modificăm ruta?

Gundlach a verificat ecranele. Computerul de comandă dirija nava pe un traseu planificat de multă vreme şi putea compensa în funcţie de orice schimbare apărută pe mare, în funcţie de vânturi, de curenţi sau de valuri. Dacă ar fi făcut un ocol, ar fi însemnat să treacă pe comanda manuală sau să reseteze programul, iar apoi să revină la cursul iniţial. Va trece pe lângă cargoul oprit peste patruzeci şi unu de minute şi îl va avea la trei kilometri la tribord.

— Nu e nevoie, *Monterey.* O să trecem prin dreptul lui peste patruzeci de minute. O să avem o distanţă de trei kilometri între noi.

Păstrând formaţia faţă de *Queen Mary, Monterey* avea să se afle mai aproape de cargou, dar tot la o distanţă considerabilă. Din cer, avioanele Hawkeye şi EA-6B au scanat vasul neajutorat pentru a descoperi vreun semn de proiectil ori de rachetă, sau orice fel de activitate electronică. Nu au depistat nimic, dar aveau să stea de veghe până când *Countess* va rămâne în urma convoiului. Pe traseul în care nu trebuia să se afle nici o navă mai apăruseră două vase, dar mult mai departe şi li se va cere să-şi schimbe cursul spre dreapta sau spre stânga.

— De acord cu soluţia, a spus operatorul de pe *Monterey.*

Toată acea discuţie se auzise pe puntea cargoului. Ibrahim a făcut semn din cap să fie lăsat singur. Radiotelegrafistul şi tânărul au coborât rapid scara către şalupă şi toţi cei şase de la bord l-au aşteptat pe Afgan.

Convins că dementul iordanian va reporni motoarele şi va încerca să pinteneze unul dintre vasele ce se apropiau, Martin şi-a dat seama că nu putea părăsi *Countess of Richmond.* Singura lui speranţă era să preia comanda după ce ar fi ucis echipajul.

A început să coboare scara. În spatele bancurilor transversale ale ambarcaţiunii, Suleiman îşi pregătea echipamentul digital de filmare. De balustrada cargoului atârna moale o parâmă; unul dintre indonezieni stătea aproape de botul şalupei, ţinând parâma şi împiedicând astfel ambarcaţiunea să se îndepărteze,

purtată de curentul ce trecea pe lângă bordul navei.

Martin s-a prins bine de scară, s-a răsucit şi, aplecându-se, a făcut o tăietură lungă de doi metri în pânza cauciucată şi rezistentă a şalupei. Acţiunea lui fusese atât de fulgerătoare, încât, vreme de două sau trei secunde, cu excepţia mării, nimeni nu a reacţionat. Aerul captiv în interiorul bărcii a scăpat vuind uşor în atmosferă şi, având la bord şase oameni, latura sfâşiată s-a scufundat şi ambarcaţiunea a început să ia apă.

Aplecându-se şi mai mult, Martin a încercat să taie parâma cu care şalupa era legată de navă. Nu a reuşit, dar a despicat în schimb braţul indonezianului. Abia atunci oamenii au reacţionat. Însă indonezianul deja scăpase parâma din mână, iar marea i-a îndepărtat de cargobot.

Cei din ambarcaţiune au întins braţe răzbunătoare ca să-l prindă, dar nu au reuşit, iar şalupa care lua apă s-a lăsat dusă de curent. Greutatea motorului a tras capătul pupei în jos, iar apa sărată a năvălit în cantitate şi mai mare. Epava a trecut de pupa cargoului şi s-a mistuit în întunericul nopţii. La scurt timp, împinsă de curent şi trasă în jos de motorul greu, şalupa s-a scufundat. În lumina slabă de la pupa, Martin a văzut câteva braţe agitându-se deasupra apei, apoi au dispărut şi acestea. Nimeni nu poate înota contra unui curent de patru noduri. A urcat scara, îndreptându-se spre punte.

În acel moment, Ibrahim a tras de unul dintre cele trei mecanisme de control pe care i le lăsase expertul în explozivi. În timp ce urca, Martin a auzit o serie de pocnituri slabe, semn că fuseseră declanşate mici încărcături explozive.

Când domnul Wei construise galeria care sugera şase containere maritime poziţionate de-a lungul lui *Java Star,* de la puntea de comandă şi până la prova, el crease acoperişul sau „capacul” pentru spaţiul de dedesubt sub forma unei singure bucăţi de oţel fixate de patru întărituri.

Acestora, specialistul le plasase încărcături explozive calculate şi le legase pe toate patru la fire ce erau alimentate de motoarele navei. La explozia acestora, capacul, alcătuit dintr-o foaie metalică întinsă peste spaţiul gol de dedesubt, trebuia să se ridice cu aproximativ un metru. Puterea încărcăturilor de explozibil fusese calculată pentru a fi asimetrică, astfel încât o latură a foii de metal urma să se ridice mai mult decât cealaltă.

Ţinând cuţitul între dinţi, Martin se afla în capul scării de frânghie atunci când încărcăturile au explodat. S-a ghemuit

acolo, iar foaia uriaşă de oţel a alunecat într-o parte, prăbuşindu-se în mare. A ascuns cuţitul şi a intrat în cabina de comandă.

Ucigaşul al-Qaeda stătea la timonă şi privea înainte pe geamul cabinei. La orizont se vedea deja oraşul plutitor de 150 000 de tone, cu şaptesprezece punţi şi mii de oameni la bord, apropiindu-se cu viteza de douăzeci şi cinci de noduri. Exact sub punte, galeria stătea căscată sub stele. Abia în acele momente şi-a dat Martin seama la ce slujeau toate acelea. Nu pentru a depozita ceva acolo, ci pentru a ascunde.

Norii s-au îndepărtat din dreptul lunii în creştere, iar puntea vasului cândva numit *Java Star* a lucit în lumina ei. Văzând astfel puntea, Martin a înţeles că vasul nu era un cargou pentru mărfuri generale încărcat cu explozivi, ci un tanc pentru transportul de gaze lichefiate. Dinspre puntea de comandă pleca un păienjeniş de ţevi, tuburi, robinete şi roţi de hidrant care îi trădau adevărata destinaţie.

Plasate la distanţe egale de-a lungul punţii până spre prova se vedeau şase discuri circulare de oţel – supapele de aerisire – deasupra fiecăruia dintre tancurile de sub punte.

— Afganule, trebuia să rămâi pe şalupă, i-a zis Ibrahim.

— Nu mai era loc, frate. Suleiman era cât pe ce să cadă peste bord. Eu am rămas pe scară. Iar după aia, ceilalţi au plecat. Acum o să mor alături de tine, *inshallah.*

Ibrahim părea liniştit. A aruncat o privire la ceasul vasului şi a tras cea de-a doua manetă. Cablurile elastice duceau din camera de comandă până la bateriile navei, unde se încărcau, apoi ajungeau în faţă, în galerie, locul în care specialistul în explozivi, având acces acolo pe o uşă secretă, lucrase vreme de o lună, cât navigaseră pe mare.

Au fost detonate încă şase încărcături. Cele şase capace au zburat de pe rezervoare. Ceea ce a urmat nu putea fi văzut cu ochiul liber: când încărcătura a început să iasă în atmosferă, şase coloane verticale de gaz s-au ridicat ca nişte trâmbe azvârlite din conul unui vulcan. Norul de vapori în ascensiune a ajuns la treizeci de metri şi-a pierdut din forţă, iar atracţia gravitaţională a făcut restul. Nevăzut, amestecându-se furios cu aerul nopţii, norul a coborât din nou deasupra mării şi a pornit să se rostogolească spre exterior, îndepărtându-se de sursă în toate direcţiile.

Martin pierduse lupta; a înţeles asta pe dată. A înţeles şi că acţionase prea târziu. Aflase destule lucruri cât să îşi dea seama

că navigase pe o bombă plutitoare încă din Filipine şi că substanţa ce ţâşnea din cele şase rezervoare fără capac reprezenta o moarte invizibilă care nu mai putea fi ţinută în frâu.

De la bun început, el crezuse că nava *Countess of Richmond,* devenită acum din nou *Java Star,* va pătrunde într-un port aglomerat şi va detona explozivii pe care îi avea ascunşi sub punte.

Socotise că ea avea să pinteneze vreun obiectiv important în timp ce exploda. Vreme de treizeci de zile, aşteptase în zadar să i se ivească ocazia de a-i ucide pe cei şapte oameni şi să preia comanda. Nu avusese parte de o astfel de ocazie.

Acum, deja târziu, îşi dădea seama că nu urma să arunce vreo bombă, fiindcă ea însăşi era o bombă. Iar cum încărcătura ei se risipea în aer cu rapiditate, acum nu trebuia să se mai deplaseze nici un centimetru. Era suficient ca transatlanticul care se apropia să treacă la doar trei kilometri depărtare pentru a lua foc.

Auzise schimbul de replici dintre băiatul pakistanez şi secundul de pe *Queen Mary 2.* Şi-a dat seama că *Java Star* nu va porni motoarele. Crucişătoarele de escortă n-ar fi permis asta, dar nici nu era nevoie.

Aproape de mâna dreaptă a lui Ibrahim se afla cel de-al treilea mecanism de control, un buton ce trebuia apăsat. Martin a urmărit cablurile care duceau către un pistol de semnalizare montat în faţa ferestrei de la cabina de comandă. O flacără, o singură scânteie şi…

Pe fereastră se vedea la orizont oraşul plutitor, iluminat ca ziua. La depărtare de douăzeci şi cinci de kilometri, adică treizeci de minute distanţă de navigare, timpul optim pentru ca amestecul de combustibil şi aer să capete putere maximă.

Martin a aruncat o privire către difuzorul aparatului de radio aflat pe consolă. Ultima şansă de a lansa un avertisment. Şi-a strecurat mâna dreaptă spre despicătura robei, către locul în care ţinea cuţitul, prins de coapsă.

Iordanianului nu i-au scăpat nici privirea, nici mişcarea mâinii. Supravieţuind luptelor din Afganistan, detenţiei într-o închisoare iordaniană şi vânătorii neîncetate lansate de americani în perioada petrecută în Irak, omul acela ajunsese să aibă instincte de animal sălbatic.

Ceva i-a spus că, în ciuda limbajului frăţesc, Afganul nu-i era prieten. Ura nemăsurată a încărcat atmosfera de pe micuţa

punte de comandă ca un răcnet mut.

Martin a vârât mâna sub robă pentru a scoate cuţitul. Ibrahim a fost însă mai iute; îşi ţinea pistolul sub harta de pe masă. A îndreptat arma spre pieptul lui Martin. Distanţa dintre ei era de peste trei metri. Mult prea mare.

Orice soldat este instruit să îşi cântărească şansele în fracţiuni de secundă. Martin îşi petrecuse o bună parte din viaţă făcând asta. Pe puntea navei *Countess of Richmond,* învăluită în norul ucigaş, existau doar două opţiuni: să se repeadă la om; sau să se arunce asupra butonului. În nici una din situaţii nu existau şanse de supravieţuire.

În minte i-au venit cuvintele unui poem învăţat demult, în copilărie: „Oricare dintre pământeni/ Dator e cu o moarte…" Şi-a adus aminte de Ahmad Shah Massoud, Leul din Panjshir, vorbind în preajma focului. „Anglizule, toţi suntem condamnaţi să murim. Dar numai unui războinic binecuvântat de Allah i se îngăduie să aleagă modul în care moare!" Colonelul Mike Martin a făcut alegerea…

Ibrahim a intuit atacul; a văzut licărirea din ochii omului care avea curând să moară. A scos un urlet şi a tras. Bărbatul care se aruncase asupra lui a primit glonţul în piept şi a început să moară. Dar dincolo de durere şi de şoc mai poate exista voinţă, suficientă pentru a prelungi viaţa cu o secundă.

La capătul acelei secunde ambii bărbaţi şi nava au dispărut într-o eternitate de un roz catifelat.

Uluit, David Gundlach privea buimac peste ape. La douăzeci şi cinci de kilometri în faţă, în locul unde cel mai mare transatlantic din lume urma să ajungă peste treizeci şi cinci de minute, din mare a erupt un vulcan de flăcări. Ceilalţi trei oameni care erau de cart au întrebat într-un singur ţipăt:

— Ce naiba a fost asta?

— *Monterey* către *Queen Mary 2.* Deviază cursul spre babord, repet, deviază cursul spre babord. Ne ducem să investigăm.

Spre dreapta lui, Gundlach a văzut crucişătorul american deplasându-se cu viteză de luptă către flăcări. Era limpede că pe *Countess of Richmond* se produsese un accident îngrozitor. Treaba lui era să stea cât mai departe de asemenea scene; dacă existau oameni la apă, *Monterey* avea să-i descopere şi să-i salveze. Ar fi fost totuşi înţelept să-l trezească pe căpitan. Când acesta a sosit în cabina de comandă, secundul i-a explicat ce

văzuse. Acum erau la aproape treizeci de kilometri distanţă de locul sinistrului accident şi se îndepărtau cu viteză.

La babord, USS *Leyte Gulf* a rămas în escortă. *Monterey* se îndrepta drept spre mingea de foc din faţă. Căpitanul a fost de acord că, în eventualitatea improbabilă că existau supravieţuitori, *Monterey* trebuia să-i caute.

Sub privirile celor doi ofiţeri aflaţi la adăpost, pe puntea de comandă, flăcările au început să pâlpâie şi să se stingă. Ultimele petice de flăcări de pe suprafaţa mării erau probabil resturi de combustibil de la navă. Când *Monterey* a ajuns la locul accidentului, toată încărcătura extrem de volatilă deja se mistuise.

Căpitanul a dat ordin ca transatlanticul să-şi reia cursul către Southampton iar computerul să fie reprogramat conform noilor coordonate.

EPILOG

După acel incident, a fost declanşată o anchetă, desigur. Ea s-a desfăşurat vreme de doi ani. Astfel de lucruri nu se fac în câteva ceasuri, poate doar la televizor.

O echipă s-a ocupat de adevărata navă *Java Star:* a fost cercetat tot, de la punerea chilei şi până în momentul când vasul părăsise Bruneiul, încărcat cu GPL, având destinaţia Fremantle, Australia de Vest.

Martorii independenţi, care nu aveau nici un motiv să mintă, au confirmat că la timonă se aflase căpitanul Herrmann şi că totul era bine. Nava mai fusese văzută la scurt timp după aceea, de doi căpitani care ocoliseră capătul de nord-est al insulei Borneo. Tocmai datorită încărcăturii de la bord, ambii căpitani se mulţumiseră să constate că nava se afla departe de ei şi îi trecuseră numele în jurnalul de bord.

Singura înregistrare a ultimului mesaj de ajutor lansat de căpitan i-a fost prezentată unui psihiatru norvegian, care a confirmat că vocea aparţinea unui norvegian bun vorbitor de engleză, dar că acesta părea să fie ameninţat de cineva.

A fost găsit şi intervievat căpitanul vasului ce transporta fructe, care notase poziţia navei în pericol şi se apropiase de acel loc. Acesta a repetat ce auzise şi văzuse. Însă experţii în incendii pe mare au considerat că dacă focul din camera motoarelor fusese atât de catastrofal încât căpitanul Herrmann nu putuse salva nava, ar fi trebuit ca încărcătura să ia foc. Iar într-un asemenea caz nu s-ar mai fi găsit plute de salvare plutind pe apă în locul în care *Java Star* se scufundase.

Sprijinite de elicoptere de luptă americane, câteva comandouri filipineze au desfăşurat un raid în peninsula Zamboanga, vizând bazele organizaţiei Abu Sayyaf. Au reuşit să pună mâna pe două călăuze de origine huq, oameni care locuiau în junglă şi lucrau uneori pentru terorişti, dar nu erau dispuşi să înfrunte un pluton de execuţie pentru aceştia.

Oamenii au declarat că văzuseră un mic tanc petrolier într-un golfuleţ îngust din inima junglei, la care lucrase o echipă de muncitori care folosiseră aparate cu flacără oxiacetilenică.

Echipa *Java Star* a prezentat raportul său după cercetări care

au durat aproape un an. S-a stabilit că *Java Star* nu se scufundase în urma unui incendiu la bord, ci fusese răpită intactă; iar ulterior se făcuseră eforturi foarte mari pentru a convinge lumea că dispăruse, când, în realitate, ea exista. Se presupunea că membrii echipajului iniţial muriseră, iar acest lucru trebuia confirmat.

Având în vedere compartimentarea, toţi participanţii la anchetă verificau anumite aspecte fără a şti de ce. Li s-a spus, iar ei au crezut, că era vorba despre o investigaţie a asigurătorilor.

O altă echipă s-a ocupat de soarta adevăratei nave *Countess of Richmond.* Aceştia au pornit de la biroul domnului Alex Siebart din Crutched Friars, în City-ul londonez, până la Liverpool şi au verificat familia şi echipajul. Aceştia au confirmat că totul se desfăşurase fără nici o problemă până când *Countess* descărcase automobilele Jaguar la Singapore. Căpitanul McKendrick se întâlnise întâmplător cu un prieten din Liverpool în docuri şi, înainte de a pleca din Singapore, băuseră împreună câteva sticle de bere. Şi telefonase acasă.

Martori independenţi au confirmat că nava era condusă încă de căpitanul ei atunci când încărcase cherestea exotică la Kinabalu.

Însă o vizită inopinată la Surabaya, Java, a dezvăluit că nava nu mai oprise acolo pentru a prelua a doua parte a încărcăturii, aceea de mătăsuri asiatice. Cu toate acestea, Siebart and Abercrombie din Londra primiseră o confirmare din partea exportatorilor că nava fusese încărcată. Aşadar, acel mesaj fusese fals.

S-a realizat un portret-robot al „domnului Lampong”, iar Securitatea Internă din Indonezia a recunoscut o persoană suspectată că ar finanţa Jemaat Islamiya, dar împotriva căreia nu se găsiseră probe. S-a organizat o căutare a lui, dar teroristul dispăruse în furnicarul de oameni reprezentat de Asia de Est.

Echipa a tras concluzia că nava *Countess of Richmond* fusese atacată şi răpită în Marea Celebes. După preluarea tuturor documentelor ei, a codurilor de identificare radio şi a repetorului de impulsuri, nava fusese scufundată cu tot echipajul la bord. În consecinţă, au fost anunţate familiile.

Elementul hotărâtor a apărut datorită doctorului Ali Aziz al-Khattab. Din interceptarea convorbirilor telefonice a rezultat că

îşi făcuse o rezervare pentru a pleca în Orientul Mijlociu. După o analiză făcută la Thames House, la sediul MI5, s-a decis că se strânseseră destule probe. Poliţia din Birmingham şi cei de la Servicii Speciale au spart uşa universitarului de origine kuweitiană când cei care ascultau au confirmat că omul se afla în baie, după care bărbatul a fost scos afară în halat.

Însă al-Khattab s-a dovedit inteligent. Percheziţia amănunţită a apartamentului, automobilului şi biroului, precum şi ale telefonului şi laptopului nu a scos la iveală nici un element care să-l incrimineze.

Zâmbea cu amabilitate, iar avocatul lui a protestat, deşi, potrivit legii, poliţia britanică are dreptul să reţină o persoană douăzeci şi opt de zile fără să formuleze vreo acuzaţie în mod oficial. Zâmbetul lui s-a stins atunci când, imediat ce a ieşit din închisoarea Belmarsh, a fost reţinut din nou, de astă dată în baza unei cereri de extrădare formulată de guvernul Emiratelor Arabe Unite.

În baza legislaţiei, nu există limită de timp pentru extrădare. Al-Khattab a ajuns din nou în celulă. De această dată, avocatul a protestat vehement împotriva extrădării. În calitate de kuweitian, el nici măcar nu avea cetăţenie EAU, dar problema era alta.

Centrul de Luptă Antitero din Dubai ajunsese în posesia unui teanc de fotografii uimitoare. Acestea îl înfăţişau pe al-Khattab discutând în secret cu un bărbat care era cunoscut drept curier pentru al-Qaeda, un căpitan de corabie arabă, deja aflat în supraveghere. Altele îl arătau sosind şi părăsind o vilă dintr-un cartier mărginaş din Ras-al-Khaimah, cunoscută ca ascunzătoare a teroriştilor. Judecătorul londonez a rămas impresionat şi a aprobat cererea de extrădare.

Al-Khattab a făcut apel, dar a pierdut din nou. Având de ales între a beneficia de farmecele închisorii Belmarsh şi plăcerile unui interogatoriu-maraton cu specialişti de la Forţele Speciale din EAU, la baza acestora din deşert, el a cerut să rămână oaspete al reginei Elisabeta.

Asta crea anumite probleme. Britanicii i-au explicat că nu aveau motive să-l reţină şi nici probe suficiente pentru proces şi condamnare. Era pe drum către Aeroportul Heathrow când a încheiat un târg cu autorităţile şi a început să ciripească.

Odată pornit, i-a făcut pe oamenii de la CIA, care au asistat la interogatorii, să raporteze către superiorii lor că avuseseră

impresia că urmăreau cum cedează barajul Boulder[12]. Al-Khattab a divulgat numele a peste o sută de agenţi al-Qaeda care până atunci fuseseră consideraţi cetăţeni cât se poate de curaţi şi rămăseseră necunoscuţi serviciilor de informaţii americane, dar şi douăzeci şi patru de conturi bancare folosite de organizaţie, conturi încă neactivate.

Când anchetatorii au adus vorba de proiectul denumit al-Isra, kuweitianul a rămas mut de uimire. Nu credea că se aflase de acest plan. După care a început din nou să vorbească.

A confirmat tot ce se ştia sau se bănuia la Londra şi la Washington, apoi a furnizat şi alte amănunte. Cu excepţia celor trei indonezieni, i-a identificat pe toţi cei opt oameni de la bordul navei *Countess of Richmond* din ultimul ei voiaj.

Cunoştea povestea adolescentului provenit dintr-o familie de origine pakistaneză, care, născut şi crescut în comitatul Yorkshire, vorbise în numele căpitanului McKendrick prin radio, reuşind să-l păcălească pe secundul David Gundlach.

Tot el a recunoscut că nava *Dona Maria* şi oamenii de pe ea fuseseră sacrificaţi în mod deliberat, deşi ei nu avuseseră habar de asta; o simplă diversiune ca să nu mai existe motive de ezitare atunci când a fost vorba ca preşedintele american să se îmbarce pe transatlantic.

Cu iscusinţă, anchetatorii au adus treptat vorba despre un afgan în legătură cu care ştiau că fusese interogat de al-Khattab în vila din EAU. De fapt, anchetatorii nu ştiau deloc: doar bănuiau, dar al-Khattab nu a ezitat câtuşi de puţin.

A confirmat sosirea misteriosului comandant taliban în Ras-al-Khaimah după o evadare îndrăzneaţă şi sângeroasă petrecută în apropiere de Kabul. El a susţinut că aceste detalii fuseseră atent verificate de simpatizanţii al-Qaeda din Kabul şi confirmate.

A recunoscut că primise instrucţiuni chiar de la Ayman al-Zawahiri să meargă în Golf pentru a interoga fugarul, indiferent cât ar fi durat acest proces. Şi tot el a dezvăluit faptul că nimeni altul decât Şeicul confirmase identitatea afganului în baza unei discuţii purtate cu ani în urmă într-o peşteră-spital din Tora Bora.

Şeicul îi oferise afganului privilegiul de a participa la acţiunea al-Isra, iar el, al-Khattab, îl trimisese pe acesta în Malaysia împreună cu ceilalţi.

[12] Impresionant complex hidroelectric construit pe fluviul Colorado, la graniţa dintre Arizona şi Nevada, socotit unul dintre reperele istorice naţionale ale Statelor Unite, (n. tr.).

Asta le-a oferit anchetatorilor anglo-americani plăcerea neasemuită de a-i amărî şi mai mult viaţa spunându-i cine fusese de fapt Afganul.

În cele din urmă, un grafolog expert a confirmat că scrisul colonelului dispărut coincidea cu cel al persoanei care mâzgălise în grabă mesajul vârât în geanta cu echipamentul de scufundări pe Insula Labuan.

Comisia Pârghia a convenit în final că Mike Martin se îmbarcase pe *Countess of Richmond,* dându-se în continuare drept terorist după întâmplarea din Labuan şi că nu avusese timp să mai adauge nici o altă dovadă.

Ancheta nu a putut confirma vreuna dintre teoriile referitoare la motivul exploziei petrecute pe *Countess* cu patruzeci de minute mai devreme decât ar fi trebuit.

De obicei, în Marea Britanie o persoană dispărută fără urmă este considerată decedată în mod legal, putându-se emite un certificat în acest sens, după trecerea a şapte ani de la data constatării evenimentului.

Însă atunci când s-a încheiat interogarea doctorului al-Khattab, coronerul pentru City of Westminster, Londra, a fost invitat la o cină foarte discretă într-un salon privat de la Clubul Brooks’s, din St James’s Street. De faţă se aflau doar trei persoane, iar după plecarea chelnerilor, acestea i-au explicat multe lucruri coronerului.

În săptămâna următoare, coronerul a emis un certificat de deces către un profesor universitar de la Facultatea de Studii Orientale şi Africane, un anume doctor Terry Martin, referitor la regretatul său frate, colonelul Mike Martin de la Regimentul de Paraşutişti, care dispăruse fără urmă cu optsprezece luni înainte.

În incinta sediului Regimentului SAS din apropierea oraşului Hereford se găseşte o clădire cu aspect foarte ciudat, cunoscută pur şi simplu sub numele de Turnul Ceasului. În urmă cu câţiva ani, când regimentul s-a mutat într-un nou amplasament, turnul a fost demontat cărămidă cu cărămidă. După aceea, a fost reconstruit.

Cum se poate bănui, are un ceas în partea superioară, dar punctele de interes sunt reprezentate de cele patru faţete ale turnului, deoarece pe ele sunt trecute numele tuturor oamenilor SAS ucişi în misiuni.

La scurtă vreme după emiterea certificatului de deces, în preajma Turnului Ceasului a fost ţinut un serviciu religios. Au participat doisprezece bărbaţi în uniforme şi zece în civil, precum şi două femei. Una dintre acestea era directoarea generală a MI5, Serviciul de Securitate, iar cealaltă, fosta soţie a decedatului.

Trebuise să se insiste pentru a se acorda statutul de dispărut în acţiune, dar se făcuseră presiuni în acest sens din partea unor persoane influente. Când au fost informaţi în legătură cu toate elementele cunoscute, directorul Forţelor Speciale şi comandantul Regimentului fuseseră de acord că acel statut se justifica. Colonelul Mike Martin nu era nici primul, nici ultimul luptător SAS care să-şi fi pierdut viaţa departe de ţară şi al cărui trup să nu fi fost recuperat.

În ziua mohorâtă de februarie când a fost ţinută acea ceremonie tristă, dincolo de graniţă, spre vest, soarele tocmai apunea peste Black Mountains din Ţara Galilor. La încheierea slujbei, capelanul a rostit obişnuitele cuvinte din Sfânta Evanghelie după Ioan:

— Mai mare dragoste decât aceasta nimeni nu are, ca sufletul lui să şi-l pună pentru prietenii lui.

Doar cei strânşi în jurul Turnului Ceasului ştiau că Mike Martin, de la Regimentul de Paraşutişti şi colonel SAS în retragere, făcuse acest lucru pentru patru mii de oameni complet necunoscuţi, care nici măcar nu avuseseră cunoştinţă de existenţa lui.

Sfârşit

Când serviciile de spionaj britanice şi americane află că al-Qaeda pregăteşte o operaţiune de mare amploare, imediat doresc să acţioneze – însă cum? Nu ştiu nici un detaliu – ce, unde, când. Nu au nici o sursă în organizaţie şi este imposibil să „planteze” pe cineva acolo. Imposibil, doar dacă… Afganul este Izmat Khan, un fost comandant taliban închis de cinci ani la Guantanamo Bay. Afganul este totodată şi colonelul Mike Martin, un veteran de război, combatant în zone de conflict din toată lumea. Într-o încercare disperată de a evita dezastrul, agenţiile de spionaj vor încerca ceea ce nimeni nu a mai reuşit vreodată – să facă un occidental să treacă drept arab între arabi şi să convingă restul lumii că Martin este Izmat Khan. Însă nimic nu îl va pregăti cu adevărat pe Martin pentru lumea întunecată şi schimbătoare în care se pregăteşte să intre. Ori pentru lucrurile îngrozitoare pe care le va găsi acolo. Plin de detalii remarcabile şi dramatice, Afganul reprezintă încă o dovadă că Forsyth este cu adevărat un maestru al romanului de spionaj.

CUPRINS

PARTEA ÎNTÂI PISICA-DE-MARE.....5
1.....5
2.....25
3.....40
PARTEA A DOUA RĂZBOINICII.....55
4.....55
5.....72
6.....86
7.....97
PARTEA A TREIA PÂRGHIA.....110
8.....110
9.....128
PARTEA A PATRA CĂLĂTORIA.....143
10.....143
11.....159
12.....176
13.....192
14.....208
15.....225
16.....246
17.....266
EPILOG.....280
CUPRINS.....287